
BIBLIOTECA NAZ
L
H
6
NAPOLI

MENOLOGII GRÆCORUM

PARS TERTIA

A MENSE MARTIO AD AUGUSTUM.

MENOLOGIUM
GRÆCORUM
JUSSU BASILII IMPERATORIS

Græce olim editum,

MUNIFICENTIA ET LIBERALITATE

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI XIII.

In tres Partes divisum

NUNC PRIMUM GRÆCE, ET LATINE PRODIT,

STUDIO ET OPERA

ANNIBALIS TIT. S. CLEMENTIS
PRESBYTERI CARD. ALBANI

S. R. E. Camerarii, & Basilicæ Vaticanæ Archipresbyteri.

PARS TERTIA

Sex Menses complectens

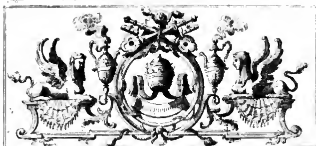
A MARTIO AD AUGUSTUM.

URBINI MDCCXXVII.

Ex TYPOGRAPHIA Venerabilis Cappellæ SS.mi SACRAMENTI
Apud Antonium Fantauzzi Typographum, & Characterum Fusorem.

PRÆSIDUM PERMISSU.

INDEX SANCTORUM,

QUI IN HAC TERTIA MENOLOGII PARTE CONTINENTUR,

ORDINE MENSIUM DISPOSITUS.

MARTIUS

30 Mar-

APRILIS

MAJUS

29 Pa-

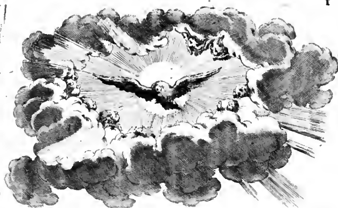
JUNIUS

JULIUS

AUGUSTUS

Cæ-

M E-

MENOLOGII GRÆCORUM

PARS TERTIA

A Menſe Martio ad Auguſtum.

ΜΗΝΙ' ΜΑΡΤΙ'Ω

Ε'ν Τῇ Πρώτῃ.

Α'θλησις τῆς Ο'σιομάρτυρος Εὐδοκίας τῆς ἀπὸ Σαμαρειτῶν.

Ο'σιομάρτυς τοῦ Χριςοῦ Εὐδοκία ὑπῆρχε μὲν ἀπὸ Σαμαρείας τῆς πόλεως, ἦν δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ, ἐν ἀκολασίᾳ τὸ πρῶτον βιοῦσα, καὶ πολλοὺς ἐραςὰς τῇ εὐμορφίᾳ τοῦ προσώπου ἔχουσα, ἐξ ὧν καὶ πλοῦτον συνήθροισεν ἄπειρον. Α'λλ' ὕςερον ὑπὸ Γερμανοῦ τινὸς μοναχοῦ τὸν περὶ μετανοίας λόγον διδαχθεῖσα, κατενύγη. Εἶτα καὶ ὀπτασίαν ἰδοῦσα, προσῆλθε Θεοδότῳ τῷ ἐπισκόπῳ, καὶ ἐβαπτίσθη. Η' δὲ ὀπτασία ἦν τοιαύτη. Ε'θεώρει Α'γγελον Θεοῦ χειραγωγοῦντα αὐτὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἑτέρους Α'γγέλους συγχαίροντας· μέλανα δέ τινα βρύχοντα καὶ λέγοντα, ἀδικεῖσθαι μέ-

MENSE MARTIO

Die Prima. I.

Certamen Sanctæ Martyris Eudociæ Samaritanæ.

Ancta Chriſti martyr Eudocia ex civitate Samaria oriunda, imperante Trajano, primò quidem luxurioſam vitam traduxit, ac propter eximiam formæ venuſtatem multos habuit amatores, à quibus immenſas opes collegit. At poſtea cùm monachi cujuſdam nomine Germani de pœnitentia ſermonem audiſſet, corde compuncta eſt: deinde per viſionem etiam impulſa, ad Theodotum epiſcopum acceſſit, & ab eo baptizata fuit. Erat autem viſio ejuſmodi. Videbat Angelum Dei, qui eam manu ad cœlum ducebat, alioſque Angelos gratulantes: ſimul verò nigrum quemdam fremetem, dicentemque, ſibi magnam illatam fuiſſe injuriam, eo quod Eudocia Chriſtiana evaſiſſet. Quapro-

S. Eudocia Samaritana Martyr.

 pter

pter illa divitias suas pauperibus distribuit, ac monasticam vitam amplexa est. Verùm ab ipsis suis amatoribus delata, stetit coram Aureliano Imperatore, ac cruciatibus subjecta fuit. Sed cùm ejus filium defunctum oratione ad Deum fusa ad vitam revocasset, illum induxit, ut in Christum crederet. Ac tunc quidem absoluta fuit; postea verò à regionis Præside comprehensa, capite plexa est.

μεγάλα, ὅτι γέγονεν ἡ Εὐδοκία Χριστιανή. Διὰ τοῦτο διένειμεν τὸν πλοῦτον αὐτῆς τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἐγένετο μοναχή. Καὶ διαβληθεῖσα παρὰ τῶν αὐτῆς ἐραστῶν, παρέστη Αὐρηλιανῷ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἐτιμωρήθη. Ἀλλὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τεθνηκότα διὰ προσευχῆς ἀναστήσασα, ἔπεισεν αὐτὸν πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Καὶ τότε μὲν ἀπελύθη· Ὕστερον δὲ κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ τῆς χώρας ἄρχοντος, ἀπεκεφαλίσθη.

Et certamen Sanctorum Martyrum Nestoris, & Tribimæi.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Νέστορος καὶ Τριβιμαίου.

SS. Nestor, & Tribimæus Martyres. IMperante impio Decio, sancti Martyres Nestor, & Tribimæus ex urbe Perge regionis Cibœrræotarum, eo quod Christiani essent, & Christum liberè audacterque prædicarent, apud Præsidem regionis delati fuerunt. Hic verò confestim missa militum multitudine, vinctos eos adduci jussit, & coram tribunali suo sisti, omniaque tormentorum instrumenta in eorum conspectu exhiberi. Sed cùm illos conspiceret & suas minas contemnere, & Christum magna voce confiteri, præcepit eos denudari, exsiccatis boum nervis crudeliter cædi, ac deinde suspensos lacerari, quousque eorum viscera apparerent. Cæterùm videns illos suum erga Dominum nostrum Jesum Christum animum habere immutabilem, è ligno depositos lictoribus tradidit, à quibus veneranda illorum capita gladiis abscissa fuerunt: atque ita martyrio cum gratiarum actione consumptos Dominus suscepit.

ΕΠῚ τῆς βασιλείας Δεκίου τοῦ δυσσεβοῦς ὑπῆρχον οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες Νέστωρ καὶ Τριβίμαιος ἐκ τῆς πόλεως Πέργης, χώρας τῶν Κιβοιῤῥαιωτῶν. ἐπεὶ δὲ χριστιανοὶ ὄντες τὸν Χριστὸν ἀκώλυτον παῤῥησίᾳ, κατεμηνύθησαν τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι. ὁ δὲ εὐθὺς ἀποστείλας πλῆθος στρατιωτῶν, ἤγαγεν αὐτοὺς δεδεμένους, καὶ παρέστησε τῷ κριτηρίῳ ἑαυτοῦ, προθεὶς ἐνώπιον αὐτῶν πάντα τὰ τῶν βασανιστηρίων ὄργανα. Ἀλλὰ θεωρῶν καταφρονοῦντας μὲν τῶν ἀπειλῶν, ὁμολογοῦντας δὲ μεγάλῃ φωνῇ τὸν Χριστὸν, γυμνώσας ἔτυψεν ἀφειδῶς βουνεύροις ξηροῖς. Εἶτα κρεμάσας ἔξεεν, ἕως ἐφάνησαν τὰ ἔντερα αὐτῶν. Ἰδὼν δὲ αὐτοὺς τὴν γνώμην ἀμετάθετον ἔχοντας εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καταβιβάσας ἀπὸ τῶν ξύλων, προσέταξε τοῖς δημίοις, μαχαίραις τὰς τιμίας αὐτῶν κεφαλὰς ἀποτεμεῖν. καὶ οὕτως εὐχαρίστως τελειωθέντας προσελάβετο ὁ Κύριος.

EODEM MENSE

ΜΗΝῚ Τῼ̃ ΑΥ̓Τῼ̃.

2. Die Secunda.

Β'.

Certamen Sanctæ Antoninæ Martyris.

Ἄθλησις τῆς Ὁσίας Μάρτυρος Ἀντωνίνης.

S. Antonina M. ANtonina Christi Martyr fuit ex civitate Nicæa sub imperio Maximiani. Cùm autem Christiana esset, talem se manifestavit eidem Maximiano, cùm is Nicæam venisset: ad ejus siquidem conspectum adducta, liberè confessa est Christum. Quare tormentis excruciata fuit, ut ita cogeretur Christum abnegare, ac idolis sacrificare. Cùm autem nullatenus ad id induci potuisset, in carcerem conjecta fuit. Deinde è carcere educta, Christumque abnegare iterùm compulsa, cùm neutiquam assensisset, ex alto suspendi jussa est, ac in lateribus dilaniari. Verùm cùm Maximianus videret eam errori quidem irriden-

ἈΝτωνίνα ἡ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἦν ἐκ τῆς πόλεως Νικαίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ· Χριστιανὴ δὲ ὑπάρχουσα, φανερὰ ἐγένετο τῷ Μαξιμιανῷ ἀπελθόντι εἰς Νίκαιαν. καὶ παραστᾶσα αὐτῷ, ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο ἐβασανίσθη, καὶ κατηναγκάσθη ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις. ὡς δὲ οὐκ ἐπείσθη, τῇ φυλακῇ παρεπέμφθη. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεῖσα, καὶ καταναγκασθεῖσα τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι, καὶ μὴ καταδεξαμένη, ἐκρεμάσθη, καὶ ἐξέσθη τὰς πλευράς. Ὁρῶν δὲ αὐτὴν ὁ Μαξιμιανὸς στηλιτεύουσαν μὲν

μὲν τὴν πλάνην, κηρύξασαν δὲ τὴν ἀλήθειαν, προσέταξε τοῖς δημίοις, ἐκδῦσαι αὐτὴν, καὶ τύψαι γυμνήν. Μελλόντων δὲ τῶν δημίων ἅπτεσθαι αὐτῆς, ἦλθον Ἄγγελοι φυλάττοντες μὲν αὐτὴν, κολάζοντες δὲ ἐκείνους. Εἶτα ἐτέθη ἐπὶ ἐσχάρας πυρακτωθείσης, διέμεινεν ἀβλαβής. Εἶτα ἐμβληθεῖσα εἰς σάκκον, ἐῤῥίφη ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Νικαίας· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

Τῌ ΑΥΤῌ ἩΜΕΡᾼ

Ἡ Κοίμησις Παρμενᾶ τοῦ Ἀποστόλου.

Οὗτος ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παρμενᾶς, μαθητὴς ὢν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, τοῖς ἑβδομήκοντα συνηρίθμητο. Ἐξελέγη δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις ἓξ Διακόνοις, καὶ προεχειρίσθη εἰς τὸ διακονεῖν ταῖς τραπέζαις τῶν προσερχομένων τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτιζομένων, καθὼς ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ὁ ἅγιος γράφει Λουκᾶς, λέγων· Καὶ ἐξελέξαντο (δῆλον ὅτι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι) Στέφανον ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον, καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τίμωνα, καὶ Νικόλαον προσήλυτον, καὶ Παρμενᾶν. Διακονῶν οὖν οὕτως ὁ Παρμενᾶς, καὶ ταῖς χρείαις καθυπηρετούμενος τῶν ἁγίων πιστῶς τε καὶ θεοφιλῶς, καὶ ἀρέσκων καὶ τῷ Θεῷ καὶ τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις· εἶτα νοσήσας ἐπ᾽ ὄψεσι τῶν Ἀποστόλων τελευτήσας, πρὸς Χριστὸν, ὃν ἐπόθησεν, ἐξεδήμησεν, ἀπολαβὼν στέφανον ἄφθαρτον, καὶ βασιλείαν ἀθάνατον.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου Κοΐντου τοῦ Θαυματουργοῦ. Καὶ ἡ κοίμησις τῶν ἁγίων Ἀνδρονίκου, καὶ Ἀθανασίας. Καὶ μνήμη τοῦ ἁγίου Τρωαδίου. Καὶ τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Πορφυρίου Γάζης. Καὶ Θεοδωρήτου πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας. Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Θεοδότου Ἐπισκόπου Κυρινίας.

dentem, veritati autem præconium perhibentem, præcepit lictoribus, ut illam vestibus spoliarent, & nudam cæderent. Sed cùm in ipsam lictores manus injicere vellent, advenerunt Angeli, eam quidem custodientes, illos verò castigantes. Deinde ignitæ craticulæ imposita, incolumis evasit. Postremò sacco inclusa, in Nicææ paludem projecta fuit, atque ita martyrium consummavit.

EODEM DIE

Dormitio Parmenæ Apostoli.

Sanctus hic Apostolus Parmenas cùm Sanctorum Apostolorum discipulus esset, inter Septuagiota annumeratus est, atque unà cum aliis sex Diaconis electus ac designatus ad ministrandum mensis eorum, qui ad Christum accedebant & baptizabantur, quemadmodum in Actis Apostolorum scribit Sanctus Lucas, dicens: *Et elegerunt* (videlicet Sancti Apostoli) *Stephanum virum plenum fide & Spiritu Sancto, & Philippum, & Prochorum, & Nicanorem, & Timonem, & Nicolaum advenam Antiochenum, & PARMENAM*. Sic igitur ministrans Parmenas, & operam suam Sanctorum indigentiis fideliter religiosèque navans, ac Deo ejusque Discipulis & Apostolis placens, morbo correptus, & sub oculis Apostolorum vita functus, ad Christum, quem concupiverat, migravit, coronam immarcescibilem, ac regnum immortale consecutus. S. Parmenas Apostolus.

Et certamen Sancti Quinti Thaumaturgi: ac dormitio Sanctorum Andronici, & Athanasiæ: necnon memoria Sancti Troadii, & Sancti sacro-Martyris Porphyrii Gazæ, & Theodoreti Presbyteri Antiocheni: ac demum certamen Sancti sacro-Martyris Theodoti Cyriniæ Episcopi. SS. Quintus, Andronicus, & Athanasia, Troadius, Porphyrius Gazæ, Theodoretus Presb. & Theodotus Epis.

EODEM MENSE

Die Tertia.

3. *Certamen Sanctorum Martyrum Eutropii, Cleonici, & Basilisci.*

SS. Eutropius, Cleonicus, & Basiliscus MM.

ERant hi temporibus Maximiani, commilitones & cognati Sancti Theodori. Adducti autem ad Præsidem tamquam Christiani, diris verberibus excepti fuerunt adeo, ut tortores ipsi ob tormentorum vehementiam lassi deficerent. Martyres verò, cùm Dominus unà cum sancto magno martyre Theodoro illis apparuisset, incolumes effecti sunt. Unde Præses mutato consilio, conarus est blanditiis Sanctum Cleonicum à Christi fide avertere, dona & honores ei promittens. Ast ille subridens, idolorum impotentiam ludibrio exposuit. Dum enim iis sacrificium fieret, ipse precibus suis simulacrum Dianæ dejecit. Quare picem & bitumen tribus in lebetibus fervefactum, effuderunt super Sanctos Martyres: qui tamen salvi & illæsi servati sunt; tortores verò conflagrarunt. Deinde Cleonicus, & Eutropius in crucem acti, martyrium consummarunt; Basiliscus autem in carcerem conjectus, post aliquod tempus & ipse vita functus est.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂

Γ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῶν χρόνων Μαξιμιανοῦ, στρατιῶται τυγχάνοντες, συγγενεῖς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, προσάγονται ὡς Χριστιανοὶ τῷ Ἡγεμόνι· καὶ τύπτονται ἰσχυρῶς. Ὅθεν οἱ μὲν τύπτοντες ἐξελύθησαν διὰ τὸ σύντονον τῆς βασάνου. Οἱ δὲ μάρτυρες, ἐπιφανέντος αὐτοῖς τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου, γεγόνασιν ὑγιεῖς. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν μεταμελόμενος, ἐκολάκευσε τὸν ἅγιον Κλεόνικον, μεταθέσθαι ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως, δῶρα καὶ τιμὰς ὑπισχνούμενος. Ὁ δὲ γελάσας κατεχλεύασε τὴν τῶν εἰδώλων ἀσθένειαν. θυσίας δὲ ἐπιτελουμένης, διὰ προσευχῆς τὸ ξόανον κατέβαλε τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐκκαύσαντες οὖν πίσσαν καὶ ἄσφαλτον εἰς τρεῖς λέβητας ἐπέχεον ἐπὶ τοὺς ἁγίους. Καὶ αὐτοὶ μὲν ζῶοι διεφυλάχθησαν· Οἱ δὲ δήμιοι κατεκάησαν. Εἶτα σταυροῦνται Κλεόνικος καὶ Εὐτρόπιος, καὶ ἐτελειώθησαν. Ὁ δὲ Βασιλίσκος ἐν τῇ φυλακῇ βληθεὶς, μετὰ χρόνον τινὰ καὶ αὐτὸς ἐτελεύτησεν.

EODEM MENSE

Die Quarta.

4. *Memoria Sancti Patris nostri Gerasimi.*

S. Gerasimus.

GErasimus Thaumaturgus seculo abdicato factus est monachus: cùmque in eremum interiorem regionis Thebaidis secessisset, quietam vitam amplexus est, explens mandata Dei. Tantam autem apud Deum familiaritatem consecutus est, ut imaginem & similitudinem Sanctorum in seipso repræsentans, & feris imperaret, & plura miracula patraret. Habuit autem & asinum ad portandam aquam sibi subservientem, quod illa à loco longius abesset. Quin & leoni, qui ex monte descenderat, ipsumque adjerat, oculi sui ligno percussi curationem petiturus, postquam illum curasset, præcepit, ut asinum ad pascua duceret. Quare capistro illum trahens, pascebat. Cùm verò aliquando leone dormiente illac pertranseuntes negotiatores asinum abstulissent, suspicatus Gerasi-

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂

Δ'.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου.

Γεράσιμος ὁ θαυματουργὸς τὸν κόσμον καταλιπὼν, γέγονε μοναχός. καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν ἐνδοτέραν ἔρημον τῆς χώρας Θηβαΐδος, ἡσύχαζεν, ἐκτελῶν τὰ τοῦ Θεοῦ προστάγματα. Τοσοῦτον δὲ τὴν πρὸς Θεὸν οἰκείωσιν ἐκτήσατο, ὡς φυλάξας τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ καθομοίωσιν τῶν ἁγίων, ὅτι καὶ τῶν ἀγρίων θηρίων κατῆρχε, καὶ θαύματα πολλὰ ἐποίει. Ἐκτήσατο δὲ καὶ ὑπουργὸν καὶ ὄνον εἰς τὸ ὑδροφορεῖν, διὰ τὸ μακρὰν αὐτοῦ τὸ ὕδωρ ἀπέχειν. Ἀλλὰ καὶ λέοντι ἐκ τοῦ ὄρους κατελθόντι αὐτῷ ἐπὶ τὸ θεραπευθῆναι τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ ὑπὸ ξύλου πληγέντα, μετὰ τὸ θεραπευθῆναι, προσέταξε, τὸν ὄνον ἐπὶ νομὰς ἄγειν καὶ βόσκειν. Εἷλκεν οὖν αὐτὸν ἐκ τοῦ σχοινίου, καὶ ἔβοσκε, καί ποτε κοιμωμένου τοῦ λέοντος, διερχόμε-

χέμενοι ἔμποροι ἀνελάβοντο τὸν ὄνον. καὶ ὑποπιεσθεὶς ὁ λέων φαγεῖν αὐτὸν, κατεδικάσθη ἀντ᾽ ἐκείνου ὑδροφορεῖν. καὶ ἐποίει οὕτως μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ γέροντος. Τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ ἀπαπέθανε καὶ αὐτὸς τῷ τάφῳ αὐτοῦ.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου.

ΜΑ'ρκος ὁ ὅσιος φιλόπονος ἐν πᾶσι γενόμενος, τῇ μελέτῃ τῶν θείων γραφῶν ἐπέδωκεν ἑαυτὸν, καὶ ἐπὶ τὸ ἄκρον προῆλθεν τῆς ἀρετῆς. Σημεῖα δὲ φανερὰ εἰσι παρ᾽ αὐτοῦ συγγραφέντες ὠφελείας λόγοι, καὶ ἡ τῶν θαυμάτων ἐνέργεια. Ἡσυχάζοντι γάρ ποτε προσῆλθεν αὐτῷ ὕαινα, τὸ ἑαυτῆς τέκνον ἔχουσα τυφλὸν, καὶ σχήματι ταπεινῷ ὡσανεὶ ἐδέετο ἐλεῆσαι τὴν τύφλωσιν τοῦ τέκνου αὐτῆς. Ὁ δὲ γνοὺς ἔπτυσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ὑγιεῖς. Μετὰ ἡμέρας δὲ πάλιν ἐλθοῦσα ἡ ὕαινα, προσήγαγε δέρμα κριοῦ μεγάλου τῷ ἁγίῳ, τῆς ἰατρείας ἀντιμισθίαν. Ὁ δὲ οὐ πρότερον λαβεῖν κατεδέξατο, ἕως τὸ θηρίον ὑπέσχετο μηκέτι πρόβατα πενήτων βλάπτειν. Ὁ δὲ περὶ τὰ ἄλογα τοιοῦτος, ποταπὸς ἂν ἦν πρὸς ἀνθρώπους; οὕτω γὰρ ἦν καθαρὸς, ὡς τὸν πρεσβύτερον τῆς μονῆς λέγειν, μηδέποτε αὐτὸν μεταδοῦναι κοινωνίας τῷ Μάρκῳ, ἀλλὰ χεῖρα ἀγγέλου παρέχειν αὐτῷ ταύτην. ἑκατὸν δὲ χρόνων γεγονὼς, ἐτελειώθη.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων μαρτύρων Παύλου, καὶ Ἰουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ Στρατονίκου ἐν Πτολεμαΐδι.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥ'ΤΩ͂Ι

Ε'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου μάρτυρος Εὐλογίου.

ΕΥ'λόγιος ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Παλαιστίνης, υἱὸς πλουσίων γονέων, εἰδωλολατρῶν δέ. Αὐτὸς δὲ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτισθεὶς, μετὰ θάνατον τῶν γονέων αὐτοῦ, διασκορπίσας τὸν πλοῦτον αὐτοῦ πολὺν ὄντα εἰς τοὺς πένητας, καὶ ἑκὼν διὰ Κύριον πτωχεύσας, περιήρχετο κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, διδάσκων τοὺς ἀπίστους τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἐπιστρέφων, καὶ βαπτίζων εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. οὕτω δὲ ποιῶν κατεμηνύθη

rafimus leonem illum devoraffe, ad aquam pro eo convehendam damnavit: quod & ille facere perrexit ufque ad obitum fenis. Cùm autem is vita functus fuiffet, ipfe etiam fuper ejus tumulum exanimatus concidit.

Et memoria Sancti Patris noftri Marci.

SAnctus Marcus laboris in omnibus amantiffimus erat, fimulque totum fe divinarum Scripturarum meditationi dabat: unde ad fummum virtutis culmen pervenit. Clara hujus rei figna funt tùm libri utilitatis pleni ab ipfo de virtute confcripti, tùm miraculorum ab eodem patratorum gratia. Cùm enim aliquando quietam in feceffu vitam ageret, acceffit ad illum hyena, apportans catulum fuum cæcum, fupplicique geftu ipfum rogavit, ut cæcitatis partus fui miferetetur. Quod ille animadvertens, cùm in ejus oculos confpuiffet, fanos effecit. Hyena poftridie revertens, ingentis arietis pellem in fanitatis collatæ remunerationem Sancto attulit: quam is non prius accipere voluit, quàm fera promitteret, fe nunquam pauperum ovibus infidiaturam. Quod fi erga irrationalia animalia talem oftendit affectum, qualem cenfendus eft habuiffe erga homines? Tanta autem inerat ei munditics, ut Presbyter loci affirmaret, fe nunquam Marco Communionem præbuiffe, fed Angeli manu porrectam ei fuiffe. Demum centefimo ætatis anno vita functus eft. S. Marcus

Et certamen Sanctorum Martyrum Pauli, fororifque ejus Julianæ: & Stratonici in urbe Ptolemaide. SS. Paulus, & Juliana: & Stratonicus MM.

EODEM MENSE

Die Quinta. 5.

Certamen Sancti Martyris Eulogii.

EUlogius Chrifti martyr erat ex regione Palæftinæ, parentum quidem divitum, fed idololatrarum filius: ipfe verò Chrifti fidem amplexus, baptizatufque, poft parentum obitum divitias fibi quamplurimas relictas in pauperes diftribuit, & libenter propter Dominum mendicando victitans, per omnem civitatem regionemque circumibat, infideles verbum Chrifti docens, multofque ex iis convertens, & baptizans in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Quod cùm faceret, ab idololatris apud Principem regionis proditus eft, comprehenfufque, eidem S. Eulogius M.

fifti-

ſiſtitur: interrogatus verò, liberè Chriſtum confeſſus eſt. Quare veſtibus exutus, ac ſiccis boum nervis crudeliter verberatus, compulſuſque Chriſtum abnegare, & idolis ſacrificare, cùm obſequi noluiſſet, Principis juſſu, ſacro capite abſciſſo, in eodem loco ſepultus eſt.

SS. Gregorius Epiſc. & Heſychius Aſceta.

Et memoria Sancti Patris noſtri Gregorii Epiſcopi Conſtantiæ in Cypro: nec non memoria Heſychii Aſcetæ.

μηνύθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι. Καὶ κρατηθεὶς παρέστη αὐτῷ. καὶ ἐρωτηθεὶς ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ. Καὶ ἐκδυθεὶς ἐτύφθη σφοδρῶς βουνεύροις ξηροῖς. Καὶ καταναγκάσθη ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις. ὡς δὲ οὐκ ἐπείσθη, προστάξει τοῦ ἄρχοντος, τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπετμήθη, ταφεὶς ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἐπισκόπου Κωνσταντίας τῆς Κύπρου. Καὶ Μνήμη Ἡσυχίου Ἀσκητοῦ.

6. EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Die Sexta.

ϛ.

Certamen Sancti Martyris Cononis in Iſauria.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ.

S. Conon Iſaurus M.

Sanctus iſte Conon temporibus Sanctorum Apoſtolorum erat ex regione Iſauriæ oriundus. Cùm autem Chriſtianus eſſet, fœminæ quam duxerat, antequam convenirent, perſuaſit, ut ambo virginitatem ſervarent: quare cum illa perinde ac ſorore verſatus eſt. Ducem porrò ſalutis habuit Archiſtrategum Michaëlem, qui & illum baptizavit, & Sanctæ Trinitatis nomen edocuit, divinaque eidem myſteria tradidit, & ad finem uſque ipſi adſuit; ſtupenda inſuper miracula patrandi virtutem illi contulit. Conon itaque parentes ſuos baptizavit, ex quibus Neſtor ipſius pater pro Chriſto martyrium ſubiit. Sed & adverſarios ſuos Græcos, & affirmantes præter idola nullum eſſe Deum, convicit, perſuaſitque, ut alta voce Chriſtum confiterentur, atque dicerent: Unus eſt Cononis Deus. Dæmonas quoque ſubegit: & alii quidem ab illo agreſtibus addicti ſunt locis, alii verò doliis incluſi. Poſtremò à Præſide comprehenſus, & quæſtioni ſubjectus: ſed à populo accurrente liberatus, cùm biennium ſupervixiſſet, vitam conſummavit.

Ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἦν οὗτος ὁ ἅγιος Κόνων, ἐκ τῆς χώρας Ἰσαυρίας, Χριστιανὸς δὲ ὢν συνεζεύχθη γυναικί· ἀλλὰ πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτῇ, πείσας παρθενεύειν συνῴκει αὐτῇ ὡς ἀδελφῇ. Ὡδηγεῖτο δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ τοῦ καὶ βαπτίσαντος αὐτὸν, καὶ τὸ τῆς ἁγίας Τριάδος ὄνομα διδάξαντος, καὶ τῶν θείων μυστηρίων αὐτῷ μεταδόντος, καὶ μέχρι τέλους συνόντος, καὶ τῶν παραδόξων θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν χορηγοῦντος. Ἐβάπτισε δὲ καὶ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, ἐξ ὧν καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Νέστωρ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐμαρτύρησεν. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνθισταμένους αὐτῷ Ἕλληνας, καὶ λέγοντας, μὴ εἶναι ἕτερον Θεὸν πλὴν τῶν εἰδώλων, ἔπεισε καὶ παρεσκεύασεν ὁμολογῆσαι μεγάλῃ φωνῇ τὸν Χριστὸν, καὶ εἰπεῖν. Εἷς Θεὸς ὁ Κόνωνος. Ὑπέταξε δὲ καὶ τοὺς δαίμονας· καὶ οἱ μὲν ἐφύλαττον τοὺς ἀγρούς· οἱ δὲ ἐνεκλείσθησαν εἰς πίθους. Εἶτα κρατηθεὶς παρὰ τοῦ Ἄρχοντος ἐτιμωρεῖτο. Καὶ δραμὼν ὁ λαὸς, ἐλυτρώσατο αὐτόν. Καὶ ζήσας ἔτη δύο, ἐτελειώθη.

Et certamen Sancti Martyris Cononis Hortulani.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ Κηπουροῦ.

S. Conon Hortulanus M.

HIC Decio imperante ex Nazareth Galilææ oriundus erat. In regionem verò Pamphyliæ profectus, exiguum terræ locum excolens, & in hortum convertens, ex plantatis ibi oleribus victum ſibi, ac hoſpitibus pauperibus parabat. Erat autem moribus ſimplex adeò, ut cùm adeſſent, qui ipſum com-

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου ἐκ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῆς Παμφυλίας, καὶ τόπον μικρὸν ἐκλαβόμενος, μετεσκεύασεν εἰς κῆπον, καὶ φυτεύων λάχανα, ἐξ αὐτῶν ἐπορίζετο καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς ξένοις πένησι τροφήν. ἦν δὲ τὸν τρόπον

ἁπλοῦς

ἀπλῶς, ὡς καὶ τοὺς μέλλοντας αὐτὸν κρατῆσαι, καὶ ἀγαγεῖν εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἐπὶ τῷ τιμωρηθῆναι διὰ τὸ εἶναι Χριστιανὸν, ὡς ἐν παιγνίῳ ἀσπαζομένους ἀντασπάζεσθαι· καὶ εἰπόντας ὅτι καλεῖ σε ὁ ἡγεμὼν, ἀποκρίνασθαι· Ποίαν γὰρ ἐκεῖνος ἐμοῦ χρείαν ἔχει, μάλιστα ὑπάρχοντος Χριστιανοῦ; Δεθεὶς οὖν καὶ ἀχθεὶς, παρέστη τῷ ἡγεμόνι· καὶ προτραπεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, βαθὺ στενάξας, εἶπε πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Εἴθε ὦ ἡγεμὼν, καὶ σὺ εἶχες ἀρνήσασθαι τὰ εἴδωλα καὶ προσελθεῖν τῷ Χριστῷ. Τότε τρυπηθεὶς τοὺς ἀστραγάλους καὶ σιδηροῖς ἥλοις καθηλωθεὶς, καὶ τρέχειν ἔμπροσθεν ἅρματος ἵππων ἀναγκασθεὶς, ἐτελεύτησεν.

comprehenderent, & ad Præsidem adducerent, ut tormentis subjiceretur, quod Christianus esset, eumque cum ludibrio salutarent, ipse salutationem rependerit: eumque dicerent, quod Præses vocasset eum, responderit: Quid enim opus est illi opera mea, præserrim cùm Christianus sim? Vinctus autem, & ad Præsidem adductus, cùm compelleretur, ut idolis sacrificaret, altum ingemuit, & Præsidi ait: Utinam, ò Præses, & tu idola abnegares, & ad Christum accederes. Ergo spondylis perforatis, clavisque ferreis confixis, ante currum compulsus currere, vitam consummavit.

Καὶ Ἄθλησις τῶν Ἁγίων μβʹ. Μαρτύρων τῶν ἐν τῷ Ἀμορίῳ κρατηθέντων, ἐν Συρίᾳ δὲ ἀναιρεθέντων.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, τοῦ πατρὸς Μιχαὴλ υἱοῦ Θεοδώρας τῆς πιστωσάσης τὴν ὀρθοδοξίαν, ἦσαν οὗτοι οἱ ἅγιοι, στρατηγοὶ καὶ ταξιάρχαι ὄντες, πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς. Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐξελθὼν τῆς Συρίας ὁ Ἀμηρᾶς μετὰ λαοῦ ἀναριθμήτου κατὰ τῶν Ἀνατολικῶν μερῶν τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας, ἀπεστάλησαν παρὰ τοῦ βασιλέως φυλάξαι τὴν πόλιν Ἀμορίου. Καὶ ἰδόντες τὸ πλῆθος τῶν Σαρακηνῶν ἄπειρον, εἰσῆλθον ἔσω τοῦ κάστρου ἀγωνιζόμενοι καρτερῶς. Ἀλλὰ συγχωρήσει Θεοῦ τοῦ παιδεύοντος τοὺς πταίοντας, τοῦ κάστρου πολιορκηθέντος, τὸ μὲν ἄλλο πλῆθος ἀπεσφάγη. Αὐτοὶ δὲ δεχθέντες ἀπήχθησαν εἰς Συρίαν, καὶ ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακήν. καὶ μετὰ τὰ πολλὰ ταλαιπωρηθῆναι, ἐκβληθέντες τῆς φυλακῆς, ἠναγκάσθησαν μαγαρίσαι. Καὶ μὴ πεισθέντες ἔλαβον ἀπόφασιν τοῦ ἀποκεφαλισθῆναι. Καὶ προθυμοποιήσας αὐτοὺς Κωνσταντῖνος, σὺν αὐτοῖς ἀπεκεφαλίσθη.

Et certamen Sanctorum XLII. Martyrum Amorii captorum, & in Syria occisorum.

IMperante Theophilo Iconomacho patre Michaelis filii Theodoræ, quæ restitutis Imaginibus orthodoxiam celebravit, fuerunt hi sancti Duces, & Tribuni, viri opulenti & nobiles: qui illo tempore, quo venit ex Syria Ameras cum innumero populo in partes Orientales Romani Imperii, missi sunt ab Imperatore ad urbis Amorii propugnationem: videntes autem infinitam Saracenorum multitudinem, castrum ingressi, illud fortiter defenderunt. Sed permittente Deo, qui delinquentes corripit, castro vi intercepto, multitudo civium mactata est; ipsi verò comprehensi, in Syriam abducti, & in carcerem conclusi sunt: plurimasque ærumnas perpessi, è carcere educti, & vi, ut præstigias eorum amplecterentur, coacti. Verùm constanter id recusantes, acceperunt sententiam, qua capite deberent plecti. Cumque Constantinus magnoperè socios animasset, cum iis capite plexus est.

55 Martyres Amorii capti.

EODEM MENSE

Die Septima.

7.

Sancti Pauli Confessoris in Prusia.

S. Paulus Ep. & Confess.

HIC cùm Episcopus esset ejus, quæ in Prusia est, sanctæ ecclesiæ, temporibus impiorum Iconomachorum, videretque insanos adversus Christi ecclesias debacchari, omnemque legum observationem evertere, formasque & repræsentationes venerandarum Imaginum delere, ipsas quidem ex ædium sacrarum adytis penitus exterminando; earum verò loco substituendo depictas ferarum, volucrum serpentiumque effigies, posthabitis divinorum Patrum traditionibus; divinis eos verbis, tamquam jaculis, impetere non desiit Dei pugil invictus, persecutiones, exilia, ærumnas gravissimas sustinere gaudens propter sanctas imagines Christi Dei nostri, atque sanctissimæ & intemeratæ matris ejus gloriosæ Dominæ nostræ Deiparæ semperque Virginis Mariæ, nec non Deiformium Angelorum, atque Sanctorum omnium. Plurimam igitur vexationem multorum annorum decursu tolerans, atque ad extremum vitæ spiritum generosè decertans, ad Dominum migravit.

SS. Arcadius & Nestor Episcopi: Eubulus, & Julianus: & Dometius: & septem martyres in Chersone.

Et memoria Sanctorum Arcadii & Nestoris Episcoporum Trimethuntis Cypri: & certamen Sanctorum Eubuli & Juliani medici: & Sancti Dometii: nec non Sanctorum septem martyrum in Chersone.

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ Α͗ΥΤΩ͂

Ζʹ.

Τοῦ ἁγίου Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ τῆς Προυσίας.

ΟΥ̓ΤΟΣ Ἐπίσκοπος ὢν τῆς ἐν Προυσιάδι ἁγίας ἐκκλησίας κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δυσσεβῶν Εἰκονομάχων. Καὶ ἰδὼν τοὺς ἄφρονας κατὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας μαινομένους, καὶ πᾶσαν ἀνατρέποντας θεσμῶν ἀκρίβειαν καὶ τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐκτυπώματα τῶν σεπτῶν εἰκόνων ἀφανίζοντας, καὶ ἀπολείφοντας μὲν αὐτὰς ἐκ τῶν ἁγίων ναῶν, ζωγραφοῦντας δὲ ἀντ' αὐτῶν εἴδη θηρίων, καὶ ὀρνέων, καὶ ἑρπετῶν· καὶ θείων πατέρων παραδόσεις ἀνατρέποντας, θείοις ῥήμασιν, ὡς βέλεσι κατηκόντισεν, ὡς Θεοῦ μαχητὴς, διωγμοὺς, καὶ ἐξορίας, καὶ σκληραγωγίας αἱρετησάμενος ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων, αὐτοῦ τε τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς παναγίας ἀχράντου αὐτοῦ μητρὸς τῆς ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ὅθεν πολλοὺς πειρασμοὺς ἐν πολλοῖς ὑπομείνας χρόνοις, καὶ μέχρι τέλους καλῶς ἀνδρισάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Καὶ Μνήμη τῶν ἐν ἁγίοις Ἀρκαδίου καὶ Νέστορος Ἐπισκόπων Τριμηθοῦντος τῆς Κύπρου. Καὶ ἄθλησις τῶν ἁγίων Εὐβούλου καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ ἰατροῦ. Καὶ τοῦ ὁσίου Δομετίου. Καὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων ἑπτὰ τῶν ἐν Χερσῶνι.

EODEM MENSE

Die Octava.

8.

Memoria Sancti Confessoris Theophylacti Episcopi Nicomediæ.

S. Theophylactus Episc. Nicom. Conf.

THeophylactus divinus Pontifex in partibus Orientis natus, Constantinopolim veniens, sanctissimo Tarasio ministravit, cùm ille adhuc primus à secretis esset: postea verò Patriarcha ordinatus, monachum ipsum fecit unà cum Michaële, qui Synadorum Episcopus postremo creatus est, eosque in Patriarchio probè educavit: Theophylactum autem Episcopum Nicomediæ ordinavit. Ubi vero Tarasius in humanis esse desiit, eique sanctus Nicephorus in Patriarchatu successit, Leone Armeno imperium capessente, atque ad-

ver-

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ Α͗ΥΤΩ͂

Ηʹ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ ὁμολογητοῦ Θεοφυλάκτου Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

ΘΕοφύλακτος ὁ θεῖος ἱεράρχης, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῶν Ἀνατολικῶν μερῶν· εἰς Κωνσταντινούπολιν δὲ ἐλθὼν, ἐδούλευε Ταρασίῳ τῷ ἁγιωτάτῳ τότε πρωτοασηκρίτῃ ὑπάρχοντι. Ἐπεὶ δὲ Πατριάρχης προεχειρίσθη, ἐποίησεν αὐτὸν μοναχὸν, μετὰ Μιχαὴλ τοῦ ὕστερον γεγονότος Ἐπισκόπου Συνάδων, καὶ τοῖς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ εὐκτηρίοις ἐνέταξεν. Εἶτα δὲ καὶ Ἐπίσκοπον Νικομηδείας ἐχειροτόνησεν. Τελευτήσαντος δὲ Ταρασίου, γέγονε Πατριάρχης ὁ ἅγιος Νικηφόρος,

κρα-

κρατήσαντος δὲ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, καὶ κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων χωρήσαντος, παραλαβὼν ὁ ἅγιος Νικηφόρος τὸν ὅσιον Θεοφύλακτον, καὶ τοὺς λοιποὺς Ἐπισκόπους, ἀνῆλθεν ἐν τῷ παλατίῳ, καὶ ἤλεγξε κακῶς ποιοῦντα, καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας ἀρνούμενον. Τότε ὁ μὲν Πατριάρχης ἐξωρίσθη εἰς Θάσον τὴν νῆσον. Οἱ δὲ λοιποὶ, ἄλλος ἀλλαχοῦ. Θεοφύλακτος δὲ εἰς Στρόβιλον, ἐν ᾗ καὶ ἐτελεύτησεν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Ἀρκαδίου τοῦ Κυπρίου. Καὶ ἄθλησις Εὐβούλου, καὶ Ἰουλιανοῦ.

Ὅσιος Ἀρκάδιος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς νήσου τῆς Κύπρου, μοναχὸς ἐκ βρέφους γενόμενος, καὶ τῷ Θεῷ διὰ πολιτείας εὐαρεστήσας. Ἀγωνιζόμενος ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, καὶ πολλοὺς ὠφελῶν, οὐ μόνον διὰ βίου καὶ ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ διδασκαλίας, καὶ παραινέσεως· ἐξ ὧν ἦσαν καὶ Εὔβουλος, καὶ Ἰουλιανός. Οἵτινες συχνότερον πρὸς αὐτὸν ἀπερχόμενοι, καὶ στηριζόμενοι τοῖς λόγοις αὐτοῦ ἐπεμέλουν τῆς ἀρετῆς. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ δυσσεβοῦς καὶ παραβάτου Ἰουλιανοῦ, κρατηθέντες ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, παῤῥησίαν λαβόντων ἀπὸ τῆς τοῦ Βασιλέως ἐξουσίας κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ βασανισθέντες ἰσχυρῶς, ἀπεκεφαλίσθησαν. Καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ ὅσιος Ἀρκάδιος, καὶ λυπηθεὶς μὲν, εὐχαριστήσας δὲ τῷ Θεῷ, τῷ οὕτως οἰκονομήσαντι, προσευχόμενος ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ προσεκαθίζετο, καὶ δάκρυσι πολλοῖς περιχεόμενος, ἐτελειώθη.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἐν Χερσῶνι Ἐπισκόπων Βασιλέως, Εὐγενίου, Ἀγαθοδώρου, καὶ λοιπῶν.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, Ἕρμων ὁ Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος ἀπέστειλεν Ἐπισκόπους, εἰς μὲν Τουρκίαν Ἐφραὶμ, εἰς δὲ Χερσῶνα Βασιλέα· ἔνθα τὸν Χριστὸν κηρύττων, τυφθεὶς ἀπηλάθη. ἐγείρας δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ἄρχοντος ἐκ τῶν νεκρῶν, πάλιν προσεκλήθη, βαπτίσας καὶ τὸν Ἄρχοντα, καὶ ἑτέρους πολλούς. Οἱ δὲ ἄπιστοι μανέντες ἔσυραν αὐτὸν σχοινίοις ἀπὸ τῶν ποδῶν. Καὶ συρόμενος ἐτελεύτησεν. Μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ἐλθόντες Εὐγένιος, Ἀγαθόδωρος, Καπίτων, καὶ Ἐλπίδιος, ἐκήρυττον τὸν Χριστόν. Καὶ συστάντες οἱ Ἕλληνες ἀπέκτειναν αὐτούς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀπεστάλη ἐξ Ἱεροσο-

versus sacras imagines sese instruente, accersens Sanctus Nicephorus unàcum reliquis Episcopis etiam Sanctum Theophylactum, & Palatium ingrediens, acriter reprehendit impium sanctisque imaginibus adversantem Imperatorem. Tunc Patriarcha quidem in Thusum insulam relegatus est; alii verò in alia loca deportati; Theophylactus autem in Strobilum, ubi vitam consummavit.

Et memoria Sancti Arcadii Cyprii, ac certamen Eubuli & Juliani.

S. Arcadius Cyprius & SS. Eubulus & Julianus MM

Sanctus Arcadius erat ex insula Cypro oriundus, monasticam vitam à puero amplexus, & ob rectam vivendi methodum Deo gratissimus, Constantino Magno Imperatore palæstram auspicatus. Multis profuit non solùm exemplo vitæ suæ & virtutibus, sed etiam doctrina & adhortationibus. Ex his erant Eubulus & Julianus, qui frequentius ad eum veniebant, sermonibusque ejus confortati, in via virtutis procedebant: postea verò imperante impio Juliano apostata, ab idololatris, qui ab Imperatore potestatem acceperant contra Christianos libere insurgendi, capti fuerunt, & tandem post durissimos cruciatus capite plexi sunt. Quæ ubi Sanctus Arcadius intellexit, contristatus quidem est; sed Deo, qui omnia ita ordinarat, gratias egit. Perseverans autem in eodem loco, ubi hactenus consederat, inter orationes lacrymis plurimis perfusus, vitam finivit.

Et certamen Sanctorum in Chersone Episcoporum Basilei, Eugenii, Agathodori, & reliquorum.

SS Episcopi Chersone MM

Imperante Diocletiano Hermon Hierosolymorum Episcopus allegavit Episcopos, Ephræm quidem in Turciam, Basileum verò in Chersonem: qui cùm ibi Christum prædicaret, verberibus exceptus est, atque urbe ejectus. Cùm verò Principis filium à morte ad vitam revocasset, rursus accersitus, Principem ipsum aliosque plurimos baptizavit. Sed qui in sua infidelitate manserant, funibus alligatum tandiu à pedibus raptarunt, donec vitam finivit. Post ejus mortem venerunt Eugenius, Agathodorus, Capeton, & Elpidius, qui cùm Christum prædicarent, ab insurgentibus in illos Græcis occisi sunt. Post hæc missus fuit Hierosolymis Ætherius, qui cùm feritatem populi cerneret, Magnum Constanti-

num adivit, Byzantii tum imperantem, cumque rogavit, ut idololatræ ex urbe Chersone ejicerentur: quod & ex animi sententia contigit. Cumque ecclesias condidisset, iterumque Imperatorem, ut gratias ageret, adiisset, in Chersonem regressus, & sacra secum deferens, in reditu in fluvium Danaprin projectus, vitam ibi finivit.

σολύμων Αἰθέριος· καὶ ἰδὼν τὸ λαοῦ τὸ ἄγριον, προσῆλθεν τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ ἐν τῷ Βυζαντίῳ τότε βασιλεύοντι. Καὶ ᾐτήσατο αὐτὸν, καὶ ἐδιώχθησαν ἐκ τῆς Χερσῶνος οἱ εἰδωλολάτραι. Κτίσας δὲ ἐκκλησίας, πάλιν προσῆλθεν τῷ Βασιλεῖ εὐχαριστῶν. Καὶ ἱερὰ λαβὼν παρ᾽ αὐτοῦ, ἐπανήρχετο πρὸς Χερσῶνα. Καὶ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαι, ἀπερρίφη εἰς τὸν Δανάπριν ποταμὸν, καὶ ἐκεῖ τελευτᾷ.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ͂ Τῼ͂ ΑΥ͂Τῼ͂

Die Nona.

9.

Θ'.

Certamen Sanctorum Martyrum Sebastes.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Σεβαστείᾳ.

SS Martyrer XL. Sebasteni.

Quadraginta Christi Martyres ex diversis orbis locis Licinio imperante in exercitu militabant. Quod autem Christiani essent, sub Agricolao Præside, præsente etiam Duce, comprehensi, & idolis sacrificare coacti, cùm id facere recusarent, ipsorum ora lapidibus contusa fuere. Deinde hiemis tempore in rigenti congelatoque stagno nudi pernoctare jussi sunt. Ibi cùm unus, cui animus ad frigus ferendum defecerat, in proximum balneum desiliens, calore necatus fuisset; janitor qui illos custodiebat, videns coronas super novem ac triginta Martyres descendentes, unamque coronam superesse, quæ extincti militis fuerat; detractis vestibus ad sanctos procurrens, in Christum credidit. Ut dies illuxit, cùm hi quidem exanimati, illi verò adhuc spirantes apparuissent, ad ripam perducti, fractis ipsorum cruribus, postremò plaustris impositi, in profluentem projecti sunt, atque ita martyrium consummarunt.

ΟΙ τοῦ Χριστοῦ τεσσαράκοντα Μάρτυρες, ἐκ διαφόρων τόπων ὑπάρχοντες, ἐν ἐπιτάγματι ἐστρατεύοντο ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικιννίου. Διὰ δὲ τὸ εἶναι Χριστιανοὶ, κρατηθέντες ὑπὸ Ἀγρικολάου ἡγεμόνος, παρόντος καὶ τοῦ Δουκὸς, ἠναγκάζοντο θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πειθόμενοι, λίθοις τὰ στόματα συνετρίβησαν. Εἶτα ἐν ὥρᾳ χειμερινῇ γυμνοὶ ἐπὶ τῆς λίμνης τῷ κρύει παγωθείσης, καὶ κρυσταλλωθείσης κατεδικάσθησαν ἵστασθαι δι᾽ ὅλης τῆς νυκτός. Ἔνθα ἑνὸς λιποψυχήσαντος, καὶ πρὸς τὸ πλησίον λουτρὸν δραμόντος, καὶ τῇ θερμῇ διαλυθέντος, ὁ φυλάττων αὐτοὺς καπικλάριος, ἰδὼν ἐξ οὐρανοῦ στεφάνους κατερχομένους ἐπὶ τοὺς τριάκοντα ἐννέα μάρτυρας, καὶ ἕνα στέφανον περιττεύοντα, ὃς ἦν τοῦ διαλυθέντος, ἐκδυσάμενος προσέδραμε τοῖς ἁγίοις, καὶ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ. Τῷ δὲ πρωῒ, ὡς ἐφάνησαν οἱ μὲν θανέντες, οἱ δὲ ἔτι ἐμπνέοντες, ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἀχθέντες, καὶ τὰ σκέλη θλασθέντες, ἐπὶ ἁμαξῶν ἐτέθησαν, καὶ ἐρρίφησαν ἐν τῷ ποταμῷ· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

Ι'.

Α'θλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κοδράτου, Κυπριανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

ΕΠῚ τῆς βασιλείας Δεκίου, διωγμοῦ κινηθέντος, πάντες οἱ Χριστιανοί, οἱ μὲν κρατούμενοι ἀπεσφάζοντο· οἱ δὲ φεύγοντες ἐν τοῖς ὄρεσιν κατεκρύπτοντο, ἕως καιροῦ. Φυγοῦσα δὲ καὶ ἡ μήτηρ Κοδράτου, ἐκ τῆς πόλεως ὑπάρχουσα Κορινθίων, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος, καὶ κατεκρύπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἦν ἔγκυος, ἐγέννησεν υἱὸν, ὀνομάσασα αὐτὸν Κοδράτον. Εἶτα ὀλίγον ἐπιβιώσασα, ἐτελεύτησε, καταλιποῦσα τὸν υἱὸν βρέφος. Ὅστις ἐτρέφετο ὑπὸ τῶν νεφῶν συνισταμένων ἐπ' αὐτὸν, καὶ ποτιζόντων αὐτόν. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐγνώρισαν αὐτὸν τινες ἤδη νεανίσκον γενόμενον· καὶ ἀπήρχοντο πρὸς αὐτόν· ὧν ἦσαν Κυπριανὸς, Διονύσιος, Ἄνεκτος, Παῦλος καὶ Κρίσκης. Ἦρχε δὲ πάντων ὁ ἅγιος Κοδράτος, καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν. Μετὰ δέ τινα χρόνον ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν διαβληθέντες τῷ Ἄρχοντι, καὶ κρατηθέντες, ἤχθησαν εἰς Κόρινθον· καὶ βασανισθέντες, καὶ μέχρι τέλους τὸν Χριστὸν ἀνακηρύξαντες, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

EODEM MENSE

Die Decima. 10.

Certamen Sanctorum Martyrum Codrati, Cypriani, & sociorum.

IMperante Decio cùm persecutio mota fuisset, Christiani omnes aut capti mactabantur, aut fugientes in montibus ad tempus abscondebantur. Tunc etiam mater Codrati ex urbe Corinthiorum oriunda, fugâ elapsa, venit in montem, & in latebris degit: & quia prægnans erat, peperit filium, quem Codratum nominavit, nec diu postea vixit, relicto filio adhuc infante mortua. Nutriebatur autem ille à nubibus supra ipsum coëuntibus, & aquam adferentibus, potumque ei præbentibus. Procedente verò tempore cùm ætatem juvenilem attigisset, cognoverunt eum aliqui, & ad eum accesserunt, ex quibus erant Cyprianus, Dionysius, Anectus, Paulus, & Crescens: quos omnes regebat Sanctus Codratus, & veritatem docebat. Post aliquod dein tempus ab idolorum cultoribus traditi sunt Præsidi, & vincti Corinthum adducti; ac dein tormentis subjecti, cùm usque ad finem Christum prædicarent, capite plexi sunt. SS. Codratus, Cyprianus, & socii.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Διονυσίου.

ΔΙονύσιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν μὲν εἷς τῶν γνωρισάντων τὸν ἅγιον Κοδράτον, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπερχομένων. Κατεμηνύθη δὲ τῷ Ἄρχοντι τῆς πόλεως Κορίνθου, ὅτι τὸ μὲν πρόσταγμα τῶν βασιλέων οὐ πειθαρχεῖ, καὶ τῶν μεγίστων Θεῶν καταφρονεῖ· ἕτερον δέ τινα κηρύττει Θεὸν ἐσταυρωμένον, λέγων, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, ὁ καὶ μέλλων ἐλθεῖν ἐξ οὐρανοῦ μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, καὶ ἀποδοῦναι ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ὅθεν κρατηθεὶς καὶ δεθεὶς ἁλύσεσι, παρέστη τῷ Ἄρχοντι, καὶ κατηναγκάζετο, ποτὲ μὲν κολακείαις, ποτὲ δὲ ἀπειλαῖς, ἀρνήσασθαι μὲν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ τῆς προτέρας ἐνστάσεως ἐχόμενος, καὶ Χριστὸν ὁμολογῶν μεγάλῃ φωνῇ, ἀπεσφάγη μαχαίρᾳ, καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

Et certamen Sancti Martyris Dionysii.

DIonysius Christi Martyr, unus ex illis fuit, qui sanctum Codratum cognoverunt, & ad eum accesserunt. Proditus S. Dionysius M.
verò, ad Præsidem urbis Corinthi adductus est, quòd mandato Imperatorum non obediret, ac magnos Deos contemneret; alium verò Deum crucifixum prædicaret, dicens, hunc esse, qui fecit cœlum & terram, & mare, & omnia quæ in eis sunt, quique è cœlo venturus esset cum gloria, ut judicaret vivos & mortuos, & redderet unicuique secundùm opera sua. Quare comprehensus, & vinculis constrictus, stetit coram Præside, & urgebatur modò blanditiis, modò minis Christum negare, & idolis sacrificare: sed priori proposito adhærens, & Christum magna voce confitens, gladio interemptus, martyrium consummavit.

EODEM MENSE

11. Die Undecima.

Certamen Sancti Sacro-Martyris Pionii.

S. Pionius M. Sanctus iste imperante Decio Presbyter erat in sancta Smyrnæ ecclesia. Cùm autem Judæos Græcosque reprehenderet, iisque ex Scripturis demonstraret, unum esse verum Deum omnium factorem, & unigenitum ejus filium Jesum Christum, & Spiritum Sanctum: adjiceretque, ab eodem peccatores omnes & infideles cruciatibus subjiciendos fore, ignique sempiterno addicendos; idque exemplo ignis Sodomitici, ejusque qui in Sicilia crumpit, ostenderet; unàcum aliis Christianis comprehensus ab idolorum cultoribus, primùm quidem vinculis constrictus, Polemoni idolorum sacerdoti urbisque Smyrnæ principi traditus fuit: deinde ab iis ad regionis Præsidem adductus, hujus jussu durissimis verberibus affectus, & in eculeum suspensus est, lampadibus ignis latera ustulatus. Postremò ex eculeo depositus, & in ardentem fornacem injectus, in oratione martyrium consummavit.

Et memoria Sancti Patris nostri Sophronii Archiepiscopi Hierosolymorum.

S. Sophronius Episc. Hierosol. Sanctus Pater noster Sophronius ex urbe Damasco in provincia Phœniciæ originem traxit, piorum ac temperantium parentum filius. Cùm verò præstanti præditus esset ingenio, universam Græcorum & Christianorum scriptam doctrinam didicit. Magni deinde Theodosii mandram delegit, in qua universam evolvit Scripturam. Posthæc Alexandriam profectus est, amplioris eruditionis comparandæ studio ductus. Propter doctrinam itaque, & eximiam ipsius virtutem Episcopus Hierosolymorum factus est. Sancta deinde civitate capta, rursus Alexandriam ad sanctum Joannem Eleemosynarium abiit, eoque vita functo, iterùm Hierosolyma regressus est. Cùm autem plures libros composuisset, diversorumque sanctorum encomia persecutus fuisset, & vitam sanctæ Mariæ humanæ naturæ viribus majorem conscripsisset, gregem quoque ecclesiæ Dei optimè duxisset & gubernasset, ad Dominum, quem optaverat, in pace migravit.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΙΑ'.

Α'͂θλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πιονίου.

ΚΑΙ' οὗτος ὁ ἅγιος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δεκίου, πρεσβύτερος τῆς ἐν Σμύρνης ἁγίας ἐκκλησίας. Ἐλέγχων δὲ Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας, καὶ πείθων αὐτοὺς ἀπὸ τῶν γραφῶν· ὅτι εἷς μόνος ἐστὶ Θεὸς ἀληθινὸς ὁ τὰ πάντα ποιήσας, καὶ ὁ μονογενὴς αὐτοῦ Υἱὸς Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Καὶ προστιθεὶς ὅτι πάντες οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ ἄπιστοι παρ' αὐτοῦ τιμωρηθήσονται, καὶ πυρὶ αἰωνίῳ παραδοθήσονται. Καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ Σοδομιτικοῦ πυρὸς, καὶ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ἀνερχομένου· ἐκρατήθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν μετὰ καὶ ἑτέρων Χριστιανῶν. Καὶ πρῶτον μὲν παρεδόθη δεδεμένος ἁλύσεσι Πολέμωνι τῷ τῶν εἰδώλων ἱερεῖ, καὶ τῷ τῆς πόλεως Σμύρνης ἄρχοντι. Ἔπειτα παρ' ἐκείνων προσήχθη τῷ τῆς χώρας Ἡγεμόνι. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἔτυψεν αὐτὸν σφοδρῶς· καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμάσας, λαμπάσι πυρὸς τὰς πλευρὰς αὐτοῦ κατέφλεξεν. Εἶτα ἀπὸ τοῦ ξύλου καταβιβάσας, καὶ κάμινον ἀνάψας μεγάλην, ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς αὐτήν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐν αὐτῇ προσευχόμενος ἐτελειώθη.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

ΣΩφρόνιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, γέγονε μὲν ἀπὸ τῆς χώρας Φοινίκης, πόλεως δὲ Δαμασκοῦ, εὐσεβῶν καὶ σωφρόνων γονέων υἱός. Εὐφυὴς δὲ ὢν, ἔμαθεν πᾶσαν ἑλληνικὴν, καὶ χριστιανικὴν γραφήν. Εἶτα τὴν μάνδραν τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου κατέλαβεν, ἐν ᾗ πᾶσαν διῆλθε γραφήν. Ἔπειτα ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆλθε, πλείονος γνώσεως ἐφιέμενος· διὰ δὲ τὴν γνῶσιν, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων γίνεται. Τῆς δὲ ἁγίας πόλεως πολιορκηθείσης, πάλιν εἰς Ἀλεξάνδρειαν πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Ἐλεήμονα ἀπέρχεται, καὶ μετὰ τελευτὴν ἐκείνου πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα ὑποστρέφει. Πολλὰς δὲ βίβλους συγγραψάμενος, καὶ διαφόρους ἁγίους ἐγκωμιάσας, καὶ συνθεὶς τὸ ὑπὲρ ἄνθρωπον διήγημα τοῦ βίου τῆς ὁσίας Μαρίας, καὶ καλῶς τὸ ποίμνιον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας χειραγωγήσας καὶ ἰθύνας, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον, ὃν ἐπόθησεν, ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΙΒ'.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους, τοῦ Ὁμολογητοῦ τοῦ ἐν τῷ μεγάλῳ Ἀγρῷ.

Θεοφάνης ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν υἱὸς γονέων εὐγενῶν, καὶ πλουσίων. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς, ἦν ἀνατρεφόμενος παρὰ τῆς μητρός. Γενόμενος δὲ δωδεκαέτης, συνεζεύχθη γυναικί, καὶ πείσας αὐτὴν διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ παρθενεύειν, ἀπέκηρεν αὐτὴν ἐν τῇ τῆς Πριγκίπου μονῇ. Αὐτὸς δὲ διανείμας τὸν πλοῦτον τοῖς πένησιν, ἀπελθὼν ἐγένετο μοναχὸς ἐν τῷ τῆς Σιγριανῆς ὄρει διακειμένῳ μοναστηρίῳ. Κρατήσας δὲ βασιλείας Λέων ὁ Ἀρμένιος, Εἰκονομάχος ὢν, ἤκουσε περὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ ἁγίου Θεοφάνους, καὶ προστείλας ἤγαγεν αὐτὸν ἐν τῇ βασιλευούσῃ, καταναγκάζων συνελθεῖν τῇ αἱρέσει αὐτοῦ. Μὴ πείσας δὲ, πρῶτον μὲν ἀπέκλεισεν εἰς φυλακήν· Ἔπειτα τῆς φυλακῆς ἐκβαλὼν, καὶ πάλιν καταναγκάσας ἀρνήσασθαι τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, ἐπεὶ ἑώρα μηδὲ ὅλως ἀνεχόμενον τοῦτο ἀκοῦσαι, ἐξώρισεν εἰς Σαμοθράκην· ἔνθα καὶ ἀπελθόντα τὸν ἅγιον, καὶ ὀλίγον ἐπιβιώσαντα, προσελάβετο ὁ Κύριος.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Πάπα Ῥώμης.

Ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας ὑπῆρχεν οὗτος ὁ ἅγιος Γρηγόριος, μοναχὸς ἐν μοναστηρίῳ πλησίον Ῥώμης· ἦν δὲ πάνυ ἐνάρετος· κατεξαίρετον δὲ ἐλεήμων. Δοκιμάζων δὲ αὐτὸν ὁ Θεὸς, ἀπέστειλεν Ἄγγελον πρὸς αὐτὸν ἐν σχήματι ναυαγήσαντος· καὶ εὗρεν αὐτὸν πρόθυμον πρὸς τὸ δοῦναι· πεντήκοντα γὰρ νομίσματα δέδωκε τῷ αἰτήσαντι, εἶτα ἕξ, καὶ τρίτον ἕτερα, ἕως ἐκένωσε τὸ ἐν τῇ μονῇ σιτάρκιον τοῦ χρυσίου. Καὶ γενόμενος Ἀρχιερεὺς Ῥώμης, συνεκάλει καθ' ἡμέραν δώδεκα πτωχούς· καὶ ἐφαίνετο αὐτῷ μόνῳ καὶ τρισκαιδέκατος, καὶ ἐρωτήσαντος αὐτὸν εἰπεῖν τὸ αὐτοῦ ὄνομα, ἤκουσεν, ὅτι θαυμαστόν· καὶ οὕτως ἐσιώπησεν, συννοήσας, ὅτι Ἄγγελος Θεοῦ ἐστιν. Γενόμενος δὲ πάσης παιδείας, καὶ γραφῆς ἔμπειρος,

EODEM MENSE

Die Duodecima. 12.

Memoria Sancti Patris nostri Theophanis Confessoris in magno Agro.

Sanctus Pater noster Theophanes nobilibus atque locupletibus parentibus natus, patre defuncto, à matre educatus fuit. Annorum duodecim factus, puellæ desponsus est, quam cùm suis adhortationibus ad servandam virginitatem induxisset, in monasterio Principis totondit. Ipse verò distributo in pauperes patrimonio, ad monasterium in monte Sigrianæ positum profectus, ibidem monachum induit. Cùm autem Leo Armenus Iconomachus imperium tenuisset, sancti Theophanis virtutem intelligens, ad urbem regiam illum venire jussit, instititque, ut hæresi ipsius assentiretur. Quod cùm haudquaquam persuasisset, primum quidem custodiæ illum includi mandavit: post è carcere eductum rursus urgebat, ut venerandarum imaginum cultum ejuraret: animadvertensque, illum nec tolerare velle quæ dicebantur, in Samothraciam relegavit. Quo profectus sanctus, cùm parum supervixisset, à Domino assumptus est. S. Theophanes Conf.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Gregorii Papæ Romæ.

Justiniano imperante iste sanctus Gregorius in monasterio propè Romam monachum egit. Cùm autem virtutibus omnibus, ac præcipuè misericordia in pauperes præditus esset, illum probaturus Deus, Angelum sub naufragi specie ad eum misit, ipsumque ad dandum paratissimum reperit: quinquaginta namque nummos petenti continuo numeravit, deinde sex, postremò tres alios, donec auri, quod in monasterio habebat, crumenam exhausit. Factus autem Pontifex Romanus, cùm duodecim quotidie pauperes convocare soleret, quadam die ipsi soli tertius decimus apparuit, qui rogatus, ut suum proderet nomen, respondit, hoc esse admirabile. Quare ille conticuit, intelligens Dei Angelum esse. Cùm autem in omnibus doctrinis & scripturis esset versatus, complures lucubrationes reliquit Latino sermone compositas, in Græcum S. Gregorius Papa.

post

post conversas. Vita itaque hunc in modum traducta, & variis patratis miraculis, in pace ad Dominum migravit.

EODEM MENSE

13. **Die Decima tertia.**

Certamen Sancti Martyris Alexandri.

S. Alexander M.

SAnctus & gloriosus Christi martyr Alexander temporibus persecutionis, & inter tenebras erroris idololatrarum, velut splendidissimum sidus, pietate refulsit in urbe Pydna. Cùm autem impiorum insaniam redargueret, Christumque palàm prædicaret, & ex Græcis complures ad illum traductos baptizaret, paganorum iram in se commovit, qui ejus libertatem, atque in dicendo vim ægrè sustinebant. Facta itaque conspiratione, illum comprehenderunt, sævæque subjectum quæstioni, atque durissimè cæsum, urgebant, ut diis mente carentibus immolaret. Cùm autem nihil profecissent, decollari illum jubent. Atque hunc in modum Deo gratias agens, capite plexus, beatum spiritum Domino tradidit: pretiosas autem ejus reliquias religiosi quidam Christiani colligentes & componentes, sepelierunt.

Et certamen Sancti Martyris Sabini.

S. Sabinus M.

SAbinus Christi martyr ex regione Ægypti fuit: propter incumbentem verò persecutionis sævitiam seculum deserens, secessit, & extra civitatem se abdidit in exiguam domunculam. Cùm autem magna Christianorum multitudo ab idolorum cultoribus comprehenderetur, Sabinus etiam quæsitus est, nec inventus, haud levi infideles dolore afficit. Tunc mendicus quidam solitus ad Sabinum accedere, ab eoque accipere victûi necessaria, idololatris dixit: Quid dabitis mihi, & ostendam vobis quem quæritis Sabinum? Dederunt autem ei nummos duos, eumque secuti, irruerunt in domunculam, atque comprehensum Sabinum, vinctumque adduxerunt ad Præsidem. Dixit porrò ad eum Præses: Quare contemnens edictum Imperatorum, magnosque Deos, ignotum quendam Deum prædicas?

πειρος, πολλὰ συγγράμματα καταλέλοιπεν, ὑπαγορευθέντα μὲν Ῥωμαϊστί, ἑρμηνευθέντα δὲ Ἑλληνιστί. Ζήσας δὲ οὕτως, καὶ θαύματα διάφορα ἐργασάμενος, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

ΙΓ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ ἅγιος καὶ ἔνδοξος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐν τοῖς καιροῖς τοῦ διωγμοῦ, καὶ ἐν τῷ σκότει τῆς πλάνης τῶν εἰδωλολατρῶν, ὥσπερ πολύφωτος ἀστὴρ ἐν εὐσεβείᾳ διέλαμψεν ἐν Πύδνῃ τῇ πόλει, τὴν μανίαν τῶν δυσσεβῶν διελέγχων, καὶ τὸν Χριστὸν φανερῶς κηρύττων, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέφων πρὸς αὐτόν, καὶ βαπτίζων. Οὕτω δὲ ποιῶν, εἰς ὀργὴν ἐκίνησε καθ' ἑαυτοῦ τοὺς εἰδωλολάτρας, τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ καὶ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ λόγου μὴ ὑπομείναντας. Ὅθεν ἐπισυναχθέντες κατ' αὐτοῦ, ἐκρατήσαντες αὐτόν, ἐτιμωρήσαντο ἰσχυρῶς, καὶ ἔτυψαν αὐτὸν ἀφειδῶς, καταναγκάσαντες αὐτὸν θῦσαι τοῖς ἀνοήτοις θεοῖς. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισαν, κατεδίκασαν αὐτὸν ἀποκεφαλισθῆναι. Καὶ οὕτως εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, τὴν κεφαλὴν ἐκτμηθείς, παρέδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἑλόμενοί τινες τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν καὶ περιστείλαντες ἔθαψαν.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου.

Σαβῖνος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας Αἰγύπτου· διὰ δὲ τὴν ἐπικειμένην ἀνάγκην τοῦ διωγμοῦ καταλιπὼν τὸν κόσμον, ἀνεχώρησεν, καὶ ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως κατεκρύπτετο ἐν οἰκήματι μικρῷ. Πολλῶν δὲ κρατουμένων Χριστιανῶν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐζητεῖτο καὶ ὁ Σαβῖνος, καὶ μὴ εὑρισκόμενος, ἐλύπει τοὺς ἀπίστους. Τότε προσελθὼν εἷς πτωχός, ὁ πρὸς αὐτὸν ἀπερχόμενος, καὶ λαμβάνων τροφήν, εἶπε τοῖς εἰδωλολάτραις· τί μοι δίδοτε, κἀγὼ ὑποδείξω ὑμῖν ὃν ζητεῖτε Σαβῖνον. Οἱ δὲ ἔδωκαν αὐτῷ νομίσματα δύο. Καὶ ἀκολουθήσαντες αὐτῷ, καὶ ἐπιστάντες τῷ οἰκήματι, ἐκράτησαν τὸν Σαβῖνον, καὶ δήσαντες ἤγαγον πρὸς τὸν ἄρχοντα. Καὶ εἶπε πρὸς αὐ-

τὸν

τὸν ὁ ἄρχων· διὰ τί καταφρονεῖν τῶ προστάγματος τ̃ βασιλέων, ἐκ τ̃ μεγίστων Θεῶν, ἕτερον Θεὸν κηρύτῆεις ἀγνώριστον; Ο῾ δὲ εἰπὼν, ὅτι μᾶλλον ὃν ἐγὼ κηρύτῆω Θεὸν, ὀφείλεις καὶ συγγνωρίσαι, καὶ πιστεῦσαι αὐτῷ· τιμωρηθεὶς, ἐῤῥίφη ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ ἐτελειώθη.

dicas? Respondit Sabinus: Quia hunc quem prædico Deum, præ omnibus confiteri, eique credere te oportet. Itaque post tormenta in fluvium projectus, vitam finivit.

ΜΗΝΙ' ΤΩ̃ Α'ΥΤΩ̃

ΙΔ'.

Μνήμη τῶ ὁσίε πατρὸς ἡμῶν Ευχήμονος Ε'πισκόπε Λαμψάκε.

Ε'Υχήμων ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς τῶ Χριςῶ, ἐκ βρέφες καλῶς καὶ ἐναρέτως αὐξηθεὶς, φίλος γέγονε τῶ Χριςῶ· καὶ εἰς ἄνδρα τέλειον φθάσας, ναὸς ὑπῆρξε τῶ παναγίε Πνεύματος, τ̃ Α'γγελικὸν βίον ἑλόμενος, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐρανισάμενος. Α'λλὰ καὶ εἰς τὸ τῆς Α'ρχιερωσύνης ὕψος ἀνελθὼν, χάριτος ἐπληρώθη πνευματικῆς. Καὶ ζήλῳ θείῳ πυρωθεὶς, τὴν τ̃ Εἰκονομάχων κατέλυσεν αἵρεσιν. Ε'ποίησε δὲ καὶ θαύματα πολλὰ καὶ παράδοξα. Τεθνηκὸς γὰρ βρέφος, βασταζόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ κλαιούσης, ἐυξάμενος τῷ Θεῷ, πρὸς ζωὴν ἐπανήγαγε· καὶ θηρίοις ἀγρίοις φοβερὸς γέγονε. προστάξει γὰρ μόνῃ αὐτὰ ἀπεδίωκε τοὺς ἀγροὺς καταβλάπτοντα. Τῇ φυλακῇ δὲ παραδοθεὶς παρὰ τοῦ κρατοῦντος αἱρετικοῦ βασιλέως, ὡς προσκυνητὴς τ̃ ἁγίων εἰκόνων, προσκυνητὰς τ̃ ὀρθοδόξε πίστεως τοὺς αὐτὸν φυλάττοντας τῇ παρ' αὐτοῦ διδασκαλίᾳ πεποίηκεν. Εἰς ἐξορίαν δὲ ἀποσταλεὶς, ἐτελειώθη.

Καὶ Α'θλησις τ̃ ἁγίων Μαρτύρων Σατύρε, Σατερνίλε, Ρ'ευκάτυ, Περπετέας, καὶ Φιλικιτάτης ἐν τῇ Ρ'ώμῃ μαρτυρισάντων. Καὶ Α'λεξάνδρε τοῦ ἐν Πύδνῃ.

EODEM MENSE

Die Decima quarta. 14.

Commemoratio Sancti Patris nostri Euschemonis Episcopi Lampsaci.

SAnctus Pater noster Christique Confessor Euschemon, à puero probè honestèque educatus, factus est Deo amicus; atque in virum evadens, sacrarium fuit sanctissimi Spiritus. Angelicam deinde amplexus vitam, orthodoxam studiosè sectatus est fidem: ac demum ad hierarchici culmen evectus honoris, spirituali impletus est gratia: & divino succensus zelo, Iconomachorum hæresim repressit ac fregit. Miracula quoque multa ac magna patravit: atque inter alia infantem mortuum, sibi à matre lacrymabunda deportatum, ad vitam, fusa ad Deum oratione, revocavit. Feris animalibus terribilis factus, solo jussu ab agris, quibus noxam inferebant, ea repulit. Custodiæ denique traditus ab eo, qui tunc imperium obtinebat, hæretico Imperatore, velut sacrarum imaginum cultor, ipsos custodes suos fecit orthodoxæ fidei esse cultores, sua doctrina persuasos. Quare in exilium ejectus, vitam finivit.

S. Euschemon Episc.

Et certamen Sanctorum Martyrum Satyri, Saturnili, Reucati: Perpetuæ & Felicitatis, quæ Romæ martyrium subierunt: nec non Alexandri in Pydna.

SS. MM. Satyrus, Saturnilus, Reucatus: Perpetua, & Felicitas: & Alexander.

EODEM MENSE

Die Decima quinta.

15.

Certamen Sanctorum Martyrum Timolai, Agapii, & sociorum.

SS. Timolaus, Agapius, & socii MM. Sancti isti, multorumque certaminum Martyres Christi, Diocletiano imperante, vixerunt. Agapius quidem ex urbe Gaza; Timolaus verò ex Ponto Euxino: Dionysius, & alter Dionysius ex urbe Tripoli Phœniciæ: Romulus Diospolitanorum ecclesiæ Subdiaconus. His accessere duo Alexandri ex Ægypto. Hi, fervente persecutione, Christi amore succensi, proprias vincientes manus, Cæsareæ Præsidi, Christianos eodem tempore torquenti, sponte sese obtulerunt, & coram ipso stantes, Christianos se esse confessi sunt. Præses verò cùm pluribus eos adhortaretur, compelleretque, ut sacrificarent, munera honoresque, si paruissent, ipsis se daturum spondens; cùmque ad suam voluntatem eos trahere non posset, atrocibus tormentis subjecit: postque cruciatus, jussit illorum capita gladio abscindi: atque ita sanctas suas animas Domino tradidere.

Et certamen Sancti Martyris Nicandri.

S. Nicander M. Nicander Christi Martyr floruit & ipse Diocletiano Imperatore. Adhibebat autem continuo operam invisendi sanctos carceri inclusos, iisque ministrandi & necessarium victum procurandi, nec non eorum reliquias sepeliendi. Videns ergo hujusmodi Sanctorum reliquias ita dispersas & neglectas, cùm non auderet ad eas die accedere, ne & ipse comprehenderetur, noctu adveniens, eas auferebat alias post alias, & uno eodemque loco collocabat. Deprehensus igitur ab aliquo ex idololatris, proditusque Præsidi, ac statim comprehensus, tormentis subjectus fuit, & Christum abnegare compulsus. Ipse verò noluit eum abnegare, sed potius Deum verum esse & universorum conditorem prædicabat. Quapropter, cùm Præsidem ad iracundiam commovisset, gladio cursum vitæ finivit: & sic defunctus, accepit æternam corouam, & beatam ac fine carentem vitam.

S. Nicander Ap. & S. Joan. Et certamen Sancti Apostoli Nicandri: & commemoratio Sancti Joannis in Rufinianis.

ΙΕ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τιμολάου, Ἀγαπίου, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι καὶ πολύαθλοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως· ὁ μὲν Ἀγάπιος ἀπὸ Γάζης τῆς πόλεως· ὁ δὲ Τιμόλαος ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Διονύσιος δὲ, καὶ ἕτερος Διονύσιος ἐκ Τριπόλεως τῆς Φοινίκης. Ῥώμυλος δὲ ἦν ὑποδιάκονος τῆς Διοσπολιτῶν ἐκκλησίας. πλησίον δὲ καὶ οἱ δύο Ἀλέξανδροι ἀπὸ Αἰγύπτου. Οἵτινες, διωγμοῦ ὄντος, διὰ τὸν πρὸς Χριστὸν πόθον δήσαντες τὰς ἑαυτῶν χεῖρας, αὐτόματοι προσῆλθον τῷ τότε βασανίζοντι Χριστιανοὺς Ἡγεμόνι τῆς Καισαρέων πόλεως. Καὶ σταθέντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ὡμολόγησαν. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν πλεῖστα τούτους παρακαλέσας, καὶ ἀναγκάσας θῦσαι, καὶ δῶρα καὶ τιμὰς αὐτοῖς δοῦναι ὑποσχόμενος ὑπακούσασι, καὶ πρὸς τὸ ἑαυτοῦ θέλημα ἐλθεῖν πεῖσαι μὴ δυνηθεὶς, ἐτιμωρήσατο ἰσχυρῶς. Καὶ μετὰ τὰς τιμωρίας, ξίφει τούτων ἀποτέμνει τὰς κεφαλὰς, καὶ οὕτω παρέδωκαν τὰς ἁγίας ψυχὰς αὐτῶν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Νικάνδρου.

Νίκανδρος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Εἶχε δὲ ἔργον διαπαντὸς τὸ ἐπισκέπτεσθαι τοὺς ἐν φυλακαῖς ἁγίους, καὶ θεραπεύειν, καὶ ἐπιχορηγεῖν αὐτοῖς τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δὲ καὶ θάπτειν τὰ λείψανα αὐτῶν. Ἰδὼν οὖν καὶ τύπον τῶν ἁγίων τὰ λείψανα ἐρριμμένα οὕτω καὶ ἀνεπιμέλητα, ἐπεὶ ἐν ἡμέρᾳ οὐκ ἐτόλμα προσεγγίσαι αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς κρατηθῇ, ἐν νυκτὶ ἀπελθὼν, ἀνεῖλεν αὐτὰ ἓν καθ' ἕν· καὶ κατέθετο ἐν ἑνὶ τόπῳ. Θεαθεὶς οὖν ὑπό τινος τῶν εἰδωλολατρῶν, διεβλήθη τῷ Ἄρχοντι. Καὶ κρατηθεὶς εὐθὺς, ἐτιμωρεῖτο, καὶ Χριστὸν ἀρνεῖσθαι ἠναγκάζετο. Ὁ δὲ πρὸς τὸ μὴ ἀρνήσασθαι αὐτὸν, καὶ Θεὸν μᾶλλον ἐκήρυττεν ἀληθινὸν, καὶ δημιουργὸν τοῦ παντός. Ὅθεν εἰς ὀργὴν κινήσας τὸν Ἄρχοντα, τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευτὴν, καὶ οὕτω τελειωθεὶς, ἀπέλαβε στέφανον αἰώνιον, καὶ ζωὴν μακαρίαν καὶ ἀτελεύτητον.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Νικάνδρου.
Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ ἐν Ῥουφινιαναῖς.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙϚ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ.

Ἰουλιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ἀναζάρβου πόλεως, υἱὸς βουλευτοῦ τινος ἕλληνος, μητέρα ἔχων Χριστιανήν· ἥτις καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὰ ἱερὰ γράμματα. Καὶ μετὰ τὸ γενέσθαι δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, προσήχθη ἐν Αἰγαῖς τῇ πόλει Μαρκιανῷ τῷ Ἡγεμόνι παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ ἀναγκασθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, οὐκ ἐπείσθη. Διὸ ἀνοίξαντες οἱ δήμιοι μετὰ βίας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐγχέουσιν οἶνον καὶ κρέας τῶν εἰδωλοθύτων. Εἶτα ἐμβάλλεται εἰς φυλακήν, καὶ ἄγεται ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Καὶ ἐρωτηθεῖσα περὶ αὐτοῦ, ᾐτήσατο τὸν υἱὸν αὐτῆς δοθῆναι αὐτῇ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, πρὸς τοῦ βουλεύσασθαι μετ᾽ αὐτοῦ. Καὶ τούτου γενομένου, πάλιν ἄγονται εἰς ἐξέτασιν, καὶ εἶπον, μὴ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Ὅθεν τὴν μὲν μητέρα αὐτοῦ ἀπέλυσαν διατεμόντες τὰς πτέρνας αὐτῆς. Τὸν δὲ ἅγιον Ἰουλιανὸν ἐμβάλλοντες εἰς σάκκον γέμοντα ἑρπετῶν ἰοβόλων, καὶ ψάμμου, ἔρριψαν ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἐξερρίφη δὲ τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· καὶ ἐτάφη παρὰ γυναικὸς χήρας τινὸς εὐλαβοῦς.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀριστοβούλου ἑνὸς τῶν Ο.

Ἀριστόβουλος ὁ θεῖος Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν. Μετὰ δὲ τὴν ἔνδοξον καὶ σωτήριον ἀνάληψιν τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἠκολούθει τῷ ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Παύλῳ τῷ μεγάλῳ Διδασκάλῳ τῆς οἰκουμένης, εἰς πᾶσαν πόλιν διακονούμενος, καὶ δουλεύων αὐτῷ, ὡς γνήσιος, καὶ πιστὸς μαθητής. Ἐπεὶ δὲ εἰς πᾶσαν χώραν χειροτονῶν ἀπέστελλεν Ἐπισκόπους, ἐπὶ τῷ διδάσκειν τὴν ἀληθινὴν πίστιν, καὶ κηρύττειν τὸν Χριστόν; χειροτονήσας καὶ αὐτόν, ἔπεμψεν εἰς τὴν χώραν τῶν Βρετανῶν, ἀπίστων ὑπαρχόντων, καὶ ἀγρίων, καὶ ὠμῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ᾽ ὅμως ἀπελθών, καὶ τὸν Χριστὸν κηρύττων, καί ποτε μὲν τυπτό-.

EODEM MENSE

Die Decima fexta. 16.

Certamen Sancti Juliani in Cilicia.

Julianus Chrifti martyr erat ex urbe Anazarbo, filius cujufdam Senatoris Græci, matrem habens Chriftianam, quæ & ipfum factas literas docuit. Cùm autem annum decimum octavum ageret, in urbem Ægas ad Marcianum Præfidem ab idololatris adductus, & ad facrificandum compulfus, noluit obedire. Quapropter lictores violenter os ejus aperientes, vinum & carnem idolis oblata infuderunt. Deinde in carcerem conjectus eft, & mater ejus adducta: quæ de illo interrogata, petiit fibi filium fuum concedi per tres dies, quibus poffet cum illo deliberare. Quo facto rurfum in quæftionem adducuntur: & cùm dixiffent, fe nequaquam Chriftum abnegaturos effe; matrem quidem calcaneis perforatis dimiferunt; fanctum verò Julianum in faccum injicientes ferpentibus venenatis & arena plenum, in mare projecerunt: ex quo ejus reliquiæ Alexandriam ejectæ, à religiofa quadam vidua fepultæ funt.

S. Julianus Cilix M.

Et commemoratio Sancti Apoftoli Ariftobuli ex Septuaginta.

Ariftobulus divinus Chrifti Apoftolus fuit ex feptuaginta Difcipulis. Poft gloriofam autem & falutiferam afcenfionem magni Dei & Salvatoris noftri Jefu Chrifti, fecutus eft fanctum Apoftolum Paulum, magnum orbis doctorem, in omnem civitatem & regionem, miniftrans & ferviens illi, ut genuinus & fidus difcipulus. Cùm verò ille Epifcopos ordinaret, & ad docendam veram fidem, & Chriftum prædicandum in omnem regionem mitteret, ordinavit & ipfum, mifitque in regionem Britannorum, qui tunc erant homines infideles, feroces, & crudeles. Ad quos ubi primum acceffit, & Chriftum prædicavit, verberibus aliquando exceptus, aliquando fecundùm profluentem tractus, fubinde ludibrio expofitus eft. Interim multis perfuafit, ut ad Chriftum accederent, & baptizarentur. Un-

S. Ariftobulus Apoft.

de eùm ecclesiam constituisset, in eaque Presbyteros & Diaconos ordinasset, vitam consummavit.

πυπΊόμεν𝓸, πότε δὲ κατὰ τὰς ῥύμας συρόμεν𝓸, ἄλλοτε δὲ χλευαζόμεν𝓸, πολλοὺς ἔπεισε προσελθεῖν Τῷ Χριςῷ, καὶ βαπλιαθῆναι. Ὅθεν καὶ ἐκκλησίαν συςησάμενος, καὶ Πρεσβυτέρȣς, καὶ Διακόνους ἐν αὐτῇ καταςήσας, ἐτελειώθη.

Et certamen Sanctorum Martyrum Menigni, & Romani.

SS. Menignus, & Romanus MM. Sanctus Menignus vixit imperante Decio, oriundus ex civitate Paro, arte fullo, & labore manuum sibi victum comparans, ministrabat Christianis ob persecutionem in carceres conjectis. Desiderabat autem & ipse pro Christo martyrium subire, idque precibus efflagitabat. Quare audivit vocem sibi dicentem: Menigne, veni ad me, & invenies gratiam coram me. Accessit ergo ad judicem, & Christianum se esse confessus est. Quamobrem verberibus exceptus, gladioque digitis manuum & pedum abscissis, capite plexus fuit. Venerandæ autem ejus reliquiæ in urbe sepultæ, præbent sanitatem omnibus fidelibus usque in hodiernum diem. Romanus autem eùm ecclesiæ Cæsareæ Palæstinæ Diaconus esset, Christique fidem populum doceret, comprehensus, multisque tormentis excruciatus, eodem die gladio cæsus finem accepit.

SS. MM. Papas, & Euphrasia; & S. Alexander Papa; & SS. Trophimus, & Thallus. Et certamen sancti Martyris Papæ: & sanctæ Martyris Euphrasiæ: necnon commemoratio sancti Alexandri Papæ Romæ: & sanctorum Trophimi & Thalli.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μενίγνȣ, καὶ Ῥωμανȣ̃.

Ὁ Μὲν ἅγι𝓸 Μένιγν𝓸 ὑπῆρχε, μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, ἐκ τῆς πόλεως Παρίου. Κναφεὺς δὲ ὢν καὶ τοῦ ἐργοχείρου αὐτοῦ Τροφὰς περιζόμεν𝓸, παρεῖχε Τοῖς διὰ τὸ διωγμὸν εἰς φυλακὰς ἀποκεκλεισμένοις Χριςιανοῖς. Ἐπεθύμει δὲ καὶ αὐτὸς μαρτυρῆσαι ὑπὲρ Χριςȣ̃, καὶ παρεκάλει ὑπὲρ Τούτου. Διὸ καὶ ἦλθεν αὐτῷ φωνὴ λέγουσα. Μένιγνε, ἐλθὲ πρός με, καὶ εὑρήσεις χάριν ἐνώπιόν μȣ. Παρασὰς οὖν τῷ δικάζοντι, καὶ Χριςιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, ἐτύφθη. Καὶ μαχαίρᾳ κοπεὶς Τȣ̀ς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀπεκεφαλίσθη. Τὸ δὲ Τίμιον αὐτοῦ λείψανον ταφὲν ἐν Τῇ πόλει, παρέχει ἰάματα πᾶσι Τοῖς πιςοῖς μέχρι τῆς σήμερον. Ὁ δὲ Ῥωμανὸς Διάκον𝓸 ὢν τῆς ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιςίνης ἐκκλησίας, καὶ τὸν λαὸν διδάσκων τὴν εἰς Χριςὸν πίςιν, ἐκρατήθη, καὶ πολλὰ βασανισθεὶς, κατ᾽ αὐτὴν τὴν ἡμέραν τὸ διὰ ξίφους ἐδέξατο τέλος.

Καὶ ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πάπα, καὶ τῆς ἁγίας Μάρτυρος Εὐφρασίας. Καὶ μνήμη τȣ̃ ἁγίου Ἀλεξάνδρου Πάπα Ῥώμης. Καὶ τῶν ἁγίων Τροφίμȣ καὶ Θάλλȣ.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ͂ ΑΥΤΩ͂

17. Die Decima septima.

ΙΖʹ.

Commemoratio Sancti Alexii viri Dei.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀλεξίου Τοῦ ἀνθρώπου Τοῦ Θεοῦ.

S. Alexius vir Dei Confess. Fuit hic ex urbe Roma, Euphemiani Patricii filius, à quo uxorem ducere compulsus, cùm celebratis nuptiis conversari eum cum sponsa oporteret, tradito eidem nuptiali anulo, domo discessit: & Edessam urbem profectus, per decem & octo annos apud ecclesiam mansit. Ex ipsius autem virtute agnitus, se subduxit: Romamque repetens, proprias ædes intravit, ubi ignotus, apud januam se continuit, patrem matremque spectans, & à famulis suis ludibrio habitus: paren-

Οὗτ𝓸 ἦν ἀπὸ τῆς Ῥώμης, υἱὸς Εὐφημιανοῦ Πατρικίου, ὃς καὶ πρὸς γάμον ἐξέδωκεν αὐτόν. Τοῦ γάμου δὲ γινομένȣ, κατὰ τὸ καιρὸν, καθ᾽ ὃν ἔδει Τῇ νύμφῃ προσομιλῆσαι, δοὺς αὐτῇ τὸ ἀραβωνικὸν δακτύλιον, ἐξῆλθε Τοῦ οἴκου, καὶ τὴν πόλιν Ἔδεσσαν καταλαβὼν, προσέμεινε Τῇ ἐκκλησίᾳ ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ. Γνωσθεὶς δὲ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ὑπεχώρησε, καὶ πάλιν ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην,

καὶ

καὶ κατέλαβε τὸν ἴδιον οἶκον, καὶ ἀγνοηθεὶς τῷ πυλῶνι προσεκαρτέρει, βλέπων τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τῶν δούλων αὐτοῦ, καίτοι τῶν γονέων, καὶ τῆς σώφρονος αὐτοῦ γυναικὸς λυπουμένων καὶ κλαιόντων διαπαντὸς περὶ αὐτοῦ. Τῆς δὲ τελευτῆς αὐτοῦ προσεγγισάσης, ζητήσας χάρτην, ἔγραψε τὰ περὶ αὐτοῦ πάντα, καὶ κατεῖχεν ἐν τῇ χειρὶ μετὰ τελευτήν· ἣν ὁ βασιλεὺς Ὁνώριος λαβὼν, ἀνέγνω εἰς ἐπήκοον πάντων. Τότε ἐγνώσθη τὸ κατ᾽ αὐτόν. Καὶ οὕτως ἐτάφη τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου.

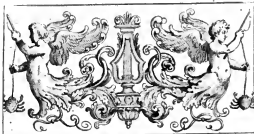
parentibus insuper, & casta ipsius uxore dolentibus, perpetuòque illius causa plorantibus. Instante autem obitu, chartam deposcens, universa quæ ipsum spectabant, conscripsit, illam post obitum manu tenens: quam cùm Honorius Imperator accepisset, cunctis audientibus legit. Tùm verò ejus acta patuerunt. Illius itaque sanctæ reliquiæ in templo sancti Petri Apostoli conditæ fuerunt.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου.

Μαρῖνος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, Χριστιανὸς ὢν, καὶ ὁρῶν τοὺς εἰδωλολάτρας θύοντας, οὐ μόνον ἄλογα ζῶα, τετράποδα, καὶ πετεινὰ, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους, ἐζήλωσε. Καὶ ἑορτῆς γινομένης τοῖς ἀψύχοις εἰδώλοις, δραμὼν κατέστρεψε τὸν βωμὸν, καὶ τὰ θύματα κατεπάτησεν, τούς τε δυσσεβεῖς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων καθύβρισε, καὶ ἑαυτὸν Χριστιανὸν ὡμολόγησεν, εἰπὼν, ὅτι πιστεύω εἰς Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Τότε ὀργισθέντες οἱ εἰδωλολάτραι, ἐκράτησαν αὐτὸν, καὶ πρῶτον μὲν ἐτιμωρήσαντο, ὁ μὲν ῥοπάλῳ τύπτων, ὁ δὲ λίθῳ συντρίβων τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὀδόντας, ἄλλος αἴρων ἐκ τῶν τριχῶν. Ἔπειτα δήσαντες αὐτὸν, παρέδωκαν τῷ τῆς χώρας ἐκείνης Ἄρχοντι· καὶ ὑπ᾽ ἐκείνου τυφθεὶς ἀνηλεῶς βουνεύροις ξηροῖς, εἶτα κρεμασθεὶς καὶ ξεσθεὶς τὰς πλευρὰς, τέλος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Et certamen Sancti Marini Martyris.

Marinus Christi martyr cùm Christianus esset, & à paganis non modo irrationalia animantia, quadrupedes, & aves, verùm etiam homines immolari videret; zelo incensus, & in medium prosiliens, cùm festum inanimis idolis ageretur, altare subvertit, victimas conculcavit, impiosque idolorum sacrificulos contumelia affecit: seque Christianum confessus: Credo, ait, in Christum filium Dei Unigenitum, factorem cœli & terræ, maris, & omnium quæ in eis sunt. Quamobrem ad iram concitati idololatræ, ipsum comprehenderunt: & primum quidem ipsi per se illum cruciarunt; hic quidem fuste cædens, ille verò lapide os ejus & dentes contundens, alius capillos vellicans: deinde verò vinculis constrictum, Præsidi illius regionis tradidere, cujus jussu aridis bubulis nervis miserrimè cæsus, mox suspensus, & latera ustulatus, postremo decollatus est. S. Marinus M.

EODEM MENSE

18. Die Decima octava.

Commemoratio Sancti Patris nostri Cyrilli Hierosolymitani.

S. Cyrillus Hierosol.

ISte piis parentibus natus est imperante Constantio. Maximo autem Hierosolymorum Episcopo vita functo, Episcopatus gratia dignus effectus, illique substitutus, pro dogmatibus Apostolicis alacriter decertavit. Sed Acacius Arianus, qui Cæsareæ Palæstinæ thronum obtinebat, atque à Synodo Sardicensi segregatus fuerat, cùm Imperatori esset notus, potestate ab eodem accepta, Cyrillum è sua sede dejecit. Is verò Tarsum concedens, unà cum admirabili Silvano commoratus est. Coacta post Seleuciæ Synodo, Constantinopolim Acacius advolans, Imperatori persuasit, ut Cyrillum exilio multaret. Mortuo Constantio, cùm imperium obtinuisset Julianus, velletque universos sibi benevolos reddere, unà cum ceteris etiam Cyrillum exilio liberatum propriæ sedi restituit. Cùm ergo gregem bene gubernasset, ad Dominum migravit.

Et certamen Sanctarum septem mulierum Amisi.

SS. septem mulieres Amisi.

IMperante impio Maximiano cùm magna persecutio commota fuisset, omnes homines cujusvis ætatis, qui Christum confiterentur, diversis cruciatibus & variis mortis generibus occidebantur. Cùm ergo etiam in urbe Amiso quisquis Christum prædicabat Deum, ab ejusdem urbis Præside idololatra interficeretur, septem mulieres Christianæ zelo incensæ, coram ipso adstantes, Christianas se esse professæ sunt: eumque liberè reprehendentes, & crudelem atque injustum, veritatisque inimicum appellantes, ad iram concitarunt. Quare primùm extensæ, virgis cæsæ sunt: deinde mamillæ illis ferro abscissæ: mox suspensæ, tandiu dilaceratæ sunt, usquedum earum intestina apparerent: postremo in ingentem fornacem ignis vehementer accensam injectæ,

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ ΑΥ̓ΤΩ͂

ΙΗ΄.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Ἱεροσολύμων.

ΟΥ̓͂τος ὑπῆρχεν υἱὸς γονέων εὐσεβῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου. Ἐπεὶ δὲ ὁ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος Μάξιμος τέλει βίου ἐχρήσατο, οὗτος ἀντ᾽ ἐκείνου τῆς Ἐπισκοπικῆς χάριτος ἠξιώθη, τῶν Ἀποστολικῶν δογμάτων προθύμως ὑπερμαχῶν. Ἀκάκιος δὲ Ἀρειανὸς ὢν, καὶ τὸν ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης θρόνον ἐπέχων, καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Σαρδικῇ συνόδου καθαιρεθεὶς, ἐπεὶ γνώριμος ἦν τῷ βασιλεῖ, ἐκεῖθεν ἔχων τὴν ἐξουσίαν, τὸν Κύριλλον τοῦ θρόνου καθελεῖν. Ὁ δὲ εἰς Ταρσὸν ἀπελθὼν τῷ θαυμασίῳ συνῆν Σιλβανῷ. Καὶ εἰς Σελεύκειαν συγκροτηθείσης συνόδου, πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐξέδραμεν ὁ Ἀκάκιος, καὶ ἔπεισε τὸν βασιλέα ὑπερορίᾳ καταδικάσαι Κύριλλον. Μετὰ δὲ τελευτὴν Κωνσταντίου, τῆς βασιλείας κρατήσας Ἰουλιανὸς, θέλων ἐπισπάσασθαι πάντας εἰς εὔνοιαν, ἐῤῥύσατο μετὰ πάντων καὶ τὸν Κύριλλον, καὶ τῷ ἰδίῳ θρόνῳ κατέστησεν. Καλῶς οὖν τὸ ποίμνιον ἰθύνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων ἑπτὰ γυναικῶν τῶν ἐν Ἀμισῷ.

ΕΠῚ τῆς βασιλείας τοῦ δυσσεβοῦς Μαξιμιανοῦ, διωγμοῦ κινηθέντος μεγάλου, πᾶσα ἡλικία τῶν ἀνθρώπων τῶν ὁμολογούντων τὸν Χριστὸν, διὰ βασάνων διαφόρων καὶ ποικίλων θανάτων ἐξεκόπτετο. Ἐπεὶ οὖν καὶ ἐν Ἀμισῷ τῇ πόλει πᾶς ὁ τὸν Χριστὸν Θεὸν κηρύττων ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος τῆς αὐτῆς πόλεως, εἰδωλολάτρου ὄντος, ἐφονεύετο, ἑπτὰ γυναῖκες Χριστιαναὶ ζηλώσασαι, ἔστησαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ Χριστιανὰς ἑαυτὰς ὡμολόγησαν, αὐτόν τε ἤλεγξαν παῤῥησίᾳ, ὠμὸν καὶ ἄδικον ἀποκαλέσασαι, καὶ ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας. Ταῦτα εἰποῦσαι, καὶ εἰς ὀργὴν κινήσασαι αὐτὸν, πρῶτον μὲν ἐκτεινθεῖσαι, ἐτύφθησαν μετὰ ῥαβδίων.

Ἔπει-

Ἔπειτα τοὺς μαστοὺς ξίφει ἐξεκόπησαν. Καὶ τρίτον κρεμασθεῖσαι ἐξέσθησαν τοσοῦτον, ἕως ἐφάνησαν τὰ ἔντερα αὐτῶν. Καὶ τελευταῖον εἰς κάμινον πυρὸς μεγάλην ἰσχυρῶς ἐκκαιεῖσαν ἐμβληθεῖσαι, ἐν αὐτῇ ψάλλουσαι καὶ προσευχόμεναι τῷ Θεῷ, παρέδωκαν τὰς ἑαυτῶν ψυχάς.

jectæ, in eadem psallentes & orantes, Deo animas tradiderunt.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι Α'ΥΤΩ͂Ι

ΙΘ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων πατέρων τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάβα.

ΟΥ̓͂τοι οἱ ἅγιοι πατέρες ἐκ διαφόρων τόπων συναχθέντες, καὶ τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σαβα προσκαθεζόμενοι, ἐν ἀσκήσει καὶ καλῇ πολιτείᾳ τὸν Θεὸν ἐθεράπευον. Ἀλλ' ὁ βασκαίνων, καὶ φθονῶν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων διάβολος, καὶ μάλιστα τοῖς ἐναρέτοις, ἐξήγειρεν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς ἀθέους Αἰθιόπας, ἐλπίσαντας πλούτου περιουσίαν εὑρεῖν. Ὡς δὲ ἀπελθόντες οὐδὲν εὗρον, τὸν θυμὸν αὐτῶν ἐξέχεον ἐπ' αὐτούς, τοὺς μὲν ἀποκεφαλίσαντες, τοὺς δὲ διχοτομήσαντες, τῶν δὲ χεῖρας, τῶν δὲ πόδας ἀποκόψαντες, τοὺς δὲ κατακεντήσαντες, καὶ τὰ ἔντερα αὐτῶν ἐκχέοντες, καὶ διαφόρως ἀνελόντες. Καὶ οὕτω συνήθως εὐχαριστοῦντες, καὶ προσευχόμενοι, παρέδωκαν τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Κυρίῳ, ἀπολαβόντες τὴν αἰώνιον ζωὴν τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, δι' ἧς τούς τε μακροὺς τῆς ἀσκήσεως ἀγῶνας, καὶ τὸ μαρτύριον τῆς ἐπιπόνου ἀθλήσεως προθύμως ὑπέμειναν.

EODEM MENSE

Die Decima nona. 19.

Certamen Sanctorum Patrum, qui ab Æthiopibus in monasterio Sancti Sabæ interfecti sunt.

SAncti isti Patres ex diversis locis congregati, & in monasterio Sancti Patris nostri Sabæ commorantes, in exercitatione & pulchro regimine Deo serviebant. At generis humani invidus hostis Diabolus, tum maximè hominibus virtute præstantibus infestus, adversus illos excitavit atheos Æthiopas, ut qui copiosas opes se illic reperturos sperarent. Verùm cùm irruptione facta nihil invenissent, iram in eos effundentes, alios quidem obtruncarunt; alios verò dissecuerunt: aliorum manus præciderunt, atque aliorum pedes: alios confoderunt, eorum intestina effundentes: alios denique variis modis interfecerunt. At illi de more gratias agentes & orantes, beatas animas suas per hunc modum Deo tradidere, accipientes vitam æternam regni cœlorum, propter quam diuturnas vitæ asceticæ pugnas, & martyrium laboriosi certaminis sustinuerant.

SS. Monachi monasterii S. Sabæ MM.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι Α'ΥΤΩ͂Ι

Κ'.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, τῆς καὶ Σαμαρείτιδος, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Η῾ Ἁγία Φωτεινὴ, ἡ καὶ Σαμαρεῖτις, ἥτινι καὶ ὁ Κύριος ἐπὶ τῇ πηγῇ συνέτυχεν, ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Νέρωνος. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ὑπῆρχε σὺν τῷ υἱῷ αὐτῆς Ἰωσὴ ἐν Καρχηδόνῃ πόλει τῆς Ἀφρικῆς, κηρύττουσα τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς Βίκτωρ κατὰ τῶν Ἀβάρων

EODEM MENSE

Die Vigesima. 20.

Certamen Sanctæ Photinæ Samaritanæ, & Sociorum.

SAncta Photina, quæ & Samaritana, cum qua & Dominus ad puteum est collocutus, Neronis temporibus vixit. Post obitum autem Sanctorum Apostolorum Perri & Pauli, unàcum filio suo Jose in urbe Africæ Carthagine mansit, Christum prædicans. At filius ejus Victor adversus Avares re bene gesta, factus est copiarum ductor, jussusque, Chri-

S Photina Samaritana, & socii.

Christianos Galilææ necare. Cùm verò illos non occideret, sed potius doceret omnes quæ ad Christum spectant, atque Sebastiano Christianam fidem persuasisset; comprehensus est, & vinctus, unà cum reliquis adductus, & Imperatori oblatus est. Hic aliquorum oculos effodit, alios carceri inclusit, alios vero in ligno suspendit: aliis corium detraxit, aliis virilia abscidit. Photidem verò duabus arboribus summa vi inclinatis alligavit, easque dissolvens, ipsam in duas partes scidit. Reliqui capite plexi sunt. At Photina in carcere finem vivendi fecit.

ρων ἀνδραγαθήσας, γέγονε στρατηλάτης, καὶ προσετάγη τοὺς ἐν Γαλιλαίᾳ Χριστιανοὺς φονεύειν. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐφόνευσεν, ἀλλ᾽ ἐδίδασκε μᾶλλον πάντα τὰ περὶ Χριστοῦ, καὶ Σεβαστιανὸν πείσας πιστεῦσαι Χριστῷ, παραστηλεὶς ἤχθη δέσμιος μετὰ τῶν λοιπῶν, καὶ παρέστη τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξε, τοὺς δὲ εἰς φυλακὴν ἐνέβαλεν, ἄλλους ἐπὶ ξύλων ἐκρέμασε· τῶν δὲ τὸ δέρμα ἐξέδειρε, τῶν δὲ τὰ αἰδοῖα ἀπέκοψε· τὴν Φωτίδα δὲ δύο δένδρα κλίνας προσέδησε, καὶ ἀπολύσας αὐτὰ διέσχισε μέσον. Οἱ δὲ λοιποὶ ἀπεκεφαλίσθησαν. Ἡ δὲ Φωτεινὴ ἐν τῇ φυλακῇ ἐτελειώθη.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Thomæ Patriarchæ Constantinopolitani.

S. Thomas Patriarcha C.P.

SAnctus Pater noster Thomas, propter excellentem suam virtutem & summam prudentiam ac religionem, Diaconus magnæ ecclesiæ ordinatur, & Sacellarius à sancto Patre nostro & in miraculis patrandis maximo Joanne cognomento Jejunatore, imperante celebri & beato Mauricio. Post obitum autem hujus Joannis, ejusque in Episcopatu successoris Cyriaci, ordinatus Patriarcha Constantinopolitanus, enm Episcopatum gessit annos tres, menses duos. Cùm verò plurimum contra hæreses decertasset, ipsosque hæreticos pudore perfudisset, orthodoxam quoque doctrinam stabiliisset, & gregem suum bene & ad Dei beneplacitum rexisset; necnon pios Imperatores præclare instruxisset, ac Senatui, totique sacerdotali ordini venerandus apparuisset; adversa valetudine correptus, ad cœlos gaudens & exultans, uti æquum erat, advolavit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΘΩμᾶς ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ τὴν ἄκραν σύνεσιν καὶ εὐλάβειαν, Διάκονος προχειρίζεται τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ Σακελλάριος, ὑπὸ τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ἐν θαύμασι μεγίστου Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Νηστευτοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἀοιδίμου καὶ μακαρίου Μαυρικίου. Καὶ μετὰ τελευτὴν αὐτοῦ τε τοῦ Ἰωάννου, καὶ τοῦ μετ᾽ αὐτὸν ἐπισκοπήσαντος Κυριακοῦ, προχειρίζεται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπεσκόπησεν ἔτη τρία, μῆνας δύο· πολλὰ κατὰ τῶν αἱρέσεων ἀγωνισάμενος, καὶ τοὺς αἱρετικοὺς καταισχύνας, καὶ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα κρατύνας, καὶ τὸ ποίμνιον ποιμάνας καλῶς, καὶ θεαρέστως, καὶ τοῖς εὐσεβέσι βασιλεῦσι καλῶς διδάξας, καὶ τῇ συγκλήτῳ, καὶ παντὶ τῷ ἱερατικῷ τάγματι καταφανεὶς αἰδέσιμος, μετὰ ταῦτα ἀῤῥωστήσας, πρὸς οὐρανοὺς ἀνέδραμε χαίρων, ὡς εἰκὸς, καὶ ἀγαλλιόμενος.

EO- MHNI

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂Ι ΑʼΥΤΩ͂Ι

EODEM MENSE

ΚΑʹ.

Die Vigesima prima. 21.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Βενεδίκτου Ἀρχιμανδρίτου Ῥώμες.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ῥωμαίων πόλεως, εὐλογημένος ὀνομαζόμενος. Μικρὸς δὲ ὤν, καταλιπὼν καὶ οἰκίαν, καὶ γονεῖς, ἐξῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον μετὰ τῆς ἀνατρεφούσης αὐτὸν γραός, καὶ ἡσύχαζε, καὶ εὐχόμενος ἔλαβε χαρίσματα ἰαμάτων ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Πρῶτον μὲν γὰρ Ἡγούμενος γενόμενος τῇ παρακλήσει τῶν μοναχῶν, καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐγκρατείας μισηθεὶς παρ' αὐτῶν, ἐπεβουλεύθη δηλητηρίῳ φαρμάκῳ. Καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον ἐσφράγισεν, καὶ διελύθη ὡς ἅλας ὁ ὕελος. Ἔπειτα καὶ ἄλλα θαύματα πλεῖστα ἐποίεσε. Μέλλοντος δὲ πρὸς Κύριον ἐκδημεῖν, μοναχοί τινες δύο εὐλαβεῖς ἔδοξαν καθ' ὕπνους ἰδεῖν ὁδὸν πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς ἀναφέρουσαν, ὑποστρωμένην ἱματίοις πολυτελέσι, καὶ λαμπάδας ἀναπτομένας ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ. Καὶ ἐρωτήσαντες, τίνος ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἤκουσαν παρὰ λευκοφόρου ἀνδρὸς, ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ὁδὸς Βενεδίκτου τοῦ εὐλογημένου. Καὶ οὕτω τελειωθεὶς ἀνῆλθεν εἰς οὐρανούς.

Commemoratio Sancti Patris nostri Benedicti Archimandritæ Romæ.

EX Romanorum urbe prodiit hic appellatus Benedictus. Puer domum & parentes deserens, solitudinem cum nutrice, affecta jam ætate femina, ingressus, quietam vitam amplexus est, & orans, gratiam curationum à Deo accepit. Primum enim monachis sponte invitantibus Abbas creatus, mox eisdem ob exactam abstinentiam exosus factus, insidiis est appetitus: sed oblata venefica potione, cùm acceptum poculum signasset, vitrum, salis adinstar, solutum fuit. Post & plurima alia miracula patravit. Cùm autem esset ad Dominum migraturus, duo religiosi monachi visi sunt sibi in somnis, viam ad cœlum à terra tendentem pretiosis substratam palliis, & accensis utrinque lampadibus splendentem cernere: sciscitantibus autem, cujusnam esset ea via, visus est vir candido amictu ornatus respondisse: Hæc est via Benedicti. Atque per hunc modum vita functus, abiit in cœlum. S. Benedictus Abbas.

Καὶ Μνέμη τοῦ ὁσίου Ἰακώβου τοῦ Νέου Ἐπισκόπου γεγονότος.

Ἰάκωβος ὁ ὅσιος, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων τὸν ἀσκητικὸν ἑλόμενος βίον, καὶ μοναχὸς γενόμενος, καὶ νηστείᾳ καὶ ἀγρυπνίᾳ, καὶ τῇ λοιπῇ κακοπαθείᾳ, τῇ τε μελέτῃ τῶν θείων γραφῶν, καὶ ταῖς συχναῖς πρὸς Θεὸν εὐχαῖς πρότερον ἑαυτὸν ἐκκαθάρας. Μετὰ ταῦτα τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ἀξιοῦται. Ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τῶν δυσσεβῶν Εἰκονομάχων, καταναγκασθεὶς ὑπ' ἐκείνων πλεῖστα, τὴν τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν εἰκόνων ἀρνήσασθαι προσκύνησιν, καὶ μὴ πεισθεὶς, πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπέμεινε, καὶ ἐξορίας ἀνικάστους ὑπέστη, καὶ λιμὸν, καὶ δίψαν, καὶ ἕτερα πλείονα, ἅπερ εἰς αὐτὸν

οἱ δυσ-

Et commemoratio Sancti Jacobi junioris, Episcopi.

JAcobus ex teneris unguiculis asceticam vitam elegit: ac monachus factus, primum quidem jejuniis, vigiliis, atque aliis afflictationibus, ac potissimum sacrarum Scripturarum meditationibus, & continuis ad Deum precibus seipsum expurgavit: mox verò ad dignitatem Episcopalem est elevatus. Sed cùm impiorum Iconomachorum temporibus sollicitatus plurimum ab iis fuisset, ut cultum sacratum & venerandarum imaginum abnegaret, idque facere detrectasset, multas subivit tentationes, intolerabilia passus exilia, & famem, & sitim, & alia plurima, quæ adversus eum impii animo concipiebant. Postremo his aliisque multis, & variis tormentis, & afflictationibus attritus, beatam animam suam in manus Dei S. Jacobus Junior, Episc.

tra-

tradidit, pro quo cùm usque ad mortem generosè decertasset, regnum cœleste assecutus, cum illo in æternum exultat.

οἱ δυσσεβεῖς ἐπενόουν, ἐκαρτέρησεν. Εἶτα ἐν αὐταῖς ταῖς πολλαῖς βασάνοις, καὶ τοῖς διαφόροις πειρασμοῖς, τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας παρέθετο τοῦ Θεοῦ, δι' ὃν μέχρι θανάτου προθύμως ἀγωνισάμενος, βασιλείαν ἔλαβεν οὐρανῶν σὺν αὐτῷ ἀγαλλιώμενος εἰς αἰῶνας.

Et commemoratio Sancti Berylli Episcopi Catanæ.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Βηρύλλου Ἐπισκόπου Κατάνης.

S. Beryllus Episc. Catanæ.

SAnctus Pater noster Beryllus ex Antiochia Syriæ oriundus, sancti Petri Apostoli discipulus factus, ab eo Episcopus Catanæ in Sicilia ordinatus est. Qui cùm præclarè gregem rexisset, & in pascua salutaria deduxisset, multosque ex infidelibus ad Christi fidem adduxisset, dono plurimorum miraculorum dignus effectus est, ex quibus unum hic commemorari opottet. Fons erat circa illum locum, amarissimam habens aquam, quam fusis ad Deum precibus in dulcem potum transmutavit. Quod cùm vidisset quidam Græcus idololatriæ acerrimè addictus, Christo credidit, & cum eo plures alii. Cùm verò alia, eaque non pauca miracula perpetrasset, & ad profundam senectutem pervenisset, ad Dominum migravit, æternam ab eo vitam consecutus. At venerabiles ejus reliquiæ in illa insula honorificè conditæ, omnibus, qui cum fide ad ipsas accedunt, sanitatem usque in hodiernum diem conferunt.

ΒΗρύλλος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν ἐκ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας. Γεγονὼς δὲ μαθητὴς τοῦ ἁγίου Πέτρου Ἀποστόλου, παρ' αὐτοῦ χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος Κατάνης τῆς ἐν Σικελίᾳ. Ὅστις καλῶς ποιμάνας τὸ ποίμνιον, καὶ ἐπὶ νομὰς ὁδηγήσας σωτηρίας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἀγαγὼν, ἠξιώθη καὶ θαυμάτων μεγίστων· ἐξ ὧν ἑνὸς ἀναγκαῖον ἐπιμνησθῆναι. Πηγὴ ἦν κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον, πικρὸν ἔχουσα ὕδωρ, ἀλλὰ προσευξάμενος τῷ Θεῷ, εἰς γλυκεῖαν μετέβαλε ποιότητα. Καὶ ἰδὼν τοῦτο Ἕλλην τις ἄκρος εἰδωλολάτρης, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, ἐ σὺν ἐκείνῳ ἕτεροι πολλοί. Καὶ ἕτερα δὲ οὐκ ὀλίγα θαύματα ἐκτελέσας, εἰς βαθὺ γῆρας ἐλθὼν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἀπολαβὼν ὑπ' αὐτοῦ τὴν αἰώνιον ζωήν. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον κατετέθη ἐν τῇ νήσῳ ἐντίμως, ἰάματα παρέχον πᾶσι τοῖς πιστῶς προσερχομένοις αὐτῷ μέχρι τοῦ σήμερον.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

22. Die Vigesima secunda.

ΚΒ'.

Commemoratio Sancti Artemonis Episcopi Seleuciæ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀρτέμωνος Ἐπισκόπου Σελευκείας.

S. Artemon Episc. Seleuciæ.

BEatus Artemon Seleuciam patriam habuit & civitatem, utpote qui in ea natus, atque educatus fuerit. Cùm autem beatus Paulus illuc venisset, factus est ejus discipulus: postmodum Episcopus ejusdem urbis Seleuciæ, & populi doctor, atque veritatis præco. Quare editis plurimis miraculis, non paucos ex idolorum cultoribus ab errore ad Dominum conversos, per divinum, & augustissimum, atque salutarem baptismum Christianos fecit. Post hæc piè, atque ut Deo placebat, commissum sibi gregem regens, & ecclesiam gubernans, omnibus egentibus factus est salutis por-

ἈΡτέμων ὁ μακάριος τὴν Σελεύκειαν ἔσχεν καὶ πατρίδα καὶ πόλιν, ὡς ἐν αὐτῇ καὶ γεννηθεὶς, καὶ ἀνατραφείς. Τοῦ δὲ μακαρίου Παύλου τὰ ἐκεῖσε καταλαβόντος, ἐγένετο ἐκείνου μαθητὴς, εἶτα καὶ Ἐπίσκοπος τῆς αὐτῆς πόλεως Σελευκείας, διδάσκαλός τε τοῦ λαοῦ, καὶ κήρυξ τῆς ἀληθείας. Θαύματα δὲ πολλὰ ποιήσας, οὐκ ὀλίγους τῶν εἰδωλολατρῶν ἀπὸ τῆς πλάνης ἐπιστρέψας πρὸς τὸν Κύριον, Χριστιανοὺς διὰ τοῦ θείου, καὶ πανσέπτου, καὶ σωτηριώδους βαπτίσματος ἐποίησε. Καὶ μετὰ

Ταῦτα

Ταῦτα ἐυσεβῶς καὶ θεαρέςως τὴν ἐγχειριαθεῖσαν ἀυτῷ ποίμνην ἰθύνων, καὶ τὴν ἐκκλησίαν διακυβερνῶν, ἣν μᾶσι τὴν χρείαν ἔχȣσι λιμὴν σωτήριος, χηρῶν προςάτης, ὀρφάνων ἀντιλήπτωρ, πτωχῶν καὶ πενήτων χορηγός. Ἐν τȣτοις δὲ πολιτευθεὶς, καὶ κατὰ πάντα Θεὸν θεραπέυσας, ἐν γήρᾳ βαθεῖ πρὸς ἀυτὸν ἐξεδήμησε χαίρων, ἀπολαβὼν ζωὴν αἰώνιον.

Καὶ ἄθλησις τȣ̃ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλείου Πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν ἐκκλησίας.

portus, viduarum defensor, orphanorum protector, mendicorum & pauperum dux. His itaque se exercens operibus, & Deo per omnia deserviens, ad eum lætus in profunda senectute migravit, sempiternam vitam consecutus.

Et certamen sacrosancti Martyris Basilii Presbyteri Ancyranorum ecclesiæ. S. Basil. Presb. & Mart.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΚΓ'.

Ἄθλησις τȣ̃ ἁγίȣ Ἱερομάρτυρος Νίκωνος, καὶ τῶν σὺν ἀυτῷ ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἐννέα Μαρτύρων.

ΟὙτος ὑπῆρχεν κατὰ τοὺς καιροὺς Κȣϊντιανȣ̃ Ἡγεμόνος, ἐκ τῆς χώρας τῶν Νεαπολιτῶν, μητρὸς μὲν Χριςιανῆς, πατρὸς δὲ ἕλληνος. Στρατευθεὶς δὲ, καὶ εἰς ἀνάγκην πολέμου εὑρεθεὶς, καὶ βαθὺ ςενάξας, καὶ εἰπὼν, Κύριε Ἰησȣ̃ Χριςὲ, ὁ Θεὸς τῆς μητρός μȣ, βοήθει μοι, ἠνδραγάθησεν ἰσχυρῶς. Εἶτα ὑποςρέψας, καὶ συντ αξάμενος τῇ μητρὶ, κατέλαβεν ὑπὸ Ἀγγέλου ἐπιφανείας τὸ ὄρος τȣ̃ Γάνου· καὶ εὑρὼν Ἐπίσκοπον ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἐβαπτίσθη ὑπ' ἀυτȣ̃, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δέκα ἔτη, καὶ χειροτονεῖται ὑπ' ἀυτȣ̃ Ἐπίσκοπος. Εἶτα παρέδωκεν ἀυτῷ καὶ μοναχȣ̀ς τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν ἐννενήκοντα ἐννέα· καὶ ὅυτως ἐτελειώθη. Ἀυτὸς δὲ γνȣ̀ς δι' ἀποκαλύψεως, ὅτι μέλλει ὑπὸ τῶν ἐθνῶν ἀφανισθῆναι τὸ ὄρος, παραλαβὼν τοὺς μοναχοὺς, ἀπῆλθεν εἰς Μυτιλήνην, εἶτα εἰς Ἰταλίαν. Ἔνθα καὶ εὑροῦσα ἑαυτὸν ἡ μήτηρ ἀυτȣ̃, καὶ ἀσπασαμένη παραυτίκα ἐτελεύτησεν. Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὸ Ταυρομενίου ὄρος, κατῴκει μετὰ τῶν μαθητῶν ἀυτȣ̃. Καὶ ἀποςείλας ὁ Ἄρχων, καὶ κρατήσας ἀυτοὺς, ἀπεκεφάλισεν.

EODEM MENSE

Die Vigesima tertia. 23.

Certamen sacrosancti Martyris Niconis, & centum nonaginta novem sociorum Martyrum.

HIC temporibus Quintiani Præfecti fuit, Neapolitana ex regione oriundus, matre Christiana, patre verò Græco natus. Cùm autem militaret, & periculosum certamen instaret, graviter ingemiscens, ait: Domine Jesu Christe, Deus matris meæ, adjuva me: atque ita viro forti digna facinora edidit. Postea reversus, cùm de proposito suo matrem certiorem fecisset, ab Angelo sibi apparente edoctus, ad Gani montem profectus est. Ibi in spelunca Episcopum nactus, ab eoque baptizatus, decennium mansit, ac demum Episcopus ab eodem ordinatus fuit. Posthæc monachis numero centum nonaginta novem præfectus ab eodem fuit. Sic autem finem vivendi fecit. Cùm enim divina revelatione cognovisset, à gentilibus montem esse vastandum, acceptis monachis, Mitylenen discessit, inde in Italiam: ubi cùm matrem invisisset, atque demortuæ funus curasset, in Tauromenii montem transiit, ibique cum discipulis suis habitavit. Mittens autem Præses, eosque comprehendens, decollavit. S. Nicon, & Socii 199. MM.

Et certamen Sancti Martyris Dometii.

S. Dometius M. Dometius Christi martyr, tyrannidem exercente Juliano apostata, fuit ex Phrygia oriundus: qui cùm videret multos esse, qui tyranno adhærerent, & quotidie Christo renunciantes, idola adorarent, vehementer indoluit, & anxiatus est animo, gravique mœrore contristatus. Igitur quadam die cùm equestres ludi agerentur, & impuris dæmonibus offerrentur sacrificia, non potuit seipsum continere, quin divino zelo inflammatus, in medium theatrum prodiret, & magna voce Julianum quidem apostatam diris devoveret; idolorum vero cultores despuens, falso dictos Deos subsannaret. Quapropter comprehensus, durisque vinculis constrictus, Præsidi traditur: multisque tormentis toleratis, in carcerem detruditur. Unde paucis post diebus eductus, sollicitatusque Christum abnegare, cùm id facere detrectasset, sacrum ei caput gladio amputatum est.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Δομετίου,

Δομέτιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἦν μὲν ἐπὶ Τυραννίδος Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἐκ τῆς χώρας Φρυγίας. Ὁρῶν δὲ τοὺς προσκειμένους τῷ Τυράννῳ πολλοὺς ὄντας, καὶ καθεκάστην προστιθεμένους, καὶ ἀρνουμένους μὲν τὸν Χριστὸν, προσκυνοῦντας δὲ τοῖς εἰδώλοις, ἐδυσφόρει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ λύπῃ πολλῇ συνείχετο. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν, ἱπποδρομίας ἐπιτελουμένης, καὶ θυσίας προσφερομένης τοῖς ἀκαθάρτοις δαίμοσι, οὐχ ὑπέμεινεν· ἀλλὰ ζηλώσας ζήλῳ θεϊκῷ, ἔστη μέσον τοῦ θεάτρου, καὶ μεγάλῃ φωνῇ τόν τε ἀποστάτην Ἰουλιανὸν ἀνεθεμάτισε, καὶ τοὺς εἰδωλολατροῦντας διέπλυσε, καὶ τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς ἐχλεύασεν. Κρατηθεὶς οὖν, καὶ δεθεὶς ἀσφαλῶς, παρεδόθη τῷ Ἄρχοντι, καὶ πολλὰς βασάνους ὑποστὰς, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, ξίφει τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπετμήθη.

EODEM MENSE

Die Vigesima quarta.

24.

Certamen Sanctorum triginta quinque Martyrum Cæsareæ.

SS. XXXV. Martyres Cæsareæ. Hi quoque sancti triginta quinque martyres Christi Cæsareæ in Palæstina claruerunt: qui postquam decretum, quo omnes jubebantur Christum abnegare, & Deos gentilium adorare, ab impio & scelerato Juliano promulgatum est, non solùm non potuerunt adduci, ut id facerent; sed etiam ingenua libertate assumpta, per universam urbem circumeuntes, magna voce dicebant: Christus ut verus Deus, solus honoretur & adoretur: Dii verò, qui cœlum & terram non fecerunt, pereant cum omnibus, qui illos venerantur. Comprehensi igitur ab idololatris, & carceri inclusi, ac delati apud apostatam Christique abnegatorem impium Julianum, hujus mandato capitibus abscissis alacriter ad Christum avolarunt, quem ab infantia desiderarant, ac numquam negaverant: atque ita præmium immortalitatis sunt consecuti.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥΤΩ͂

ΚΔ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων τριάκοντα πέντε Μαρτύρων τῶν ἐν Καισαρείᾳ.

Καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι τριάκοντα πέντε Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ὑπάρχοντες, ἐπειδὴ δόγμα κατεπέμφθη παρὰ τοῦ ἀσεβοῦς καὶ παρανόμου Ἰουλιανοῦ, κελεύοντος τὸν μὲν Χριστὸν ἀπαρνεῖσθαι, τοὺς δὲ Ἑλλήνων Θεοὺς προσκυνεῖσθαι, οὐ μόνον οὐκ ἐπείσθησαν τοῦτο ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ παῤῥησιασάμενοι μεγάλῃ φωνῇ ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν περιϊόντες ἔλεγον, Χριστὸς μὲν μόνος ὡς Θεὸς ἀληθινὸς τιμάσθω τε, καὶ σεβέσθω· θεοὶ δὲ οἱ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπολέσθωσαν μετὰ τῶν σεβομένων αὐτούς. Κρατηθέντες οὖν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρεδόθησαν φυλακῇ, καὶ καταμηνυθέντες τῷ ἀποστάτῃ τοῦ Χριστοῦ Ἰουλιανῷ παρανόμῳ, προστάξει ἐκείνου τὰς κεφαλὰς προθύμως ἀπετμήθησαν, ἀναδραμόντες πρὸς Χριστὸν, ὃν ἐκ βρέφους ἐπιποθήσαντες οὐκ ἠρνήσαντο, καὶ ἔλαβον γέρας ἀθανασίας.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥΤΩ͂

ΚΕ'.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ὁ φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεὸς ἡμῶν, ὁ πάντοτε φροντίζων τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, θεωρῶν τὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ πλάσμα, τὸν ἄνθρωπον καταδουλούμενον ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ἠβουλήθη ἐξαποστεῖλαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐκλυτρώσασθαι αὐτὸν ἐκ τῶν τοῦ διαβόλου χειρῶν. Ἐπεὶ δὲ ἠθέλησεν οὐ μαθεῖν, οὐ μόνον τὸν σατανᾶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς οὐρανίους δυνάμεις, ἑνὶ τῶν Ἀρχαγγέλων, Γαβριὴλ τῷ ἐνδόξῳ, θαῤῥεῖ τὸ μυστήριον. Προοικονομεῖ δὲ γεννηθῆναι καὶ τὴν ἁγίαν παρθένον ἁγνὴν καὶ καθαρὰν, ὡς ἀξίαν οὖσαν τοιούτου καλοῦ. Καὶ δὴ ἐλθὼν ὁ Γαβριὴλ εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρὲτ, λέγει αὐτῇ, χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Ἡ δὲ εἶπε· καὶ πῶς ἔσται μοι τοῦτο; ὁ δὲ ἔφη· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Καὶ εἶπεν, ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ συνέλαβε τὸν Υἱὸν, καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ ὑπερφυῶς, καὶ ἔκτοτε ἐτελέσθη πάντα τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀνθρωποπρεπῶς εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

EODEM MENSE

Die Vigesima quinta. 25.

Annunciatio Sanctissimæ Deiparæ.

Hominum amator ac misericors Deus noster, qui semper sollicitam humani generis curam gerit, cùm contemplaretur hominem manuum suarum figmentum, à diabolo in servitutem redactum, voluit Filium suum unigenitum, Dominum nostrum Jesum Christum, mittere, qui illum ex diaboli manibus eriperet. Cùm autem id vellet ignorari non solùm à Satana, sed etiam ab ipsis cœlestibus virtutibus, uni Archangelorum glorioso Gabrieli hoc arcanum committit. Effecit autem per suam providentiam, ut sancta Virgo pura & immaculata nasceretur, quæ tanti boni digna foret. Gabriel ergo venit in urbem Nazaret appellatam, illique dixit: Ave gratia plena, Dominus tecum. Illa verò ait: Quomodo fiet mihi istud? Cui ille: Spiritus Sanctus, inquit, superveniet in te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi. Tùm illa: Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundùm verbum tuum. Quo dicto Filium & Verbum Dei supernaturali modo concepit: & tunc omnia mysteria Dei Verbi, ut hominem decet, pro nostra salute impleta sunt.

Annunciatio B. V. M.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥΤΩ͂

Κϛ'.

Ἄθλησις τῶν ἐν Γοτθίᾳ μαρτυρησάντων Ἁγίων.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Οὐιγγουρίχου Ἄρχοντος τῶν Γότθων, Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ Οὐάλεντος, καὶ Γρατιανοῦ βασιλέων Ῥωμαίων. Ψαλλόντων δὲ πάντων ἐν τῇ τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίᾳ, καὶ τὸν Θεὸν δοξολογούντων, ἀποστείλας Οὐιγγουρίχος, ἐνέπρησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ κατέκαυσεν αὐτούς. Ὅτε συνέβη καὶ τὸν ἄνθρωπόν τινα Χριστιανὸν προσφορὰν κομίζον-

EODEM MENSE

Die Vigesima sexta. 26.

Certamen Sanctorum, qui in Gotthia martyrium subierunt.

Hi fuerunt, Vinguricho Gotthorum Principe: Valentiniano, Valente, ac Gratiano Romanis Imperatoribus. Cùm autem omnes in ecclesia Christianorum psallerent, Deoque laudes canerent, mittens Vingurichus, ecclesiam incendit, simulque eos combussit. Tunc etiam contigit, hominem quendam Christianum, qui ad eandem ecclesiam oblationem ferebat, comprehendi: Christumque confitentem, in ignem projici, oblationisque

SS. Martyres in Gotthia.

que loco Christo fieri. Horum autem reliquias collegit uxor alterius cujusdam Principis gentis Gotthorum, Christiana atque orthodoxa, cum Presbyteris laicisque: & suas facultates filio derelinquens, de loco in locum circuivit, donec in terram Romanorum venit, & cum eâ filia ejus. Deinde in propriam regionem regressa est, relinquens filiæ suæ reliquias: quæ Cyzicum abiens, partem ipsarum civitati tradidit, atque ita finem vivendi fecit.

μίζοντα τῇ ἐκκλησίᾳ κρατηθῆναι, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντα ἐμβληθῆναι εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἀντὶ προσφορᾶς γενέσθαι τῷ Χριστῷ. Τούτων τὰ λείψανα συνήγαγεν ἡ σύμβιος τοῦ ἑτέρου Ἄρχοντος τοῦ ἔθνους τῶν Γότθων, Χριστιανὴ οὖσα καὶ Ὀρθόδοξος, μετὰ πρεσβυτέρων καὶ λαϊκῶν. Καὶ καταλιποῦσα τὴν ἐξουσίαν τῷ υἱῷ αὐτῆς, τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη, ἦλθεν ἕως τῆς γῆς Ῥωμαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς μετ' αὐτῆς. Εἶτα πάλιν ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἰδίαν χώραν, καταλιποῦσα τῇ θυγατρὶ τὰ λείψανα· ἥτις εἰς Κύζικον ἀπελθοῦσα, δέδωκεν ἐξ αὐτῶν μερίδα τῇ πόλει, καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

Et certamen Sanctorum Martyrum Philemonis & Domni.

SS. Philemon, & Domnus MM.

PHilemon, & Domnus Christi Martyres, erant ex urbe Roma oriundi. Tempore autem persecutionis abeuntes in provinciam Italiæ, prædicabant Christum, & multos ex infidelibus doctrina sua ab idolorum errore convertentes ad Domini nostri Jesu Christi fidem, baptizabant. Quapropter eùm in iram idololatras concitassent, comprehensi & vinculis constricti, Præsidi provinciæ traditi sunt. Præses autem eùm illos vidisset, primum quidem assentationibus conabatur eos à fide Christi abducere, honores & pretiosa dona promittens: postea verò eùm videret eos omnia nihili facere, & solum Christum invocare, vestibus exui mandavit, & extendi ex quatuor partibus in terram, ac crudeliter cædi, ut cogerentur idolis sacrificare. Sed eùm neque id eis persuasisset, in carcerem illos detrusit: inde verò eductos, atque iterùm sævissimis tormentis cruciatos, capitibus abscissis interemit.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φιλήμονος, καὶ Δόμνου.

ΦΙλήμων, καὶ Δόμνος, οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ῥώμης· ἐπὶ δὲ τῶν καιρῶν τοῦ διωγμοῦ ἀπελθόντες ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἰταλίας, ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ταῖς διδαχαῖς αὐτῶν ἀπὸ τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων ἐπιστρέψαντες ἐπὶ τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐβάπτιζον. Διὰ τοῦτο εἰς ὀργὴν κινήσαντες τοὺς εἰδωλολάτρας, ἐκρατήθησαν, καὶ δεθέντες ἁλύσεσι, παρεδόθησαν τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι. Ὁ δὲ ἄρχων ἰδὼν αὐτοὺς, πρῶτον μὲν διὰ κολακείας ἐπειρᾶτο μεθιστάναι αὐτοὺς ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως, τιμὰς ὑπισχνούμενος αὐτοῖς, καὶ δῶρα πολλοῦ ἄξια. Ἔπειτα ὡς εἶδεν αὐτοὺς πάντα μὲν εἰς οὐδὲν λογιζομένους, μόνον δὲ Χριστὸν ἐπικαλουμένους, γυμνώσας καὶ ἁπλώσας ἐπὶ τὴν γῆν ἐκ τεσσάρων, ἔτυπτεν ἀφειδῶς, ἀναγκάζων θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισεν, ἀπέκλεισεν εἰς φυλακὴν, καὶ τῆς φυλακῆς ἐκβαλὼν, καὶ πάλιν τιμωρησάμενος αὐτοὺς ἀπανθρώπως, ἀπεκεφάλισεν.

Et Καὶ

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Καλλινίκου, καὶ Βασιλίσσης.

Καλλίνικος, καὶ Βασίλισσα, οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου ἐκ τῆς χώρας Γαλατίας· πλουσία δὲ οὖσα ἡ Βασίλισσα, ἐδίδου χρήματα τῷ Καλλινίκῳ, ἀπέρχεσθαι εἰς τὰς φυλακάς, καὶ παρέχειν τοῖς ἀποκλείστοις Χριστιανοῖς πρὸς διατροφὴν, ὅπως εὔχονται ὑπὲρ αὐτῆς, προθυμοποιεῖν τε αὐτοὺς εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσιν. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν κρατηθεὶς ὁ Καλλίνικος, καὶ ἐρωτηθεὶς, τίνος εἴη, μὴ εἰδὼς ψεύδεσθαι, ὡμολογήσεν. Ὅθεν δεθεὶς, παρεδόθη τῷ Ἄρχοντι. Κρατηθεῖσα δὲ καὶ ἡ ἁγία Βασίλισσα, παρέστη τῷ κριτηρίῳ. Καὶ ἀμφότεροι τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ ὁμολογήσαντες, διαφόροις βασάνοις πρότερον καθυπεβλήθησαν, ἀναγκαζόμενοι ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις. Μὴ πεισθέντες δὲ, ξίφει τὰς ἱερὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἀπετμήθησαν, καλῶς νικήσαντες τὸν διάβολον, καὶ ἀπολαβόντες βασιλείαν οὐρανῶν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΖ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φιλήτου Συγκλητικοῦ, καὶ Λυδίας τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, καὶ τῶν τέκνων.

Ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως ὑπῆρχεν οὗτοι. Κρατηθεὶς οὖν ὁ μακάριος Φιλητὸς, παρέστη τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ βασιλεὺς μὴ δυνηθεὶς ἀντιστῆναι τῇ τοῦ Μάρτυρος σοφίᾳ, παρέδωκεν αὐτὸν Ἀμφιλοχίῳ τῷ Δουκί· ὃς παραυτίκα ἀμφοτέρους κρεμάσας ἐπὶ ξύλων ἔξεσεν. Εἶτα εἰς φυλακὴν ἐμβάλλει ἅμα Κρονίδῃ Κομενταρησίῳ πιστεύσαντι. Τῇ δὲ νυκτὶ ψαλλόντων, καὶ εὐχεμένων, ἦλθον Ἄγγελοι παραθαῤῥύνοντες αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον παραστάντων τῶν ἁγίων, ἔφη ὁ τύραννος, πολλαὶ ὑμῖν ἀπόκεινται τιμωρίαι. Εἶτα ἐμβάλλει ἐν λέβητι χαλκῷ ἐκπυρωθέντι, γέμοντι ἐλαίῳ καὶ ῥιτίνης. Καὶ ποιήσαντες τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον, ἔψυχραναν τὸν λέβητα.

Καὶ

Et certamen Sanctorum Martyrum Callinici, & Basilissæ.

SS. Callinicus, & Basilissa MM.

Callinicus, & Basilissa Christi martyres, imperante Decio, vivebant in provincia Galatiæ. Cùm autem Basilissa divitiis abundaret, dabat pecuniam Callinico, ut abiret ad carceres, Christianisque inclusis victum subministraret, ut pro se orarent: ut scilicet & ii prompto animo ad martyrium subeundum essent, & in tribulationibus non deficerent. Quadam igitur die comprehensus Callinicus, & cujus esset religionis interrogatus, mentiri nesciens, confessus est. Tùm vero vinctus, Præsidi traditus fuit. Comprehensa autem & Sancta Basilissa, sistitur coram tribunali: & ambo Christum liberè confitentes, primum variis tormentis cruciati sunt, ut Christum negare, & idolis sacrificare cogerentur; deinde cùm ad id induci non possent, sacra eorum capita gladio abscissa sunt: atque ita egregiè diabolum vincentes, cœlorum regnum receperunt.

EODEM MENSE

Die Vigesima septima. 27.

Certamen Sanctorum Martyrum Phileti Senatoris, & uxoris ejus Lydiæ, ac filiorum.

SS. Philetus Senator, & Lydia ejus uxor, & filii.

Fuerunt hi Adriano Imperatore. Comprehensus autem beatus Philetus, Imperatori sistitur. Imperator verò martyris sapientiæ resistere non valens, Amphilochio Duci eum tradidit: qui continuo ambos lignis suspensos dilaniavit. Mox in carcerem detrusit unà cum Cronide Commentariensi, qui jam crediderat. Noctu verò psallentibus & orantibus astitere Angeli, eosque ad pugnam animarunt. Sequenti die Sanctis coram astantibus dixit Tyrannus: Multa vobis tormenta parantur. Mox in lebetem æneum candentem, oleo rhesinaque oppletum, eos conjecit. At illi formato crucis signo, lebetis fervorem restinxere. Quod cernens Dux, in Christum credidit, seque in lebetem immisit, dicens: Domine adjuva me. Tunc vox è cœlo delapsa est: Orationem tuam audivi; lætus ad me ascende.

Illos

Illos autem Imperator illæsos prodiisse intuitus, discessit: ipsi verò orantes, finem vivendi fecerunt.

Καὶ ἰδὼν ὁ Δοὺξ, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἐνέβαλεν ἑαυτὸν ἐν τῷ λέβητι εἰπὼν, Κύριε βοήθει μοι. Τότε ἦλθε φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἤκουσα τῆς δεήσεώς σου, ἄνελθε πρός με χαίρων. Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς διαφυλαχθέντας αὐτοὺς ὑγιεῖς, ἀνεχώρησεν· αὐτοὶ δὲ εὐξάμενοι ἐτελειώθησαν.

Et certamen Sanctorum Martyrum Manuelis, & Theodosii.

SS. Manuel, & Theodosius. MAnuel, ac Theodosius Christi martyres, ex Orientalium regione oriundi, cùm Christianos quotidie ab idololatris trucidari cernerent, deliberato inter se consilio statuerunt liberè agere, & pro Christo mori. Quamobrem ad loci Præsidem, tunc multos Christianos ad quæstionem vocantem, atque interficientem, sponte sua accessere: & coram astantes, liberè Christum prædicarunt, seque Christianos professi sunt. Quo facto non modo quotquot aderant præsentes, sed ipsum etiam Præsidem ea fortitudine animi atque libertate obstupefecere. Tùm verò comprehensi, in carcerem conjecti sunt: inde evolutis aliquot diebus à Præside educti, cùm compellerentur Christum negare, & idolis sacrificare, nec ad id adduci possent, pluribus cruciatibus subjecti, lignis suspensi, latera dilacerati, postmodùm è lignis depositi, acutis super tribulis impositi, demùm decollati sunt.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μανουὴλ, καὶ Θεοδοσίου.

ΜΑνουὴλ, καὶ Θεοδόσιος οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἀνατολικῶν, καὶ ὁρῶντες τοὺς Χριστιανοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν φονευομένους ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, συνέθεντο ἀλλήλοις παῤῥησιάσασθαι, καὶ ἀποθανεῖν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ διαπελθόντες αὐτόματοι πρὸς τὸν τῆς χώρας Ἄρχοντα, ἐξετάζοντα τότε πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν, καὶ φονεύοντα, ἐστάθησαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν ἀνακηρύξαντες, καὶ ἑαυτοὺς Χριστιανοὺς ὁμολογήσαντες, ἐξέπληξαν οὐ μόνον τοὺς παρεστῶτας, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἄρχοντα τῇ ἀνδρείᾳ αὐτῶν καὶ παῤῥησίᾳ. Τότε κρατηθέντες ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακήν· καὶ μετά τινας ἡμέρας ἐκβαλὼν αὐτοὺς ὁ Ἄρχων τῆς φυλακῆς, κατηνάγκαζεν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισεν, πλεῖστα βασανίσας, καὶ ἐπὶ ξύλων κρεμάσας αὐτοὺς, καὶ τὰς πλευρὰς ξέσας, εἶτα τῶν ξύλων καταβιβάσας, καὶ ἐπὶ τριβόλων ὀξέων ἐπιθεὶς αὐτοὺς, τέλος ἀπεκεφάλισεν.

Et certamen Sacrosancti Martyris Codrati.

S. Codratus M. SAcrosanctus Martyr Codratus cùm esset Episcopus, & ab idolorum cultoribus ab urbe, in qua fuerat ordinatus, expulsus fuisset, ipsique interdictum, in nomine Christi docere, si quidem vellet vivere; non modo istud facere non cessavit; verùm etiam totam urbem circumiens, quotquot catechumenos reperit, baptizavit: nec Christianos dumtaxat in custodia detentos; sed etiam infideles visitabat: & illos quidem reddebat ad perseverandum in Christi fide promptiores; hos verò docendo hortabatur, ut idola desererent, dicens eis: Quandoquidem morituri estis, perempti ab illis, qui vos in hunc carcerem detru-

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κοδράτου.

ΚΟδρᾶτος ὁ ἱερομάρτυς, Ἐπίσκοπος ὢν, καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐκ τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἐχειροτονήθη, καὶ παραγγελίαν δεξάμενος, μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, εἰ βούλοιτο ζῆν, οὐ μόνον οὐκ ἐπαύσατο τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πόλιν περιερχόμενος, ὅσους εὕρισκε κατηχουμένους ἐβάπτιζε· καὶ τοὺς ἐν φυλακαῖς κρατουμένους, οὐ Χριστιανοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπίστους ἐπεσκέπτετο. Καὶ τοὺς μὲν προθυμοποίει ἐμμένειν τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, τοὺς δὲ διὰ διδασκαλίας ἔπεισεν ἀφίστασθαι τῶν εἰδώλων

διώκων, λέγων αὐτοῖς, ἐπειδὴ μέλλετε ἀποθανεῖν παρὰ τῶν ἀποκλεισάντων ὑμᾶς ἐν τῇ φυλακῇ ταύτῃ, κἂν διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθάνετε, ἵνα τύχητε τῶν ἐκεῖθεν ἀγαθῶν. Γνωσθεὶς οὖν παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ κρατηθεὶς, μετὰ πολλὰς τιμωρίας καὶ κακώσεις, τῇ μαχαίρᾳ ἀπεσφάγη, καὶ οὕτω τελειωθεὶς πρὸς Χριστὸν ἐξεδήμησεν.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ὁσίου Στεφάνου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στέφανος ὁ Ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὢν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, μοναχὸς γενόμενος, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν κατορθώσας, δι' ἧς καὶ Ἡγούμενος γεγονὼς τῆς μονῆς Τριγλείας, παρακλήσει τῶν μοναχῶν, πολλοὺς διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ὠφέλησε, καὶ καθαροὺς τῷ Θεῷ παρέστησεν. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τοῦ ῥηθέντος δυσσεβοῦς βασιλέως αἵρεσιν κινήσαντος κατὰ τῶν ἁγίων, καὶ σεπτῶν εἰκόνων, καὶ διωγμὸν κατὰ τῶν ὀρθοδόξων ἀραμένου πικρὸν, προσκληθεὶς καὶ αὐτὸς, κατηναγκάζετο ἀρνήσασθαι τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, καὶ ὑπογράψαι κατὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Καὶ μὴ πεισθεὶς τοῦτο ποιῆσαι, ἀλλὰ μᾶλλον δυσσεβεῖς ἀποκαλέσας τοὺς εἰς τοῦτο αὐτὸν καταναγκάζοντας, πλεῖστα τιμωρηθεὶς πρότερον, καὶ φυλακαῖς προσομιλήσας, ἐξωρίσθη. Καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ νοσήσας, πρὸς Κύριον, δι' ὃν τοὺς πολλοὺς, καὶ μακροὺς πόνους ὑπέστη, χαίρων ἐξεδήμησεν.

trusserunt, satagite, ut pro Christo moriamini, bona quæ illic reposita sunt, consecuturi. Agnitus itaque ab idololatris, atque captus, post multos cruciatus & ærumnas, gladio peremptus est: atque ita vitam finiens, ad Christum migravit.

Et certamen Sancti Stephani Confessoris.

Stephanus Christi Confessor, Leone Armeno imperante, monachus factus, cùm virtutibus omnibus esset ornatus, etiam præfectus monasterii Trigliæ, monachis rogantibus, creatus fuit, ubi plurimos suis institutionibus juvit, purosque Deo obtulit. Sed postea cùm præfatus impius Imperator hæresim adversus sacras venerandasque imagines movisset, sævamque persecutionem contra orthodoxos excitasset, accersitus & ipse adigebatur adorationem sanctarum imaginum ejurare, atque adversus orthodoxam fidem se subscribere. Quod cùm se facturum negasset, sed & impios appellaret, qui ad istud perpetrandum se compellebant, pluribus primum cruciaribus vexatus, & in custodia detentus, in exilium tandem deportatus est: atque in exilio morbo correptus, ad Dominum, pro quo multos diuturnosque labores exhauserat, lætus migravit. S. Stephanus Confess.

EODEM MENSE

28. Die Vigesima octava.

Certamen Sanctæ Matronæ ex Thessalonica.

S. Matrona Thessalonicen.

MAtrona Christi martyr ex urbe Thessalonica ortum ducens, Judææ cujusdam mulieris serva, virum habentis Stratopedarcham Thessalonicæ, sequens dominam suam usque ad Synagogam Judæorum, illuc tamen non ingrediebatur, sed regressa, abibat ad Christianorum ecclesiam, ibique orabat. Deprehensa igitur à domina sua, crudeliter verberatur, atque in custodiam detruditur, & multorum dierum inedia maceratur. Tum educta, flagris sævissimè cæditur, ut sic compelleretur Christum abnegare. Quod cùm se facturam negasset, rursus in custodiam conjicitur, in qua & spiritum Deo reddidit. Ejus reliquias è muro à domina ipsius projectas, Christiani sublatas, noctu sepelierunt. Postea verò Alexander Episcopus cùm intra urbem Thessalonicensem Sanctæ nomine ecclesiam condidisset, ibi eas deposuit.

Et certamen Sancti Apostoli Herodionis, unius ex Septuaginta.

S. Herodion Apost.

HErodion Christi Apostolus, unus ex septuaginta discipulis, sanctos Apostolos secutus, illos adjuvabat in Christi prædicatione, in omnibus ministrans eis, subjectusque tamquam Christi discipulus, ajentis: Qui vult primus omnium esse, fiat omnium servus, omniumque minister. Postea verò ab iis Episcopus urbis Novarum Patrarum ordinatus, multos Græcorum ad Dominum doctrina sua convertit. Invidentes autem Judæi, facta in ipsum unà cum idololatris conspiratione, comprehensum gravissimis cruciatibus vexarunt, alii quidem eum verberantes, alii saxis os ejus conterentes, alii lignis caput percutientes. Postremo, tamquam illustrem arietem, illum crudeles, impiæ, sanguinisque voraces feræ gladio cæciderunt. Atque ita beatam animam suam Domino tradidit, pro quo violentam mortem sustinuit.

Et

ΜΗΝΙ' ΤΩ̃ Α'ΥΤΩ̃

ΚΗ'.

Α'θλησις τῆς ἁγίας Ματρώνης τῆς ἀπὸ Θεσσαλονίκης.

ΜΑτρώνα ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἦν ἐκ τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, δούλη γυναικος Ἰουδαίας, ἄνδρα ἐχούσης στρατοπεδάρχην Θεσσαλονίκης. Ἀκολουθοῦσα δὲ τῇ κυρίᾳ αὐτῆς μέχρι τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων, ἐκεῖ μὲν οὐκ εἰσήρχετο, ὑποστρέφουσα δὲ ἀπήρχετο εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίαν, κἀκεῖ προσηύχετο. Διαγνωσθεῖσα δὲ παρὰ τῆς κυρίας αὐτῆς, τύπτεται ἰσχυρῶς, καὶ ἀποκλείεται ἐν τῇ φυλακῇ. Καὶ ἐπὶ πολὺ ἄσιτος διαμείνασα, πάλιν ἐξάγεται, καὶ μαστίζεται ἀφειδῶς, καὶ καταναγκάζεται ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Ὡς δὲ οὐκ ἐπείσθη, πάλιν ῥίπτεται εἰς φυλακὴν, ἐν ᾗ καὶ τὴν ψυχὴν ἀπέδωκε τῷ Θεῷ· ἧς τὸ λείψανον ἀπὸ τοῦ τείχους ἔρριψεν ἡ κυρία αὐτῆς. Ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ ἀνελόμενοι νυκτὸς ἔθαψαν. Ὕστερον δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπίσκοπος ἔνδον τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης ἐκκλησίαν κτίσας ἐπ᾽ ὀνόματι τῆς ἁγίας, ἐκεῖ κατέθετο.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἡρωδίωνος, ἑνὸς τῶν Ο'.

ΗΡωδίων ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, ὑπῆρχεν εἷς τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν. Ἀκολουθῶν δὲ τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις, συνήργει αὐτοῖς εἰς τὸ τοῦ Χριστοῦ κήρυγμα, δουλεύων αὐτοῖς ἐν ἅπασι, καὶ ὑποτασσόμενος ὡς Χριστοῦ μαθητὴς τοῦ εἰπόντος, ὁ θέλων εἶναι πάντων πρῶτος, ἔσω πάντων δοῦλος, καὶ πάντων διάκονος. Μετὰ ταῦτα δὲ ὑπ᾽ αὐτῶν ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος πόλεως Νέων Πατρῶν, καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἑλλήνων διδάσκων ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Φθονήσαντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐπισυστάντες ἐπ᾽ αὐτὸν μετὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐκράτησαν αὐτὸν καὶ ἐβασάνισαν ἰσχυρῶς, οἱ μὲν τύπτοντες, οἱ δὲ λίθοις τὸ στόμα συντρίβοντες, ἄλλοι ξύλοις κατὰ κεφαλὴν παίοντες. Εἶτα μαχαίρᾳ ἀπέσφαξαν οἱ ἄνομοι, καὶ ἄγριοι, καὶ αἱμοβόροι θῆρες, ὥσπερ κριὸν ἐπίσημον. Καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Κυρίῳ, δι᾽ ὃν τὸν βίαιον ὑπέστη θάνατον.

Καὶ

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἡσυχίου.

Ἡσύχιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχε μὲν τῶν Ἱεροσολύμων καὶ γέννημα καὶ θρέμμα· πᾶσαν δὲ γραφὴν εἰς ἄκρον ἐκμελετήσας, ἐπλούτησε γνῶσιν εἰς Θεόν. Διὸ καὶ ἀναχωρήσας, καὶ γενόμενος μοναχὸς, διέτριβεν ἐν ταῖς ἐρήμοις, ἀπερχόμενος πρὸς τοὺς ἐκεῖ ὁσίους πατέρας, καὶ παρ' ἑκάστου συλλέγων τὰ ἄνθη τῆς ἀρετῆς, ὡς φιλόπονος μέλισσα. Ἐπεὶ οὐκ ἦν δυνατὸν τοσαύτην λαθεῖν ἀρετὴν, βιασθεὶς παρὰ τοῦ τότε Ἀρχιερέως τῶν Ἱεροσολύμων, ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος. Καὶ προσμένων τῷ τοῦ Κυρίου τάφῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις τόποις, ἐν οἷς τὰ ὑπὲρ ἡμῶν ἅγια πάθη ὑπέμεινεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἤντλει πηγὰς γνώσεως καὶ σοφίας. Ὅθεν καὶ πᾶσαν γραφὴν ἡρμήνευσέ τε, καὶ διεσάφησε, καὶ εἰς πολλῶν προέθηκεν ὠφέλειαν. Ἐντεῦθεν γενόμενος τοῖς πᾶσι περιβόητος, καὶ θαυμαστὸς, καὶ τὸν Θεὸν παντοίως θεραπεύσας, πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμε χαίρων.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἱλαρίωνος Ἡγουμένου μονῆς τῆς Πελεκητῆς. Καὶ Μαρτίνου Ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων. Καὶ Κυρίλλου Διακόνου.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Hesychii.

Sanctus Pater noster Hesychius, Hierosolymis quidem & natus fuit & educatus; omnem verò Scripturam in summo culmine meditatus, scientia quæ ad Deum spectat, cumulatus est. Quapropter & Hierosolymis secedens, & monachus factus, vitam in eremo duxit, accedens ad sanctos, qui ibidem commorabantur Patres, & ab unoquoque eorum, instar laboriosæ apis, flores virtutum colligens. Cùm verò fieri non posset, ut tanta virtus lateret, vi adactus ab eo, qui tum Hierosolymorum Archiepiscopus erat, Presbyter ordinatus est. In Domini autem Sepulcro, aliisque locis, in quibus pro nobis Dominus noster Jesus Christus sanctam passionem sustinuit, permanens, exhausit fontes scientiæ & sapientiæ: unde & omnem Scripturam interpretatus est, ac dilucidè exposuit, atque ad multorum utilitatem proposuit. Qua de causa factus omnibus celeberrimus & admirabilis, cùm perfectissimè Deo serviisset, lætus ad eum accurrit. S. Hesychius Presb. Hierosol.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Hilarionis Abbatis monasterii Pelecetes: necnon Martini Episcopi Arethusiorum: & Cyrilli Diaconi. S. Hilarion Abbas, & S. Martinus Episc. & Cyrillus Diaconus.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΘ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Ἰωνᾶ, καὶ Βαραχησίου.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ὑπῆρχον οὗτοι· μοναχοὶ δὲ ὄντες ἀπῆλθον εἰς Περσίδα, καὶ ἐν αὐτῇ κατακλείστους εὑρόντες τοὺς ἁγίους ἐννέα Μάρτυρας, παρεθάῤῥυνον αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Κρατηθέντες δὲ ἤχθησαν πρὸς τοὺς Ἄρχοντας τῶν Περσῶν, εἰ καὶ κατηνάγκασαν αὐτοὺς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Καὶ μὴ πεισθέντες, δεσμεῖται πρῶτος ὁ Ἰωνᾶς νόμῳ Περσικῷ. Οἱ γὰρ Πέρσαι, ὃν τύψαι μέλλουσιν, εἰς γῆν καθίσαντες, ἐν ἑνὶ ξύλῳ χεῖρας καὶ πόδας ἀποδεσμοῦσιν αὐτοῦ· ὁ δὲ ὥσπερ λίθος ἀκίνητος δέχεται τὰς πληγάς. Τοῦτον οὖν τραχείαις

EODEM MENSE

Die Vigesima Nona. 29.

Certamen Sanctorum Jonæ & Barachisii.

Imperante Constantino Magno erant isti. Monachi autem cùm essent, abierunt in Persidem: & cùm ibidem reperirent novem sanctos Martyres carceri inclusos, eos ad fortiter certandum animarunt. Quare comprehensi, & ad Principes Persarum adducti sunt, à quibus adigebantur Christum abnegare. Sed cùm ad id faciendum nequaquam adduci possent, primus Jonas vinculis constringitur secundùm legem Persarum: solent enim Persæ, si aliquem verberibus excepturi sunt, illum in terram deponere, ejusque manus ac pedes vinculis alicui ligno adstringere. Ille verò, tamquam lapis immotus, plagas accepit, dum asperis virgis cæderetur: quem sanum invenientes, projecerunt foras, & glaciei concre- SS. Jonas, & Barachisius MM.

E tæ

tæ per totam noctem exposuerunt. Digitos deinde manuum ac pedum abscindunt, ipsumque in cochlea compressum, serra medium secant, & in lacum projiciunt: atque ita finem vivendi fecit. Barachisius autem nudus per spinas tractus, & in cochleam conjectus, cùm in ejus guttur pix ebulliens infusa esset, vitam consummavit.

χείαις ῥάβδοις τύψαντες ἔσυρον, καὶ ἔρριψαν ἔξω ἐν τῷ πάγῳ δι' ὅλης τῆς νυκτός. Εἶτα τέμνεται τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν, καὶ κατασφίγγουσιν αὐτὸν ἐν συρακίῳ. Εἶτα πρίζουσι μέσον, καὶ ῥίπτουσιν εἰς λάκκον, ἔνθα καὶ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Βαραχήσιος συρεὶς γυμνὸς ἐν ἀκάνθαις, καὶ ἐν τῷ συρακίῳ βληθεὶς, καὶ κατὰ τοῦ φάρυγγος πίσσαν βράζουσαν ἐπιχυθεὶς, ἐτελειώθη.

Et commemoratio Sancti Acacii Confessoris.

S. Acacius Confess. Sanctus Pater noster Acacius Confessor Christi vixit iniquo Decio imperante. Cùm autem Christum prædicaret, ab idololatris est comprehensus: vinctusque ad Marcianum regionis præfectum adductus fuit, cui adstans, nomen Domini confessus est: disseruitque de divinitate, deque Christi dispensatione, & de Cherubim atque Seraphim: Græcorum autem risit Deos, eorumque errorem arguit. Quare gravissimè tortus, in carcerem est conjectus. Commentaria interim de eo ad Decium Imperatorem Marcianus transmisit, qui mandavit, ut Sanctus absque injuria & cruciatu dimitteretur. Hunc in modum dimissus, Christi stigmata in carne sua circumferens, pluresque illuminans, & ad Christi gregem deducens, miraculis & doctrinis oppido clarus, in pace requievit.

S. Eustath. Episc. Bithyniæ. Et memoria Sancti Patris nostri Eustathii Episcopi Bithyniæ.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀκακίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Ἀκάκιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, καὶ Ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἦν ἐπὶ Δεκίου τοῦ παρανόμου βασιλέως· κηρύττων δὲ τὸν Χριστὸν ἐκρατήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ δεθεὶς προσήχθη Μαρκιανῷ τῷ τῆς χώρας ὑπάτῳ· καὶ παραστὰς ὡμολόγησε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ διεξῆλθε περὶ τῆς θεότητος, καὶ περὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ περὶ τῶν Χερουβὶμ, καὶ τῶν Σεραφίμ· ἐστηλίτευσε δὲ καὶ ἐχλεύασε καὶ τοὺς θεοὺς τῶν ἑλλήνων, καὶ τὴν πλάνην αὐτῶν. Ὅθεν βασανισθεὶς ἰσχυρῶς, ἐν φυλακῇ κατεκλείσθη. Τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ ὑπομνήματα Μαρκιανὸς ἀνήγαγε Δεκίῳ τῷ βασιλεῖ· ὅστις ἐκέλευσεν ἀπολυθῆναι τὸν ἅγιον ἀνύβριστον, καὶ ἀτιμώρητον. Καὶ οὕτως ἀπολυθεὶς, τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ περιφέρων ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς φωταγωγήσας καὶ ἀγαγὼν εἰς τὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ, ἐν θαύμασι καὶ διδάγμασι καλῶς διαπρέψας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Εὐσταθίου Ἐπισκόπου Βιθυνίας.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂

Α'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρκου Ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων.

ΕΠῚ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου πλατύνοντος τοῦ Χριστιανισμοῦ, Μάρκος ὁ Ἐπίσκοπος Ἀρεθουσίων εἰδωλικὸν ναὸν καταβαλὼν, ἐκκλησίαν ἔκτισεν. Ἐπεὶ δὲ ὁ μέγας ἐτελεύτησε Κωνσταντῖνος, Ἰουλιανὸς δὲ ὁ Ἀποστάτης, συγχωρήσει Θεοῦ, τῆς βασιλείας ἐκράτησεν, ἀναθαῤῥήσαντες οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ δι' ὀργῆς ἔχοντες τὸν ἅγιον Μάρκον, ἐκράτησαν αὐτὸν, καὶ χοινίοις τοὺς πόδας δήσαντες, ἔσυρον τύπτοντες, καὶ ποτὲ μέλιτι, καὶ γάρῳ χρίσαντες, ἐκρέμασαν ἐν χοινίοις ἐφ' ὕψους, θέρους ὄντος καὶ καύματος, πρὸς τὸ καταβρωθῆναι ὑπὸ τῶν μελισσῶν. Ὡς δὲ εἶδον αὐτὸν ἀνένδοτον ὄντα, μεταβληθέντες ἀπέλυσαν τῆς τιμωρίας αὐτὸν, καὶ τοῦ λοιποῦ εἶχον ὡς διδάσκαλον, εἰς θαῦμα θέντες τὴν αὐτοῦ καρτερίαν, καὶ συγγνώμην ἐξαιτησάμενοι. Εἶτα ἐπιβιοὺς, καὶ τὸ ποίμνιον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ καλῶς ἰθύνας, ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ ἀνεπαύσατο.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Κυρίλλου Διακόνου, καὶ ἑτέρων πολλῶν.

ΚΥ'ριλλος ὁ Διάκονος ἦν ἐν Φοινίκῃ τῇ πόλει· ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου πολλὰ τῶν εἰδώλων συνέτριψε, κρατηθεὶς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, βίαιον ὑπέστη θάνατον. Τὴν γὰρ γαστέρα αὐτοῦ διαῤῥήξαντες, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατέφαγον, καὶ τοῦ αἵματος, ὡς κύνες, ἀπεῤῥόφησαν, καὶ παραυτίκα ἔπεσον οἱ ὀδόντες αὐτῶν, καὶ αἱ γλῶσσαι ἐσάπησαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐτυφλώθησαν. Ὁ δὲ Μάρτυς τελειωθεὶς ἀπῆλθε χαίρων ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν καὶ ἐν Ἀσκάλωνι τῇ πόλει, καὶ ἐν Γάζῃ οἱ εἰδωλολάτραι κρατήσαντες πλῆθος Χριστιανῶν, παρθένων, γυναικῶν, καὶ μοναζουσῶν, καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν, καὶ τὰς κοιλίας αὐτῶν μαχαίραις διασχίσαντες, ἔβαλον κριθὰς, καὶ προέθηκαν τοῖς χοίροις εἰς βρῶσιν. Καὶ τὰ μὲν σώματα τοιαύτας ὑπέμενον τιμωρίας, αἱ δὲ ἅγιαι αὐτῶν ψυχαὶ ἐναπετέθησαν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

Καὶ

EODEM MENSE

Die Trigesima. 30.

Certamen Sancti Marci Episcopi Arethusiorum.

CUM Christiana religio Constantino Magno imperante sese latè diffunderet, Marcus Arethusiorum Episcopus everso idolorum fano ecclesiam construxit. Postquam verò Magnus obiit Constantinus, & Julianus apostata, Dei permissu, imperium tenuit, confidentiores effecti idololatræ, autea etiam Marco infensi, ipsum comprehenderunt; alligatisque reste pedibus trahentes verberabant: mox melle & garo unctum, funibusque è sublimi suspensum, fervente æstate & æstu, apibus devorandum exposuerunt. At cùm inexpugnabilem & invictum cernerent, mutato consilio, tormentis subtractum, liberum dimiserunt: & deinceps doctoris loco habuerunt, miraculum ejus patientiam arbitrati, veniam etiam facti poscentes. Cùm per hunc modum mortem evasisset, & gregem reliquo vitæ suæ tempore bene gubernasset, in profundissima senectute requievit.

S. Marcus Episc. Arethus.

Et certamen Sanctorum Cyrilli Diaconi, & aliorum plurium.

CYrillus Diaconus in quadam Phœniciæ urbe fuit: & quoniam etiam ipse tempore Constantini Magni multa idola contriverat, captus Juliano imperante ab idololatris, violentam sustinuit mortem. Secto namque ejus ventre, hepar vorarunt, cruoremque, canum adinstar, hauserunt: continuoque eorum dentes conciderunt, & linguæ contabuerunt, oculique cæcati sunt. Martyr verò consummato certamine in cœlum lætus ascendit. Per eos itidem dies in urbibus Ascalone, & Gaza idololatræ ingentem Christianorum, virginum, feminarum, monachorum, Deoque sacratorum virorum turbam ceperunt: ferroque dissectis eorundem ventribus, hordeoque oppletis, porcis vorandos præbuerunt. Et corpora quidem hos tulere cruciatus; sanctæ verò animæ ad manus Dei viventis evolarunt.

S. Cyrillus Diaconus, & alii.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Joannis Climaci.

S. Joannes Climacus. SAnctus Pater noster Joannes Climacus cùm sextum decimum annum ageret, ascendit in montem Sina, & seipsum Deo sanctissimum sacrificium obtulit: & post decimum nonum annum solitudini se tradidit, quinto lapide à Basilica monasterii, in loco, cui Tholas nomen fuit. Quadraginta annos exegit in amore desiderioque serviendi Deo, jejuniis, fletibus, & orationibus addictus; somno verò tantum indulsit, ne perviglio substantia mentis corrumperetur. Hunc in modum cùm se in omni virtutum genere exercuisset, vitamque suam optime traduxisset, & omnes monachos, qui in monte illo Deo militabant, longè in virtute superasset; maximis donis, & contemplationibus rerum divinarum à Deo illustratus est. Multos sermones ad animarum utilitatem conscripsit, & librum composuit, Scalam cognominatum, quod virtutum ascensum ex ordine tradat: ac tandem vitam finivit.

Et certamen Sanctorum triginta octo Martyrum.

38 martyres. IMperante impio Diocletiano militabant sancti isti triginta & octo Martyres in regione Cappadocum: qui cùm gloriosam sanctorum Quadraginta Christi Martyrum pugnam intellexissent, quomodo devicto diabolo ob præclarum certamen essent coronati; etiam ipsi zelo incensi, projectis coram Præside armis, magna voce Christum verum Deum, & seipsos veros ejus servos confessi sunt. Tùm vero comprehensi, vestibusque nudati, adeo carnibus percussione virgarum sunt excoriati, ut vix apparerent humanam adhuc speciem habere. Deinde absque ulla de illis cura in carcerem conjecti, pauloque post inde foras extracti, manibus post tergum revinctis, ac capitibus ob alligata collaria aggravatis, ad Præsidem adducti sunt: & quod sancto proposito suo generosè inhærerent, atque ad gloriosam pro Christo mortem anhelarent, mandato Præsidis sunt capite plexi.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ τῆς Κλίμακος.

ὉΈν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος, δέκα ἓξ χρόνων ὑπάρχων, προσέφερεν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ θῦμα ἱερώτατον, ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει ἀνελθών, καὶ μετὰ δέκα ἐννέα χρόνους ἐξέδωκεν ἑαυτὸν ἐν ἡσυχίᾳ, ἀπὸ σημείων πέντε τοῦ Κυριακοῦ μοναστηρίου ἐν τόπῳ Θωλᾶ λεγομένῳ. Τεσσαράκοντα ἔτη πληρώσας ἐν τῷ πόθῳ τοῦ Θεοῦ, νηστεύων, καὶ κλαίων, καὶ προσευχόμενος· ὕπνου δὲ μετελάμβανεν, ὅσον τὴν τοῦ νοῦ οὐσίαν τῇ ἀγρυπνίᾳ μὴ λυμαίνεσθαι. Οὕτως τοίνυν πᾶσαν ἀρετὴν ἐξασκήσας, καὶ καλῶς πολιτευσάμενος, καὶ πάντας τοὺς ἐν ἐκείνῳ τῷ ὄρει ἀγωνιζομένους διὰ τὸν Θεὸν μοναχοὺς νικήσας εἰς ἀρετήν, καὶ μεγίστων δωρεῶν, καὶ θεωριῶν ἀξιωθεὶς παρὰ τοῦ Θεοῦ, πολλούς τε λόγους ψυχωφελεῖς συγγράψας, καὶ βίβλον συνθείς, τὴν ἐπονομασθεῖσαν Κλίμακα, διὰ τὴν κατὰ τάξιν τῶν ἀρετῶν ἀνάβασιν, ἐτελεύτησεν.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Τριάκοντα ὀκτὼ Μαρτύρων.

ἘΠῚ τῆς βασιλείας τοῦ παρανόμου Ἰουλιανοῦ ἐστρατεύοντο οὗτοι οἱ ἅγιοι τριάκοντα καὶ ὀκτὼ Μάρτυρες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Καππαδόκων. Καὶ ἀκούσαντες τὴν καλὴν ἔνστασιν τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, καὶ ὅπως ἠγωνίσαντο νικήσαντες τὸν διάβολον, καὶ στεφανωθέντες, ἐζήλωσαν καὶ αὐτοί, καὶ ῥίψαντες τὰ ὅπλα ἔμπροσθεν τοῦ Ἡγεμόνος, μεγάλῃ φωνῇ τὸν μὲν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ὡμολόγησαν, ἑαυτοὺς δὲ ἀληθεῖς δούλους αὐτοῦ. Τότε κρατηθέντες, καὶ γυμνωθέντες, τοσοῦτον τὰς σάρκας κατεξάνθησαν ταῖς ἐπιφοραῖς τῶν ῥάβδων, ὡς μόλις χαρακτηρίζεσθαι ἀνθρώπων ἔχειν ἰδέας. Εἶτα φυλακῇ ἐναπερρίφθησαν ἀνεπιμέλητοι· καὶ μετὰ μικρὸν ἑλκυσθέντες ἔξω δεδεμένοι χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ τὰς κεφαλὰς κλοιοῖς βαρυνόμενοι, παρέστησαν τῷ Ἡγεμόνι· καὶ τῆς καλῆς ἐνστάσεως ἔτι ἐχόμενοι, καὶ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ διψῶντες θάνατον, προστάξει τοῦ Ἡγεμόνος ἀπεκεφαλίσθησαν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἰωδάδ.

ΟΤε ἀπεστάτησεν Ἱεροβοὰμ ὁ δοῦλος Ῥοβοὰμ τοῦ υἱοῦ Σολομῶντος μετὰ τῶν δέκα φυλῶν, τῶν ἐκ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμὶν, καὶ ἀθετήσας τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ἐποίησε τὰς χρυσᾶς δαμάλεις, καὶ προσεκύνησεν αὐτὰς ὡς θεοὺς μετὰ τοῦ ὑπ᾽ αὐτοῦ λαοῦ, ἀπεστάλη οὗτος ὁ προφήτης ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐλέγξαι αὐτόν. Ἀπελθὼν οὖν ἤλεγξεν. Ὁ δὲ Ἱεροβοὰμ ἁπλώσας τὴν χεῖρα τύψαι αὐτὸν, κατεῖδεν αὐτὴν ξηρὰν, καὶ μεταμεληθεὶς ἠξίωσε τὸν προφήτην θεραπεῦσαι αὐτὴν, καὶ τοῦτο ποιήσαντα παρεκάλεσε φαγεῖν ἄρτον. Μὴ πεισθέντα δὲ, τοῦτο γὰρ εἶχε πρόσταξιν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὑπέστρεψεν. Καὶ συναντήσας αὐτῷ ψευδοπροφήτης τις, ἠνάγκασεν αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ φαγεῖν ἄρτον. Καὶ διὰ τὴν τοιαύτην παράβασιν συναντήσας αὐτῷ λέων καθ᾽ ὁδὸν, ἐθανάτωσεν αὐτόν. Καὶ τοῦτο μαθὼν ὁ ψευδοπροφήτης, ἀπελθὼν καὶ λαβὼν τὸ λείψανον αὐτοῦ ἔθαψεν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Et commemoratio Sancti Jodad Prophetæ.

CUM Jeroboam servus Roboam filii Salomonis unà cum decem tribubus defecisset à tribubus Juda, & Benjamin, ac rejecto Deo vero fecisset vitulos aureos, eosque cum universo populo suo adoraret; missus est hic propheta, ut eum ex parte Dei reprehenderet. Venit igitur, & reprehendit. Jeroboam verò extendit manum, ut eum verberaret; sed conspexit eam aridam. Mox pœnitentia ductus, meruit, ut propheta eam sanaret. Quod cùm fecisset, adhortatus est, ut panem comederet: sed non potuit ad id eum inducere: quia erat illud à Deo inhibitum. Revertenti verò occurrit ei quidam pseudo-propheta, & coëgit eum ingredi in domum suam, & panem manducare. Propter quam transgressionem occurrens ei leo in via, occidit eum. Quod ubi scivit pseudo-propheta, abiit, & acceptas ejus reliquias sepelivit. S. Jodad Propheta.

Et commemoratio sancti Patris nostri Joannis Patriarchæ Hierosolymorum. S. Joannes Patr. Hierosol.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΛΑ΄.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀβδᾶ Ἐπισκόπου, καὶ Βενιαμὶν Διακόνου.

ΟΥτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν Περσίδι· καὶ ἐπεὶ κατέλυσε τὸν ναὸν τοῦ Πυρὸς, ἐκρατήθη, καὶ προσήχθη τῷ βασιλεῖ. Καὶ πρῶτον μὲν μετὰ πραότητος παρεκάλει αὐτὸν ἀνοικοδομῆσαι τὸν ναόν· τοῦ δὲ ἀδύνατον εἶναι λέγοντος, πάσας τὰς ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν ἀποστείλας κατέλυσε. Καὶ λαβόντος ἀρχὴν τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ, πᾶσα ἡλικία διαφόροις τιμωρίαις ἐξεθερίζετο, ὧν πρῶτος ξίφει ἐτελειώθη ὁ ἱερώτατος Ἀβδᾶς. Ἔπειτα ἐν ὅ-

EODEM MENSE

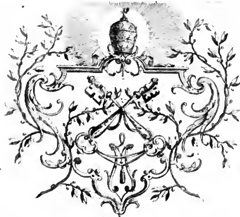
Die Trigesima prima. 31.

Certamen Sanctorum Martyrum Abdæ Episcopi, & Benjamini Diaconi.

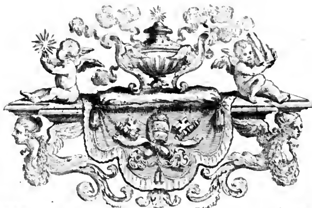
HIC Theodosio juniore imperante floruit in Perside. Postquam autem templum Ignis evertit, comprehensus est, & ad Regem adductus: qui primo quidem magna cum lenitate illum adhortatus est, ut templum reædificaret. Sed cùm is fieri id non posse dixisset, misso mandato omnes Christianorum ecclesias destruxit. Hinc verò initium accepit persecutio adversus Christianos, qua omnis fidelium ætas variis tormentis sublata est: quorum primus sanctissimus Abdas gladio vitam finivit. Deinde per annos integros triginta multi claruere martyres, ex quibus erant SS. MM. Abdas Episc. & Beniaminus Diaconus.

erant viri locupletes, qui post varios cruciatus capite plexi sunt. Tunc etiam Beniamin Diaconus, postquam viginti acutas arundines inter ungues infixas accepisset, aliamque in membrum genitale immissam, virgam quoque crassam ac nodosam in imam sedem intrusam; beatum spiritum tradidit.

ἐν ὅλοις τριάκοντα ἔτεσι πολλοὶ Μάρτυρες ἀπεδείχθησαν, ἐξ ὧν ἦσαν ἄνδρες πλούσιοι, οἳ καὶ μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους ἀπεκεφαλίσθησαν. Καὶ Βενιαμὶν ὁ Διάκονος, ὃς καλάμους ὀξεῖς εἴκοσι κατὰ τῶν ὀνύχων δεξάμενος, καὶ ἄλλον κάλαμον κατὰ τοῦ παιδογόνου μορίου, καὶ ῥάβδον παχεῖαν καὶ τραχεῖαν κατὰ τῆς ἕδρας, τὸ μακάριον αὐτοῦ πνεῦμα παρέθετο.

ME-

MENOLOGII GRÆCORUM
MENSIS APRILIS.

ΜΗΝΙ ΑΠΡΙΛΛΙΩ

Ἐν τῇ Πρώτῃ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ὁσία μήτηρ ἡμῶν Μαρία πόρνη πρότερον ἦν, πολλὰς ψυχὰς νέων ἀπολέσασα διὰ τῆς κατὰ μίξιν ἡδονῆς, ἐπὶ χρόνοις δέκα ἑπτὰ ἐν Αἰγύπτῳ τῇ πορνείᾳ προσμείνασα. Ὕστερον ἔδωκεν ἑαυτὴν τῷ Θεῷ τρόπῳ τοιούτῳ. Ἀπερχομένων τινῶν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, προσκυνῆσαι τὸν τίμιον σταυρὸν, ἀπῆλθε καὶ αὐτή· καὶ ὑπὸ Ἀγγέλου κωλυθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν, καὶ προσκυνῆσαι τὸ τίμιον ξύλον, ἐλυπήθη. Καὶ ὑποσχομένη δουλεῦσαι τῷ Θεῷ, συνεχωρήθη τὴν εἴσοδον. Τότε συνταξαμένη τῇ Θεοτόκῳ, διεπέρασε τὸν Ἰορδάνην, καὶ ἠγωνίσατο ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐπὶ χρόνοις τεσσαράκοντα ἑπτὰ, μηδένα τῶν ἀνθρώπων ἰδοῦσα. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θέλων φανερῶσαι

αὐτὴν

MENSE APRILI

Die Prima. I.

Memoria Sanctæ Mariæ Ægyptiacæ.

Ancta mater nostra Maria, meretrix primum fuit, multas juvenum animas in via voluptatis perdens, ac per annos septemdecim in Ægypto nefandum sui corporis quæstum exercendo perseverans. Postea verò seipsam Deo dedit hunc in modum. Quibusdam Hierosolyma abeuntibus, ut venerandam crucem adorarent, abiit & ipsa. Sed ab Angelo probibita templum ingredi, & sacrosanctum lignum adorare, contristata est. Cùm verò Deo se famulaturam spopondisset, ingressum obtinuit. Tunc jubente Deipara Jordanem transiit, ac per annos quadraginta septem in eremo decertavit, nullum unquam hominem videns. Volens autem Deus illam manifestare, disposuit, ut sanctus Zosimas eremum ingrederetur: qui ab ea arcanam de rebus suis narrationem exciperet, regressusque, S. Maria Ægyptiaca.

(quip-

(quippe qui Jordanem super aquas ambulans trajiciebat,) divinam Communionem afferret, eamque ipsi porrigeret; rursumque illam conveniens, mortuam inveniret, ac ejus nomen in testa conscriptum legeret, ipsamque adjuvante Leone sepeliret.

αὐτὴν, παρεσκεύασεν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἔρημον τὸν ὅσιον Ζωσιμᾶν, τὸ καὶ τὴν ἐξαγόρευσιν αὐτῆς δεξάμενον. Καὶ ὑποστρέψαντα, καὶ ἀναγόντα τὴν θείαν Κορωνίαν, καὶ κοινωνήσαντα αὐτήν. (Ὅτε καὶ τὸν Ἰορδάνην ἐπέρασε ἐπάνω τῶν ὑδάτων.) Καὶ ὕστερον νεκρὰν εὑρόντα αὐτὴν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς γεγραμμένον εἰς κέραμον, καὶ θάψαντα αὐτὴν, βοηθήσαντος τοῦ λέοντος.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

2. Die Secunda.

Β'.

Certamen Sanctorum Martyrum Apphiani & Ædesii.

SS. Apphianus, & Ædesius MM.

Apphianus, & Ædesius Christi martyres, ex matre fratres, Maximiano imperante, ex Lydiæ regione ortum duxerunt. Cùm autem Berytum venissent, Christi fidem à Pamphylo martyre edocti sunt. Unde comprehensi, ad Præsidem civitatis adducti fuerunt. Et primum quidem Apphianus palam & liberè Christum prædicans, in facie percussus fuit, atque in terram corruens, militum pedibus proculcatus est: lignoque suspensus, calcium ictibus tumefactus fuit, & disruptus. Permanens autem adhuc constanter in Christi confessione, in profundum maris projectus, ibi vitam absolvit. At verò Ædesius condemnatus, ut in æreis metallis effodiendis puniretur, missus est Alexandriam: ubi cùm quadam die urbis Præsidem vidisset acriter in Christianos desævientem, accurrens illum virga percussit. Unde multis prius cruciatibus vexatus, in mare demum demersus, martyrium consummavit.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀπφιανοῦ, καὶ Αἰδεσίου.

Ἀπφιανὸς, καὶ Αἰδέσιος οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ· ἐκ μητρὸς μὲν ἀδελφοὶ, ἐκ τῆς Λυδίας δὲ χώρας ὁρμώμενοι. Εἰς Βηρυτὸν δὲ γενόμενοι, ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος Παμφίλου, τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐδιδάχθησαν. Ὅθεν κρατηθέντες παρέστησαν τῷ τῆς πόλεως Ἄρχοντι. Καὶ ὁ μὲν Ἀπφιανὸς πρῶτον κηρύξας τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ, πληγὰς κατὰ τοῦ προσώπου ἐδέξατο. Καὶ τοῖς τῶν στρατιωτῶν ποσὶν ἐπὶ γῆς πεσὼν, καταπατηθεὶς, καὶ ἐπικρεμασθεὶς, ἐκ τῶν λακτισμάτων ὠγκώθη καὶ διεῤῥάγη. Ἐπιμένων δὲ τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐναπεῤῥίφη, καὶ ἐν αὐτῷ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Αἰδέσιος καταδικασθεὶς τιμωρεῖσθαι ἐν τοῖς τοῦ χαλκοῦ μετάλλοις, ἐπέμφθη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Καὶ ἐν μιᾷ ἰδὼν τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἄρχοντα, τοὺς ἐκεῖ Χριστιανοὺς τιμωροῦντα, δραμὼν ἔπληξεν αὐτὸν μετὰ ῥάβδου, ὅθεν πολλὰ βασανισθεὶς, καὶ τὸ ὕστερον ἐν τῷ τῆς θαλάσσης πελάγει ῥιφεὶς, ἐτελειώθη.

Et certamen Sancti Martyris Polycarpi.

S Polycarpus Martyr.

Hic etiam sanctus Polycarpus Christi martyr fuit, imperante impio & iniquo Maximiano, ex civitate Alexandria. Cùm verò Christianus esset, & maximo in Deum zelo flagraret, videretque per singulos dies Christi fidem confitentes comprehendi, & multiplicibus tormentis affligi, non potuit id amplius perferre. Unde sedentem pro tribunali Præsidem cernens, hominum sanguinem velut aquas effundentem, coram ipso consistens, redarguit eum, dicens: Quid ita humanæ naturæ oblivisceris, canis insatiabilis? dum homines,

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πολυκάρπου.

Καὶ οὗτος ὁ ἅγιος Πολύκαρπος ἦν τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ δυσσεβοῦς καὶ παρανόμου Μαξιμιανοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας. Χριστιανὸς δὲ ὢν, καὶ ζῆλον ἔχων πολὺν πρὸς Θεὸν, καὶ θεωρῶν καθεκάστην ἡμέραν τοὺς τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας κρατουμένους, καὶ διαφόροις βασάνοις ἐξεταζομένους, οὐχ ὑπέμεινεν· ἀλλὰ προκαθήμενον τὸν Ἄρχοντα ἰδὼν, καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων αἵματα ὥσπερ ὕδατα ἐκχέοντα, σταθεὶς εἰς πρόσωπον αὐτοῦ,

αὐτοῦ, ἔλεγξεν αὐτὸν εἰπών· ἵνα τί τοσοῦτον ἐπελάθου τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, κύων ἀκόρεστε, ὅτι τοὺς ὁμογενεῖς καὶ ὁμοφύλους ἀνθρώπους κατακόπτεις ὡς ξύλα τοῖς ξίφεσι, διότι τὸν ἀληθινὸν Θεὸν κηρύττουσι, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων ἐλέγχουσι, καθὼς καὶ ἐγὼ δοῦλος Χριστοῦ ὑπάρχων; Ὅθεν εἰς ὀργὴν κινήσας τὸν Ἄρχοντα, κρατηθεὶς ἐτιμωρήθη ἰσχυρῶς· καὶ τὸν Χριστὸν διὰ στόματος φέρων μέχρι τέλους, ἀπεκεφαλίσθη.

mines, qui tecum ejusdem generis, ejusdemque sunt naturæ, tamquam ligna, gladiis disſecas, eo quod verum Deum prædicant, & idolorum errorem deteſtantur: ut & ego facio, qui servus Chriſti ſum. Quapropter cùm in iram excitaſſet Præſidem, comprehenſus, crudeliter excruciatus eſt: Chriſtumque uſque ad vitæ finem in ore ferens, capite obtruncatus fuit.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂ ΑΥ̓ΤΩ͂

EODEM MENSE

Γ΄.

Die Tertia. 3.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Θεοδοσίας τῆς παρθένου.

Θεοδοσία ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἀπὸ τῆς πόλεως Τύρου, ὀκτὼ δὲ καὶ δέκατον ἄγουσα τῆς ἡλικίας χρόνον, ἐπεὶ Χριστιανὴ ἦν, κρατηθεῖσα παρέστη τῷ τῆς χώρας Παλαιστίνης ἄρχοντι, καὶ ἐρωτηθεῖσα ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἐτύφθη κατὰ τῶν πλευρῶν, καὶ τῶν μαζῶν, καὶ κατηναγκάσθη ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Μὴ πεισθεῖσα δὲ, ἀπεκλείσθη ἐν τῇ φυλακῇ, παραγγελίαν δεξαμένου τοῦ δεσμοφύλακος, μὴ μόνον ἀσφαλῶς φυλάττεσθαι αὐτὴν, ἀλλὰ μηδὲ πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῆς εἰσέρχεσθαί τινα, ἢ κομίζειν αὐτῇ τὰ πρὸς βρῶσιν, ἕως οὗ ἀρνήσηται τὸν Χριστὸν, καὶ θύσῃ τοῖς λεγομένοις θεοῖς. Μετὰ δὲ πολλῶν ἡμερῶν παραδρομὴν, πάλιν ἐξελθοῦσα τῆς φυλακῆς, καὶ ἀναγκασθεῖσα θῦσαι τοῖς ἀκαθάρτοις δαίμοσι, καὶ μὴ ἀνασχομένη ἀκοῦσαι τοῦτο, ἐτιμωρήθη ἀφειδῶς πρότερον, εἶτα ῥιφεῖσα ἐν τῇ θαλάσσῃ, παρέδωκε τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα αὐτῆς.

Certamen Sanctæ Theodoſiæ Virginis & Martyris.

Theodoſia Chriſti martyr fuit ex civitate Tyri. Cùm autem decimum octavum ſuæ ætatis annum ageret, quod Chriſtiana eſſet, comprehenſa, ad Præſidem Palæſtinæ adducta fuit: & interrogata, Chriſtum confeſſa eſt. Quapropter in lateribus & uberibus percuſſa fuit. Juſſa verò Chriſtum negare, & idolis ſacrificare, cùm ad id ſuaderi non poſſet, detruſa eſt in carcerem: mandarumque fuit carceris cuſtodi, ut non modo ipſam diligenter cuſtodiret; ſed etiam ne quempiam ad eam viſitandam, aut cibum ei afferendum ingredi permitteret, quouſque Chriſtum negaret, aſſertiſque diis ſacrificaret. At multis jam diebus elapſis, è carcere educta, cùm denuo impuris dæmonibus ſacrificare cogeretur, idque nec audire vellet, primum quidem acriter cruciata eſt: deinde in mare projecta, ſuum Domino reddidit ſpiritum. S. Theodoſia V. & M.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων γυναικῶν, Εἰρήνης, Ἀγάπης, καὶ Χιονίας.

Εἰρήνη, Ἀγάπη, καὶ Χιονία, αἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης· διὰ δὲ τὸν διωγμὸν κατέλιπον πάντα, καὶ ἀνῆλθον ἐν ὄρει τινὶ, καὶ ἡσύχαζον, νηστεύουσαι, καὶ τῷ Θεῷ προσευχόμεναι. Ἀλλὰ καταμηνυθεῖσαι, ἐκρατήθησαν, καὶ παρέστησαν τῷ Ἄρχοντι, καὶ ὑπ' ἐκείνου ἀναγκασθεῖσαι ἀρνήσασθαι

ἀρνήσασθαι

Et certamen Sanctarum mulierum Irenes, Agapes, & Chioniæ.

Irene, Agape, & Chionia Chriſti martyres fuerunt, Imperatore Maximiano, ex civitate Theſſalonica. Cùm autem ob perſecutionem omnia reliquiſſent, in montem quemdam receſſerunt, & ibidem quietam vitam agebant, jejunantes, ac Deo preces aſſiduè offerentes. Verùm detectæ, ac comprehenſæ, ad Præſidem adductæ fuerunt: à quo Chriſtum negare juſſæ, minimè aſſenſerunt. Quapropter Agapen quidem, & Chioniam igne ſuſtulit. Sanctæ Irene, Agape, & Chionia MM.

F Ire-

Irenem verò inveniens sacros libros habentem, quos sanctæ mulieres legere consueverant; illos quidem igne combussit; ipsam verò deferri jussit in lupanar, ut ab impudicis pollueretur. Sed Dei gratia protecta, servata est illibata, nemine ad eam accedere audente. Quod cùm Præses intellexisset, denuo illam coram se adduci jussit, urgens, ut Christum desereret. At cùm id facere renuisset, etiam ipsam igni tradidit. Atque ita consummatæ tres Christi martyres, regnum cœlorum adeptæ sunt.

σθαι ϯ Χριςὸν, ὐκ ἐπείσθησαν. Ὅθεν τὴν μὲν Ἀγάπην, καὶ τὴν Χιονίαν πυρὶ ἀνεῖλεν· τὴν δὲ Εἰρήνην εὑρὼν ἔχουσαν ἱερὰ βιβλία, ἐν οἷς ἀνεγίνωσκον αἱ ἅγιαι, ἐκεῖνα μὲν κατέκαυσε πυρὶ, αὐτὴν δὲ πρόσεταξεν ἀπενεχθῆναι ἐν πορνείῳ πρὸς τὸ μιανθῆναι ὑπὸ ϯ ἀκολαςῶν. Ἀλλὰ σκεπασθεῖσα ὑπὸ ϯ τῦ Θεῦ χάριτος, διεφυλάχθη καθαρὰ, μηδενὸς αὐτῇ τολμήσαντος προσεγγίσαι. Τῦτο δὲ μαθὼν ὁ Ἄρχων, πάλιν ἤγαγεν αὐτὴν ἐνώπιον αὐτῦ, ἀναγκάζων ἀρνήσασθαι ϯ Χριςόν. Ὡς δὲ ὐκ ἔπεισε, καὶ αὐτὴν πυρὶ παρέδωκε. Καὶ ὕτω τελειωθεῖσαι αἱ τρεῖς, ἀπέλαβον βασιλείαν ὐρανῶν.

Et memoria Sancti Patris nostri Nicetæ Confessoris.

Καὶ Μνήμη τῦ ὁσίυ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Ὁμολογητῦ Νικήτα.

S. Nicetas Confessor.

SAnctus Pater noster Christique Confessor Nicetas fuit, Deo sic permittente, Iconomachis imperium tenentibus. Et primum quidem adhuc puer juxta Christi præceptum relinquens patrem, matrem, fratres, sorores, cognatos, domum, patriam, divitias, ac tollens alacriter crucem suam, secutus est Christum; dignus illius discipulus effectus. Cùm enim in monasterium Medicii se recepisset, ibidem ad virtutem enixe adeo contendit, ut omnibus, qui ibi erant, monachis antecelleret. Miraculorum etiam dono dignus est habitus. Ob suam itaque virtutem, rogatu monachorum, factus est illorum Hegumenus, ac rectè præfuit suo gregi. Sed quoniam tempus martyrii ejus ingruebat, ablegantur ab Iconomachis qui eum accerserent, ac compellerent, à venerabilium imaginum cultu recedere, & cum ipsorum hæresi convenire. Cùm verò ad id illum suadere non possent, exilio, fame, aliisque ærumnis ipsum subjicientes, sustulerunt.

NIκήτας, ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν ϗ Ὁμολογητὴς τῦ Χριςῦ, ὑπῆρχεν τῇ συγχωρήσει ϯ Θεῦ ἐπὶ βασιλείας τῶν Εἰκονομάχων· πρότερον ἐκ βρέφους κατὰ τὴν ἐντολὴν τῦ Χριςῦ καταλιπὼν πατέρα, μήτερα, ἀδελφὺς, ἀδελφὰς, συγγενεῖς, οἰκίαν, πατρίδα, πλῦτον, ϗ ἄρων ϯ ςαυρὸν αὐτῦ προθύμως, καὶ ἀκολουθήσας τῷ Χριςῷ, καὶ γεγονὼς ἄξιος αὐτῦ μαθητής. Ἀπελθὼν γὰρ ἐν τῇ μονῇ τῦ Μηδικίου, τοσῦτον ἠγωνίσατο πρὸς ἀρετὴν, ὡς ὑπερβαλεῖν πάντας τὺς ἐκεῖ μοναχὺς. Ἀλλὰ καὶ τῦ χαρίσματος ἠξιώθη ϯ θαυμάτων· καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῦ τῇ παρακλήσει ϯ μοναχῶν ἐγένετο καὶ Ἡγύμενος, καὶ καλῶς διεκυβέρνα τὸ ποίμνιον. Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐκάλει αὐτὸν πρὸς τὸ μαρτύριον, ἀποςείλαντες οἱ Εἰκονόμαχοι προσεκαλέσαντο αὐτὸν, καὶ κατηνάγκαζον ἀρνήσασθαι τὴν ϯ σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, συνελθεῖν δὲ τῇ αἱρέσει αὐτῶν. Ὡς δὲ ὐκ ἔπεισαν, ἐξορίαις, ϗ λιμοῖς, ϗ ταλαιπωρίαις ὑποβαλόντες, ἀνεῖλον.

Et memoria Sancti Josephi Canonum scriptoris.

Καὶ Μνήμη τῦ ὁσίου Ἰωσὴφ τῦ Ποιητῦ τῶν Κανόνων.

S. Ioseph Poeta.

SAnctus Joseph Canonum scriptor, fuit ex Sicilia, filius Plutini & Agathæ. Capta autem ejus patria ab Afrorum gente, Thessalonicam venit, & ingressus quoddam monasterium, cùm ibi monasticæ vitæ se addixisset, suum certamen certavit, in meditatione divinarum Scripturarum se se studiosè exercens. Presbyter proinde ordinatus, cum Gregorio Decapolita Constantinopolim venit. Missus deinde Romam propter hæresim Iconomachorum, com-

ὉΟσιος Ἰωσὴφ, ὁ Ποιητὴς ϯ Κανόνων, ὑπῆρχεν ἐκ ϯ Σικελίας, υἱὸς Πλουτίνου, καὶ Ἀγάθης. Ἁλύσης δὲ ϯ τύτου πατρίδος ὑπὸ τῦ ϯ Ἄφρων ἔθνους, ἦλθεν εἰς Θεσσαλονίκην, ϗ ἀπελθὼν ἔν τινι μοναςηρίῳ, καὶ γεγονὼς μοναχὸς ἠγωνίζετο, μελετῶν καὶ τὰς θείας γραφὰς ἐπιμελῶς· διὸ χειροτονηθεὶς καὶ πρεσβύτερος, μετὰ Γρηγορίου τῦ Δεκαπο-

καπολίτου εἰς Κωνσταντινούπολιν ἦλθεν. Ἀποσταλεὶς δὲ εἰς Ῥώμην διὰ τὴν τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσιν, ἐκρατήθη παρὰ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ ἀχθεὶς εἰς τὴν Κρήτην, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ μετὰ θάνατον Θεοφίλου τοῦ Εἰκονομάχου ἀπολυθεὶς τῆς φυλακῆς, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν· καὶ λοιδορηθεὶς ἐξωρίσθη εἰς Χερσῶνα. Ἐκεῖθεν δὲ ἀνακληθεὶς, πάλιν ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ γέγονε φύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Χαρίσματα δὲ ἔχων ἐκ Θεοῦ, πολλοὺς ἁγίους κανόσι τιμήσας, ἐκοιμήθη.

comprehensus à Saracenis, captivus in Cretam abductus fuit, & in carcerem detrusus. Post mortem verò Theophili Iconomachi è carcere ereptus ope sancti Nicolai, denuo Constantinopolim rediit: ubi calumniis & conviciis affectus, relegatus est in Chersonem. Inde autem revocatus, rursus Byzantium profectus est, & factus fuit custos sacrorum vasorum magnæ ecclesiæ. Donis verò Dei illustratus, cùm plures Sanctos Canonibus, seu hymnis, honoraisset, ex hac vita decessit.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

Δ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀγαθόποδος, καὶ Θεοδούλου.

Ἀγαθόπους ὁ ἱερώτατος Διάκονος, καὶ Θεόδουλος ὁ εὐλαβέστατος Ἀναγνώστης, οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν κρατηθέντες παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρέστησαν τῷ τῆς πόλεως Ἄρχοντι, καὶ καταναγκάζοντι θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Μὴ πεισθέντες δὲ, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακήν, καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ εἶδον ἀμφότεροι τοιαύτην ὀπτασίαν. Ἔδοξαν πλοίῳ ἐπιβῆναι, καὶ πλέειν ἐν τῇ θαλάσσῃ. Κλύδωνος δὲ σφοδροῦ γεγονότος, ἰδεῖν τὸ πλοῖον συντριβὲν, καὶ τοὺς ἐμπλέοντας καταποντισθέντας, ἑαυτοὺς δὲ μόνους περισωθέντας, καὶ εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἀνελθόντας. Ἐδήλου δὲ τὸ ὅραμα τὴν διὰ θαλάσσης αὐτῶν τελείωσιν, καὶ τὴν εἰς οὐρανὸν ἀνάβασιν. Καὶ γὰρ ἅμα πρωῒ τῆς φυλακῆς αὐτοὺς ἐξαγαγὼν ὁ Ἄρχων, ἠνάγκαζε θῦσαι τοῖς εἰδώλοις· μὴ πεισθέντας δὲ, τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἐνέῤῥιψε· καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

EODEM MENSE

Die Quarta. 4.

Certamen Sanctorum Martyrum Agathopodis, & Theoduli.

Agathopodes sacratissimus Diaconus, & Theodulus religiosissimus Lector, Christi Martyres, fuerunt ex civitate Thessalonica. Comprehensi verò ob Christi fidem ab idololatris, adducti sunt ad Præsidem civitatis, & compulsi idolis sacrificare. Quod cùm facere recusassent, in carcerem detrusi sunt: in quo eadem nocte hanc ambo visionem habuerunt. Videbantur sibi navem conscendere, & in mari navigare. Ingenti autem excitata fluctuum procella, contritum navigium cernere, & navigantes in mare demersos; se verò duntaxat sospites evadere, & in excelsum collem deferri. Portendebat autem ea visio fore, ut ipsi in mari mortem oppeterent, indeque cœlos conscenderent. Mane namque cùm eos Præses è carcere simul eduxisset, jussit ipsos idolis sacrificare. Cùm verò ad id induci minimè possent, in profundum maris illos demergi mandavit: atque ita martyrium consummarunt.

SS. Agathopodes, & Theodulus MM.

EODEM MENSE

5. Die Quinta.

Certamen Sanctæ Martyris Pherbuthæ, & sociarum ejus.

S. Pherbuta, & sociæ ejus, MM.

PHerbutha Christi martyr, post certamen & mortem fratris sui Simeonis Episcopi, quietè degens in suo habitaculo unà cum sorore & ancilla, eos qui ad ipsam accedebant, Christi fidem edocebat. Invidebant autem Judæi, id ægrè ferentes: & occasionem nacti, ipsarum cædem hac ratione moliti sunt. Uxor Saporis Persarum regis Judæos proregebat: eo autem tempore infirma valetudine utebatur. Accesserunt proinde Judæi ad ipsam, & calumniati sunt Sanctas, hæc ajentes: Quia à viro tuo occisus fuit Simeon Episcopus, ideo sorores ipsius magicis artibus conantur te perimere. Si autem cupis pristinam recuperare valetudinem, jube eas per medium dissecari, & ipsarum dissecta membra suspendi: tu verò transi per medium illorum, atque ita sospes & incolumis evades. Hoc igitur peracto, sanctæ Christi Martyres cœlorum regnum adeptæ sunt: Regina verò non modo sanitatem non recuperavit; sed etiam Gehennam sortita est.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Ε'.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Φερβούθης, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῆς.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Φερβούθη μετὰ τὴν ἄθλησιν καὶ τελείωσιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Συμεὼν τοῦ Ἐπισκόπου, ἐν οἰκήματι ἡσυχάζουσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ τῆς δούλης αὐτῆς, ἐδίδασκε τοὺς προσερχομένους αὐτῇ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Ἐφθόνουν δὲ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ διεπρίοντο, καὶ εὑρόντες πρόφασιν, ἐφόνευσαν αὐτὰς τρόπῳ τοιούτῳ. Ἡ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Σαβωρίου γυνὴ περιεποιεῖτο τοὺς Ἰουδαίους. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἠσθένησε, προσῆλθον αὐτῇ, καὶ διέβαλον τὰς ἁγίας, εἰπόντες οὕτως. Ὅτι διὰ τὸ φονευθῆναι παρὰ τοῦ ἀνδρός σου τὸν Ἐπίσκοπον Συμεῶνα, αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ κατειργάσαντό σε διὰ μαγείας, ὅπως ἀποθάνῃς. Ἀλλὰ εἰ βούλει ὑγιᾶναι, πρόσταξον, καὶ σχισθήτωσαν μέσον, καὶ κρεμασθήτωσαν τὰ διχοτομήματα αὐτῶν, καὶ διελθε μέσον, καὶ ὑγιανεῖς. Καὶ τούτου γενομένου, αἱ μὲν ἅγιαι ἀπέλαβον τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἡ δὲ βασίλισσα πρὸς τὸ μὴ ὑγιᾶναι, ἐκληρονόμησε καὶ τὴν γεένναν.

EODEM MENSE

6. Die Sexta.

Memoria Sancti Patris nostri Eutychii Archiepiscopi Constantinopolitani.

S. Eutychius Patriarcha CP.

SAnctus Pater noster Eutychius fuit, imperante Justiniano Magno, ex regione Phrygiæ exortus. Præclarè autem educatus ab Hesychio Presbytero Thaumaturgo, ipsius avo, & in sacris literis assidua meditatione ac studio versatus, ab Episcopo Amasceæ susceptus est: ac primum monachus, deinde Presbyter initiatus, tranquillam egit vitam in monasterio sancti Meletii. Quinto autem Concilio congregato à Justiniano, cùm Episcopus Amasceæ infirma valetudine detineretur, missus fuit vice illius Eutychius, qui in Concilio ita excelluit, ut Patriarcha Menas dixerit: Hic erit meus successor. Atque ita reipsa post mortem illius electus est Patriarcha. Cùm verò in odium Imperatoris incidisset, in exilium pulsus

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ϛ'.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Εὐτύχιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου· ἦν δὲ ἐκ τῆς χώρας Φρυγίας. Καλῶς δὲ ἀνατραφεὶς ὑπὸ Ἡσυχίου τοῦ πρεσβυτέρου καὶ θαυματουργοῦ, πάππου αὐτοῦ ὄντος, καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα εἰς ἄκρον ἐκμελετήσας, προσελήφθη παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀμασείας. Καὶ γεγονὼς μοναχὸς, εἶτα πρεσβύτερος, ἡσύχαζεν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Μελετίου. Τῆς δὲ πέμπτης Συνόδου παρὰ Ἰουστινιανοῦ συγκροτηθείσης, τοῦ Ἀμασείας Ἐπισκόπου ἀσθενοῦντος, ἀπεστάλη ἀντ' ἐκείνου, καὶ διέπρεψεν ἐν τῇ συνόδῳ, ὡς καὶ τὸν Πατριάρχην Μηνᾶν εἰπεῖν, ὅτι οὗτός ἐστιν

ἐστιν ὁ διάδοχός μου. Ἐξ οὗ καὶ μετὰ τελευτὴν ἐκείνου γίνεται Πατριάρχης, καὶ προσκρούσας τὸν βασιλέα, ἐξορίζεται. Μετὰ θάνατον δὲ Ἰουστινιανοῦ, ἀπέλαβεν τὸν θρόνον αὐτοῦ παρὰ Ἰουστίνου, καὶ Τιβερίου· καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, καὶ μεγάλου θανατικοῦ δι᾽ εὐχῆς ἀναστείλας ὁρμὴν, καὶ Τιβερίου εἰπὼν τὸν θάνατον, ὡς καὶ πρότερον τὴν βασιλείαν, ἐκοιμήθη, ταφεὶς ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις.

fus fuit. At poſt mortem Juſtiniani ſuam recepit Sedem à Juſtino, & Tiberio. Cùm autem jam multa patraſſet miracula, impetumque lethalis ac magnæ peſtilentiæ precibus cohibuiſſet, necnon Tiberii mortem prædixiſſet, ſicut etiam antea ejus imperium prædixerat; ex hac vita deceſſit, in eccleſia ſanctorum Apoſtolorum ſepultus.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων ΡΝ'. Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι τελειωθέντων.

ΣΑβώριος ὁ δυσσεβὴς βασιλεὺς Περσῶν, κατὰ τῆς ἐπικρατείας τῶν Ῥωμαίων κουρσεύσας, ἐπὶ Κωνσταντίου βασιλέως Ῥωμαίων (τοῦ Θεοῦ τοῦτο συγχωρήσαντος, διὰ τὴν τότε κινηθεῖσαν αἵρεσιν τοῦ ματαιόφρονος Ἀρείου, τοῦ καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα πείσαντος τὰ ὅμοια φρονεῖν, ὑπὸ Εὐσεβείου τοῦ Πραιποσίτου Ἀρειανοῦ ὄντος) πολλὰ κάστρα, καὶ χώρας ἀφανίσας, πολλὴν ἀνελάβετο αἰχμαλωσίαν ἐκ τῶν Χριστιανῶν· ὧν οἱ μὲν ἐσφάγησαν, οἱ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ἐτελεύτησαν. Ἑκατὸν δὲ καὶ πεντήκοντα μόνοι περιλειφθέντες, ἀπήχθησαν εἰς Περσίδα, δεδεμένοι ταῖς ἁλύσεσι, καὶ παρεδόθησαν τῇ φυλακῇ, καὶ ἐταλαιπωροῦντο ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἡμέραις πολλαῖς. Εὐκαιρήσας δέ ποτε Σαβώριος ἀπὸ τῶν ματαίων πραγμάτων, καὶ ἀνάψας πυρὰν μεγάλην, ἐξήγαγε τοὺς ἁγίους τῆς φυλακῆς, καὶ ἠνάγκασεν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τῷ πυρί. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισεν, ἐνέβαλεν αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ, καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Et certamen Sanctorum centum & quinquaginta Martyrum in Perſide coronatorum.

SApores impius Perſarum Rex in Romanorum ditionem tempore Conſtantii Romanorum Imperatoris incurſionem faciens, (Deo ſic permittente, ob excitatam hæreſim inſipientis Arii, qui & ipſi Imperatori per Euſebium Præpoſitum Arianum eadem ſecum ſentire perſuaſerat,) multaque ſubvertens caſtra & regiones, plures è Chriſtianis captivos abduxit: quorum aliqui jugulati fuerunt, alii in itinere perierunt. Centum verò & quinquaginta ſolummodo ſuperſtites, in Perſidem fuerunt deportati, catenis conſtricti, & in carcerem conjecti, ibique aſſiduis ærumnis per plurimos dies afflicti. Cùm autem aliquando Sapores à vanis negotiis vacaret, ingenti lignorum ſtrue accenſa, ſanctos viros è carcere eductos juſſit, Chriſtum abnegare, & ignem adorare. Quòd cùm facere recuſaſſent, ipſos in ignem projici mandavit: atque ita martyrium conſummarunt.

SS. CL. Martyres in Perſide.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Ζ'.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Μιτυλήνης.

ΓΕώργιος ὁ ἐν ἁγίοις καὶ Θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν, ὁ θερμότατος Ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἦν υἱὸς εὐγενῶν, καὶ πλουσίων, καὶ εὐσεβῶν γονέων· ὧν τὸν μὲν πλοῦτον μισήσας, τὴν δὲ εὐσέβειαν ἀγαπήσας, καὶ εὐγενείας καὶ δόξης καταφρονήσας διὰ τὸν πρὸς Χριστὸν πόθον, ἀπελθὼν ἐν μοναστηρίῳ, ἐγένετο μοναχὸς, ἐν ᾧ καὶ

EODEM MENSE

Die Septima. 7.

Memoria Sancti Patris noſtri Georgii Epiſcopi Mitylenæ.

SAnctus Pater noſter Georgius, divino numine ac ſpiritu afflatus, & fortiſſimus Chriſti Confeſſor, filius fuit nobilium, divitum, ac piorum parentum: quorum divitias quidem odio habens, pietatem verò amplectens, atque ob Chriſti deſiderium & amorem nobilitatem & gloriam contemnens, in quoddam monaſterium profectus, monaſticam initi vitam:

S. Georgius Epiſc. Mitylenæ.

vitam: ubi & alias quidem plures virtutes feliciter exercuit; sed præcipuè eleemosynam. Tota enim die, juxta illud Davidicum, misereri, & commodare non cessavit. Quapropter unanimi Cleri suffragio Mitylenensis ecclesiæ Episcopus initiatus fuit, eandem quam antea exhibuerat, in eleemosynis dandis misericordiam retinens. Cùm verò postea Iconomachorum hæresis exorta fuisset, ejus quidem ipse infensissimus hostis fuit; orthodoxæ verò religionis propugnator acerrimus. Ipse enim sacras imagines colens & adorans, earum cultum etiam alios edocuit. Cùm autem multa jam patrasset miracula, suæ futuræ mortis ex revelatione, & divino sidere illam præmonstrante, certior factus fuit. Atque ita ad Dominum migravit.

Et certamen Sancti Martyris Calliopii.

S. Calliopius M. Calliopius Christi martyr fuit imperante Maximiano ex regione Pamphyliæ, filius cujusdam Theocliæ Christianæ ac divitis. Piè & religiosè à matre educatus, in assidua divinarum Scripturarum meditatione versatus est. Excitata autem persecutione, Pompejopolim sponte sua discessit: ubi coram Maximo Præside liberè professus est Christum. Manibus proinde post tergum revinctis, crudeliter verberatus, in carcerem conjectus fuit, in quem ingressa etiam ipsius mater, sanguinem ejus spongiâ abstergebat: distributis enim in pauperes omnibus suis divitiis, secuta fuerat filium. Hic verò è carcere eductus, condemnatus est, ut crucifigeretur: nec modo in passione & cruciatibus consors fuit Christi; sed etiam in diebus, quibus passus est. Siquidem quinta feria majoris hebdomadæ erat dies, in qua crucifixus est. Dans autem mater ejus lictoribus quinque nummos aureos, rogavit illos, ne æquè, ac Christus crucifixus fuit, filium suum crucifigerent; sed verso deorsum capite. Atque ita crucifixus hora tertia diei Parasceves, tradidit spiritum: & in eum irruens ipsius mater, animam similiter emisit.

καὶ ἄλλας μὲν πολλὰς κατώρθωσεν ἀρετὰς, ἐξαιρέτως δὲ τὴν ἐλεημοσύνην· ὅλην γὰρ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὸν Δαβίδ, ἐλεῶν καὶ δανείζων οὐκ ἐπαύετο. Διὰ τοῦτο οὖν, παρακλήσει τοῦ κλήρου, τῆς ἐν Μιτυλήνῃ ἐκκλησίας χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, τῆς ἴσης ἐλεημοσύνης ἐχόμενος. Ἐπεὶ καὶ ἡ τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσις ἀνεφάνη, ἐκείνης μὲν κατέστη ἀντίμαχος, τῆς δὲ Ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχος. Αὐτὸς δὲ τὰς σεπτὰς εἰκόνας τιμῶν καὶ προσκυνῶν, καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκων, πολλὰ δὲ θαύματα ἐργαζόμενος, προέγνω δι' ἀποκαλύψεως καὶ τὴν ἑαυτοῦ τελευτὴν, ἀστέρος θείου ταύτην δηλώσαντος· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Καλλιοπίου.

Καλλιόπιος ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας ὑπῆρχε τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἐκ τῆς χώρας μὲν Παμφυλίας, υἱὸς δὲ Θεοκλείας τινὸς, Χριστιανῆς πλουσίας. Τραφεὶς δὲ παρὰ τῇ μητρὶ εὐσεβῶς, καὶ ταῖς θείαις ἐκμελετήσας γραφαῖς, διωγμοῦ ἐπικειμένου, ἀπῆλθεν εἰς Πομπηϊούπολιν, καὶ σταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ Ἡγεμόνος Μαξίμου, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Δεθεὶς οὖν τὰς χεῖρας ὀπίσω, καὶ τυφθεὶς ἀφειδῶς, ἐβλήθη ἐν τῇ φυλακῇ. Συνεισῆλθε δὲ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ ἀπεσπόγγιζε τὰ αἵματα αὐτοῦ. Δοῦσα γὰρ πάντα τὸν πλοῦτον αὐτῆς τοῖς πτωχοῖς, ἠκολούθη τῷ υἱῷ. Ἐκβληθεὶς δὲ τῆς φυλακῆς, κατεδικάσθη σταυρωθῆναι, οὐκ ἐν τῷ πάθει μόνον κοινωνῶν τῷ Χριστῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις· καὶ γὰρ ἡ μεγάλη πέμπτη ἦν, ὅτε ἐσταυρώθη. Δοῦσα δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ τοῖς δημίοις πέντε χρυσίνους, παρεκάλεσεν αὐτοὺς, μὴ ὁμοίως τῷ Χριστῷ σταυρῶσαι τὸν υἱὸν αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ κεφαλῆς. Καὶ σταυρωθεὶς ὥρᾳ τρίτῃ τῆς παρασκευῆς, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Καὶ ἐπιπεσοῦσα αὐτῷ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἀφῆκε τὴν ψυχήν.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ῥουφίνου Διακόνου, καὶ τῆς Συνοδίας αὐτοῦ.

ΕΠῚ τῆς βασιλείας τοῦ παρανόμου Μαξιμίνου, διωγμοῦ μεγάλου κατὰ τῶν Χριστιανῶν κινηθέντος, πᾶς ὅστις τὸν Χριστὸν ὡμολόγει, ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν κρατούμενος, καὶ πολλαῖς βασάνοις καθυποβαλλόμενος, τελευταῖον θανάτῳ παρεδίδου. Ὑπάρχων δὲ κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν καὶ ὁ ἅγιος Ῥουφῖνος Διάκονος τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, καὶ πολλοὺς διδάσκων ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ ἐκρατήθη, καὶ ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Ἀκυλίνα δέ τις Χριστιανὴ, ἐπισκεπτομένη αὐτὸν, ἐκρατήθη καὶ αὐτή. Καὶ ἀμφότεροι παραστάντες τῷ Ἄρχοντι, καὶ τιμωρηθέντες, εἶτα θαυματουργήσαντες, παρεσκεύασαν τοὺς παρεστῶτας διακοσίους στρατιώτας πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Καὶ παραυτίκα ὀργισθεὶς ὁ Ἄρχων, προσέταξεν ἅπαντας μαχαίρᾳ θανατωθῆναι. Καὶ δήσαντες αὐτοὺς οἱ δήμιοι, ἤγαγον ἐπὶ τὸν τόπον τῆς τελειώσεως· καὶ ἀπεκεφάλισαν ἅπαντας, εὐχαριστοῦντας τῷ Θεῷ μέχρι τέλους.

Et certamen Sanctorum Martyrum Rufini Diaconi, & sociorum ejus.

IMpetrante impio Maximino cùm gravis adversus Christianos persecutio commota fuisset, quicumque Christum profitebatur, comprehensus ab idolorum cultoribus, & multis tormentis excruciatus, demum morti tradebatur. Eo tempore fuit sanctus Rufinus Diaconus ecclesiæ Christi, qui cùm multos in Christi nomine edoceret, in vincula conjectus fuit, & in carcerem detrusus. Quædam autem mulier Christiana, nomine Aquilina, cùm ipsum inviseret, similiter comprehensa fuit: & ambo ad Præsidem adducti, variis subjecti sunt tormentis. Cùm verò plura patrarent prodigia, id effecerunt, ut ducenti qui aderant milites, Christi fidem amplecterentur. Quapropter in iram statim excandescens Præses, jussit cunctos gladio occidi. Unde lictores ad locum supplicii eos vinctos adduxerunt, & caput singulis amputarunt, Deo usque ad finem gratias agentibus. SS. Rufinus, & socii MM.

ΜΗΝῚ ΤΩ͂Ι ΑΥ̓ΤΩ͂Ι

Η'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Παυσιλύπου.

ΠΑυσίλυπος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ παρανόμου καὶ δυσσεβοῦς Ἀδριανοῦ· διαγνωσθεὶς δὲ ὅτι τὸν Χριστὸν σέβεται, καὶ διδάσκει ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, κρατηθεὶς, καὶ δεθεὶς, προσήχθη τῷ βασιλεῖ. Καὶ παραστὰς αὐτῷ, ἠρωτήθη, εἰ τὸν Χριστὸν ὁμολογεῖ Θεόν. Καὶ παῤῥησίᾳ κηρύξας αὐτὸν Θεὸν ἀληθῆ, καὶ ποιητὴν τοῦ παντὸς, παρεδόθη τῷ τῆς χώρας Εὐρώπης ἐπάρχῳ, καὶ τύπτεται ῥάβδοις ἀφειδῶς τριακοσίαις φοραῖς. Ἀνεθεὶς δὲ τῆς βασάνου, πάλιν ἠναγκάσθη ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐδέθη, καὶ ἀπήγετο εἰς τὸ ἀποκεφαλισθῆναι. Καὶ ἐν τῇ ὁδῷ τῶν δεσμῶν διαῤῥαγέντων, ἐπέτεινεν ἑαυτὸν πρὸς τὸ φυγεῖν. Καὶ τοῦ μὲν ξίφους ἐλυτρώθη· εἰς τόπον δέ τινα διασωθεὶς, καὶ σταθεὶς, καὶ τῷ Θεῷ προσευξάμενος, ἀπέδωκε τὴν μαρτυρικὴν αὐτοῦ ψυχὴν προθύμως τῷ Θεῷ, ἀπολαβὼν στέφανον ἀμάραντον, καὶ ζωὴν ἀχώρητον.

Καὶ

EODEM MENSE

Die Octava. 8.

Certamen Sancti Martyris Pausilypi.

PAusilypus Christi martyr fuit imperante impio & iniquo Adriano. Delatus autem, quod Christum coleret, & in ipsius nomine edoceret, comprehensus, & in vincula conjectus, ad Imperatorem adductus est: & ante illum stans, interrogatus fuit, an Christum Deum confiteretur. Libera verò animi fiducia ipsum prædicans verum Deum, & creatorem universi, traditur regionis Europæ Præfecto, virgisque adeo cæditur, ut trecentæ plagæ crudeliter ei infligerentur. Hoc autem tormento ereptus, denuo jussus est Christum negare, & idolis sacrificare. Quod cùm facere nollet, vinculis constrictus, ad locum supplicii adductus est, ut ibi capite plecteretur. At vinculis in itinere diruptis, fugam arripuit, & ne gladio periret, liberatus est. Cùm verò in locum quemdam evasisset, ibi permanens, assiduasque Deo preces offerens, alacri animo functam martyrio animam Deo reddidit, coronam adeptus immarcescibilem, & vitam immortalem. S. Pausilypus M.

Et

Et memoria Sancti Patris nostri Cœlestini Papæ Romæ.

S. Cœlestinus Papa.

Sanctus Pater noster Cœlestinus, imperante Theodosio juniore, in Romana ecclesia floruit, in omnium virtutum exercitatione, divinarumque Scripturarum meditatione versatus. Post mortem autem Sanctorum Episcoporum Innocentii, Bonifacii, & Zosimi, Papa magnæ Romæ ordinatur. Cùm verò illius vitæ etiam doctrina congrueret, spectabilem se reddidit cunctis, ac mirabilem in multis quidem, sed præcipuè in rectorum dogmatum expositione, ac dissertatione. Quippe sancto Cyrillo connitente, per epistolam dogmaticam orthodoxa veritate plenam, quam ex urbe Roma ad Synodum Ephesinam misit, impium Nestorium prostravit, ac blasphemantem in Dei Filium & in sanctam Deiparam, ex orthodoxorum ecclesia ejecit. Deinde verò & aliis decretis Orientales ecclesias hac pestilentissima lue liberavit. Cùmque veritatis luce plures illustrasset, in pace decessit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κελεστίνου Πάπα Ῥώμης.

Κελεστῖνος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ῥωμαίων, πᾶσαν ἀρετὴν κατορθώσας, καὶ πᾶσαν θείαν γραφὴν ἐκμελετήσας. Μετὰ δὲ τελευτὴν τῶν ἁγίων Ἐπισκόπων Ἰννοκεντίου, Βονιφατίου, καὶ Ζωσίμου, προχειρίζεται Πάπας τῆς μεγάλης Ῥώμης· συντρέχων δὲ τῷ βίῳ ὁ λόγος, αἰδέσιμον ἑαυτὸν τοῖς πᾶσι ἀπέφαινε, καὶ θαυμαστόν· καὶ ἐν ἄλλοις μὲν πολλοῖς, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὑποτυπώσει, καὶ διαλέξει. Καὶ γὰρ σὺν τῷ ἁγίῳ Κυρίλλῳ διὲ ἐπιστολῆς δογματικῆς πλήρους ὀρθοδοξίας, ἣν ἀπέστειλεν ἐκ Ῥώμης ἐν τῇ Συνόδῳ τῇ ἐν Ἐφέσῳ, τὸν δυσσεβῆ Νεστόριον καθεῖλε, καὶ τῆς τῶν ὀρθοδόξων ἐξέλασεν ἐκκλησίας, βλασφημοῦντα εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν ἁγίαν Θεοτόκον. Ἔτι δὲ καὶ δι' ἄλλων δογμάτων τὰς τῆς Ἀνατολῆς ἐκκλησίας τῆς τοῦτου λύμης ἐλευθέρωσεν, καὶ πολλοὺς φωτίσας ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

9. Die Nona.

Θ'.

Certamen Sancti Martyris Badimi Archimandritæ.

S. Badimus Archimandrita, & Martyr.

Sanctus Badimus fuit ex regione Persarum, divitum parentum filius, quibus vita functis, cùm jam divitias omnes in pauperes erogasset, in monasterium abiit, ibique monachus factus est, deinde & Archimandrita. Prædicans autem Christi fidem, multos ad eam adduxit, & baptizavit. Quod cùm Sapores Persarum Rex intellexisset, cum unà cum septem ipsius discipulis comprehendi jussit, & in carcerem detrudi. Ac deinde post quatuor dies tortoribus mandavit, ut ipsos è carcere educerent, & caput eis amputarent. Videns autem sanctus vir unum ex tortoribus, Nersam nomine, qui antea Christianus fuerat, deinde metu tormentorum Christum abnegaverat; hunc, inquam, videns ensem denudantem, ut caput ipsis abscinderet; colla-

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βαδίμου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

Βάδιμος ὁ ὅσιος ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας Περσῶν, πλουσίων δὲ γονέων υἱός· ὧν τελευτησάντων, ἅπαντα τὸν πλοῦτον σκορπίσας εἰς τοὺς πένητας, ἀπελθὼν εἰς μοναστήριον, ἐγένετο μοναχὸς, εἶτα καὶ Ἀρχιμανδρίτης. Κηρύττων δὲ τὸν Χριστὸν, πολλοὺς ἐπ' αὐτὸν ἐπιστρέφων ἐβάπτιζε. Καὶ μαθὼν τοῦτο Σαβώριος, ἀποστείλας ἐκράτησεν αὐτὸν, σὺν ἑπτὰ μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἀπέκλεισεν αὐτὸν εἰς φυλακήν. Καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας προσέταξεν ὁ Σαβώριος τοῖς δημίοις ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τῆς φυλακῆς, καὶ ἀποκεφαλῆσαι. Ἕνα δὲ τῶν δημίων Νηρσᾶν ὀνόματι, πρότερον ὄντα Χριστιανὸν, ἀρνησάμενον δὲ τὸν Χριστὸν διὰ τὸν φόβον,

φόβον, γυμνοῦντα τὸ ξίφος, τοῦ ἀποκεφαλίσαι αὐτούς, ἰδὼν ὁ ἅγιος καὶ στενάξας, ἐπαλάνισε· καὶ ὑπέμνησεν αὐτὸν τῆς μελλούσης ἡμέρας τὴν ἀνταπόδοσιν. Ὁ δὲ Νηρσᾶς ἀρξάμενος τρέμειν ἀπὸ τοῦ φόβου, δέδωκε τῷ ἁγίῳ πληγὰς τέσσαρας· καὶ ὑπὸ βίᾳ πολλῇ παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίδι τελειωθέντων.

Σαβώριος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς, ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς τῶν Ῥωμαίων γῆς, κατὰ τὸ πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, καὶ νόμῳ πολέμου πολυάνθρωπον πόλιν ἑλών, τοὺς ἐν αὐτῇ μὲν στρατιώτας πάντας ἐφόνευσε, τὸν δὲ ἀπόλεμον ὄχλον, οἷον γέροντας, γυναῖκας, παιδία, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Ἡλιόδωρον, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ τοὺς διακόνους, καὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ κλήρῳ περιεποιήσατο. Μέλλων οὖν τελευτᾶν ὁ Ἐπίσκοπος Ἡλιόδωρος, ἐχειροτόνησεν ἀντ' αὐτοῦ Ἐπίσκοπον ἐκ τῶν πρεσβυτέρων ἕνα. Καὶ τῆς ἐξ ἔθους δοξολογίας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναφερομένης τῷ Θεῷ, ἀπελθών τις τῶν Περσῶν, εἶπε τῷ Σαβωρίῳ· ὅτι οἱ παρὰ σοῦ συγχωρηθέντες ζῆν Χριστιανοί, ἕνα ἐξ αὐτῶν πρῶτον ποιήσαντες, τῆς μὲν θρησκείας ἡμῶν καταβλασφημοῦσι, τῆς δὲ σῆς ἐξουσίας καταφρονοῦσι. Τότε ἀχθέντες ἠναγκάσθησαν προσκυνῆσαι τῷ ἡλίῳ· μὴ πεισθέντες δέ, ἅπαντες ἀπεκεφαλίσθησαν.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐψυχίου τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.

Εὐψύχιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ βασιλείας τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ, ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Καππαδοκῶν. Ἀνεπίληπτον δὲ βίον, καὶ γνώμην κεκτημένος ἁπλοῦν, εἶχε καὶ πόθον πολὺν εἰς Χριστόν. Ὁρῶν δὲ τοὺς εἰδωλολάτρας ἀπερχομένους εἰς τὸν ναὸν τῆς λεγομένης Τύχης, καὶ θύοντας, εἰς ἣν πιστεύων ὁ παραβάτης Ἰουλιανός, θυσίας καθεκάστην προσέφερεν, ζήλῳ θείῳ κινηθείς, καὶ Χριστιανῶν τινῶν προσλαβόμενος, ἀπελθὼν κατέστρεψεν αὐτὸν ἐκ βάθρων, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συνέτριψεν εἴδωλα. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ παραβάτης, ὠργίσθη σφόδρα, καὶ ἀποστείλας ἐκράτησεν ἅπαντας· καὶ τοὺς μὲν ἄλλους τῶν ἰδίων στερήσας, κακώσεσι ποικίλαις ὑποβαλών,

ἐξω-

lachymatus est, & ipsius calamitatem doluit, eique extremæ diei retributionem in memoriam revocavit. Nersas verò præ timore trepidare incipiens, quatuor vulnera sancto viro inflixit: atque ita vi multa spiritum emisit.

Et certamen Sanctorum Martyrum, qui in Perside martyrium consummarunt.

SS Martyres in Perside.

Sapores Persarum Rex anno regni sui quinquagesimo tertio expeditione in Romanorum ditionem suscepta, cùm frequentissimam urbem jure belli cepisset, milites omnes, qui in ea erant, occidi jussit; gentem verò ad bellum minimè idoneam, nimirùm senes, mulieres, pueros, Heliodorum Episcopum, Presbyteros, Diaconos, & omnes Clericos, incolumes servari mandavit. Heliodorus autem Episcopus cùm se morti proximum præsentiret, in sui locum unum ex Presbyteris Episcopum ordinavit. Sed cùm de more in ecclesia offerretur Deo glorificatio, abiens quidam ex Persis, Sapori hæc renunciavit: Christiani illi, ò Rex, quibus à te vivere permissum fuit, quemdam sibi principem eligentes, nostram quidem religionem reprobant; tuam autem potestatem contemnunt. Quapropter ad regem adducti, jussi sunt solem adorare. Quod cùm facere recusassent, omnes capite obtruncati fuerunt.

Et certamen Sancti Martyris Eupsychii Cæsareensis.

S. Eupsychius M.

Eupsychius Christi martyr, imperante Juliano apostata, fuit ex regione Cappadociæ. Inculpatam autem vitam, simplicemque agendi rationem assecutus, maximo Christi desiderio & amore flagrabat. Cùm autem vidisset idolorum cultores templum Fortunæ sacrum adeuntes, & ibidem sacrificantes, in quam credens apostata Julianus, victimas quotidie offerre consueverat: zelo divino accensus, alios secum Christianos socios assumens, templum à fundamentis subvertit, & idola, quæ in ipso erant, contrivit. Cùm autem hæc scivisset Julianus, vehementer iratus, illos omnes comprehendi jussit: & alios quidem ex ipsis fortunæ bonis orbatos, & variis ærumnis afflictos in exilium ejecit; martyrem verò Eupsychium, utpote perpetrati facinoris auctorem, primo quidem in carcerem

de-

detrudi jussit; postea verò è carcere eductum, multiplicibus tormentis cruciari. Demum cùm Christum negare jussus respuisset, capite truncatus fuit.

ἐξώρισε· τὸν δὲ Μάρτυρα Εὐψύχιον, ὡς αἴτιον γενόμενον τοῦ τοιούτου δράματος, πρῶτον μὲν ἀπέκλεισεν εἰς φυλακήν· ἔπειτα τῆς φυλακῆς ἐκβαλών, καὶ πολλὰ βασανίσας, καὶ καταναγκάσας ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ μὴ πείσας, ἀπεκεφάλισεν.

EODEM MENSE

Die Decima.

10.

Certamen Sanctorum Quadraginta Martyrum, Terentii, Africani, & aliorum.

SS. XL. Martyres, Terentius, Africanus, & alii.

Terentius Christi martyr cum suis sociis, imperante Decio, ex Africa fuit. Persecutione autem excitata, cùm Christiani occiderentur, multi qui fugam antea præ timore arripuerant, comprehensi, jussi sunt sacrificare idolis: cùmque non obtemperarent, in carcerem, jussu præsidis Africæ, conjecti fuerunt. Deinde è carcere educti, denuò Christum deserere compulsi sunt, pluribusque tormentis exercuiati. Primum enim cæsi sunt, quousque ipsorum viscera conspicerentur. Postea ignitis subulis in lumbis perforati, & in eorum vulnera acetum cum sale infusum. Quoniam verò precibus ad Deum fusis idola, aras, & templa subverterunt; sex quidem & triginta ex illis capite truncati sunt; reliqui verò quatuor, manibus pedibusque ligatis, conjecti sunt in carcerem, ex quo postea educti, etiam ipsi decollati fuerunt.

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

Ι'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα Μαρτύρων, Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν.

Τερέντιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, ἐκ τῆς χώρας Ἀφρικῆς· διωγμοῦ δὲ κινηθέντος, καὶ τῶν Χριστιανῶν φονευομένων, πολλοὶ φοβηθέντες, καὶ ἀναγκασθέντες θῦσαι, καὶ μὴ πεισθέντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος Ἀφρικῆς. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐξελθόντες, πάλιν ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, βασάνοις πολλαῖς ἐξεταζόμενοι. Πρότερον γὰρ ἐτύφθησαν, ἕως ἐφανήσαν τὰ σπλάγχνα αὐτῶν· ἔπειτα σουβλίοις πυρωθεῖσι τὰ ψύα διετρυπήθησαν, καὶ ὄξος καὶ ἅλας ἐπεχέθησαν. Ἐπεὶ δὲ προσευξάμενοι, τὰ ξόανα, καὶ τοὺς βωμούς, καὶ τοὺς ναοὺς κατέστρεψαν· οἱ μὲν τριάκοντα ἐξ ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. οἱ δὲ τέσσαρες, χεῖρας, καὶ πόδας δεθέντες, ἐνεβλήθησαν εἰς φυλακήν· καὶ μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐξελθόντες, ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ αὐτοί.

Et memoria Sancti Agabi Apostoli.

S. Agabus Apostolus.

Agabus Christi Apostolus multis quidem cœlestibus muneribus ob ipsius virtutem ac meritum à Deo ditatus fuit; sed præcipuè prophetici Spiritus donum obtinuit. Cingulum enim magni Apostoli Pauli accipiens, illoque sibi manus & pedes devinciens, prædixit, dicens: Hæc dicit Spiritus Sanctus: virum illum, cujus est hoc cingulum, ita ligabunt Judæi Hierosolymis, eumque flagellis cædent. Atque ita, ut prædixerat, evenit. Cùm enim sanctus Paulus Hierosolyma abiisset, non modò ipsum Judæi in vincula conjecerunt; sed & eum occidere conati sunt. Et hæc quidem primum vaticinatus est. Postea verò & alia multa prædixit. Cùm verò partem orbis terrarum, quæ ipsi obti-

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀγάβου.

Ἄγαβος ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, πολλῶν καὶ ἄλλων ἀγαθῶν διὰ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν παρὰ Θεοῦ ἀξιωθείς, ἐδέξατο, καὶ προφητικὸν χάρισμα. Καὶ γὰρ τὴν ζώνην τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Παύλου λαβών, καὶ ἑαυτοῦ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας δεσμήσας, προεφήτευσεν εἰπών· ὅτι λέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου· τὸν ἄνδρα, οὗ ἐστιν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτως δήσουσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ μαστιγώσουσιν. Καὶ προφητεύσας ἠλήθευσεν· ἀπελθόντα γὰρ τὸν ἅγιον Παῦλον εἰς Ἱερουσαλήμ, οὐ μόνον ἐδέσμησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ καὶ φονεῦσαι ἐπεχείρησαν. Καὶ ταῦτα μὲν πρό-

πρότερον· ὕστερον δὲ καὶ ἄλλα πλεῖστα προφητεύσας, καὶ τὸ λαχὸν αὐτῷ μέρος τῆς οἰκουμένης τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ, καὶ ταῖς ἀπείροις θαυματουργίαις φωτίσας, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ τὸ καταπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον ἀγαγὼν, καὶ τὴν εἰδώλων τὴν θρησκείαν καταβαλὼν, καὶ καταλύσας, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

obtigerat, doctrina & innumeris miraculis illustrasset, atque ad Dei cognitionem creditum sibi gregem perduxisset, idolorum cultu subverso ac deturbato, in pace decessit.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΑ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα Ἐπισκόπου Περγάμου.

ἈΝτίπας ὁ τῶν δαιμόνων ἀντίπαλος, ἦν ἐπὶ τῶν χρόνων Δομετιανοῦ τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν καιρὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὅτε καὶ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης ἐξόριστος ὑπῆρχεν εἰς Πάτμον τὴν νῆσον. Ὑπάρχων δὲ Ἐπίσκοπος Περγάμου, πάνυ γέρων ὤν, ἐκρατήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, τῶν δαιμόνων ἐμφανισάντων αὐτοῖς, καὶ εἰπόντων, μὴ δύνασθαι τὸν τόπον οἰκεῖν διὰ τὸν Ἀντίπαν. Διὰ τοῦτο ἀχθεὶς πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ παραδείγματος ἐλέγξας τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, φήσας ἀρχαίαν μὲν αὐτὴν εἶναι, κακὴν δὲ (καὶ γὰρ ὁ Ἡγεμὼν τοῦτο προεβάλετο, ὅτι ἀρχαία μέν ἐστιν ἡ τῶν ἑλλήνων θρησκεία, νέα δὲ ἡ τῶν Χριστιανῶν· καὶ ὁ ἅγιος, ὅτι Καῒν παλαιὸς μὲν γέγονεν, ἀλλὰ φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ) ἐνεβλήθη ἐν χαλκῷ βοῒ πυρωθέντι, καὶ ἐτελειώθη.

EODEM MENSE

Die Undecima. 11.

Certamen sacrosancti Martyris Antipæ Episcopi Pergami.

ANtipas dæmonum adversarius, imperante Domitiano, temporibus Sanctorum Apostolorum claruit, quando & Joannes Theologus in Patmo insula exulabat. Cùm autem Pergami Episcopus esset, & valdè senex, comprehensus fuit ab idolorum cultoribus, quibus dæmones apparuerant, ac dixerant, locum illum inhabitari non posse propter Antipam. Idcirco adductus ad Præsidem, jussus est Christum negare, & idolis sacrificare. Verùm cùm non assensisset, sed potius exemplo refutaret Græcorum errorem, veterem quidem illum esse dicens, sed malum; (Præses namque ei objecerat, Græcorum religionem antiquam esse, illam verò Christianorum novam: & sanctus vir responderat, Cainum quoque antiquum esse, sed tamen fratricidam:) conjectus fuit in bovem æneum candentem, & ibidem martyrium consummavit.

S. Antipas Episc. Pergami.

EODEM MENSE

Die Duodecima.

12.

Certamen Sancti Martyris Artemonis.

S. Artemon M.

ARtemon Christi martyr, Diocletiano Imperatore, Presbyter fuit sanctæ Laodicææ ecclesiæ. Anno autem ante suum obitum, Græcorum fanum unà cum Episcopo suo Sisinio ingressus, idola subvertit. Cùmque id ab idololatris Præses regionis rescivisset, abiit ad Episcopum comprehendendum. At morbo correptus, in gravc vitæ discrimen adductus est. Rogavit proinde Episcopum, ut pro ipso preces offerret. Quod si contingeret ipsum incolumem reddi, aureum simulacrum se ei excitaturum spopondit. Porrò sanitatem adeptus, Cæsaream petiit. Cùmque in itinere Artemonem Presbyterum invenisset, eum comprehendit, & vinctum traxit, adduxitque ad civitatem, atque in carcerem detrusit. Deinde conatus est ei persuadere, ut Christum abnegaret. Sed cùm ad id illum inducere nequivisset, membra aliquot ex ejus corpore exsecuit, & in craticula assavit. Postea inflammari lebetem jussit, in quem ille immitteretur, ac ustularetur. At duæ aquilæ ipsum Præsidem repente attollentes, in lebetem injecerunt. Sanctus verò cùm parum supervixisset, in pace decessit.

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ Α'ΥΤῼ͂

ΙΒ'.

Α'́θλησις ἁγίου Μάρτυρος Α'ρτέμωνος.

Α'Ρτέμων ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, πρεσβύτερος ὑπάρχων τῆς ἐν Λαοδικίᾳ ἁγίας ἐκκλησίας· πρὸ ἑνὸς δὲ ἐνιαυτοῦ τῆς τελειώσεως αὐτοῦ, εἰσελθὼν ἐν τῷ ναῷ τῶν ἑλλήνων μετὰ Σισινίου τοῦ Ε'πισκόπου αὐτοῦ, κατέστρεψε τὰ εἴδωλα. Καὶ μαθὼν τοῦτο παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν ὁ τῆς χώρας ἄρχων, ἀπῆλθε κρατῆσαι τὸν Ε'πίσκοπον, καὶ νοσήσας ἐκινδύνευσεν. Εἶτα ἐμήνυσε τῷ Ε'πισκόπῳ εὔξασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ εἰ τύχῃ ὑγείας, χρυσῆν εἰκόνα ἀναστήσειν αὐτῷ. Υ'γιάνας οὖν, ἀπήρχετο πρὸς Καισάρειαν· καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν εὑρὼν Α'ρτέμωνα πρεσβύτερον, ἐκράτησεν αὐτὸν· καὶ δήσας ἔσυρε, καὶ ἀπαγαγὼν εἰς τὴν πόλιν, ἀπέκλεισεν εἰς φυλακήν· Εἶτα ἠνάγκασεν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν· καὶ μὴ πείσας, μέλη τινὰ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἐκτεμὼν, ὤπτησεν ἐν ἐσχάρᾳ. Καὶ τότε ἐκκαέντος λέβητος ἐπὶ τῷ ἐμβληθῆναι αὐτὸν, καὶ καῆναι, ἦραν ἀετοὶ δύο τὸν ἄρχοντα, καὶ ἐνέβαλον εἰς αὐτόν· ὁ δὲ ἅγιος ὀλίγον ἐπιβιοὺς, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

EODEM MENSE

Die Decima tertia.

13.

Certamen Sancti Crescentis Martyris.

S. Crescens M.

CRescens Christi martyr fuit ex civitate Myræ, non minus pietate, quàm senectute venerabilis. Cùm autem multos idola colentes cerneret, in medium illorum prosiluit, adhortans illos, ut errorem detestarentur, & ad Christum accederent, atque ita propriæ saluti consulerent. Quo cognito Præses illum comprehendi, & coram se adduci jussit; percontatusque est ab eo genus, patriam, & nomen ipsius. Ille verò nihil aliud respondebat, nisi, Christianus sum. Præses autem dixit: Externa saltem specie diis sacrifica; corde verò & animo Deum tuum adora. At ille id respuens, magnaque voce Christum confessus, ac idola rejiciens & contemnens, primum quidem in ligno suspensus, diu multumque depexus est, & facibus in lateribus ustula-

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ Α'ΥΤῼ͂

ΙΓ'.

Α'́θλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος.

ΚΡίσκης ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Μύρων, εὐλαβὴς ὢν καὶ γηραῖος. Ο'ρῶν δὲ πολλοὺς προσκυνοῦντας τὰ εἴδωλα, εἰσελθὼν μέσον αὐτῶν, παρῄνει αὐτοῖς, ἀποστῆναι μὲν τῆς πλάνης, προσελθεῖν δὲ τῷ Χριστῷ, καὶ σωθῆναι. Ο' δὲ Η'γεμὼν μαθὼν τοῦτο, ἐκράτησεν αὐτὸν· καὶ ἀγαγὼν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἠρώτησε τύχην, πατρίδα, καὶ ὄνομα. Ο' δὲ οὐδὲν ἕτερον ἔλεγεν, ἢ, ὅτι Χριστιανός εἰμι. Ο' δὲ Η'γεμὼν ἔφη· θῦσον σχήματι μόνῳ τοῖς Θεοῖς, καὶ προσκύνει κατὰ ψυχὴν τῷ Θεῷ σου. Ο' δὲ ἅγιος μὴ καταδεξάμενος, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ τὸν μὲν Χριστὸν ὁμολογῶν, τὰ δὲ εἴδωλα διελέγχων, καὶ

ἀτι-

ἀτιμάζων, πρῶτον μὲν ἐπὶ ξύλου κρεμασθεὶς ἐξέσθη ἐπὶ πολὺ, καὶ λαμπᾶσι κατεφλέχθη τὰς πλευράς. Ἔπειτα τοῦ ξύλου καταβιβασθεὶς, πάλιν ἠναγκάζετο θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐκ ἐπείσθη, εἰς κάμινον μεγάλην πυρὸς ἐμβληθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκε.

latus. Deinde verò è ligno depositus, denuo idolis sacrificare impellebatur. Quod cùm facere detrectasset, in ingentem ignis fornacem injectus, spiritum Deo reddidit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Et memoria Sancti Patris nostri Basilii Confessoris.

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Βασίλειος, ἐκ βρέφους τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν κατορθώσας, χειροτονεῖται Παρίου Ἐπίσκοπος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν δυσσεβῶν Εἰκονομάχων. Ὅστις κατὰ Παῦλον τὸν θεῖον καὶ μέγαν Ἀπόστολον τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ μὴ πεισθῆναι συνελθεῖν τῇ δυσσεβεῖ αἱρέσει τῶν ἀθετούντων τὴν πάνσεπτον εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς παναχράντου αὐτοῦ μητρὸς Μαρίας, τῆς ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου, καὶ πάντων Ἁγίων· καὶ μὴ θελῆσαι ὑπογράψαι εἰς τὸν ἄδικον τόμον, ἐπὶ καταλύσει τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἅπασαν ἐν διωγμοῖς, καὶ πειρασμοῖς, καὶ θλίψεσι, καὶ ξενοχωρίαις διήνυσεν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον τὰς μεταβάσεις, καὶ φυγὰς ἀεὶ ποιούμενος· καὶ ὑπὸ τῶν πατρικῶν δογμάτων προϊστάμενος, καὶ τῶν κακοδόξων τὰς συνάξεις μισῶν μέχρι τέλους, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

S. Basilius Episc. & Confess.

Sanctus Pater noster Basilius ab ineunte ætate Deum dilexit: omnemque virtutem assecutus, Pari Episcopus creatus fuit, impiorum Iconomachorum temporibus. Quod autem exemplo sancti Pauli divini ac magni Apostoli Christi, convenire noluisset cum impia eorum hæresi, qui venerandas Domini nostri Jesu Christi, necnon intemeratæ ejus genitricis gloriosæ Dominæ nostræ Deiparæ semperque virginis Mariæ, Sanctorumque omnium imagines contemnebant; & quod iniquo volumini in orthodoxæ fidei subversionem condito se subscribere recusasset; totam vitam suam in persecutionibus, tentationibus, ærumnis atque angustiis traduxit, è loco in locum semper transmigrans & fugiens. Atque ita Patrum institutis adhærens, & pro eis decertans, atque ab hæreticorum conventibus usque ad finem abhorrens, migravit ad Dominum.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ Πέρσου.

Et certamen Sancti Martyris Eleutherii Persæ.

Ἐλευθέριος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας Περσίδος. Χριστιανὸς δὲ ὢν, καὶ τὸν Χριστὸν ἀγαπῶν, ἀπήρχετο πρὸς τὸν ἅγιον Συμεὼν τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ παρ' αὐτοῦ τελεώτερον ἐδιδάσκετο λόγον τῆς ἀληθείας· καὶ ὑποστρέφων εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἐδίδασκε καὶ αὐτὸς τοὺς προσερχομένους αὐτῷ τὰ περὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ· ὅπως Θεὸς ὢν ἀπροσδεὴς, ἠθέλησε γενέσθαι ἄνθρωπος, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, μὴ τραπεὶς τὴν οὐσίαν μετὰ τὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἕνωσιν, ἀλλ' ὅλος Θεὸς ὢν, ὅλος γενόμενος ἄνθρωπος. Διδάσκων δὲ ὁ ἅγιος Ἐλευθέριος οὕτως, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφων, καὶ βαπτίζων, ἐγνώσθη

τῷ

S. Eleutherius Persa M.

Eleutherius Christi martyr fuit è regione Persidis oriundus. Cùm verò Christianus esset, & Christum diligeret, adiit sanctum Simeonem Episcopum, & ab illo perfectius edoctus est verbum veritatis. Deinde in domum suum regressus, etiam ipse alios ad se accedentes edocuit quæ ad Christi dispensationem pertinent: quo pacto nimirùm cùm Deus esset nullius indigens, voluit homo fieri, ut hominem salvaret, nec propriam essentiam mutavit propter unionem cum humanitate; sed totus permanens Deus, totus factus est homo. Cùm igitur ita doceret sanctus Eleutherius, & multos ex infidelibus converteret, ac baptizaret, Persis innotuit, qui ignem adorabant, atque ab his denunciatus est regi. Captus proinde fuit, & ad regem adductus:

qui

qui cùm eum interrogasset, atque ejus constantiam cognovisset, tradidit ipsum Magorum principibus, mandans illis, ut ei persuaderent Christo renunciare. Illi verò plurimis ipsum tormentis excruciantes, cùm à Christo avertere non valerent, caput ei amputarunt.

EODEM MENSE

14. Die Decima quarta.

Certamen sacrosancti Martyris Simeonis, & sociorum ejus.

S. Simeon Episcopus, & socii MM.

SImeon sacrosanctus Christi martyr, Sapore Persarum regnum tenente, claruit. Cùm autem impia Persarum facinora intueretur, nec illorum onera perferre amplius posset, regi ita rescripsit: Quoniam nos servi sumus Jesu Christi Dei nostri, non sustinemus vestri esse vectigales. Fac ergo quod vis. Jubente itaque rege, vinctus adductus fuit coram ipso unà cum sociis suis. Cùmque ingressus fuisset, ei, prout antea consueverat, venerationis signum nequaquam exhibuit. Interrogatus autem, cur id omisisset, respondit: Cùm pacem habebam, Regem venerari consueveram: quando autem vinctus accedo, ipsum amplius non veneror. Porrò cùm eum inde egredientem vidisset quidam Præpositus, qui antea Christianus fuerat, sed postea à Christo defecerat; conatus est ipsum amplecti. Sed à Simeone repulsus, ait: Si Simeon, homo cùm sit, me despicit; quomodo Christus, quem negavi, me recipiet ac diliget? Hoc comperto Rex ipsum Præpositum, simulque Episcopum, Presbyteros, Diaconos, aliosque centum & quinquaginta capite obtruncari mandavit.

Et

παρὰ τῶν πυρολάτρων Περσῶν. Καὶ καταμηνυθεὶς τῷ βασιλεῖ, ἐκρατήθη, καὶ παρέστη αὐτῷ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐρωτήσας αὐτὸν, καὶ ἰδὼν αὐτοῦ τὸ ἀμετάθετον, παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς Ἀρχιμάγοις, παραγγείλας αὐτοῖς, πεῖσαι αὐτὸν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν· οἱ δὲ πολλὰ βασανίσαντες, καὶ μὴ πείσαντες, ἀπεκεφάλισαν αὐτόν.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂ ΑΥΤΩ͂

ΙΔʹ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεὼν, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΣΥμεὼν ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Σαβωρίου τοῦ Περσῶν βασιλέως· ὁρῶν δὲ τὰ παράνομα ἔργα τῶν Περσῶν, καὶ μὴ φέρων αὐτῶν τὰς ἐπιταγὰς, ἔγραψε τῷ βασιλεῖ· ὅτι ἡμεῖς δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὑπάρχοντες, ὑπόφοροι ὑμῶν εἶναι οὐκ ἀνεχόμεθα. Ποίει οὖν ὃ βούλει. Ἀποστείλαντος οὖν τοῦ βασιλέως, ἤχθη δέσμιος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Καὶ εἰσελθὼν, οὐ προσεκύνησεν, ὡς πρότερον αὐτόν· καὶ ἐρωτηθεὶς, διὰ τί οὐ προσεκύνησεν, εἶπεν· ὅτε εἶχον εἰρήνην, ἐποίουν τοῦτο· ὅτε δὲ δέσμιος παραγίνομαι, οὐ προσκυνῶ. Ἐξερχόμενον δὲ αὐτὸν πρὸς τὸ ἀποκλεισθῆναι εἰς φυλακὴν, ἰδών τις Πραιπόσιτος, ὁ πρότερον ὢν Χριστιανὸς, ὕστερον δὲ ἀρνησάμενος, ἠβουλήθη ἀσπάζεσθαι· καὶ μὴ προσδεχθεὶς, ἔφη. Εἰ Συμεὼν, ἄνθρωπος ὢν, ἀπεστράφη με, πῶς ὁ Χριστὸς ἀγαπήσει με, ὃν ἠρνησάμην; Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἀπεκεφάλισεν αὐτόν τε, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον σὺν τοῖς πρεσβυτέροις, καὶ διακόνοις, καὶ ἑτέροις ἑκατὸν πεντήκοντα.

Καὶ

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Φασὶκ, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἀσκητρίας.

ΟὟτος ὁ Μάρτυς, ὅτε ἀπεκεφαλίζοντο οἱ περὶ τὸν ἅγιον Συμεὼν ἅγιοι Μάρτυρες, παρεστὼς καὶ θεωρῶν, ἰδὼν ἕνα πρεσβύτερον, μέλλοντα ἐκτέμνεσθαι τὴν κεφαλὴν, φοβηθέντα, καὶ τρομάσαντα, ἔφη αὐτῷ· μὴ φοβοῦ, κάμμυσον τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, καὶ ὁ Χριστὸς φωτίσει σε. Οὗτος ἐπιγνωσθεὶς, ὅτι τὰ Χριστιανῶν φρονεῖ, παρέστη τῷ βασιλεῖ· καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ ὁμολογήσας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πρῶτον μὲν ἐτμήθη τὴν γλῶσσαν· εἶτα ἐκδαρεὶς ἀπλεῶς ὅλου τοῦ σώματος τὸ δέρμα, ἀπέδωκε τὴν ψυχήν. εἶχε δὲ καὶ θυγατέρα Χριστιανὴν ἀσκήτριαν, καὶ ἀγαγὼν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς, κατηνάγκαζεν ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τῷ Ἡλίῳ, καὶ τῷ Πυρί. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισε, πρῶτον μὲν γυμνώσας αὐτὴν, ἔτυψεν ἀφειδῶς, καὶ λαμπάσι κατέφλεξε· καὶ κρεμάσας ἔξεσε μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων· ἔπειτα ξίφει τὴν ἱερὰν αὐτῆς κεφαλὴν ἀπέτεμεν.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων χιλίων Μαρτύρων, καὶ Ἀζὰτ τοῦ εὐνούχου.

ΤΗ͂Σ σωτηριώδους ἑορτῆς ἐπιστάσης τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Παρασκευῆς, ἑώρταζον καὶ ἐν Περσίδι Χριστιανοὶ, καὶ ἐδοξολόγουν εὐχαριστοῦντες τῷ Χριστῷ, τῷ δι' ἡμᾶς ὑπομείναντι τὰ σωτήρια πάθη. Κρατηθέντος οὖν τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ ἀναιρεθέντος, καὶ μετ' ἐκείνου φονευθέντων καὶ ἄλλων πολλῶν (καὶ γὰρ ἀπὸ τῆς μεγάλης Παρασκευῆς μέχρι δεκάτης ἡμέρας, πᾶς Χριστιανὸς κρατούμενος ἐφονεύετο) ἐκρατήθησαν καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι, καὶ μετ' αὐτῶν Ἀζὰτ ὁ εὐνοῦχος, πλούσιος μὲν ὢν, καὶ πρῶτος τοῦ παλατίου, ἀγαπώμενος δὲ πλεῖστα καὶ τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Σαβωρίου. Καὶ παραστάντες ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ ἐρωτηθέντες καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ, ἀνῃρέθησαν πάντες. Μεταμεληθεὶς δὲ ὁ Σαβώριος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἁγίου Ἀζὰτ, ἐνομοθέτησεν, ἐκ τότε μὴ φονεύεσθαι Χριστιανόν· καὶ ἐφυλάχθη ἕως καιροῦ.

Et certamen Sancti Martyris Phasic, ejusque filiæ sanctimonialis.

HIC martyr, cùm sancti Martyres socii sancti Simeonis decollarentur, eorum martyrio præsens, quemdam ex eis Presbyterum, dum caput ei obtruncandum esset, timentem ac trepidantem advertens, ipsi ait: Ne timeas, claude oculos tuos, & Christus te illuminabit. Unde Christianæ religionis affecla cognitus, adductus est coram rege: & ab ipso interrogatus, cùm Christi nomen confessus esset, primum quidem ei abscissa fuit lingua: deinde totius corporis pelle crudeliter detracta, animam emisit. Filiam autem habebat Christianam sanctimonialem, quam coram se adductam jussit Rex Christo renunciare, solique atque igni sacrificare. Cùm verò illa ad id suaderi non pateretur, primum quidem eam denudari mandavit, & crudeliter flagellis cædi, facibusque aduri: deinde suspendi, ac ferreis unguiculis dilaniari: sacram demum ipsius cervicem ense abscindi. S. Phasic, ejusque filia MM.

Et certamen Sanctorum mille Martyrum, & Azat Eunuchi.

REcurrentem sanctæ & magnæ Parasceves salutarem festivitatem etiam ii Christiani, qui in Perside erant, celebrabant, atque gloriosa recordatione recolebant; Christo gratias agentes, quod propter nostram salutem pati dignatus fuerit. Comprehenso autem & occiso sancto Simeone Episcopo, & aliis etiam plurimis cum eo interemptis (ab ipso siquidem magnæ Parasceves die per decem usque sequentes dies quicumque comprehendebantur Christiani, occidebantur:) hi etiam sancti tenti fuerunt, & cum ipsis Azates eunuchus, qui dives erat, & in palatio primus, dilectus plurimum, atque in honore habitus à Sapore. Hi itaque coram rege adducti, & ab ipso interrogati, cùm Christum animo confidenti professi essent, fuerunt omnes interempti. Pœnitentia autem ductus Sapores ob mortem sancti Azatis, lege cavit, nequis in posterum Christianus occideretur: & ad aliquod tempus ejusmodi edictum observatum fuit. SS. Azates, & mille Martyres.

Et certamen Sanctorum Martyrum Jacobi Presbyteri, & Azæ Diaconi.

SS. Jacobus Presb. & Azes Diacon. MM.

ISTI quoque sancti martyres Jacobus Presbyter, & Azes Diaconus in Perside fuerunt tempore persecutionis impii Saporis. Cùm autem Christum prædicarent, comprehendi eos jussit princeps Magorum, & in carcerem detrudi, ubi fame illos per plures dies afflixit. Posthæc è carcere eductos, coram se adduci mandavit & Christum abnegare impulit. Cùm verò non obtemperassent, primum quidem sinapi: & acetum in ipsorum nares injecit: deinde denudatos, & in ligno tota nocte suspensos, frigore illos excruciavit. Mane autem adhuc suspensos & nudos, virgis cædi mandavit, atque iterum in carcerem detrudi. Demum è carcere educti, capite obtruncati sunt. Sed cùm ad proximam paludem lictor descendisset, atque ibidem ensem abluisset, ipsius paludis aqua in sanguinem conversa est: atque ita diu permansit, ac demum exaruit.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἰακώβου πρεσβυτέρου, καὶ Ἄζη Διακόνου.

ΚΑΙ οὗτοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες Ἰάκωβος πρέσβυς, καὶ Ἄζης ὁ Διάκονος, ἐν Περσίδι ὑπῆρχον, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ τοῦ παρανόμου Σαβωρίου· κηρύττοντας δὲ τὸν Χριστὸν κρατήσας ὁ Ἀρχιμάγος, ἐνέβαλεν εἰς φυλακὴν, λιμῷ κολάσας αὐτοὺς ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις. Καὶ μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβαλὼν, καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ἀγαγὼν, κατηνάγκαζεν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Μὴ πειθομένους δὲ, πρῶτον μὲν σίναπι μετὰ ὄξους ταῖς μυκτῆρσιν αὐτῶν ἐνέβαλεν· ἔπειτα γυμνώσας αὐτοὺς, καὶ κρεμάσας ἐπὶ ξύλων κατὰ νύκτα, ἐτιμώρει τῷ κρύει. Καὶ ἐπὶ πρωΐας ἔτι κρεμαμένους γυμνοὺς ἔτυπτε ῥάβδοις, καὶ πάλιν ἐνεβλήθησαν εἰς φυλακήν· καὶ τῆς φυλακῆς ἐξελθόντες ἀπεκεφαλίσθησαν. Κατελθόντος δὲ τοῦ δημίου εἰς τὴν παρακειμένην λίμνην, καὶ τὸ ξίφος πλύναντος, μετεβλήθη τὸ ὕδωρ αὐτῆς εἰς αἷμα, καὶ διήρκεσεν ἐπὶ πολύ· εἶτα ἐξηράνθη.

EODEM MENSE

15. Die Decima quinta.

Certamen Sancti Martyris Sabæ Gotthi.

S. Sabas Gotthus M.

SAbas Christi martyr fuit ex regione Gotthorum, Valentiniano Imperatore. Cùm autem ab adolescentia Christianus esset, non modo cibos idolis immolatos aversatus est; sed & alios, qui illos gustare volebant, ab iis avertit. Pro illis verò eam, quæ in Christum est, fidem proponens, multos à se conversos baptizavit. Insurgentes proinde in eum idololatræ, vi ipsum ex civitate expulerunt. Post aliquod tempus cùm Athanaricus Gotthorum princeps persecutionem adversus Christianos excitasset, comprehensus fuit ipse Sabas, ac virgis cæsus. Deinde currus axi alligatus, ad domus trabem suspensus fuit. Cùmque cibos idolis immolatos gustare recusasset, ad flumen adductus, grandi ligno ad collum alligato, in illud projectus demersusque fuit, cùm suæ ætatis annum ageret trigesimum primum: atque ita alacriter ad Christum migravit.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΕ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σάβα τοῦ Γότθου.

ΣΑ'βας ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Οὐαλεντινιανοῦ, ἐκ τῆς χώρας δὲ τῶν Γότθων· ἐκ παιδόθεν δὲ Χριστιανὸς ὢν, οὐ μόνον ἀπεστρέφετο τὰ εἰδωλόθυτα βρώματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς βουλομένους αὐτῶν ἀπογεύεσθαι διεκώλυεν. Ἀντὶ δὲ αὐτῶν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παρατιθέμενος, πολλοὺς ἐπιστρέφων ἐβάπτιζεν. Ἐπιστάντες οὖν αὐτῷ οἱ εἰδωλολάτραι, βίᾳ τῆς πόλεως ἀπήλασαν. Μετὰ δὲ χρόνον τινὰ, Ἀθαναρίχου τοῦ Ἄρχοντος τῶν Γότθων διωγμὸν κινήσαντος κατὰ τῶν Χριστιανῶν, κρατηθεὶς ἐτύφθη. Εἶτα ἐν τῷ τῆς ἁμάξης ἄξονι προσδεθεὶς, ἐπὶ τὴν δοκὸν τῆς οἰκίας ἐκρεμάσθη. Καὶ ἀπογεύσασθαι τῶν εἰδωλοθύτων μὴ πεισθεὶς, ἤχθη ἐπὶ τὸν ποταμόν. Καὶ προσδεθεὶς ξύλῳ μεγάλῳ ἀπὸ τοῦ τραχήλου, καὶ ῥιφθεὶς, ἐν αὐτῷ ἀπεπνίγη, χρόνων ὑπάρχων τριάκοντα καὶ ἑνός· καὶ οὕτω προθύμως ἀνέδραμε πρὸς Χριστόν.

Et

Καὶ

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ο'. Ἀριστάρχου, Πούδη, καὶ Τροφίμου.

ΟΙ Τρεῖς οὗτοι ἅγιοι Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, Ἀρίσταρχος, Πούδης, καὶ Τρόφιμος, ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων ὑπάρχοντες, ἠκολούθουν τῷ μεγάλῳ Ἀποστόλῳ Παύλῳ, κηρύττοντες καὶ αὐτοὶ τὸν Χριστὸν, καὶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας διδάσκοντες, καὶ συγκακοπαθοῦντες τῷ διδασκάλῳ ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς αὐτοῦ· καὶ τέλος ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον, καὶ τὴν πρὸς Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκδημίαν, καὶ αὐτοὶ τὰς ἱερὰς αὐτῶν κεφαλὰς ὑπὸ Νέρωνος τοῦ παράφρονος ἀπετμήθησαν. Ταῦτα γὰρ ὁ τρισμακάριος καὶ πανόλβιος Δωρόθεος ἐν Ῥώμῃ γεγονὼς, διὰ Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου ἐν ὑπομνήμασι καταλέλοιπε· καὶ οὐ μόνον περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, καὶ ἄλλων πολλῶν ἁγίων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἱερῶν προφητῶν ἱστόρησεν· ἐγένετο γὰρ ὁ ἅγιος δι' εὐφυΐαν πολλὴν πολυμαθὴς, καὶ πολυΐστωρ, ὡς ἄλλος τις.

Et certamen Sanctorum Apostolorum ex Septuaginta, Aristarchi, Pudis, & Trophimi.

HI tres sancti Christi Apostoli Aristarchus, Pudes, ac Trophimus, cùm essent ex septuaginta Apostolis, secuti sunt magnum Apostolum Paulum, prædicantes etiam ipsi Christum, ac verbum veritatis edocentes: unà cum ipsorum magistro iisdem ærumnis affecti, ejusque in omnibus persecutionibus consortes. Demum Romæ post illius mortem, & ad Jesum Christum Dominum nostrum ex hac vita transitum, etiam ipsi, jussu dementis Neronis, sacris capitibus obtruncati fuerunt. Hæc autem omnia sanctissimus, ac beatissimus vir Dorotheus Romæ natus Romano idiomate in suis commentariis scripta reliquit: nec modo de his, sed etiam de reliquis Apostolis, & aliis pluribus sanctis, simulque de sacris Prophetis historiam conscripsit. Hic siquidem sanctus ob multam ingenii sui felicitarem multiplici doctrina & eruditione quibusvis longè præstitit.

SS. Aristarchus, Pudes, & Trophimus ex LXX.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Βασιλίσσης, καὶ Ἀναστασίας.

ΒΑσίλισσα, καὶ Ἀναστασία αἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἀπὸ τῆς μεγάλης πόλεως Ῥώμης, εὐγενεῖς, καὶ πλούσιαι, μαθήτριαι δὲ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τούτων, τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα ἀνελόμεναι νυκτὸς καὶ κηδεύσασαι, διεγνώσθησαν, καὶ κατεμηνύθησαν, καὶ αὗται τῷ δυσσεβεῖ, καὶ παράφρονι Νέρωνι, ὡς Χριστιαναί. Ὁ δὲ παραυτίκα ἀποστείλας ἐκράτησεν αὐτὰς, καὶ ἤγαγεν ἐνώπιον αὐτοῦ δεδεμένας ἁλύσεσι, καὶ κατηνάγκασεν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Μὴ πείσας δὲ αὐτὰς, τότε μὲν ἀπέκλεισεν εἰς φυλακήν· ὕστερον δὲ φυλακῆς ἐκβαλὼν, ἐτιμωρήσατο αὐτὰς διαφόρως. Καὶ γὰρ τοὺς μαστοὺς αὐτῶν ἐξέτεμε, καὶ τὰς γλώσσας ἀπέκοψε, καὶ κρεμάσας ἔξεσε, καὶ λαμπάσι κατέφλεξε, καὶ τέλος μαχαίραις τὰς τιμίας αὐτῶν ἀπέτεμε κεφαλάς.

Et certamen Sanctarum Martyrum mulierum Basilissæ, & Anastasiæ.

BAsilissa, & Anastasia Christi Martyres fuerunt ex magna urbe Roma, nobiles ac divites, & sanctorum Apostolorum discipulæ. Post horum verò mortem, cùm venerandas eorum reliquias nocte sustulissent, atque curassent, detectæ fuerunt, & tamquam Christianæ denunciatæ impio & dementi Neroni: qui illico eas comprehendi, & catenis vinctas coram se adduci mandavit, easque impulit Christum abnegare. At cùm id ipsis persuadere non valuisset, præcepit, ut in carcerem detruderentur. Postea verò è carcere eductas, multiplicibus tormentis excruciavit. Nam primum earum ubera excindi, & linguas amputari: deinde suspensas dilaniari, & facibus aduri: ac demum veneranda earum capita ensibus obtruncari jussit.

SS. Basilissa, & Anastasia MM.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

16. Die Decima sexta.

ιϛʹ.

Certamen Sancti Martyris Leonidis, & sociorum ejus.

S. Leonides, & socii MM.

HI sancti Martyres ex Græciæ regione fuerunt. Ac Leonides quidem cùm in festo Resurrectionis Domini nostri Jesu Christi coram frequenti populo in ecclesia psalleret, festumque ageret, comprehensus fuit ab idololatris, & vinctus Corinthum adductus. Reliqui verò viri ac mulieres, qui ex diversis locis erant, provinciæ Præsidi oblati fuerunt. Qui simul vinculis constricti, & sancto Leonidi adjuncti, in carcerem detrusi sunt. Deinde è carcere educti, iterùm Corinthi Præsidi sistuntur. Cùmque ab eo impellerentur Christum negare, & idolis sacrificare, nec ad id induci possent, Leonides quidem ligno suspensus, crudeliter depexus est, facibusque in lateribus ustulatus: deinde è ligno depositus, unà cum sanctis sociis suis in profundum maris demersus fuit.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λεωνίδους, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΟΥ̓Τοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας Ἑλλάδος· καὶ ὁ μὲν Λεωνίδης ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ πολλοῦ λαοῦ ψάλλων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ἑορτάζων, ἐκρατήθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ δεθεὶς ἤχθη εἰς Κόρινθον. Οἱ δὲ λοιποὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ὄντες, παρέστησαν τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι· συλληφθέντες καὶ αὐτοὶ δέσμιοι, συνδεθέντες τῷ ἁγίῳ Λεωνίδῃ, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακήν. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, παρέστησαν πάλιν τῷ τῆς Κορίνθου Ἄρχοντι, καὶ κατηναγκάζοντο ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπείσθησαν, ὁ μὲν Λεωνίδης κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου, ἐξέσθη ἀφειδῶς, καὶ λαμπάσι τὰς πλευρὰς κατεφλέχθη. Εἶτα τοῦ ξύλου καταβιβασθεὶς, μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἀπερρίφη.

Et certamen Sanctæ Martyris Irenes.

S. Irene M.

SAncta quoque martyr Irene eodem sancti Paschatis tempore, & in eadem regione, cùm in propriæ domus oratorio unà cum eis, qui tunc secum erant, Christianis Deum glorificaret, ab impiis idololatris ad Præsidem delata est. Comprehensa igitur, vinculisque constricta, coram ipso sistitur: atque interrogata, confidenti animo Christum confessa est, verum Deum ipsum promulgans, totiusque terrarum orbis dominum, & rerum omnium opificem, servatorem ac redemptorem hominum, atque idolorum eversorem. Ideirco flagellis cæsa, in carcerem conjicitur, Præside in publicæ curæ negotiis occupato. Cùm autem ei postea ad id otium fuisset, è carcere iterùm educta, coram eodem adducitur. Et pluribus quidem vexata, crudeliter torquetur: nam lingua ei exeinditur, & dentes evelluntur, & caput demum gladio amputatur.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Εἰρήνης.

ΚΑἸ ἡ ἁγία Μάρτυς Εἰρήνη, κατὰ τὸν τοιοῦτον καιρὸν τοῦ ἁγίου Πάσχα, ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, ἐν ἰδίῳ εὐκτηρίῳ, μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν τὸν Θεὸν δοξολογοῦσα, κατεμηνύθη τῷ Ἄρχοντι παρὰ τῶν δυσσεβῶν εἰδωλολατρῶν· καὶ κρατηθεῖσα ἤχθη δεδεμένη, καὶ παρέστη αὐτῷ. Καὶ ἐρωτηθεῖσα, ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ, Θεὸν αὐτὸν ἀληθινὸν ἀνακηρύξασα, καὶ κύριον τοῦ παντὸς κόσμου, καὶ δημιουργὸν τῶν ἁπάντων, σωτῆρα, καὶ λυτρωτὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ καταλύτην τῶν εἰδώλων. Ὅθεν τυφθεῖσα ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν, ἀσχολουμένου τοῦ Ἄρχοντος εἰς δημοσίας φροντίδας. Εὐκαιρήσαντος δὲ αὐτοῦ, πάλιν ἐκβληθεῖσα τῆς φυλακῆς, παρέστη αὐτῷ. Καὶ ἀναγκασθεῖσα, ἐβασανίσθη ἰσχυρῶς· καὶ γὰρ τὴν γλῶτταν ἐξεκόπη, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐξεῤῥιζώθη, καὶ τέλος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Et

Καὶ

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀδριανοῦ.

ΚΑΙ' ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀδριανὸς εἷς ἦν τῶν τότε κρατηθέντων, καὶ διαφόροις φυλακαῖς παραπεμφθέντων· καὶ ἐκβληθεὶς τῆς φυλακῆς, θυσίας ἐπιτελουμένης τοῖς ψευδωνύμοις θεοῖς, καὶ πάντων τῶν πεπλανημένων ἑλλήνων θυόντων, ἠναγκάζετο καὶ αὐτὸς τῷ βωμῷ προσελθεῖν, καὶ λιβανωτὸν ἐπιθῦσαι. Αὐτὸς δὲ οὐ μόνον οὐκ ἐπείσθη τοῦτο ποιῆσαι, ἀλλ' ἀνδρεῖος ὢν, καὶ γενναῖος, δραμὼν κατέστρεψε τὸν βωμὸν, καὶ τὰς ἐπικειμένας ἐπ' αὐτῷ θυσίας διέχεε, καὶ τὸ πῦρ διεσκόρπισεν· εἰς ὀργὴν οὖν κινήσας τὸν Ἄρχοντα, καὶ τῶν παρεστώτων εἰδωλολατρῶν ἀνάψας τὸ πῦρ, κρατηθεὶς ἐμαστίζετο ἀφειδῶς. Ὁ μὲν γὰρ ῥάβδῳ ἔπληττεν αὐτὸν, ὁ δὲ λίθῳ τὸ στόμα συνέτριψεν, ἄλλος κατὰ κεφαλῆς ἔτυπτε. Καὶ τέλος ἀνάψαντες κάμινον μεγάλην, ἐνέβαλον αὐτὸν ἐκεῖ· καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

Et certamen Sancti Martyris Adriani.

ADrianus quoque Christi martyr ex illis fuit, qui eo tempore comprehensi, in diversos carceres detrusi fuerunt. Eductus autem è carcere, cùm sacrificium falsis diis fieret, Graecique omnes errore abducti sacrificarent, etiam ipse ad aram accedere cogitur, ac thura adolere. Verùm non modo id facere recusavit; sed cùm strenuus esset ac generosus, in aram insiluit, eamque evertit, & impositas super illa victimas disjecit, ignemque dispersit. Cùm proinde Praesidem in iram excitasset, & idololatrarum, qui ibi aderant, animum accendisset, comprehensus, crudeliter caesus fuit: alius siquidem virga ipsum percussit, alius lapide os ejus contrivit, alius ipsum in capite caecidit. Demum in succensam ardentem fornacem eum injecerunt. Atque ita suam sanctam animam Domino tradidit. S. Adrianus M.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

ΙΖ'.

EODEM MENSE

Die Decima septima. 17.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀρδαλίωνος.

ΟὟτος ἐπὶ τῆς βασιλείας ἦν Μαξιμιανοῦ, τὰ μιμολόγων ποιῶν· ἔδοξεν οὖν αὐτῷ, μετὰ τῶν ἄλλων παιγνίων, καὶ τοῦτο ποιῆσαι. Ἑαυτὸν ἐποίησε Μάρτυρα, ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ· κρεμασθεὶς δὲ παρὰ τοῦ δῆθεν τυράννου, διέξεσο. Ὡς οὖν ἐπ' αὐτὸν κρότος παρὰ τῶν θεατῶν ἦν, ἐπαινούντων αὐτοῦ τὴν καρτερίαν, ἀνέκραξε μέγα, καὶ σιγὴν γενέσθαι παρασκευάσας, εἶπε πρὸς τὸν δῆμον· ὅτι μὴ νομίζετέ με παίγνιον ποιοῦντα· ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ Χριστιανὸν ὑπολαμβάνετε. Ἐγὼ γὰρ Χριστιανός εἰμι. Τότε ὁ ἄρχων ἀλλοιωθεὶς τὸ πρόσωπον, πρῶτον μὲν παρῄνεσεν αὐτῷ μεταθεῖναι τὴν γνώμην, καὶ μὴ κακῶς ἀποθανεῖν· ὁ δὲ μὴ πεισθεὶς, ἀλλ' ἐμμείνας τῇ εἰς Χριστὸν πίστει μέχρι θανάτου, πυρᾶς ἀναφθείσης μεγάλης, ἐν μέσῳ βληθεὶς, τὸ τέλος τῆς παρούσης ζωῆς χαίρων ἐδέξατο, καιρίαν δοὺς τῷ διαβόλῳ πληγήν.

Certamen Sancti Martyris Ardalionis.

FUIT hic, imperante Maximiano, mimicam artem exercens. Placuit autem ei, inter alios scenicos ludos, hunc etiam exhibere. Finxit se Martyrem esse pro Christo decertantem. Cùmque in scena ab eo, qui personam tyranni repraesentabat, suspenderetur ac depecteretur, ipsique à spectatoribus, ejus constantiam collaudantibus, plauderetur, voce magna exclamavit, & silentio indicto conversus ad populum dixit: Ne arbitremini me ludicra agere, sed in veritate pro Christiano me habete: ego enim Christianus sum. Tunc Praeses facie immutatus, primum quidem ipsum hortatus est, ut sententiam mutaret, ne turpem mortem obiret. Cùm verò ille non assentiretur, sed in Christi fide usque ad obitum persistere se velle affirmaret, ingenti lignorum strue accensa, in illius medium injectus, hujusce vitae finem laetus accepit, tempestivum vulnus Diabolo infligens. S. Ardalion M.

Et memoria Sancti Patris nostris Agapeti Papæ Romæ.

S. Agapetus Papa.

SAnctus Pater noster Agapetus, Justiniano imperante, in vetere Roma natus, propter religiosæ vitæ exercitationes & reliquas virtutes ad summi Pontificatus dignitatem ascendit. Fuit autem & editis miraculis clarus. Cùm enim aliquando ex urbe Roma egressus, Constantinopolim navigaret, ut Imperatorem inviseret, ac in Græciam venisset, ibique hominem quemdam mutum & præ infirmitate immobilem invenisset, manu apprehensum, incolumem reddidit. Deinde cùm auream Portam subiret, & in cœcum quemdam ibi sedentem incidisset, manu ei imposita, visum ipsi restituit. Unde apud Imperatorem & Senatum adeo venerabilis fuit, ut & Anthimum Trapezuntis Episcopum, Constantinopolitano throno incubantem, ac Eutychiana hæresi imbutum ejecerit, & illius loco sanctissimum Menam ordinaverit. Posthæc infirmitate correptus, ex hac vita decessit, & in templo sanctorum Apostolorum sepultus fuit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀγαπητοῦ Πάπα Ῥώμης.

ΑΓαπητὸς ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ, ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης· δι' ἀσκήσεως δὲ καὶ λοιπῆς ἀρετῆς εἰς τὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης προῆλθεν ἀξίωμα. Ὑπῆρχε δὲ καὶ θαυματουργός· ἐξελθὼν γάρ ποτε ἐκ τῆς Ῥώμης, καὶ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν πλέων, ἐπὶ τὸ ἰδεῖν τὸν βασιλέα, κατὰ τὴν Ἑλλάδα γενόμενος, καὶ εὑρὼν ἄνθρωπον, ἄλαλον ὄντα καὶ ἀκίνητον, κρατήσας τῆς χειρὸς, ὑγιῆ ἐποίησεν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ χρυσῇ γενόμενος πόρτῃ, καὶ ἐντυχὼν τυφλῷ καθεζομένῳ, ἐπιβαλὼν αὐτῷ τὴν χεῖρα, τοῦ βλέπειν ἐχαρίσατο. Οὕτω δὲ γέγονεν αἰδέσιμος τῷ βασιλεῖ, καὶ τῇ συγκλήτῳ, ὡς καὶ Ἄνθιμον τὸν Τραπεζοῦντος Ἐπίσκοπον, κακῶς ἐπιβάντα τῷ θρόνῳ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὴν αἵρεσιν ἔχοντα τοῦ Εὐτυχοῦς, ἐκδιῶξαι, καὶ ἀντ' ἐκείνου χειροτονῆσαι τὸν ἁγιώτατον Μηνᾶν. Εἶτα νοσήσας ἐτελεύτησεν, καὶ ἐτέθη ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Et memoria Sanctæ Anthusæ.

S. Anthusa V.

SAncta Anthusa filia fuit Constantini Caballini, à quo jussa cuidam viro nubere, non assensit. Verùm post illius obitum libertatem adepta, suas omnes divitias distribuit: alias siquidem pauperibus dispersit, alias in ecclesiarum cœnobiorumque constructionem impendit, alias in captivorum redemptionem erogavit; vestes verò aureas, quas ipsa habebat, in ecclesiarum ornamentum convertit. Fuit insuper plurium orphanorum mater: projectos enim infantes colligens, eos educabat & instruebat; ac illos quidem, qui moriebantur, Deo commendabat; eos verò, qui vivebant, in senum hospitio collocabat. Sæpius autem vocata à religiosissima Irene, ejusque filio Constantino, ut unà cum ipsis imperaret, constanter recusavit. Demum sanctimonialis facta à sancto Tarasio, in monasterio Eumeniæ migravit ad Dominum.

Καὶ Μνήμη τῆς ἁγίας Ἀνθούσης.

ΗὉσία Ἀνθοῦσα γέγονε μὲν θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Καβαλλίνου· ὑπ' ἐκείνου δὲ ἀναγκασθεῖσα συζευχθῆναι ἀνδρὶ, οὐκ ἐπείσθη· ἀλλὰ μετὰ τελευτὴν αὐτοῦ εὑροῦσα ἄδειαν, πάντα τὸν πλοῦτον αὐτῆς διεσκόρπισεν, τὸν μὲν δοῦσα τοῖς πτωχοῖς, τὸν δὲ δαπανήσασα εἰς ἐκκλησιῶν καὶ μοναστηρίων οἰκοδομὰς, τὸν δὲ εἰς ἀγορὰν αἰχμαλώτων, τὰ δὲ χρυσᾶ ἱμάτια αὐτῆς εἰς καλλωπισμὸν τῶν ἐκκλησιῶν. Γέγονε δὲ καὶ πολλῶν ὀρφανῶν μήτηρ· καὶ γὰρ τὰ ῥιπτόμενα παιδία συνάγουσα, ἀνέτρεφε καὶ ἐπαίδευσε· καὶ τὰ μὲν τῷ Θεῷ παρέπεμπεν τελευτήσαντα, τὰ δὲ ζῶντα εἰς γηροκομία κατέταττε. Πολλάκις δὲ παρακαλουμένη παρὰ τῆς εὐσεβεστάτης Εἰρήνης, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου, συμβασιλεύειν αὐτοῖς, οὐκ ἐπείσθη· ἀλλὰ γενομένη μοναχὴ παρὰ τοῦ ἁγίου Ταρασίου, ἐν τῇ μονῇ τῆς Εὐμενίας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂ ΑΥΤΩ͂

ΙΗ΄.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Κοσμᾶ τοῦ Ὁμολογητοῦ.

ΚΟσμᾶς ὁ ἁγιώτατος Ἱεράρχης καὶ Ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ, γέγονε μὲν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως· ἐκ βρέφους δὲ τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, ἀφῆκε τὸν κόσμον, καὶ ἀπελθὼν ἐγένετο μοναχός. Καὶ δι' ἀσκήσεως, καὶ λοιπῆς ἀρετῆς ἑαυτὸν ἐκκαθάρας, καὶ Θεοῦ γενόμενος κατοικητήριον, ἐχειροτονήθη Χαλκηδόνος Ἐπίσκοπος, κατὰ τὸν καιρὸν τῶν δυσσεβῶν Εἰκονομάχων, ὅτε καὶ πολλοὺς ἀγῶνας ἐνεδείξατο ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἀναγκαζόμενος γὰρ ὑπὸ τῶν κρατούντων ἀρνήσασθαι τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν εἰκόνων, καὶ μὴ πειθόμενος, ἐξωρίζετο, καὶ πλείστους ὑπέμεινε πειρασμούς. Καὶ πάλιν ἀνακαλούμενος, καὶ βιαζόμενος συνθέσθαι τῇ αἱρέσει αὐτῶν, καὶ μηδὲ ἀνεχόμενος αὐτῶν ἀκοῦσαι, μυρίαις συμφοραῖς περιέπιπτεν, ἅμα τῷ ὁσίῳ Αὐξεντίῳ, μεθ' οὗ καὶ ἠγωνίζετο· καὶ οὕτω πειραζόμενος, καὶ νικῶν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ἸΩάννης ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων τὸν κόσμον μισήσας, καὶ τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, ἀπελθὼν πρὸς τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, καὶ γενόμενος ὑπ' ἐκείνου μοναχὸς, τὸν λοιπὸν συνῆν αὐτῷ ἀγωνιζόμενος, καὶ ἐν πᾶσι τὸν Θεὸν θεραπεύων. Οὕτω δὲ γέγονεν εἰς ὑπακοὴν περιβόητος, καὶ εἰς ὑποταγὴν πειθήνιος, καὶ ἑτοιμότατος θεραπευτὴς, ὡς καὶ τὸν μέγαν Γρηγόριον ἐπ' αὐτῷ χαίρειν, καὶ τὸν Θεὸν δοξάζειν. Μετὰ δὲ τὴν τελείωσιν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, καὶ τὴν πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐκδημίαν, ἀπῆλθεν εἰς χώραν ξένην καὶ ἄγνωστον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα Κύριον, καὶ ἐπὶ ξένοις τεχθέντα, καὶ ἠγωνίζετο. Εἶτα καταλαβὼν τοὺς ἁγίους τόπους, ἀπῆλθεν εἰς τὴν τοῦ μακαρίου Χαρίτωνος λαύραν, καὶ ἐπέδωκεν ἑαυτὸν εἰς πλείους ἀγῶνας ἀρετῆς. Καὶ οὕτω καλῶς βιώσας, ἐν εἰρήνῃ πρὸς τὸν τῆς εἰρήνης, ὃν ἡλικῶς ἠγάπησεν, ἀναλύει Θεόν.

Καὶ

EODEM MENSE

Die Decima octava. 18.

Memoria Sancti Cosmæ Confessoris.

COsmas sanctissimus Pontifex & Christi Confessor ex urbe Constantinopolitana ortum duxit. Ab ineunte verò ætate Deum amore prosecutus, mundum reliquit, & abiens, monachus factus est. Cùmque seipsum religiosis exercitationibus ac reliquis virtutibus expurgasset, Deique domicilium evasisset, Chalcedonensis Episcopus ordinatus fuit, impiorum Iconomachorum tempore. Idcirco propter orthodoxam fidem plura sustinuit certamina. Impulsus enim ab iis, qui tunc rerum potiebantur, abnegare cultum sacrarum & venerabilium imaginum, cùm ad id induci nequiret, in exilium ejectus fuit, & plurimas pertulit calamitates. Sed ab exilio revocatus, & compulsus eorum hæresi consentire, cùm ipsos neque audire vellet, multiplicibus ærumnis subjectus fuit unà cum sancto Auxentio, cum quo eadem subivit certamina. Atque ita tentatus ac triumphans, migravit ad Dominum.

S. Cosmas Episc. & Confessor.

Et memoria Sancti Joannis discipuli Sancti Gregorii Decapolitæ.

SAnctus Pater noster Joannes à teneris unguiculis mundum odio habuit: & Christum amore complexus, ad magnum Gregorium Decapolitam accessit, & ab eo monachus factus, exinde unà cum ipso vitæ certamina sustinuit, in omnibus Deo inserviens. Usque adeo autem in obedientia celebris, in subjectione obsequens, & ad ministeria quæcumque paratissimus fuit, ut magnus Gregorius de ipso maximè gauderet, Deumque glorificaret. Post mortem verò sancti Gregorii ipsiusque ad Deum transitum, abiit in regionem longinquam & incognitam, quia & Dominus peregrinum egerat, atque apud extraneos fuerat natus, & multa sustinuit. Deinde sacra loca petens, in beati Charitonis lauram se recepit, ibique seipsum pluribus virtutis exercitationibus addixit. Atque ita cùm rectè vixisset, in pace ad Deum pacis, quem impensè amaverat, emigravit.

S. Joannes Confess.

Et

Et certamen Sancti Martyris Victoris, & sociorum ejus.

S. Victor, & socii MM.

EO tempore, quo impius Imperator Diocletianus maximam illam & horribilem persecutionem adversus Christianos excitavit, & comprehensus sanctus multorumque certaminum Christi martyr Georgius multiplicibus subjectus fuit tormentis, ipsosque inter cruciatus longe admirabilia humanisque viribus majora edidit prodigia; multi ea miracula videntes, in Dominum crediderunt: & ex his alii quidem illico capite obtruncati sunt, vel igne cremati; alii verò in carceres detrusi, ut postea torquerentur. Inter hos fuerunt sancti isti Christi Martyres Victor, Acindynus, Zoticus, Zenon, & Severianus: qui cùm sanctum Georgium rotæ alligatum, nec ullo modo læsum vidissent, Christi fidem amplexi sunt. Excandescens itaque Diocletianus, primum illos diversis suppliciis torqueri jubet: cùmque idolis sacrificare recusassent, decollati sunt.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βίκτωρος, καὶ τῆς Συνοδίας αὐτοῦ.

ΚΑτὰ τὸν καιρὸν, ὅτε Διοκλητιανὸς ὁ δυσσεβὴς βασιλεὺς τὸν μέγαν ἐκεῖνον καὶ φρικωδέστατον διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἐκίνησε, καὶ κρατηθεὶς ὁ ἅγιος καὶ πολύαθλος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἐβασανίζετο, καὶ βασανιζόμενος ἐθαυματούργει τὰς παραδόξους ἐκείνας καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον θαυματουργίας, πολλοὶ ἐπίστευον ἐπὶ τὸν Κύριον, τὰ θαύματα βλέποντες. Καὶ οἱ μὲν παραυτίκα ἀπεκεφαλίζοντο, ἢ ἐκαίοντο, οἱ δὲ φυλακαῖς παρεπέμποντο ἐπὶ τὸ τιμωρηθῆναι ὕστερον· ἐξ ὧν ἦσαν καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, Βίκτωρ, Ἀκίνδυνος, Ζωτικὸς, Ζήνων, καὶ Σεβηριανός· οἵτινες ἰδόντες τὸν ἅγιον Γεώργιον προσδεθέντα τῷ τροχῷ, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντα, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Καὶ ὀργισθέντος Διοκλητιανοῦ, ἐτιμωρήθησαν διαφόρως πρότερον· καὶ μὴ πεισθέντες θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Et memoria Sancti Georgii Confessoris.

S. Georgius Episc. Antiochiæ, & Confess.

SAnctus quoque Confessor Christi Georgius temporibus Iconomachorum claruit. Et primum quidem ab infantia Deum amore prosecutus, & monachus factus, propter multos labores, & certamina, quæ sustinuit, Spiritus sancti templum evasit. Deinde Episcopus Antiochiæ ordinatus, creditum sibi gregem rectè gubernavit. Posthæc malo Diaboli consilio hæresis Iconomachorum emersit, & omnes Episcopi per epistolas ab Imperatore convocati fuerunt, ut quamprimum Constantinopolim advenirent. Accessit proinde & ipse, regibus obedire studens, juxta sancti Pauli præceptum. At jussus sacratum imaginum cultum abjurare, cùm non assensisset, in exilium pulsus est, in quo plurimis pro orthodoxa fide ærumnis toleratis, in pace quievit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Γεωργίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

ΚΑΙ ὁ ὅσιος Γεώργιος ὁ Ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῷ χρόνῳ τῶν τῶν Εἰκονομάχων, πρότερον ἐκ βρέφους τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ μοναχὸς γενόμενος, καὶ διὰ πόνων, καὶ ἀγώνων πολλῶν ναὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος γενόμενος. Εἶτα καὶ Ἐπίσκοπος χειροτονηθεὶς Ἀντιοχείας, καὶ καλῶς ἰθύνας τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον, ἐπεὶ δὲ τῇ τοῦ διαβόλου πονηρᾷ συμβουλῇ, ἡ τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσις ἐκινήθη, καὶ πάντες οἱ Ἐπίσκοποι ὑπὸ τοῦ βασιλέως διὰ γραμμάτων παρεκελεύοντο διὰ τάχους τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλαβεῖν, παρεγένετο καὶ αὐτὸς, εἰδὼς βασιλεῦσιν ὑποτάσσεσθαι, κατὰ τὴν τοῦ ἁγίου Παύλου ἐντολήν· καὶ ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὴν τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐξωρίσθη· καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείνας ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

ΜΗΝΙ͗ ΤΩ͂Ι ΑΥ͗ΤΩ͂Ι

ΙΘʹ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΚΑΙ' οὗτοι οἱ τρεῖς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅτε ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ἐβασανίζετο, παρίσταντο τῷ βασιλεῖ, δορυφόροι ὄντες· καὶ ἰδόντες τὰ θαύματα, ῥίψαντες οὐ μόνον τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ζώνας αὐτῶν, ἐστάθησαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ὡμολόγησαν τὸν Χριστόν. Καὶ κρατηθέντες, καὶ ἁλύσεσι δεθέντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον τῆς φυλακῆς ἐξελθόντες, ἤχθησαν δέσμιοι, καὶ παρέστησαν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ κατηναγκάσθησαν πρῶτον μὲν διὰ τῶν ἀπειλῶν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν· ἔπειτα δὲ διὰ μετρίων βασάνων. Ὡς δὲ τὴν γνώμην εἶχον ἀμετάθετον πρὸς Χριστὸν, κρεμασθέντες ἐξέσθησαν, καὶ τὰς πλευρὰς λαμπᾶσι κατεφλέχθησαν· εἶτα εἰς φυλακὴν κατεκλείσθησαν. Καὶ μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, πάλιν ἠναγκάσθησαν ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθέντες πυρὶ ἐτελειώθησαν.

EODEM MENSE

Die Decima nona. 19.

Certamen Sancti Martyris Christophori, & sociorum ejus.

HI quoque tres eadem die, qua variis tormentis cruciatus fuit magnus Christi martyr Georgius, adstabant Imperatori, hastas ferentes. At cùm prodigia illa vidissent, non modò armis, sed & cingulis suis projectis, ante ipsum Imperatorem stetere, Christum profitentes. Comprehensi proinde, & catenis constricti, in carcerem detrusi fuerunt. Sequenti verò die è carcere educti, & vinculis onusti, coram eodem Imperatore constituti sunt: ac primum quidem minis, deinde etiam mitioribus tormentis Christum deserere compulsi sunt. Sed cùm immutabili in Christum animo persisterent, suspensi depexique fuerunt, facibusque in lateribus ustulati, ac deinde in carcerem iterùm conjecti. Posthæc è carcere educti, denuo Christum abnegare, & idolis sacrificare jussi sunt. Nolentes autem obtemperare, in ignem injecti, finem vivendi fecerunt. S. Christophorus, & socii MM.

ΜΗΝΙ͗ ΤΩ͂Ι ΑΥ͗ΤΩ͂Ι.

Κʹ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.

ΘΕόδωρος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὁ ἐπικληθεὶς Τριχινὰς, ἦν Κωνσταντινουπόλεως καὶ γέννημα καὶ θρέμμα. Πλουσίων δὲ γονέων ὑπάρχων υἱὸς, κατέλιπε καὶ γονεῖς καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ ἀπελθὼν ἐν τῇ μονῇ τῇ δι' αὐτὸν καλουμένῃ Τριχινᾶ, ἐγένετο μοναχός· καὶ τοσαύτῃ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ὑπέβαλεν, ὥστε νεκρὸς φαίνεσθαι τοῖς πᾶσι· δι' ὅλης γὰρ νυκτὸς καὶ ἡμέρας τῷ κρύει, καὶ τῷ παγετῷ προσπαλαίων, ἵστατο προσευχόμε-

EODEM MENSE

Die Vigesima. 20.

Memoria Sancti Patris nostri Theodori, qui Trichinas cognominatus est.

SAnctus Pater noster Theodorus, cognomento Trichinas, hoc est, Pilosus, Constantinopoli natus & educatus fuit. Cùm autem divitum parentum filius esset, illos unà cum divitiis & gloria relinquens, in monasterium se recepit, quod ab ipso Trichinæ nomen habuit, ibique monasticam vitam suscepit. Austeritati verò usque adeo se ipsum addixit, ut propè mortuus cunctis videretur. Cunctas enim noctes diesque frigori & glaciei obluctando, standoque inter preces transigebat; unica veste indutus, eaque rustica, & ex S. Theodorus Trichinas.

& ex pilis contexta: atque idcirco Trichinas, idest, Pilosus, vocatus fuit. Nudis insuper pedibus absque calceis incedebat, neque caput ullo tegumento opertum babebat. Quapropter etiam in dæmones potestatem accepit, & plurima patravit miracula; imo etiam post suæ vitæ finem prodigia edere non cessavit, sed adhuc curationes præbet omnibus ad ipsum accedentibus.

χόμενος. Ἓν μόνον ἱμάτιον περιβεβλημένος, κἀκεῖνο τρίχινον, καὶ ἀδρὸν· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ Τριχινᾶς ἐπονομάσθη. Ἦν δὲ καὶ ἀνυπόδετος, καὶ τὴν κεφαλὴν εἶχεν ἀπερικάλυπτον, καὶ ἄσκεπον· ὅθεν καὶ κατὰ δαιμόνων λαβὼν ἐξουσίαν, πολλὰ θαύματα ἐποίησε, καὶ τέλει βίου χρησάμενος τοῦ θαυματουργεῖν οὐκ ἐπαύσατο, ἀλλὰ παρέχει ἰάματα πᾶσι τοῖς προσερχομένοις αὐτῷ.

Et memoria Sancti Patris nostri Anastasii Sinaitæ.

S. Anastasius Sinaita.

PAter noster Anastasius divino spiritu afflatus, mundum & omnia quæ in eo sunt, relinquens, suamque crucem tollens, juxta sacri Euangelii præceptum, alacri animo secutus est Christum, & abiens ad quoddam monasterium, ibidem factus est monachus. Cupiens autem majora subire certamina, & perfectiorem adipisci virtutem, Hierosolyma petiit. Cumque sancta ac veneranda loca adorasset, abiit in montem Sinai: ubi cùm sanctos viros invenisset monasticam vitam exercentes, apud ipsos permansit, obediens eis, & prompto animo inserviens. Ob sui verò animi demissionem accepit à Deo donum scientiæ & multiplicis sapientiæ. Unde & sanctorum Patrum vitas conscripsit, & multos ad animarum profectum sermones composuit; quorum plures deinde reperti, discendi studiosis propositi sunt in animarum salutem & utilitatem. Post hæc Deo placens & gratus, in pace decessit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ Σινᾶ ὄρους.

ἈΝαστάσιος ὁ θεοφόρος πατὴρ ἡμῶν, καταλιπὼν κόσμον, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἀναλαβὼν, κατὰ τὴν ἐντολὴν τὴν ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ, ἠκολούθησε προθύμως τῷ Χριστῷ, καὶ ἀπελθὼν ἐγένετο μοναχὸς ἐν μοναστηρίῳ. Ἐπιθυμῶν δὲ μειζόνων ἀγώνων, καὶ πλείονος ἀρετῆς, παρεγένετο εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας εἰς τοὺς ἁγίους, καὶ σεβασμίους τόπους, ἀπῆλθεν εἰς τὸ Σινᾶ ὄρος· καὶ εὑρὼν ἐκεῖ μονάζοντας ἁγίους, ἔμεινε παρ᾽ ἐκείνοις, ὑποταττόμενος αὐτοῖς, καὶ δουλεύων προθύμως. Διὰ δὲ τὴν ταπεινοφροσύνην αὐτοῦ ἐδέξατο, καὶ χάρισμα γνώσεως, καὶ σοφίας πολλῆς. Ἐξ οὗ καὶ βίους πατέρων συνεγράψατο ἁγίων, καὶ ψυχωφελεῖς λόγους πολλοὺς συνέθηκεν, ἐξ ὧν οἱ πλείους εὑρισκόμενοι, πρόκεινται τοῖς φιλομαθέσιν εἰς σωτηρίαν ψυχῶν καὶ ὠφέλειαν· καὶ μετὰ ταῦτα τῷ Θεῷ εὐαρεστήσας, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

21\. Die Vigesima prima.

ΚΑ΄.

Certamen Sanctæ Martyris Alexandræ Imperatricis.

S. Alexandra Imperatrix M.

ALexandra Christi martyr, uxor fuit Diocletiani Imperatoris. Cùmque etiam ipsa sanctum Georgium vidisset tormentis excruciari, hastili scilicet in ventre percussum, nec tamen ullo modo læsum; deinde rotæ ex acutis ferris compositæ alligatum, & auxilio desuper immisso vinculis exsolutum: corpore insuper in frusta dissecto, denuo sospitem redditum, & coram Imperatore, qui idolis sacrificabat, intrepidè consistentem, tamque mirabili

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀλεξάνδρας τῆς Βασιλίσσης.

ἈΛεξάνδρα ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε γυνὴ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἰδοῦσα καὶ αὐτὴ τὸν ἅγιον Γεώργιον τιμωρούμενον, μετὰ τοῦ κονταρίου κατὰ τῆς γαστρὸς πληγέντα, καὶ μὴ βλαβέντα, εἶτα ἐν τροχῷ ὀξέσι σιδήροις διηρμοσμένῳ προσδεθέντα, καὶ κατὰ τοῦ καταφεροῦς ἀπολυθέντα, καὶ τὸ σῶμα εἰς πολλὰ κατατμηθέντα, καὶ πάλιν

ὑγιῆ

ὑγιῆ καταστάντα, καὶ ἐμφανισθέντα τῷ βασιλεῖ θύοντι τοῖς εἰδώλοις, καὶ τῷ παραδόξῳ θεάματι πολλοὺς παρασκευάσαντα Χριστῷ πιστεῦσαι, οἵτινες καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν ἔξω τῆς πόλεως, οἱ δὲ καὶ ἀπεκλείσθησαν ἐν φυλακαῖς· καταλιποῦσα τὴν δόξαν τῆς βασιλείας, ἐπίστευσε καὶ αὐτὴ τῷ Χριστῷ, καὶ ὡμολόγησεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἑαυτὴν Χριστιανήν. Προστάξει οὖν τοῦ Διοκλητιανοῦ παρεδόθη τῇ φυλακῇ· καὶ μετὰ ταῦτα γενομένης ἀποφάσεως τοῦ ἀποκεφαλισθῆναι Γεώργιον καὶ Ἀλεξάνδραν, τοῦτο μαθοῦσα, ἐν τῇ φυλακῇ καὶ τῷ Θεῷ εὐξαμένη, παρέδωκε τὴν ψυχήν.

rabili spectaculo plures ad Christi fidem evocantem, quorum aliqui extra civitatem decollati sunt, alii verò in carcerem detrusi. Cùm hæc, inquam, Alexandra vidisset, imperii gloriam abjiciens, etiam ipsa in Christum credidit, & coram Imperatore se Christianam esse confessa est. Jubente igitur Diocletiano in carcerem conjecta fuit. Deinde verò lata sententia, ut simul Georgius & Alexandra capitibus obtruncarentur, cùm id ipsa didicisset, in carcere preces ad Deum fundens, animam tradidit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Μιχαίου.

Ὁ Ἔνδοξος καὶ μέγας προφήτης Μιχαίας, ὑπῆρχε μὲν εἷς τῶν δέκα ἓξ Προφητῶν, ἦν δὲ ἐκ τῆς φυλῆς Ἐφραΐμ· διελέγχων δὲ τὸν βασιλέα Ἀχαὰμ ἐπὶ πολλαῖς, καὶ διαφόροις παρανομίαις, ἐμισεῖτο μὲν παρ' αὐτοῦ· οὐκ ἐφονεύετο δὲ, φοβουμένου τὸν Θεὸν, καὶ αἰδουμένου τὴν ἀρετὴν τοῦ προφήτου. Ὁμοίως δὲ φοβούμενος ὑπεχώρει, καὶ διέτριβεν ἐν τοῖς ὄρεσι τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου, ἵνα μὴ συχνῶς τῷ βασιλεῖ ἐμφανιζόμενος, καὶ διελέγχων, πρὸς φόνον αὐτοῦ τὸν θυμὸν καθοπλίσῃ. Μετὰ δὲ τελευτὴν Ἀχαὰμ, ἐλέγξας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰωρὰμ ἐπὶ ταῖς ὁμοίαις παρανομίαις, μὴ ὑπομείναντα τὸν ἔλεγχον, ἐκρατήθη. Καὶ ἀποκλεισθεὶς εἰς φυλακὴν, καὶ διαμείνας ἐνταῦθα χρόνον ἐπισυχνὸν, ἐταλαιπωρήθη ἱκανῶς. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, ἐῤῥίφη κατὰ τοῦ κρημνοῦ ὑπὸ τῶν δημίων, καὶ παραδοὺς τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, ἐτάφη.

Et memoria Sancti Prophetæ Michææ.

S. Michæas Propheta.

Gloriosus ac magnus Propheta Michæas, unus ex sexdecim Prophetis, fuit ex tribu Ephraim. Cùm autem regem Achab redargueret ob plura ac multiplicia ejus scelera, odio quidem ab eo habitus, sed minimè interfectus est, eò quod rex Deum timeret, ac Prophetæ virtutem revereretur. Adhuc tamen metu perculsus, se subduxit, ac diu in montibus commoratus est, ne crebrò præbens sese Regi conspiciendum, eumque redarguens, ad suam cædem perpetrandam illius animum excitaret. Post mortem verò Achab, cùm ipsius filium Joram ob similes iniquitates æquè increparet, nec ille Prophetæ objurgationem æquo animo perferret, comprehensus fuit, & in carcerem detrusus: ubi cùm longo temporis intervallo permansisset, ærumnas ac molestias plurimas constanter pertulit. Deinde è carcere eductus, de prærupta rupe præceps actus est à lictoribus: & cùm animam Deo tradidisset, sepultus fuit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Μαξιμιανοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Μαξιμιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχης, ἐγένετο μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, υἱὸς πλουσίων καὶ ἐνδόξων γονέων· κατά τινα δὲ χρείαν τὴν Ῥώμην ἀφεὶς, εἰς Κωνσταντινούπολιν παρεγένετο, καὶ δι' εὐφυΐαν, καὶ πολυμάθειαν, καὶ τὴν τοῦ βίου κατάστασιν, καὶ ἀκρίβειαν πρεσβύτερος ἐχειροτονήθη τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας ἁγίας παρὰ Σισιννίου τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου. Καὶ τὴν δο-

Et memoria Sancti Maximiani Patriarchæ Constantinopolitani.

S. Maximianus Patriarcha CP.

Maximianus Christi Pontifex ex antiqua Roma ortum duxit, divitum ac nobilium parentum filius. Cùm autem ob negotium quoddam Roma discessisset, Constantinopolim venit: ubi propter suam bonam indolem, & multiplicem doctrinam, nec non exactam vitæ rectitudinem, sanctæ Constantinopolitanæ Ecclesiæ Presbyter initiatus fuit à Sisinnio celeberrimo Patriarcha: cujus probitatem in omnibus planè virtutibus exprimens, in eo instituto perduravit, donec damnatus

fuit Nestorius hæreticus, qui sanctissimo Sisinnio successerat. At post ipsius hæretici Nestorii depositionem Maximianus tamquam fidelis & orthodoxus, communi Imperatoris, Cleri, ac totius populi suffragio, Constantinopolitanus Patriarcha electus fuit. Cùm verò rectè ac religiosè gregem Christi gubernasset, & ecclesiam à scandalis tutam servasset, eique per annos duos, & menses quinque præfuisset, in pace requievit.

κιμὴν αὐτοῦ ἐν πάσαις ἀρεταῖς ἐπιδειξάμενος διήρκεσε μέχρι τῆς καθαιρέσεως Νεςορίου τοῦ αἱρετικοῦ, τοῦ τὸν ἁγιώτατον Σισίννιον διαδεξαμένου. Καὶ μετὰ τὴν καθαίρεσιν αὐτοῦ τοῦ αἱρετικοῦ Νεςορίου, ψήφῳ τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ Κλήρου, καὶ τοῦ λαοῦ παντὸς, ὡς πιςὸς καὶ ὀρθόδοξος, Πατριάρχης προεχειρίσθη Κωνςαντινουπόλεως· καὶ καλῶς καὶ εὐσεβῶς τὸ τοῦ Χριςοῦ ποίμνιον ποιμάνας, καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκτὸς σκανδάλων διατηρήσας, καὶ κρατήσας ἔτη δύο, καὶ μῆνας πέντε, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Et certamen Sancti Martyris Isaacii, & sociorum ejus.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰσαακίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

S. Isaacius, & socii MM. HI tres sancti martyres Isaacius, Apollo, & Codratus famuli fuerunt Alexandræ Imperatricis: quam cùm vidissent caduca hujus ævi gloria, corruptibili imperio, & mortali Imperatore contemptis, ad Christum accurrere, eique tamquam immortali atque æterno credere, & pro eo mortem subire; etiam ipsi Christi fidem amplexi sunt: & maxima libertate loquentes, Imperatorem increparunt, impium, crudelem ac ferum ipsum appellantes, quod conjugio sibi junctæ mulieris, ex qua etiam liberos susceperat, misertus non esset. Unde in iram excitatus Imperator lictoribus præcepit, ut eos comprehenderent, ac in carcerem conjicerent. Quo peracto, tota nocte ipse Imperator cogitabat, quomodo eos interimeret: (ingenti enim furore adversùs illos accensus erat:) ideoque sequenti die eos coram se adduci jussit, &, ut Christum abnegarent, compellere conatus est. Sed cùm id ipsis suadere non valuisset, capite eos plecti mandavit.

ΟἹ τρεῖς οὗτοι ἅγιοι Μάρτυρες Ἰσαάκιος, Ἀπολλὼν, καὶ Κοδράτος, θεράποντες ὑπῆρχον τῆς βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας· καὶ ἰδόντες αὐτὴν καταφρονήσασαν δόξης προσκαίρου, καὶ βασιλείας φθαρτῆς, καὶ βασιλέως θνητοῦ, καὶ προσδραμοῦσαν τῷ Χριςῷ, καὶ πιςεύσασαν ὡς ἀθανάτῳ καὶ αἰωνίῳ βασιλεῖ, καὶ δι' αὐτὸν θανοῦσαν, ἐπίςευσαν καὶ αὐτοὶ τῷ Χριςῷ, καὶ παῤῥησιασάμενοι ἤλεγξαν τὸν βασιλέα, παράνομον αὐτὸν εἰπόντες, καὶ ὠμὸν καὶ θηριώδη, ὡς μηδὲ τὴν οἰκείαν γυναῖκα, μεθ' ἧς ἐτέκνωσεν, ἐλεήσαντα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ βασιλεὺς, προσέταξε τοῖς δημίοις κρατῆσαι αὐτοὺς, καὶ τῇ φυλακῇ παραδοῦναι. Καὶ τούτου γενομένου, αὐτὸς δι' ὅλης τῆς νυκτὸς διελογίζετο, πῶς ἂν διάθοιτο τὰ κατ' αὐτοὺς (ὠργίσθη γὰρ μεγάλως) καὶ τῇ ἐπαύριον ἀγαγὼν αὐτοὺς ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ καταναγκάσας ἀρνήσασθαι τὸν Χριςὸν, καὶ μὴ πείσας, ἀπεκεφάλισεν.

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ ΑΥ͂ΤΩ͂

ΚΒʹ.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Σικαιώτου.

ΘΕόδωρος ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχης, καὶ μέγας Θαυματουργὸς, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς Γαλατῶν χώρας, ἀπὸ χωρίου δὲ Σικαιῶν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ τοῦ παλαιοῦ· ἐγεννήθη δὲ ἐν πανδοχείῳ, τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας, διὰ κάλλους τοῦ προσώπου αὐτῆς, ἐπισπασαμένης πρὸς τὴν αὐτοῦ γέννησιν Κοσμᾶν τινα τῶν βασιλικῶν ταχοδρόμων· ἥτις καὶ εἶδεν ἐν ὀνείρῳ, ἀστέρα κατελθεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πεσεῖν ἐπὶ τὴν κοιλίαν αὐτῆς· ἐδήλου δὲ ὁ ἀστὴρ τὴν εἰς ὕστερον ἀρετὴν τοῦ παιδός· τοσοῦτος γὰρ ἐκ βρέφους ἐγένετο ἐνάρετος, ὡς καὶ τὸν ἅγιον Γεώργιον φίλον κτήσασθαι, φανερῶς συλλαλοῦντα αὐτῷ καὶ συμβαδίζοντα, καὶ ὁδηγοῦντα αὐτὸν πρὸς πᾶν ἀγαθόν· ἐξ οὗ καὶ τὰ μυρία ἐκτήσατο θαύματα. Γενόμενος δὲ μοναχὸς, ἐχειροτονήθη καὶ Ἐπίσκοπος Ἀναστασιουπόλεως, καὶ διὰ τὰ πολλὰ θαύματα περιβόητος φανεὶς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ τῷ κόσμῳ παντὶ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ναθαναήλ.

ΝΑθαναὴλ ὁ τοῦ Χριστοῦ φίλος καὶ Ἀπόστολος, ἦν μὲν ἀπὸ Κανὰ πόλεως τῆς Γαλιλαίας, ἔνθα ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν κληθεὶς εἰς γάμον μετὰ τῆς παναχράντου αὐτοῦ μητρὸς, καὶ τῶν ἱερῶν μαθητῶν, τὸ πρῶτον θαῦμα ἐποίησε, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλών. Προσεδέχετο δὲ καὶ αὐτὸς τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς νομομαθεὶς, τὸν παρ' ἐκείνων λεγομένου Μεσία. Εὑρὼν οὖν αὐτὸν Φίλιππος ὁ Ἀπόστολος ὁ ἀπὸ Βηθσαϊδὰ, ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἀνδρέου καὶ Πέτρου, ὡς γινώσκων ὅτι προσδέχεται τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ περιχαρείας εἶπεν αὐτῷ. Ὦ Ναθαναὴλ, ὃν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, καὶ οἱ Προφῆται, εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν Ἰωσὴφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Ἀπελθὼν οὖν καὶ ἰδὼν τὸν Χριστὸν, καὶ πιστεύσας αὐτῷ, ἠκολούθη αὐτῷ. Καὶ μετὰ τὸ πάθος αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀνάληψιν, κηρύττων αὐτὸν ὡς Θεὸν, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

MHNI'

EODEM MENSE

Die Vigesima secunda. 22.

Memoria Sancti Patris nostri Theodori Sicæota.

S. Theodorus Sicæota.

THeodorus Christi Pontifex, ac magnus Thaumaturgus, natus est in regione Galatiæ in oppido, qood Sicæon appellatur, Justiniano seniore imperante. Genitus verò fuit in taberna diversoria, ubi mater ipsius Maria eximia oris sui pulchritudine ad eum progignendum attraxerat virum quemdam nomine Cosmam, qui inter Imperatoris cursores adscriptus erat. Eadem porrò ejus mater vidit in somnis sidus è cœlo delabi, atque in suum sinum decidere: quod sane sidus futuram pueri virtutem prænunciabat. Adeo enim ipse ab ineunte ætate virtutis studiosus atque amans fuit, ut sanctum Georgium amicum sibi comparaverit, qui & palam cum eo colloqui, & frequenter convenire, atque ad omne opus bonum ipsum perducere consueverat. Unde innumera edidit miracula. Cùm verò monasticam vitam suscepisset, Episcopus Anastasiopolis ordinatus est. Demum cùm apud Imperatores, ac universum terrarum orbem plurimis editis miraculis celebris evasisset, in pace ad Dominum migravit.

Et memoria Sancti Apostoli Nathanaëlis.

S. Nathanael Apost.

NAthanaël Christi amicus & Apostolus fuit ex Cana civitate Galilææ, ubi Christus Deus noster ad nuptias vocatus unà cum intemerata ejus genitrice, & sacris discipulis, primum edidit miraculum, aquam in vinum convertens. Expectabat autem & ipse, quod legis peritus esset, adventum Christi, qui apud ipsos Messias dicebatur. Quare cùm in eum incidisset Philippus Apostolus, qui erat à Bethsaida civitate sanctorum Apostolorum Andreæ & Petri, sciretque Christi adventum ab ipso expectari, summa cum lætitia ait illi: O Nathanaël: quem scripsit Moyses in lege, & Prophetæ, invenimus Jesum filium Joseph à Nazaret. Abiens itaque, cùm Christum vidisset, illique credidisset, secutus est eum. Post illius verò passionem atque ascensionem, prædicans ipsum Deum esse, in pace decessit.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

23. Die Vigesima tertia.

ΚΓ'.

Certamen Sancti Magni Martyris Georgii.

S. Georgius M.

GEorgius Christi martyr fuit imperante Diocletiano ex regione Cappadociæ, illustri genere, ac dignitate Comes. Persecutione autem adversus Christianos excitata, cùm illi diebus singulis mactarentur, ipse coram tyranno intrepide se sistens, eum redarguit. Ideirco hastili in ventre percussus, & rotæ acutis undique ferreis circumseptæ cuspidibus alligatus, superne exsolutus fuit. Deinde in frusta dissectus, iterùm incolumis evasit: atque insperato Imperatorem conveniens, multos ad Christi fidem amplectendam induxit. Posthæc variis tormentis iterum excruciatus, Magnentio signum aliquod exposcente, virum quemdam, qui longe antea mortuus fuerat, ad vitam revocavit. Unde similiter plures Christo nomen dederunt, inter quos fuit quidam nomine Glycerius, cujus mortuum bovem sanctus Georgius vitæ restituerat, qui etiam capite plexus est. Ipsi verò sancto Georgio, eùm idola precibus subvertisset, gladio caput amputatum fuit.

Α'θλησις τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου.

ΓΕώργιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς χώρας δὲ Καππαδοκίας, γένους ἐνδόξου, κόμης τὴν ἀξίαν. Διωγμοῦ δὲ ὄντος, καὶ τῶν Χριστιανῶν καθεκάστην ἡμέραν φονευομένων, αὐτὸς σταθεὶς ἐνώπιον τοῦ τυράννου, ἤλεγξεν αὐτόν. Διὰ τοῦτο μετὰ τοῦ κονταρίου τὴν γαστέρα διατέμνεται, καὶ ἐν τροχῷ δεθεὶς πάντοθεν ἔχοντι σιδηρᾶ ἠκονημένα προσηρμοσμένα κατὰ τοῦ καταφερoῦς ἀπελύθη, καὶ κατακοπεὶς πάλιν ὑγιὴς, καὶ ἐμφανισθεὶς ἀνελπίστως τῷ βασιλεῖ, πολλοὺς ἔπεισε πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Καὶ πάλιν τιμωρηθεὶς διαφόρως, τοῦ Μαγνεντίου σημεῖον ἐπιζητήσαντος, ἀνέστησε νεκρὸν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότα, καὶ πάλιν ἐπίστευσαν πολλοὶ, ἐν οἷς ἦν καὶ Γλυκέριος, οὗ τὸν βοῦν θανόντα ὁ ἅγιος ἤγειρεν, ὃς καὶ ἀπεκεφαλίσθη· καταστρέψας δὲ διὰ προσευχῆς τὰ εἴδωλα, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

24. Die Vigesima quarta.

ΚΔ'.

Certamen Sanctorum Martyrum Pasicratis, & Valentini.

SS. Pasicrates, & Valentinus MM.

MArtyres Christi Pasicrates, & Valentinus fuerunt ex civitate Dorostolo in Macedonia, milites quidem, sed tamen Christiani. Unde eùm viderent ab idololatris lapides animo carentes adorari, zelo commoti, palam ac liberè Christum solum Deum esse, idola verò res esse omnis sensus expertes, professi sunt. Comprehensi proinde, coram Præside adducti fuerunt: idoloque Apollinis eis exhibito, ut illi sacrificarent, currens Pasicrates in illud exspuit. At accedens

Α'θλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Πασικράτους, καὶ Βαλεντίνου.

ΟΙ' τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες Πασικράτης, καὶ Βαλεντῖνος ὑπῆρχον ἐκ τῆς πόλεως Δωροστόλου τῆς Καππαδοκίας, στρατιῶται μὲν ὄντες, Χριστιανοὶ δέ. Θεωροῦντες οὖν τοὺς εἰδωλολάτρας λίθοις προσκυνοῦντας ἀψύχοις, ἐζήλωσαν, καὶ παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ὡμολόγησαν μόνον· τὰ δὲ εἴδωλα ἄψυχον ὕλην. Κρατηθέντες οὖν ἤχθησαν πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ ὑποδειχθέντος τοῦ εἰδώλου τοῦ Ἀπόλλωνος, ἵνα θύσωσι, δραμὼν

μῶν ὁ Πασικράτης ἐνέπεσεν εἰς αὐτόν. Καὶ προσελθὼν αὐτῷ τῷ Πασικράτει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ πρὸ μικροῦ διὰ φόβον τὸν Χριστὸν ἀρνησάμενος, συνεβούλευε θῦσαι, καὶ ἀπαλλαγῆναι τῶν βασάνων. Ὁ δὲ ἀπώσατο, ἀνάξιον αὐτὸν εἰπὼν τῆς αὐτοῦ συγγενείας. Ἐρωτηθέντος δὲ τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου, καὶ τὰ ὅμοια φρονεῖν τῷ Πασικράτει εἰπόντος, ἀμφότεροι τὰς τιμίας αὐτῶν κεφαλὰς χαίροντες ἀπετμήθησαν, τῆς μητρὸς Πασικράτους παρούσης καὶ προθυμοποιούσης αὐτὸν πρὸς τὸ μαρτύριον.

dens ad eumdem Pasicratem ipsius frater, qui paulo ante tormentorum metu à Christo defecerat, ei suadere conabatur, ut adoraret, atque ita tormenta evitaret. Ille verò fratrem repulit, sua cognatione eum indignum appellans. Interrogatus deinde sanctus Valentinus, eadem cum Pasicrate sentire se respondit: ac proinde ambo summa cum lætitia pretiosis capitibus plexi sunt, cùm & ipsa Pasicratis mater præsens esset, filiumque ad martyrium alacriter subeundum adhortaretur.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐσεβίου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Μετὰ τελευτὴν τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου προσέταξεν ὁ Διοκλητιανὸς τοὺς πανταχοῦ εὑρισκομένους Χριστιανούς, καὶ μάλιστα τοὺς δι' αὐτὸν εἰς φυλακὰς ἀποκλεισθέντας, ἢ θύοντας τοῖς ψευδωνύμοις Θεοῖς ἀπελυθῆναι, καὶ διατρίβειν ἐν τοῖς ζῶσιν, ἢ μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἰσχυρῶς βασανίζεσθαι, καὶ τελευταῖον τῇ τοῦ θανάτου παραπέμπεσθαι ψήφῳ. Ἐπεὶ δὲ καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι τὰ παρὰ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου γεγονότα θαύματα θεασάμενοι, καὶ Χριστῷ πιστεύσαντες, εἰς φυλακὴν ἀπεκλείσθησαν· καὶ τῆς φυλακῆς ἐξελθόντες, καὶ τῷ τυράννῳ παραστάντες, ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστόν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις· καὶ οὐκ ἐπείσθησαν· πρῶτον μὲν γυμνωθέντες ἐξέσθησαν, ἕως αἱ σάρκες αὐτῶν ἐπὶ τὴν γῆν κατέρρευσαν. Ἔπειτα κρεμασθέντες ἐτύφθησαν ἀφειδῶς, μέχρις οὗ τὰ σπλάγχνα αὐτῶν ἔξωθεν ἀνεφάνησαν· καὶ τέλος τὰς ἱερὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Et certamen Sancti Martyris Eusebii, & sociorum ejus.

POST mortem sancti magni Martyris Georgii, præcepit Diocletianus, ut omnes, qui ubique terrarum Christiani invenirentur, ac præsertim ii, qui propter ipsum sanctum Georgium in carceres detrusi fuerant, vel falsis diis sacrificantes, è vinculis liberarentur, & incolumes dimitterentur; aut, si id præstare recusarent, crudeliter primum excruciarentur, ac demum mortis pœna damnarentur. Idcirco hi sancti viri, qui cùm edita à magno Martyre Georgio miracula vidissent, & in Christum credidissent, in carcerem conjecti fuerant, inde egressi, & coram tyranno adducti, jussi sunt Christum abnegare, & idolis sacrificare. Cùm verò non assensissent, primum quidem denudati, depexi sunt, usque dum eorum carnes in humum diffluerent: deinde suspensi, atrociter verberati sunt, quousque eorum intestina apparerent: ac demum sacris capitibus obtruncati fuerunt. S. Eusebius, & socii MM.

Καὶ Et

Et memoria Sanctæ Elisabet Thaumaturgæ.

S. Elisabet Thaumaturga.

SAncta & Thaumaturga Elisabet ab ipsa infantia sanctorum Patrum doctrinis obsecuta, seipsam religiosæ exercitationis laboribus addixit. Unde gratiam curationum adepta, cujuscumque generis morbos sanabat. Plura autem alia præclarè gessit: pauperibus enim præsto fuit: viduas adjuvit: orphanis alimenta subministravit: eos qui injurias patiebantur, ab eorum oppressoribus liberavit. Quovis etiam anni tempore una dumtaxat veste induta, frigoris rigorem sustinuit, etsi divino Spiritu fervebat. Toto vitæ spatio corpus suum aqua nunquam abluit: ac, ut olim magnus Moyses fecerat, quadraginta diebus jejunans ab omni prorsus cibo abstinuit. Trium annorum decursu Deum quidem mentis acie in cœlo intuita est, corporis verò oculis cœlum non aspexit. Pane non vescebatur: aliquando etiam ne oleum quidem degustabat. Cum autem sic vixisset, ac innumera miracula edidisset, obdormivit in Domino.

Καὶ Μνήμη τῆς ὁσίας Ἐλισάβετ τῆς Θαυματουργοῦ.

Ἡ Ὁσία καὶ Θαυματουργὸς Ἐλισάβετ, ἐκ βρέφους τῶν ἁγίων πατέρων ταῖς διδασκαλίαις κατακολουθήσασα, τοῖς δὲ τῆς ἀσκήσεως πόνοις ἑαυτὴν ἐξέδωκεν· ἐξ οὗ ἐκ χάριν λαβοῦσα τῶν ἰαμάτων, παντοῖα θεραπεύει νοσήματα. Εἶχε δὲ κατορθώματα πολλά· πτωχῶν γὰρ προΐστατο, χήραις ἐβοήθει, ὀρφανοῖς ἐπεχορήγει τροφάς, ἀδικουμένους ἐκ τῶν ἀδικούντων αὐτοὺς ἐῤῥύετο. Ἦν δὲ πάντα τὸν χρόνον μονοχίτων, ταλαιπωρουμένη ὑπὸ τοῦ κρύους, εἰ καὶ τῷ θείῳ ἐθάλπετο πνεύματι· τὸ δὲ σῶμα διὰ παντὸς τοῦ βίου αὐτῆς ὕδατι οὐκ ἔπλυνεν· ἀλλὰ καὶ, ὡς ὁ μέγας Μωσῆς, τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐνήστευσε, μὴ γευσαμένη τὸ σύνολον· καὶ ἐπὶ τρισὶν ἔτεσι, τοῖς μὲν νοητοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν ἐν οὐρανοῖς Θεὸν ἔβλεπε, τοῖς δὲ σωματικοῖς τὸν οὐρανὸν οὐκ ἐθεάσατο. Ἄρτου οὐ μετέλαβεν· ἐλαίου ποτὲ οὐκ ἐγεύσατο. Οὕτω δὲ βιώσασα καὶ μυρία θαυματουργήσασα, ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ ΑΥ̓ΤΩ͂

25. Die Vigesima quinta.

ΚΕ'.

Certamen Sancti Apostoli & Evangelistæ Marci.

S. Marcus Evangelista.

MArcus divinus Christi Apostolus, post ascensionem Domini nostri Jesu Christi, in tota Ægypto, Lybia, & Pentapoli, imperante Tiberio Cæsare, verbum Christi prædicavit. Scripsit etiam sanctum, quod ejus nomen præfert, Evangelium, Petro Apostolorum Principe illud ei dictante. Ordinatus verò Alexandriæ Episcopus, Christi ecclesias ornavit, constituens per universam Ægypti provinciam Episcopos, & fidei verbum propagans. Cùm autem quadam die juxta mare populos edoceret, insidiosè ab idolorum cultoribus detentus, & funibus constrictus, raptatus adeo fuit, ut carnes ejus saxis illisæ lacerarentur, & sanguis ejus terram irrigaret. Conjectus deinde fuit in carcerem, ubi Dominus

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.

Μάρκος ὁ τοῦ Χριστοῦ θεῖος Ἀπόστολος, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν πάσῃ τῇ Αἰγύπτῳ, καὶ Λυβίῃ, καὶ Πενταπόλει, ἐπὶ τῆς βασιλείας Τιβερίου Καίσαρος, τὸν τοῦ Χριστοῦ ἐκήρυξε λόγον· συνεγράψατο δὲ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν ἅγιον Εὐαγγέλιον, Πέτρου τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων ἐξηγησαμένου αὐτῷ. Χειροτονηθεὶς δὲ Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, ἐκόσμει τὰς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, χειροτονῶν Ἐπισκόπους κατὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν Αἰγύπτου, καὶ αὐξάνων τὸν λόγον τῆς πίστεως. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν διδάσκων παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐπεβουλεύθη

παρὰ

παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ χοινίοις δεθεὶς ἠωρεῖτο. Καὶ αἱ μὲν σάρκες αὐτοῦ κατέβρεχε τὴν γῆν. Εἶτα ἐρρίφη ἐν φυλακῇ· ἔνθα φανεὶς αὐτῷ ὁ Κύριος, βασιλείαν ὑπέσχετο οὐρανῶν· καὶ ἐπὶ τῇ αὔριον τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ συρόμενος, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

minus illi apparens, cœlorum regnum ei promisit. Sequenti die è carcere eductus, atque iterum raptatus, spiritum Deo reddidit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σάβα τοῦ Στρατηλάτου.

ΣΑβας ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐρηλιανοῦ, τὴν τοῦ στρατηλάτου ἐπέχων ἀρχὴν, ἐν Ῥώμῃ τῇ πόλει. Ὑπῆρχε μὲν τὸ γένος Γότθος, Χριστιανὸς δὲ ὢν, ἐπεσκέπτετο τοὺς ἐν φυλακαῖς ἁγίους, καὶ ἐθεράπευεν· ἀλλὰ καὶ βίου καθαρότητι, καὶ ἀσκήσει τὰ πονηρὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐφυγάδευε πνεύματα. Διαβληθεὶς δὲ ἐκρατήθη καὶ ἤχθη πρὸς τὸν βασιλέα. καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ῥίψας τὴν περικειμένην αὐτῷ ζώνην, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Κρεμασθεὶς οὖν ἐξέσθη, καὶ λαμπάσιν ἐκάη· ἐξ ὧν παραδόξως σωθεὶς, ἄνδρας ἑβδομήκοντα πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐξεκαλέσατο, οἵτινες παραυτίκα τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Εἶτα παρεδόθη τῇ φυλακῇ, ἔνθα καὶ ἐπιφανεὶς αὐτῷ ὁ Χριστὸς ἰσχὺν ἐχαρίσατο πλείονα· καὶ τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ αὖθις καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ξίφει τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Et certamen Sancti Martyris Sabæ Ducis.

S. Sabas Dux M.

SAbas Christi martyr, imperante Aureliano, Ducis militum munere in urbe Roma fungebatur. Cùm autem genere quidem Gotthus esset, religione verò Christianus, sanctos carceri inclusos invisere, eisque famulari consueverat. Ob illibatæ insuper vitæ tenorem, ac religiosas exercitationes, ex obsessis hominum corporibus malos spiritus ejiciebat. Delatus autem & comprehensus, atque ad Imperatorem adductus, baltheum militarem, quo cingebatur, coram eo projecit, & Christum confessus est. Suspensus igitur fuit, & dilaniatus, & facibus ustulatus. Ex quibus tormentis eùm miraculosè sospes atque incolumis evasisset, viros septuaginta ad Christi fidem evocavit, qui omnes illico capite obtruncati fuerunt. Posthæc in carcerem conjectus est, ubi eùm Christus illi apparuisset, longe plus roboris ei concessit. Eductus demum è carcere, jussusque Christum abnegare, ac idolis sacrificare, cùm id facere nollet, factum ejus caput gladio abscissum fuit.

EODEM MENSE

26. Die Vigeſima ſexta.

Certamen Sacroſancti Martyris Baſilei Epiſcopi Amaſeæ.

S. Baſileus Epiſc. Amaſeæ & Martyr.

SAcroſanctus martyr Baſileus, imperante Licinio, Epiſcopus fuit Amaſeæ. Martyrium autem ſubiir hunc in modum. Ancilla quædam uxoris Licinii, quæ Glaphyra dicebatur, ut pudicitiæ ſtudio concubitum ipſius evitaret, dominæ ſuæ conſilio cum ingenti nummorum copia occultè in Orientales plagas aufugit: & cùm Amaſeam veniſſet, ab Epiſcopo Baſileo tamquam Chriſtiana excepta fuit. Cùm autem id reſciviſſet Licinius, ambos coram ſe adduci mandavit. Sed Glaphyra, quæ jam fato conceſſerat, ab ipſius manibus effugit. Baſileus verò Epiſcopus vinctus Nicomediam adducitur: cùmque Imperatorem redarguiſſet, capite obtruncatus eſt, & in mare projectus; ſeorſim quidem corpus ejus, & ſeorſim caput. At Dei providentia ipſius corpus capiti conjunctum eſt, undiſque ſupernatans, in Sinope urbe inventum fuit, ac deinde Amaſeæ depoſitum.

Et certamen Sancti Martyris Publii.

S. Publius M.

SAnctus hic Chriſti martyr Publius miles fuit, Licinii Imperatoris copiis adſcriptus, & ab ipſo plurimum dilectus, quod in multis belli occaſionibus ſe ſtrenue ac fortiter geſſiſſet. Quando autem ſacroſanctus martyr Baſileus ex urbe Amaſea vinctus coram Licinio adductus eſt, eumque generosè redarguit, ac impurorum dæmonum deceptionem deteſtatus, quæ ſpectant ad diſpenſationem veri Dei & ſalvatoris noſtri Jeſu Chriſti, enarravit; militari baltheo, quo erat præcinctus, atque armis projectis, ſe Chriſtianum eſſe profeſſus eſt, ac cœleſtis numinis ſervum & militem. In iram proinde excitatus Imperator, ac facie extemplo mutatus, primum quidem illum blanditiis ab hujuſmodi mentis ſententia amovere conatus eſt: at cùm id aſſequi nequi-

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Κϛ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως Ἐπισκόπου Ἀμασείας.

ΒΑσιλεὺς ὁ ἱερομάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικιννίου. Ἐπίσκοπος δὲ ἦν Ἀμασείας, ἐμαρτύρησε δὲ τρόπῳ τοιούτῳ. Δούλη τις τῆς γυναικὸς Λικιννίου, Γλαφύρα καλουμένη, φεύγουσα τὴν ἐκείνου μίξιν διὰ σωφροσύνην, τῇ βουλῇ τῆς κυρίας αὐτῆς, μετὰ χρημάτων πολλῶν, κρύφα πρὸς τὰ τῆς Ἀνατολῆς μέρη ἐξέφυγε, καταλαβοῦσα τὴν πόλιν Ἀμάσειαν, καὶ ὑποδεχθεὶς ὡς Χριστιανὴ παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Βασιλέως. Μαθὼν δὲ τοῦτο Λικίννιος, καὶ ἀποστείλας, ἀμφοτέρους ἐκέλευσεν ἀχθῆναι. Ἀλλ' ἡ μὲν Γλαφύρα ἤδη τελευτήσασα, ἐξέφυγε τὰς χεῖρας αὐτοῦ· ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Βασιλεὺς δέσμιος ἀχθεὶς εἰς Νικομήδειαν, καὶ τὸν βασιλέα ἐλέγξας, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἐρρίφη ἐν τῇ θαλάσσῃ, χωρὶς μὲν τὸ σῶμα αὐτοῦ, χωρὶς δὲ ἡ κεφαλή. Προνοίᾳ δὲ Θεοῦ προσεκολλήθη τὸ σῶμα τῇ κεφαλῇ, καὶ ἀναπλεύσαν τὸ ῥεῦμα, εὑρέθη ἐν Σινώπῃ, εἶτα ἐτέθη ἐν Ἀμασείᾳ.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πουπλίου.

ΣΤρατιώτης ἦν οὗτος ὁ ἅγιος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Πούπλιος, στρατευόμενος ὑπὸ τῷ βασιλεῖ Λικιννίῳ, καὶ ἀγαπώμενος ὑπ' ἐκείνου, διὰ τὸ πολλάκις ἐν πολλοῖς ἀνδραγαθῆσαι πολέμοις. Ὅτε δὲ δέσμιος ἤχθη ἐξ Ἀμασείας ὁ ἅγιος Ἱερομάρτυς Βασιλεὺς, καὶ σταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ Λικιννίου, ἤλεγξεν ἀνδρείως αὐτόν τε καὶ τὴν πλάνην τῶν ἀκαθάρτων δαιμόνων, καὶ διεξῆλθε τὰ περὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ῥίψας τὰ ὅπλα καὶ τὴν ζώνην, ἣν περιεβέβλητο, ὡμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανὸν, καὶ τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ δοῦλον καὶ στρατιώτην. Ὀργισθεὶς οὖν ὁ Βασιλεὺς,

καὶ

καὶ ἀλλοιώσας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τῷ πολλῷ θυμῷ, πρῶτον μὲν διὰ κολακείας ἐσπούδαζεν μεταθῆναι αὐτὸν τῆς τοιαύτης γνώμης· ὡς δὲ οὐκ ἔπεισεν, ἰσχυρῶς βασανίσας, μαχαίρᾳ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπέτεμεν.

quiret, crudeliter eum excruciari, atque ense demum caput ei amputari mandavit.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι Α'ΥΤΩ͂Ι

ΚΖ'.

EODEM MENSE

Die Vigesima septima. 27.

Μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Σωσιπάτρου, καὶ Ἰάσωνος.

Ἰάσων, καὶ Σωσίπατρος γεγόνασι μὲν μαθηταὶ Παύλου τοῦ Ἀποστόλου· τούτων μὲν, ὁ μὲν Ἰάσων ἀπὸ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, ἧς καὶ Ἐπίσκοπος ἐγένετο· ὁ δὲ Σωσίπατρος ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας, γενόμενος καὶ αὐτὸς Ἐπίσκοπος Ἰκονίου. Ἐπὶ χρόνοις δέ τισι τὰς ἑαυτῶν ἐκκλησίας κυβερνήσαντες, ἀπῆλθον εἰς τὴν δύσιν ὠφελῆσαί τινας. Καὶ καταλαβόντες τὴν νῆσον Κερκύρων, κτίζουσιν ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Καὶ μαθὼν τοῦτο Κερκυλῖνος, ὁ τῆς νήσου βασιλεὺς, ἀπέκλεισεν αὐτοὺς εἰς φυλακήν· ἔνθα ἰδόντες αὐτοὺς ἑπτὰ λῃσταὶ ἀποκεκλεισμένοι ὄντες, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ δεσμοφύλαξ Ἀντώνιος, ὅστις καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Καὶ κατελθόντος πυρὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατακαύσαντος τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἀπελύθησαν οἱ ἅγιοι, καὶ πολλοὺς ὠφελήσαντες, ὕστερον ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθησαν.

Memoria Sanctorum Apostolorum Sosipatri, & Jasonis.

Jason, & Sosipater discipuli fuerunt Apostoli Pauli. Et Jason quidem natus est Tarsi in Cilicia, cujus etiam civitatis Episcopus fuit: Sosipater verò Patris in Achaja natus, Episcopus fuit Iconii. Cùm autem per aliquot annos ecclesias suas gubernassent, in Occidentem abierunt, ut aliquos juvarent. Cùmque in Corcyram insulam venissent, sancti Stephani Protomartyris nomine ecclesiam construxerunt. Hæc cùm Cercylinus insulæ regulus intellexisset, conjici ipsos jussit in carcerem: ubi cùm eos vidissent septem latrones, qui ibidem inclusi erant, in Christum crediderunt: similiter & carceris custos Antonius, qui proinde capite obtruncatus fuit. Posthæc cùm ignis è cœlo delapsus duos reguli filios, ejusque uxorem combussisset, vinculis soluti fuerunt sancti viri: qui cùm multis profuissent, demum in pace decesserunt. SS. Sosipater, & Jason.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Κερκύρας.

Μετὰ τὸ τελευτῆσαι ὑπὸ τοῦ οὐρανίου πυρὸς τοὺς υἱοὺς Κερκυλίνου τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἀπολυθῆναι τοὺς ἁγίους, ἐκράτησεν αὐτοὺς Καρπιανὸς ὁ τῆς νήσου ἔπαρχος, καὶ ἐτιμώρει προστάξει τοῦ βασιλέως. Προκύπτουσα δὲ ἀπὸ τῆς θυρίδος Κερκύρα ἡ αὐτοῦ θυγάτηρ, καὶ θεωροῦσα τοὺς ἁγίους βασανιζομένους, ἐπίστευσε. Καὶ Χριστιανὴν ἑαυτὴν ὁμολογήσασα, παρέστη ἐνώπιον τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Καὶ ἀναγκασθεῖσα ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεῖσα, ἐκδίδοται καὶ αὐτὴ τῷ ἐπάρχῳ. Ὁ δὲ ἔπαρ-

Et certamen Sanctæ Martyris Cercyræ.

Postquam delapso è cœlo igne Cercylini reguli filii & conjux periissent, ac præfati sancti viri vinculis soluti fuissent, eos comprehendit Carpianus insulæ præses, ac reguli jussu tormentis subjecit. Cùm autem ex fenestra prospiceret Cercyra ipsius filia, sanctosque cruciatibus vexari videret, Christi fidem amplexa est, seque Christianam professa, coram patre suo adstitit: à quo jussa Christum abnegare, cùm non assensisset, tradita etiam ipsa fuit præsidi. At præses eam dedit cuidam Æthiopi, ut ipsam corrumperet. Dei autem nutu ursa aliunde superveniens, ab attentato scelere Æthiopem prohibuit, & virginem incorruptam custodivit. Quo viso pro- S. Cercyra M.

χος

K digio

digio eùm Æthiops ille Chriſti fidem ſuſcepiſſet, enſe obtruncatus fuit. At ſancta Cercyra primum ſuſpenſa, & emiſſo fumo ex ſuppoſito igne cruciata, dein ſagittis transfixa, ac demum lapidibus obruta, martyrium conſummavit.

χος παρέδωκεν αὐτὴν Αἰθίοπί τινι, εἰς τὸ διαφθαρῆναι αὐτήν. Προστάξει δὲ Θεοῦ ἄρκτος ποθὲν ἐλθοῦσα, ἐκώλυσε τὸν Αἰθίοπα τοῦ ἐπιχειρήματος, καὶ ἐφύλαξε τὴν παρθένον ἀδιάφθορον· ἰδὼν οὖν τὸ θαῦμα ὁ Αἰθίοψ, καὶ πιστεύσας, μαχαίραις κατεκόπη. Ἡ δὲ ἁγία Κερκύρα κρεμασθεῖσα, καὶ ὑποκαπνισθεῖσα, καὶ τοξευθεῖσα, καὶ λιθοβοληθεῖσα, ἐτελειώθη.

Et certamen Sancti Martyris Saturnini, & ſociorum ejus.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σατορνίνου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

S. Saturnini, & socii MM.

HI ſancti ſeptem latronum principes fuerunt, qui in carcere ob doctrinam ſanctorum Apoſtolorum Jaſonis & Soſipatri Chriſto nomen dederunt, ac unà eum iis, qui poſtea Chriſtianam teligionem per ſanctam Cercyram amplexi ſunt, poſt hujus obitum è carcere educti, ipſi quidem ſeptem extra civitatem abducti, in lebetes pice, eera, oleoque repletos atque effervefactos injecti, martyrium conſummarunt. Reliqui verò fratres in quamdam parvam inſulam deportati, divinis precibus vacabant. Cùm vero id regulus ſciviſſet, conſcenſo navigio, ad illos interimendos properans, in mare demerſus fuit. Alius autem regulus, qui poſt ipſum inſulæ dominium obtinuit, in candentem fornacem ſanctos injici mandavit. At cùm eos inde incolumes egreſſos vidiſſet, Chriſto eredidit, mutato nomine Sebaſtianus nuncupatus: & exinde Chriſtum prædicavit unà cum ſanctis Apoſtolis: eum quibus vita rectè tranſacta, in pace deceſſit.

ΟὟτοι οἱ ἅγιοι ὑπῆρχον οἱ πιστεύσαντες ἐν τῇ φυλακῇ τῷ Χριστῷ διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου, ἑπτὰ λῄσταρχοι, μετὰ καὶ τῶν πιστευσάντων ὕστερον ὑπὸ τῆς ἁγίας Κερκύρας· καὶ μετὰ τελευτὴν αὐτῆς ἐκβληθέντες τῆς φυλακῆς οἱ ἑπτὰ, καὶ ἀχθέντες ἔξω τῆς πόλεως, ἐνεβλήθησαν εἰς λέβητας γέμοντας πίσσης, καὶ κηροῦ, καὶ ἐλαίου, καὶ βράζοντες ἐτελειώθησαν. Οἱ δὲ καταλειφθέντες ἀδελφοὶ, εἰς νησίδιόν τι ἀπελθόντες, προσηύχοντο τῷ Θεῷ. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον, καὶ ἀπερχόμενος φονεῦσαι αὐτοὺς, κατεποντίσθη· καὶ κρατήσας ἕτερος βασιλεὺς τῆς νήσου, ἐνέβαλεν τοὺς ἁγίους εἰς κάμινον, καὶ ἰδὼν αὐτοὺς ὑγιεῖς ἐξελθόντας, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, μετονομασθεὶς Σεβαστιανὸς, καὶ ἐκ τότε τὸν Χριστὸν ἐκήρυττεν ἅμα τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις· μεθ᾽ ὧν καλῶς βιώσας ἐν εἰρήνῃ, ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ ΑΥ͂ΤΩ͂

EODEM MENSE

ΚΗ'.

Die Vigesima octava. 28.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Δάδα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες Δάδας, Μάξιμος, καὶ Κυϊντιλιανός, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, καὶ Ταρκυΐνου Ὑπάτου, ἐκ τῆς πόλεως δὲ Δωροστόλου τῆς Μακεδονίας. Καὶ ὁ μὲν Μάξιμος Ἀναγνώστης ἦν τῆς ἁγιωτάτης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας, καλῶς ἑρμηνεύων τὰς θείας γραφὰς, καὶ διδάσκων ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ· ὁ δὲ Δάδας, καὶ Κυϊντιλιανὸς ἦσαν αὐτοῦ μαθηταὶ καὶ φίλοι. Καταμηνυθέντες δὲ τῷ τῆς πόλεως Ἄρχοντι, καὶ κρατηθέντες, παρέστησαν αὐτῷ· καὶ ἐρωτηθέντες, καὶ τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ ὁμολογήσαντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακήν. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, καὶ καταναγκασθέντες θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, γυμνωθέντες, καὶ ἁπλωθέντες ἐπὶ τὴν γῆν, ἐκ τεσσάρων δεδεμένοι, ἐτύφθησαν· εἶτα ἀπεκεφαλίσθησαν· ὧν τὰ λείψανα ἀποκομισθέντα, ἐτέθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Certamen Sancti Martyris Dadæ, & sociorum ejus.

Martyres Christi Dadas, Maximns, & Quiotilianus ex urbe Dorostolo in Macedonia fuerunt, Maximiano Imperatore, & Tarquinio Coosule. Et Maximus quidem sanctissimæ Dei ecclesiæ Lector fuit, divinarum Scripturatum optimus interpres, & in Christi uomine docens. Dadas verò, & Quintilianus erant ejus discipuli, & amici. Deounciati proinde civitatis Præsidi, & comprehensi, cotam ipso adducti fuerunt: atque ab eo ioterrogati, cùm Christum liberè confessi fuissent, in carcerem detrusi fuit: ex quo deinde educti, atque idolis sactificare jussi, cùm constanter respuissent, denudati primum, & super humum extensi, ex quatuor partibus ligati, cæsi sunt: ac demum capite obtruncati. Eorum reliquiæ inde translatæ, Constantinopoli depositæ fuerunt. S. Dadas, & socii MM.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ζήνωνος, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Ζήνων ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἅμα τοῖς ἁγίοις Εὐσεβείῳ, Νέωνι, καὶ Βιταλίῳ, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας· κατηχηθέντες δὲ ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἰάσωνος, καὶ Σωσιπάτρου, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ· καὶ διαβληθέντες Κερκυλίνῳ τῷ τῆς νήσου βασιλεῖ, ἐκρατήθησαν· καὶ δεθέντες ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ἁλύσεσι βαρείαις, παρέστησαν ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ ἐρωτηθέντες, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, γυμνωθέντες τῶν ἱματίων αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὴν γῆν ἁπλωθέντες, καὶ δεθέντες χεῖρας καὶ πόδας σχοινίοις, ἐτύφθησαν ῥάβδοις. Ἐπὶ πολλαῖς τε ὥραις καταναγκασθέντες ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦ-

σαι

Et certamen Sancti Martyris Zenonis, & sociorum ejus.

Zenon Chtisti martyr, unà cum sanctis Eusebio, Neone, & Vitalio, fuit ex Coreyræ iosula. Instructi autem à sanctis Apostoli Jasone, & Sosipatro, Chtisto cterediderunt. Delati igitur apud Cereylinum insulæ tegulum, & comprehensi, gravibusque catenis ab idololatris constricti, coram ipso adducti sunt. Cùm verò ab eo interrogati, Christum professi essent, vestibus primum denudati, ac supet humun extensi, funibusque manibus ac pedibus alligati, per plures horas virgis cæsi sunt, ut cogerentur Christum abnegare, & idolis sacrificare. Sed cùm id constanter tecusassent, ac ne verbo quidem dæmoniis sacrificare consensissent, in carcerem propè mortui detrusi fuerunt. Demum ingenti ignis fornace accensa, è carcere educti, in S. Zeno, & socii MM.

illam injecti sunt: atque ita vivendi finem fecerunt.

Et memoria Sancti Patris nostri Memnonis Thaumaturgi.

S. Memnon Thaumaturgus. Sanctus Pater noster Memnon Thaumaturgus cùm hæc sancti Evangelii verba audisset: Qui non reliquerit patrem, vel matrem, vel fratres, vel sorores, vel domos, vel agros, non potest meus esse discipulus: corde compunctus, relictis omnibus, secutus est Christum. Atque ita in virtutum exercitationibus contendit, ut purissimum planè domicilium, ac dignissimum Spiritus sancti habitaculum evaserit. Cùm etenim carnem per continentiam animique demissionem spiritui subjecisset, & in omnes carnis animique affectus imperium obtinuisset, monachorum præses factus est: vitamque pene Angelicam traducens, etiam miraculorum dono à Deo ditatus fuit. Morbos enim prorsus immedicabiles curavit. Demum cùm animam lacrymarum fluentis expiasset, ex arido & sicco loco aquas precibus profluere fecit; aliisque plurimis miraculis patratis, in pace obdormivit.

EODEM MENSE

29. **Die Vigesima nona.**

Memoria Sancti Apostoli Simonis, cognominati Judæ.

S. Simon, qui & Judas, Apostolus. Simon magnus Christi Apostolus fuit ex Cana Galilææ, ubi Dominus ac Deus noster ad nuptias vocatus unà cum intemerata ejus genitrice, ac discipulis, deficiente vino, miraculis initium daturus, ejusdem suæ genitricis rogatu, aquam in vinum convertit. Factus est itaque Simon ipsius discipulus, ac prædicationis minister: & unà cum reliquis Apostolis Christum sequens, illius doctrinæ pabulo perfruebatur. At post ejus assumptionem & ascensionem in cœlum, Edessam petiit: ubi cùm multos ex idololatris verbum veritatis edocuisset, illos ad Dominum convertit. Posthæc autem Mesopotamiam peragrans, liberè Christi nomen annunciavit: iterumque Edes-

σαι δὲ τοῖς εἰδώλοις· μὴ πεισθέντες δὲ, μηδὲ μέχρι λόγου θῦσαι τοῖς δαίμοσιν, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν, ὥσπερ νεκροί. Καὶ μετὰ ταῦτα καμίνου μεγάλης ἀναφθείσης, τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, καὶ ἐν αὐτῇ ἐμβληθέντες, ἐτελειώθησαν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μέμνονος τοῦ Θαυματουργοῦ.

Μέμνων ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὁ Θαυματουργὸς, ἀκούσας τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου λέγοντος· ὅστις οὐκ ἀφῆκε πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφὰς, ἢ οἰκίας, ἢ ἀγροὺς, οὐ δύναταί μου εἶναι μαθητὴς· καὶ κατανυγεὶς τὴν ψυχὴν, καταλιπὼν πάντα, ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ· καὶ οὕτως ἠγωνίσατο πρὸς ἀρετὴν, ὡς δοχεῖον καθαρὸν, καὶ κατοικητήριον ἄξιον γενέσθαι τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὑποτάξας γὰρ τὴν σάρκα τῷ πνεύματι διὰ πολλῆς ἐγκρατείας καὶ ταπεινώσεως, καὶ παθῶν κυριεύσας τῶν τῆς σαρκὸς ὁμοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, ἐγένετο καὶ μοναζόντων Ἀρχηγὸς, καὶ βίον ζήσας ἰσάγγελον, καὶ παρὰ Θεοῦ τὴν τῶν θαυμάτων ἐπλούτισε χάριν. Καὶ γὰρ πάθη ἀνίατα ἐθεράπευσε, καὶ ῥείθροις δακρύων τὴν ψυχὴν ἀποκαθάρας, ὕδατα ἐν ξηρῷ τόπῳ διὰ προσευχῆς ἀναβλύσαι παρεσκεύασε, καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα τελέσας, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΚΘ'.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Σίμωνος, ὃς ἐπεκλήθη Ἰούδας.

Σίμων ὁ τοῦ Χριστοῦ μέγας Ἀπόστολος, ὑπῆρχε μὲν ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς κληθεὶς εἰς γάμον, μετὰ τῆς ἀχράντου μητρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν μαθητῶν, λείψαντος οἴνου, τοῦ θαυματουργεῖν ἀρξάμενος, διὰ παρακλήσεως τῆς μητρὸς, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετέβαλεν. Ἐγένετο δὲ αὐτοῦ μαθητὴς, καὶ τοῦ κηρύγματος ὑπηρέτης· καὶ ἦν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, ἀκολουθῶν τῷ Χριστῷ, καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ διδασκαλίας ἀπολαύων. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάληψιν αὐτοῦ καὶ τὴν εἰς οὐρανὸν ἀνάβασιν, ἀπελθὼν εἰς τὴν πόλιν Ἔδε-

Ἔδεσσαν, καὶ πολλοὺς διδάξας τῶν εἰδωλολατρῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Μετὰ ταῦτα δὲ παραγενόμενος καὶ εἰς Μεσοποταμίαν, ἐκήρυττε παῤῥησίᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· καὶ πάλιν ἀπελθὼν εἰς Ἔδεσσαν, καὶ πολλὰ θαύματα ἐργασάμενος εἰς δόξαν Θεοῦ, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

Edessam regressus, cùm multa ad Dei gloriam miracula edidisset, in pace decessit.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Θ'. Μαρτύρων τῶν ἐν Κυζίκῳ, Θεογνίδου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Et certamen Sanctorum novem Martyrum Cyzici, Theognidis, & sociorum ejus.

ΟἹ ἅγιοι Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ Θεόγνις, Ροῦφος, Ἀντίπατρος, Εὐτυχὴς, Ἀρτεμᾶς, Μάγνος, Θεόδοτος, Θαυμάσιος, καὶ Φιλήμων, ὑπῆρχον μὲν ἐκ διαφόρων τόπων, συναθροισθέντες δὲ ἐν Κυζίκῳ τῇ πόλει κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ, καὶ τὸν Χριστὸν κηρύττοντες, ἐκρατήθησαν παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ παρεδόθησαν τῷ τῆς πόλεως Ἄρχοντι· καὶ δεξάμενοι πρώτην ἐρώτησιν, καὶ τυφθέντες ἱκανῶς, παρεπέμφθησαν φυλακῇ. Καὶ μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις. Οἱ δὲ μὴ πεισθέντες, ἀλλὰ τῆς πλάνης καὶ ματαιότητος τῶν εἰδώλων καταπτύσαντες, καὶ τοῦ Ἄρχοντος καταφρονήσαντες, τὰς ἱερὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἀπετμήθησαν· τὰ δὲ λείψανα αὐτῶν μετατεθέντα ἐν Κυζίκῳ, πολλὰς ἰάσεις ἐπιτελοῦσι εἰς δόξαν Χριστοῦ.

SAncti Christi martyres Theognides, Rufus, Antipater, Eutyches, Artemas, Magnus, Theodotus, Thaumasius, & Philemon, ex diversis regionibus ortum duxere: simul autem eo tempore, quo persecutio excitata fuerat, in urbe Cyzico convenerunt: ubi Christum prædicantes, comprehensi sunt ab idololatris, & ad civitatis præsidem adducti. Ac primam quæstionem subeuntes, crudeliter cæsi, & in carcerem detrusi fuerunt. Postea è carcere educti, Christum abnegare jussi sunt, & idolis sacrificare. Cùm verò noo assensissent, sed potius idolorum deceptionem vanumque cultum despexissent, ipsumque præsidem contempsissent, sacris capitibus abscissis martyrium consummarunt. Illorum reliquiæ in urbe Cyzico depositæ, multas curationes ad Christi gloriam tribuunt. SS. IX Martyres Cyzici.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂Ι ΑΥ̓ΤΩ͂Ι

ΕODEM MENSE

Λ'.

Die Trigesima. 30.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου Ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου.

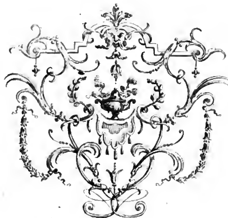
Certamen Sancti Apostoli Jacobi fratris Domini.

ἸΆκωβος ὁ μέγας Ἀπόστολος, υἱὸς Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος, ἀδελφὸς δὲ κατὰ σάρκα τοῦ Κυρίου, ὑφ' οὗ καὶ ἐχειροτονήθη πρῶτος Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Ὑπάρχων δὲ εὐλαβὴς καὶ ἐγκρατὴς, ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς, ἐπεκλήθη Δίκαιος. Τίνες οὖν, ὧν ἦρχεν Ἀνανὸς ὁ Ἱερεὺς τῶν Ἰουδαίων, τῆς κατὰ Παύλου ἐπιβουλῆς ἀποτυχόντες, ἐκείνου πρὸς Ῥώμην ἀπελθέν-

JAcobus magnus Apostolus, filius fuit Josephi Sponsi, frater autem Domini secundùm carnem, à quo & primus Hierosolymorum Episcopus ordinatus est. Cùm verò pius esset, & continens, nec non misericors, & miserator, cognominatus est Justus. Hinc nonnulli, quorum Ananus Judæorum sacerdos dux erat, consilio, quod adversus Paulum inierant, frustrati, (quippe qui Romam profectus fuerat:) paratas insidias adversus Jacobum S. Jacobus frater Domini, Apostolus.

bum converterunt. Cùm igitur ipsum comprehendissent, à Christo eum avertere conati sunt. Deinde supra templi pinnaculum ipsum deferentes: Dic nobis, inquiunt, elata voce, ò Juste: Quodnam est ostium Jesu? Ille verò ait: Quid me de Jesu interrogatis? Ipse enim est, qui in cœlis sedet ad dexteram Patris, & iterùm venturus est judicare mundum universum in justitia. Porrò illi cùm hæc audissent, exclamarunt: heu, heu, etiam Justus erravit: illumque ex templi culmine deorsum præcipitem egerunt: cùmque animam adhuc ageret, quidam fullo ligno eum percutiens interemit.

θόντος, τρέπονται κατὰ τοῦ Ἰακώβου. Καὶ κρατήσαντες αὐτὸν, ἠνάγκαζον ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν· Καὶ ἀγαγόντες ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ, ἔλεγον αὐτῷ. Εἰπὲ ἡμῖν, Δίκαιε, μεγάλῃ φωνῇ· Τίς ἐστιν ἡ θύρα τοῦ Ἰησοῦ; Ὁ δὲ εἶπεν· Τί με ἐρωτᾶτε περὶ τοῦ Ἰησοῦ; Αὐτός ἐστιν ὁ ἐν οὐρανοῖς καθήμενος ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, καὶ μέλλων ἔρχεσθαι κρῖναι τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ. Καὶ εἰπόντες, ὢ, ὢ, καὶ ὁ Δίκαιος πεπλάνηται, ἔρριψαν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ κάτω. Καὶ ἔτι ἐμπνέοντα, πλήξας τὶς κναφεὺς ξύλῳ, ἀπέκτεινε.

M E-

MENOLOGII GRÆCORUM
MENSIS MAJUS.

ΜΗΝΙ ΜΑΪΩ

Ἐν τῇ Πρώτῃ.

Ἡ Κοίμησις τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἱερεμίου.

Ἱερεμίας ὁ ἐκλεκτὸς Προφήτης τοῦ Θεοῦ, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ἰουδαίας χώρας· προεφήτευσε δὲ καὶ ἕτερα μὲν πολλά, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῆς ἁλώσεως Ἱερουσαλήμ. Διὸ καὶ ἔλαβε τὴν κιβωτὸν τοῦ νόμου, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἅγια πάντα, καὶ κρύψας εἰς πέτραν, εἶπε τοῖς παρεστῶσιν. Ἀπεδήμησε Κύριος ἐκ Σινᾶ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πάλιν ἐλεύσεται ἐν Σινᾶ ἐν δυνάμει· καὶ σημεῖον ὑμῖν ἔσαι τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ὅταν ξύλον προσκυνήσωσι πάντα τὰ ἔθνη. Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ πέτρᾳ, ἐν ᾗ ἔκρυψε τὴν κιβωτόν, ὡς νεφέλη σκιάζουσα τὸν τόπον ἕως τῆς σήμερον. Ἐβασανίσθη δὲ πολλὰ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, διότι ἤλεγχεν αὐτοὺς ἐπὶ ταῖς ἀνομίαις αὐτῶν. Ἀπελθὼν εἰς Αἴγυπτον, προ-

MENSE MAJO

Die Prima. 1.

Dormitio Sancti Hieremiæ Prophetæ.

Ieremias electus Dei Propheta fuit ex Judæa regione: & multa quidem vaticinatus est; præsertim verò Hierosolymorum expugnationem. Quapropter Arcam legis, & sacra omnia, quæ in ea erant, accipiens, in petra abscondit; illos qui aderant, sic allocutus. Migravit Dominus ex Sina in cœlum, ac rursus veniet in Sina cum potestate; signumque vobis erit adventus ipsius, quando gentes omnes lignum adorabunt. Quæ cùm dixisset, illico super eam petram, in qua Arcam absconderat, nubes apparuit, locum illum usque in præsentem diem obumbrans. Plures deinde ærumnas à Judæis sustulit, quod eorum iniquitates redargueret. Cùm verò in Ægyptum abiisset, prædixit fore, ut eorum simulacra concuterentur, & conciderent propter Salvatorem puerum ex virgine in stabulo

S. Hieremias Propheta.

lo nasciturum. Ac demùm cùm in urbe Ægypti Taphnis degeret, lapidibus à populo obrutus, è vita decessit, prope domum Pharaonis sepultus.

Et certamen Sancti Martyris Batæ.

S. Batas Martyr. Sanctus martyr Batas ex regione Persidis oriundus, fidem Christi à parentibus edoctus est. Cùm verò trigesimum ætatis suæ annum ageret, relictis patre, matre, uxore, liberis, & omnibus quibus affluebat divitiis, abiit, & monasticum institutum suscepit: in quo cùm optime sese exercuisset, martyrio vitam finire exoptavit. Mota igitur adversus Christianos persecutione, cùm reliqui, qui cum ipso erant monachi, ex monasterio aufugissent, ipse solus permansit: ubi comprehensus, præsidi Nisibis traditur, ab eoque compellitur Christum abnegare, solemque & ignem adorare. Quod cùm ille facere detrectaret, summaque animi fiducia Christum profiteretur, à decem satellitibus ambæ ejus manus extensæ sunt, humerique ex nimia violentia disrupti. Deinde cùm partes genitales funibus essent arctè constrictæ, raptatus est, virgisque percussus. Demùm in omnibus corporis membris acriter cæsus, gladio vitam finivit.

EODEM MENSE

Die Secunda.

2.

Certamen Sanctorum Martyrum Hesperi, Zoës, & filiorum.

SS. Hesperus, Zoe, & filii MM. Sancti Martyres Hesperus, & Zoë cum filiis, imperante Adriano, erant ex regione Italiæ, servi cujusdam divitis. Cùm autem Cyriacus, & Theodulus à parentibus suis Christianè educati essent, die quadam dixerunt eis: Quare servimus impiis istis, & non potius Christo, ne pereamus cum illis? Audiens hæc mater ipsorum, dixit: Resistite ei, qui emit corpora nostra, & martyrium pro Christo sustinebimus. Tunc abeuntes pueri, domino suo dixerunt: Corpora quidem nostra tuæ subjiciuntur potestati; animarum verò nostrarum dominus est Jesus Christus, qui omnium dominatur. Amodo non tibi, sed illi serviemus. Obstupescens ad hæc dominus illorum, tunc quidem illos ad Hesperum patrem misit,

προεφήτευσεν ὅτι δεῖ σεισθῆναι τὰ εἴδωλα αὐτῶν καὶ συμπεσεῖν διὰ Σωτῆρος παιδίου ἐκ παρθένου γεννηθησομένου ἐν φάτνῃ. Γενόμενος δὲ ἐν Τάφναις πόλει τῆς Αἰγύπτου, καὶ λίθοις βληθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐγγὺς τοῦ οἴκου Φαραώ.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ Ὁσιομάρτυρος Βατᾶ.

Ὁ Ἅγιος Βατᾶς ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Περσίδος, ἐκ προγόνων τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μαθών. Τριακονταετὴς δὲ γενόμενος, καταλιπὼν πατέρα, μητέρα, γυναῖκα, τέκνα, καὶ πάντα τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, ἀπελθὼν ἐγένετο μοναχός. Καὶ ἀσκήσας καλῶς, ἐπεθύμησε καὶ τῷ διὰ μαρτυρίου τελειωθῆναι. Κινηθέντος οὖν διωγμοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ πάντων τῶν σὺν αὐτῷ μοναχῶν ἐκ τῆς μονῆς φυγόντων, αὐτὸς μόνος ὑπέμεινεν. Ἔνθα κρατηθεὶς, παρεδόθη τῷ Ἄρχοντι Νισίβεως. Καὶ παρ᾽ ἐκείνου ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, προσκυνῆσαι δὲ τῷ ἡλίῳ, καὶ τῷ πυρὶ, οὐκ ἐπείσθη, ἀλλὰ παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν ὡμολόγει. Ἐκταθεὶς οὖν ὑπὸ δέκα στρατιωτῶν ἐξ ἑκατέρων τῶν χειρῶν, ἀπὸ τῆς πολλῆς βίας ἐξηρθρώθη τοὺς ὤμους. Εἶτα δεθεὶς ἀπὸ τῶν σπερμογόνων μορίων σχοινίοις ἐσύρετο, ῥοπάλοις τυπτόμενος, καὶ μετὰ ταῦτα τυφθεὶς πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος, μαχαίρᾳ ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Β'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἑσπέρου, Ζωῆς, Καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν.

Ἕσπερος, καὶ Ζωὴ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀδριανοῦ, ἐκ τῆς χώρας Ἰταλίας, δοῦλοι δὲ πλουσίου τινός. Ἀνατραφέντες οὖν Χριστιανικῶς Κυριακὸς καὶ Θεόδουλος ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῶν, ἐν μιᾷ εἶπον αὐτοῖς. Διὰ τί δουλεύομεν τοῖς ἀσεβέσι τούτοις, καὶ οὐ τῷ Χριστῷ; μήποτε συναπολώμεθα αὐτοῖς. Τούτων ἀκούσασα ἡ μήτηρ, εἶπεν· Ἀντίστητε τῷ ἀγοράσαντι ἡμῶν τὰ σώματα, καὶ μαρτυρήσομεν ὑπὲρ Χριστοῦ. Τότε ἀπελθόντες οἱ παῖδες, εἶπον τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν. Ἐπεὶ τῶν μὲν σωμάτων ἡμῶν κύριος ὑπάρχεις, τῶν δὲ ψυχῶν ὁ

δεσ-

δεσπότης Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ πάντων κύριος· ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ σοί, ἀλλ᾽ ἐκείνῳ δουλεύσομεν. Ἐκπλαγεὶς οὖν ὁ κύριος αὐτῶν, τότε μὲν ἔπεμψεν αὐτοὺς πρὸς Ἕσπερον τὸν πατέρα αὐτῶν, ὄντα ἐν τῇ πόλει Τριπωνίου. Ὕστερον δὲ ἀγαγὼν τόν τε πατέρα, καὶ μητέρα, καὶ βασανίσας, τέλος φοῦρνον ἐκκαύσας, καὶ ἐμβαλὼν αὐτοὺς, ἐν αὐτῷ ἔκαυσεν.

misit, in Trironio urbe versantem: postea verò patrem matremque accersens, torqueri illos jussit: demum in fornacem accensam injecit, flammisque combussit.

Καὶ Κοίμησις τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Ἀθανάσιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, καὶ Κωνσταντίου υἱοῦ αὐτοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, παιδόθεν τὸν Θεὸν ἀγαπῶν, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἀντιποιούμενος. Καὶ γὰρ παιδίον ὢν, παραλαβὼν τοὺς συνηλικιώτας, ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης παρεγένετο. Καὶ ὡς ἐν παιδιᾷ χηματίσας ἑαυτὸν Ἐπίσκοπον, καὶ ἐκ τῶν σὺν αὐτῷ προχειρισάμενος πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, ἐβάπτισε τὰ λοιπὰ παιδία τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἰουδαίων τῷ τῆς θαλάσσης ὕδατι. Θεωρῶν δὲ ταῦτα ἄνωθεν ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος, ἐθαύμαζεν· καὶ γνοὺς τῷ πνεύματι ὡς μελλόντων εἰσὶ τὰ πραττόμενα προμηνύματα, τοὺς μὲν παῖδας τῷ θείῳ μύρῳ ἐπιχρίσας ἐτελείωσεν· Ἀθανάσιος δὲ παρ᾽ αὐτοῦ γραμματισθεὶς πρότερον, καὶ γενόμενος Ἀναγνώστης, ὕστερον προεχειρίσθη καὶ Ἐπίσκοπος· καὶ πολλὰ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενος, ἐτελειώθη.

Et Dormitio Sancti Patris nostri Athanasii Episcopi Alexandriæ.

Sanctus pater noster Athanasius ex urbe Alexandria oriuodus, imperantibus Constantino Magno, ejusque filio Constantio, floruit. A puero Deum dilexit, ordinemque ecclesiasticum imitari studuit. Nam puer cùm esset, coætaneos assumens, ad litus maris accessit, ac veluti pueriliter seipsum Episcopum simulans, ex iis qui cum ipso erant, alios quidem Presbyteros & Diaconos ordinavit; reliquos verò Græcorum Judæorumque pueros aqua maris baptizavit. Hæc Alexander Alexandriæ Episcopus eminus contemplatus, obstupuit: spiritu autem cognoscens, ea quæ facta erant, futurorum esse præsagia, pueros quidem divino Chrismate ungens, perfecit. Athanasius autem literis primum ab ipso instructus, est: mox Lector factus: demùm Episcopus ordinatus. Cùm autem multa certamina pro pietate subiisset, vitam finivit. S. Athanasius Episc. Alexandriæ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Γ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τιμοθέου, καὶ Μαύρας.

Τιμόθεος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν Ἀναγνώστης τῆς ἁγιωτάτης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας· νόμῳ δὲ γάμου τὴν Μαῦραν εἰς γυναῖκα λαβὼν, ἡμερῶν εἴκοσι μὴ παρελθουσῶν, ἐκρατήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν· καὶ δεθεὶς, ἤχθη πρὸς Ἀρριανὸν τὸν Ἡγεμόνα Θηβαΐδος, καὶ παρεδόθη αὐτῷ. Τότε λέγει αὐτῷ· Φέρε τὰς βίβλους σου, καὶ καῦσον αὐτὰς ἔμπροσθέν μου. Τοῦ δὲ ἁγίου μὴ πεισθέντος τοῦτο ποιῦ-

EODEM MENSE

Die Tertia.

Certamen Sanctorum Martyrum Timothei, & Mauræ.

Timotheus Christi martyt, sanctissimæ Dei ecclesiæ Lector fuit. Cùm autem conjugii lege Mauram accepisset in uxorem, vix elapsis diebus viginti, comprehensus est ab idololatris, & vinctus, ad Arrianum Thebaidis præsidem adductus, eique traditus: qui ait ei: Affer libros tuos, eosque coram me combure. Cùm autem sanctus id facere renueret, candentibus laminis ferreis in ejus aures immissis, statim exciderunt pupillæ oculorum ejus. Deinde totæ per talos alligatur, SS. Timotheus, & Maura Martyres.

tur; lignumque ori ejus imponitur: & saxo ad collum alligato, inverso capite suspenditur. Cùmque nihil ei præses persuadere potuisset, præcepit conjugi ejus, ut hortaretur eum deficere à Christo. At illa elegit potiùs martyrium pati. Quare evelli jussit crines capitis ejus, ac demum utrumque ad parietem clavis configi: ubi novem dierum spatio perseverantes, vitam consummarunt.

ποιῆσαι, σίδηρα πεπυρωμένα ἐνέβαλλεν εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ· καὶ παραυτίκα αἱ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ κόραι ἐξέπεσον. Εἶτα δεσμεῖται ἐπὶ τροχοῦ τοὺς ἀστραγάλους αὐτοῦ, καὶ ξύλον ἐμβάλλει εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ· καὶ λίθον τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ προσδήσας, ἐκρέμασε κατὰ κεφαλῆς. Ὡς δὲ οὐκ ἔπεισεν αὐτὸν, λέγει τῇ συμβίῳ αὐτοῦ, παραινέσαι αὐτῷ ἀποστῆναι τοῦ Χριστοῦ. Ἡ δὲ μᾶλλον καὶ αὐτὴ ᾑρετίσατο μαρτυρῆσαι. Ὅθεν ἀνασπῶσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Καὶ μετὰ ταῦτα προσηλωθέντες ἀμφότεροι τείχῳ, ἐπὶ ἐννέα ἡμέραις καρτερήσαντες, ἐτελειώθησαν.

Et memoria Sancti Patris nostri Petri Thaumaturgi.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ Θαυματουργοῦ.

S. Petrus Thaumaturgus Episc.

SAnctus Pater noster Petrus Constantinopolim patriam habuit, piorum parentum filius, qui tandem monachi facti sunt. Sic autem in virtute decertavit, ut non sit facile explicatu. Non enim solum in vigiliis & meditationibus sacrarum Scripturarum superabat omnes; sed & eleemosyna, & in pauperes commiseratione. Hinc coactus fieri Corinthi Archiepiscopus, propter animi demissionem, ac modestiam adduci non potuit, ut consentiret. Ordinato igitur fratre ejus Paulo, secutus eum est. Precibus autem Argivorum, consecratus Argis Episcopus, adeo eleemosynis incubuit, ut singulis diebus nihil in penu ejus reperire esset, præter tunicam, quam gerebat: nec ullum ad se venientem pauperem repellebat. Unde multis patratis miraculis, cùm Deo servisset, in pace decessit.

ΠΈτρος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχε μὲν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, γονέων εὐλαβῶν υἱὸς, τῶν ὕστερον γεγονότων καὶ μοναχῶν. Καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσατο εἰς ἀρετὴν, ὅσον οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Οὐ μόνον γὰρ ἀγρυπνίᾳ καὶ μελέτῃ τῶν θείων γραφῶν πάντας ἐνίκησεν, ἀλλὰ καὶ ἐλεημοσύνῃ, καὶ τῇ πρὸς τοὺς πένητας συμπαθείᾳ. Ἐξ οὗ καὶ καταναγκασθεὶς γενέσθαι Κορίνθου Ἀρχιεπίσκοπος, οὐκ ἐπείσθη, διὰ ταπείνωσιν καὶ εὐλάβειαν. Καὶ χειροτονηθέντι Παύλῳ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, συγκατῆλθε· καὶ παρακλήσει τῶν Ἀργείων ἐχειροτονήθη Ἄργους Ἐπίσκοπος. Καὶ οὕτως ἐσπούδασεν εἰς ἐλεημοσύνην, ὡς μηδὲν καθ' ἑκάστην συγχωρεῖν εὑρίσκεσθαι ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ, πλὴν τοῦ χιτῶνος, ὃν ἐφόρει, καὶ μηδὲ ἐκείνου φείδεσθαι, πτωχοῦ προσελθόντος. Ὅθεν πολλὰ θαύματα ποιήσας, καὶ τὸν Θεὸν θεραπεύσας, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Δ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σιλβανοῦ.

Σιλβανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς τῶν Γαζαίων χώρας, στρατιώτης δὲ πρότερον ὑπάρχων, ὕστερον διὰ Χριστὸν καταλιπὼν τὸ στρατεύεσθαι τῷ γηΐνῳ βασιλεῖ, ἐστρατεύθη τῷ ἐπουρανίῳ βασιλεῖ Χριστῷ. Διὸ καὶ ἱεροσύνης καταξιοῦται, γενόμενος Πρεσβύτερος, εἶτα Ἐπίσκοπος. Ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ δὲ προσκαρτερῶν ἐκκλησίᾳ, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἐπιστρέφων ἐπὶ τὸν Κύριον, ἐκρατήθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ ἀχθεὶς εἰς μέσον τοῦ δήμου τῶν Καισαρέων, ἐτύφθη ἀφειδῶς. Εἶτα κρεμασθεὶς, ἐξέσθη ἰσχυρῶς· καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ χαλκοῦ μετάλλοις χαλκεύειν κατεδικάσθη. Ἐν οἷς πλεῖστα τιμωρηθεὶς, καὶ τὸν Χριστὸν οὐ μόνον ὁμολογεῖν μὴ παυσάμενος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις, καὶ μάλιστα τοῖς μετ' αὐτοῦ οὖσι Θεὸν κηρύττων ἀληθινὸν, μετὰ καὶ ἄλλων τεσσαράκοντα Μαρτύρων τῶν ὑπ' αὐτοῦ διδαχθέντων, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ὀλβιανοῦ, καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Ὀλβιανὸς ὁ θεῖος Ἱερομάρτυς Ἐπίσκοπος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἡγεμονεύοντος τῆς Ἀσίας Αἰλιανοῦ. Ἀγριππίνου δέ τινος ἱερέως ὄντος τῶν εἰδώλων, θυσίαν ἐπιτελοῦντος τῇ Ἥρᾳ, κρατηθεὶς ἠναγκάζετο θῦσαι, καὶ λιβανωτὸν ἐπιβαλεῖν τῷ βωμῷ. Ὁ δὲ πολλαῖς ἀντιθέσεσι καὶ λόγοις εὐσεβέσι τὴν μὲν κατὰ Χριστὸν πίστιν ἐξύμνει καὶ ἐπαινῶν, τὴν δὲ τῶν εἰδώλων θρησκείαν κακίζων, καὶ διαβάλλων, πρῶτον μὲν σουβλίοις πεπυρωμένοις τὰ σπλάγχνα καὶ τὰ ψύα διακαίεται. Εἶτα ῥάβδοις ἀφειδῶς τύπτεται, καὶ τῇ φυλακῇ παραδίδοται. Ἐκβληθεὶς δὲ μετὰ τοῦτο τῆς φυλακῆς, καὶ πάλιν ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τὴν διὰ πυρὸς ἀπόφασιν δέχεται. Καὶ ἀναφθείσης καμίνου καιομένης μεγάλης σφόδρα, μετὰ αὐτῶν ἐμβληθεὶς ἐν αὐτῇ, ἐτελειώθη.

Καὶ

EODEM MENSE

Die Quarta. 4.

Certamen Sancti Silvani Martyris.

S. Silvanus Episc. & Mart. & socii XL.

SAnctus Christi martyr Silvanus, fuit ex Gazæorum regione, primùm quidem miles, postea verò abdicatis pro Christo terreni regis castris, militiam cœlestis regis Christi suscepit. Quare & sacerdotio dignus habitus, primum Presbyter, dein Episcopus ordinatus est. Cùm verò commissæ sibi ecclesiæ regimini assiduè incumberet, & multos ex Græcis sua doctrina ad Dominum converteret, comprehensus ab idololatris, & coram Cæsareensi populo in medium productus, crudeliter cæsus est: deinde suspensus, graviterque dilaniatus, ad æris metalla effodienda damnatur: ubi cùm plures ærumnas sustinuisset, ac Christum non modo profiteri non cessaret, verùm etiam aliis, & maximè iis, qui cum ipso erant, verum Deum annunciaret, unà cum aliis quadraginta Martyribus, qui ab ipso edocti fuerant, capite obtruncatus fuit.

Et certamen sacrosancti Martyris Olbiani, & discipulorum ejus.

SS. Olbianus Episcopus, & Discipuli Martyres.

OLbianus divinus Sacromartyr, Episcopus fuit, Maximiano imperante, atque Æliano Asiæ præside. Cùm autem quidam idolorum sacerdos, nomine Agrippinus, sacrificium Junoni offerret, comprehensus & ipse, adigebatur sacrificare, atque aræ thus adolere. Verùm ille multis argumentis piisque sermonibus Christianam quidem fidem exaltavit, & collaudavit; superstitiosum autem idolorum cultum depressit, & damnavit. Quapropter ignitis primùm subulis viscera ejus, & lumbi aduruntur: virgis deinde crudeliter verberatus, in carcerem detruditur: postea verò ex carcere eductus, ac denuo compulsus Christum abnegare, & idolis sacrificare, cùm id facere recusasset, unà cum discipulis suis ad ignem damnatus est: ac proinde ingenti fornace accensa, unà cum illis in eam projectus, vitam finivit.

Et memoria Sancti Nicephori Hegumeni monasterii Medicii.

S. Nicephorus Hegumenus monaster. Medicii.

Sanctus Nicephorus vixit temporibus Iconomachorum. A pueritia cùm Christi amore flagraret, hæresimque valde adauctam videret, relicto mundo & omnibus quæ in eo sunt, monachus factus, secessit in montes, egitque vitam tranquillam, orationibus ac jejuniis vacans, ac Deo pro publica mundi quiete preces offerens. Deinde sedata paululùm hæresi, monachis enixè rogantibus, monasterio Medicii præfuit. Verùm ea lue iterum recrudescente, atque hæresi, Leonis impii Imperatoris temporibus, vires resumente, à grege suo expulsus est tamquam venerandarum imaginum cultor, & sanctorum Patriarcharum præceptis inhærens: acerbisque ærumnis subjectus, in tenebrosum carcerem detruditur: ubi tamquam fortissimus athleta cùm perniciosum animæ illatum errorem deturbasset, ad Christum, quem optaverat, emigravit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ὁσίου Νικηφόρου μονῆς τοῦ Μηδικίου.

Ὁ ὅσιος Νικηφόρος ὑπῆρχεν μὲν ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Εἰκονομάχων· ἐκ βρέφους δὲ ποθήσας τὸν Χριστὸν, καὶ ὁρῶν τὴν αἵρεσιν αὐξανομένην, καταλιπὼν τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ γενόμενος μοναχὸς, ἀπῆλθεν ἐν τοῖς ὄρεσι, καὶ ἡσύχαζε, προσευχαῖς καὶ νηστείαις σχολάζων, καὶ Θεῷ ὑπὲρ τῆς οἰκουμενικῆς καταστάσεως προσευχόμενος. Γαληνιασάσης δὲ μικρὸν τῆς αἱρέσεως, πολλῇ παρακλήσει τῶν μοναχῶν προέστη τῆς τοῦ Μηδικίου μονῆς. Αὖθις δὲ κακοῦ ἀναῤῥιπισθέντος, καὶ τῆς αἱρέσεως ὑπὸ Λέοντος τοῦ δυσσεβοῦς βασιλέως αὐξηθείσης, ἐξωσθεὶς τῆς ποίμνης ὡς προσκυνητὴς τῶν πανσέπτων εἰκόνων, καὶ ταῖς τῶν ἁγίων Πατριαρχῶν ἐντολαῖς ἑπόμενος, πικραῖς ἐξορίαις καθυποβληθεὶς, ἐν σκοτεινοτάτῃ φυλακῇ ἀπεκλείσθη. Ἔνθα καὶ ὡς στερεὸς ἀθλητὴς τὴν ψυχόλεθρον ἀπάτην καταβαλὼν, πρὸς Χριστὸν, ὃν ἐπόθησεν, ἐξεδήμησεν.

Et memoria Sancti Patris nostri Hilarii Thaumaturgi.

S. Hilarius Thaumaturgus.

Hilarius Thaumaturgus in primo ætatis flore monachus factus, crucemque suam super humeros bajulans, crucifixum pro nobis Dominum secutus est. Cùm autem carnis affectiones continentia subjecisset, in omnibus virtutibus monachos omnes superavit. Nam in obscura domuncula seipsum includens, & procul ab omni strepitu factus, imperturbabili animo claruit. Quamobrem & sacerdotio dignus fuit, & miracula patravit. Animalia enim, quæ nascentibus seminibus nocebant, increpavit, eaque ex agro repulit: & fontem uberrimum fusis precibus scaturire fecit: sitientem terram imbribus irrigavit: fluenta, instar Elisæi prophetæ, dirupit: aridam cujusdam manum curavit: cæco visum restituit: claudos ambulare fecit: cùmque plurima alia miracula perpetrasset, in pace ad Dominum migravit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἱλαρίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

Ἱλάριος ὁ Θαυματουργὸς, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας μοναχὸς γενόμενος, καὶ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐπ᾽ ὤμων ἀράμενος, τῷ σταυρωθέντι δι᾽ ἡμᾶς δεσπότῃ κατηκολούθησεν· καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ὑποτάξας δι᾽ ἐγκρατείας, ἐν πάσαις ἀρεταῖς τοὺς μοναχοὺς πάντας ἐνίκησεν. Ἐν σκοτεινοτάτῳ γὰρ οἰκίσκῳ ἑαυτὸν ἀποκλείσας, καὶ ἔξω θορύβου παντὸς γενόμενος, ἐλαμπρύνθη τῇ ἀπαθείᾳ. Διὸ καὶ τῆς ἱερωσύνης κατηξιώθη, καὶ τοῦ θαύματα ἐπιτελεῖν· ζώοις γὰρ ἐπετίμα καταβλάπτουσι τὰ φυόμενα σπέρματα, καὶ ἀπεδίωκεν αὐτὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ, καὶ πηγὴν χαλάζης δι᾽ εὐχῆς ἀνέτειλε, καὶ γῆν διψῶσαν ὄμβροις ἐπότισε· καὶ ῥοῦν ποτάμιον, ὡς ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος, διέῤῥηξεν, καὶ ξηρὰν χεῖρα ἀνθρώπου ἰάσατο, καὶ τυφλῷ τὸ βλέπειν ἐχαρίσατο, καὶ χωλοῖς τὸ περιπατεῖν ἐδωρήσατο, καὶ ἕτερα θαύματα πλεῖστα ποιήσας, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥ'ΤΩ͂Ι

Ε'.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Εἰρήνης.

Εἰρήνη ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν θυγάτηρ Λικιννίου βασιλίσκου· εὔμορφος δὲ ὑπάρχουσα, ἀπεκλείσθη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐν πύργῳ ὑψηλῷ, ἓξ ἐτῶν οὖσα, μετὰ δουλίδων δέκα καὶ τριῶν· ἐν ᾧ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ θείου Ἀγγέλου τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Καὶ μετὰ μικρόν, ἐλθόντος Τιμοθέου μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ἐβαπτίσθη ὑπ' ἐκείνου· καὶ συντρίψασα τὰ εἴδωλα, ἃ ἔδωκεν αὐτῇ ὁ πατὴρ αὐτῆς προσκυνεῖν, ἔρριψε κάτω. Τότε ὀργισθέντος τοῦ πατρὸς αὐτῆς, προσεδέθη ἵππῳ ἀγρίῳ ἐπὶ τὸ φονευθῆναι. Καὶ αὐτὴ μὲν οὐδὲν ἠδικήθη. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς ἀπέθανε, τοῦ ἵππου δακόντος τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἀποκόψαντος· ἡ δὲ προσευξαμένη ἀνέστησεν αὐτόν. Τότε ἐπίστευσε καὶ αὐτὸς τῷ Θεῷ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ ἄλλοι ὡσεὶ χιλιάδες τρεῖς. Καὶ πάλιν κρατηθεῖσα ἡ ἁγία παρὰ Ἀμπελιανοῦ τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσα, καὶ μὴ πεισθεῖσα ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, ξίφει τελειωθεῖσα, ἐτάφη.

EODEM MENSE

Die Quinta. 5.

Certamen Sanctæ Irenes Martyris.

S. Irene Martyr.

IRene Christi martyr, filia fuit Licinii reguli. Cùm autem esset formosa, à patre suo inclusa fuit cum tredecim ancillis in excelsa turri, sextum ætatis annum agens. Ibi à divino Angelo mysteria Dei edocta, non diu post à Timotheo sancti Pauli Apostoli discipulo, qui illuc advenerat, fuit baptizata. Idola verò, quæ pater sibi dederat, ut illa adoraret, contrivit, ac deorsum projecit. Quocirca pater iratus, eam feroci equo alligavit, ut ita interficeretur. At illa nullum inde detrimentum passa est; pater verò interiit, equo manum ejus morsu avellente. Tum Irene fusis ad Deum precibus, ipsum ad vitam revocavit: quare credidit Deo cum uxore, & aliis circiter tribus millibus. Rursus autem comprehensa jussu Ampeliani præsidis, & multiplicibus tormentis excruciata, cùm Christum abnegare recusasset, gladio obtruncata, & sepulta fuit.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥ'ΤΩ͂Ι

ς'.

Μνήμη τοῦ δικαίου καὶ πολυάθλου Ἰώβ.

ἸΩΒ ὁ μακάριος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Αὐσίτιδος χώρας τῶν ὁρίων Ἰουδαίας, καὶ Ἀραβίας, τῶν Ἠσαῦ υἱῶν υἱός, ὡς εἶναι πέμπτον ἀπὸ Ἀβραάμ. Προϋπῆρχε δὲ αὐτῷ ὄνομα Ἰωάμ· καὶ προεφήτευσεν ἔτη τριάκοντα καὶ πέντε, προλαβὼν σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτη χίλια ἐννακόσια εἴκοσι πέντε. Τοῦτον μαρτυρηθέντα ὑπὸ Θεοῦ δίκαιον, ἐζητήσατο ὁ διάβολος τιμωρεῖσθαι. Καὶ θέλων ὁ Θεὸς ἐπὶ

πλεῖον

EODEM MENSE

Die Sexta. 6.

Memoria Job justi, & multorum certaminum victoris.

Job justus.

BEatus Job erat ex regione Ausitidis, quæ sita est in finibus Judææ, & Arabiæ, filius filiorum Esau, ita ut sit quintus ab Abraham. Antea nomen ei fuerat Joam. Prophetavit autem annos triginta quinque, Christique incarnationem præcessit annis mille nongentis viginti quinque. Hunc Dei testimonio justum appellatum, expetivit diabolus, ut affligeret. Cùm autem Deus vellet illum magis gloriosum reddere, tradidit eum diabolo: qui non modo cum facultatibus ac

libe-

liberis spoliavit; sed & ipsum morbis aggrediens, vulneribus ac plagis undique circumseptum, in sterquilinium dejecit. Verùm sanctus cùm omnes tentationes sustinuisset, & in omnibus Deo gratias egisset, Diabolum summo dedecore affecit. Rursus igitur duplo majores divitias super terram assecutus, & uxorem accipiens, ac liberos procreans, cùm de more gratum se Deo exhibuisset, vivendi finem fecit.

πλεῖον δοξάσαι, παρέδωκεν αὐτὸν τῷ διαβόλῳ. Ὁ δὲ διάβολος οὐ μόνον ἐγύμνωσε τῆς περιουσίας, καὶ τῶν τέκνων· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν πλήξας, ἐπὶ τῆς κοπρίας ἑλκωμένον, καὶ τραυματίαν ἔρριψεν. Ἀλλ' ὁ ἅγιος πάντα πειρασμὸν ὑπομείνας, καὶ εἰς πάντα εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, κατῄσχυνε τὸν διάβολον. Καὶ πάλιν ἀπολαβὼν ἐπὶ τῆς γῆς διπλοῦν τὸν πλοῦτον, καὶ γυναῖκα λαβὼν, καὶ παιδοποιήσας, καὶ τῷ Θεῷ συνήθως εὐαρεστήσας, ἐτελειώθη.

Et memoria Sancti Patris nostri Pachomii.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παχωμίου.

S. Pachomius Abbas. Sanctus Pater noster Pachomius, persecutionis tempore comprehensus, in carcerem detrusus fuit. Cùm autem nondum initiatus esset, nec bene dogma fidei cognosceret, rogavit Deum, ut se doceret. Accedens igitur Angelus Dei, omni illum veritate instruxit. Cùm verò persecutio cessasset, è carcere dimissus, in eremum secessit, solitariam vitam amplexus: atque ita in virtute profecit, ut Angeli colloquio dignus fuerit, & ab illo ordinem habitumque monachorum didicerit. Ex illo enim formatum est Angelicum solitariæ vitæ institutum. Posthæc plura ad Dei laudem monasteria excitavit: cùmque miracula patrasset, Deoque usque ad senectutem in omnibus serviisset, gaudens ad ipsum migravit, æternum in cœlis regnum, vitamque sempiternam ac sine carentem consecutus.

Παχώμιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, κρατηθεὶς ἐν τῷ καιρῷ τοῦ διωγμοῦ, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν· ἀτελὴς δὲ ὢν, καὶ μὴ γινώσκων καλῶς τὸ τῆς πίστεως δόγμα, παρεκάλει τὸν Θεὸν διδάξαι αὐτόν· καὶ ἐλθὼν Ἄγγελος Θεοῦ, ἐδίδαξεν αὐτὸν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Παυσαμένου δὲ τοῦ διωγμοῦ, τῆς φυλακῆς ἀπολυθεὶς, ἀπῆλθεν ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ ἡσύχαζε, καὶ τοσοῦτον ὑψώθη πρὸς ἀρετὴν, ὡς Ἀγγέλου ἀξιωθῆναι ὁμιλίας, καὶ παρ' ἐκείνου μαθεῖν τοὺς τύπους καὶ τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν. Ἐξ ἐκείνου γὰρ ἐτυπώθη τὸ ἀγγελικὸν ἐπάγγελμα τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Μετὰ ταῦτα δὲ πολλὰ μοναστήρια ἀνεγείρας εἰς Θεοῦ δοξολογίαν, καὶ θαύματα ποιήσας, καὶ τὸν Θεὸν μέχρι γήρως θεραπεύσας ἐν πᾶσι, χαίρων πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησεν, ἀπολαβὼν ἐν οὐρανοῖς βασιλείαν αἰώνιον καὶ ζωὴν ἀΐδιον καὶ ἀτελεύτητον.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂

Ζ'.

Μνήμη τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος Σημείου τοῦ Σταυροῦ.

ΕΠΙ' Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως, τοῦ υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας, ἐφάνη ὁ τύπος τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, συνεστὼς ἐκ φωτὸς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁρῶντος παντὸς τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ ἄνω τοῦ ἁγίου Γολγοθᾶ ἐκτεταμένος, ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη· καὶ διήκων μέχρι τοῦ ἁγίου ὄρους τῶν ἐλαιῶν, ὅστις τῇ λαμπρότητι τῶν μαρμαρυγῶν τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψεν. Ὅθεν πᾶσα ἡλικία τῶν Χριστιανῶν, νέωντε καὶ γερόντων σὺν νηπίοις καὶ θηλάζουσιν, εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν κατέλαβε· καὶ ἐν ἀμέτρῳ χαρᾷ δόξαν καὶ εὐχαριστείαν μετὰ θερμῆς κατανύξεως τῷ Θεῷ ἀνέπεμψεν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ θαύματι. Περὶ τούτου δὲ καὶ ὁ ἅγιος Κύριλλος πρὸς Κωνστάντιον ἔγραψεν, ἐπιστηρίζων αὐτὸν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει.

EODEM MENSE

Die Septima. 7.

Memoria Signi Crucis, quod in cœlo apparuit.

Apparitio Crucis. Constantio Constantini Magni filio imperante, ac Cyrillo Hierosolymorum Archiepiscopo, in diebus sanctæ Pentecostes, hora diei tertia, apparuit signum venerandæ vivificæque Crucis, ex luce in cœlo compactum, vidente universo populo, super sanctum montem Golgotha extensum, ubi dominus noster Jesus Christus in crucem actus fuit, & procedens usque ad sanctum montem Oliveti, ita ut splendoris sui claritate radios solis tegeret. Quamobrem omnis ætatis Christiani, juvenes & senes, pueri & lactentes, in sanctam Dei ecclesiam convenerunt: & incredibili gaudio perfusi, gloriam gratiarumque actionem cum ferventissima compunctione Deo extulerunt pro stupendo miraculo: de quo & sanctus Cyrillus ad Constantium scripsit, in fide orthodoxa illum confirmans.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀκακίου.

Ἀκάκιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασπλέως ἐκ τῆς χώρας Καππαδοκίας, στρατευόμενος ἐν τῷ τάγματι τῶν σχολῶν. Διαγνωσθεὶς δὲ, ὅτι Χριστιανός ἐστιν, ἐκρατήθη καὶ προσήχθη τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, ἐτύφθη σφοδρῶς. Εἶτα παραπεμφθεὶς ἑτέρῳ Ἄρχοντι, καὶ συνδεθεὶς καὶ ἄλλοις πολλοῖς δεσμώταις, ἤχθη εἰς τὸ Βυζάντιον· καὶ δειναῖς μάστιξι καὶ στρεβλώσεσι καταξανθεὶς ὅλον τὸ σῶμα, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν· ἔνθα ἐπιστάντες θεῖοι Ἄγγελοι ἀπεκατέστησαν αὐτὸν ὑγιῆ· καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ ἐν τῇ φυλακῇ πάντες οὕτω ταχέως ὑγιάναντα, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ τῷ Χριστῷ, καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ παραπεμφθεὶς ἑτέρῳ Ἄρχοντι, καὶ πάλιν τιμωρηθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη. καὶ κατετέθη τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Σταυρίῳ.

Et certamen Sancti Martyris Acacii.

S. Acacius Martyr. Acacius Christi martyr fuit, Maximiano Imperatore, ex regione Cappadociæ, militiam exercens in Scholarum cohorte. Cognitus autem ut Christianus, comprehensus fuit, & adductus ad regionis præsidem: ac Christum confessus, graviter cæditur. Deinde ad alium præsidem missus, ac vinctus unà cum aliis captivis Byzantium adducitur: flagrisque crudelibus & tortuosis lignis toto corpore cæsus, in carcerem detruditur. Ubi accurrentes divini Angeli, incolumem ipsum reddiderunt. Cùm autem omnes, qui in carcere erant, eum tam repente sanitati restitutum conspicerent, in Christum & ipsi crediderunt, ac proinde capite obtruncati sunt. Deinde Acacius è carcere eductus, atque ad alium præsidem remissus, rursumque excruciatus, capite obtruncatus fuit; & reliquiæ ipsius depositæ fuerunt in loco, qui Staurium dicitur.

MHNI' EO-

EODEM MENSE

Die Octava.

8.

Memoria Sancti Joannis Theologi ob sanctum cinerem.

S. Joannes Theologus.

Clementissimus & optimos Deus noster non modo eos, qui pro ipso decertarunt, sanctos suos discipulos & Apostolos, Prophetas quoque ac Martyres, universosque, qui sibi placuere, regno cœlesti bonisque sempiternis dignos effecit; sed etiam loca, in quibus versati sunt, aut sepulti, gratiarum plena ostendens, multis ea miraculis illustravit. Etenim sepulcrum, in quo magnus Apostolus & Evangelista Joannes, paulo post transferendus, depositus fuit, sanctum cinerem, quem incolæ Manna appellant, Spiritu Sancto annuente, octavo mensis Maji die quotannis extemplo emittit, emanatque: quem qui accedunt, accipientes, in curationem universorum morborum, in animarum sanitatem, & in corporum medelam eo utuntur; Deum laudantes, ejusque servum Theologum venerantes.

Et memoria Sancti Patris nostri Arsenii Magni.

S. Arsenius Monachus.

Sanctus Pater noster Arsenius, fuit ex vetere Roma, sanctissimæ Dei ecclesiæ Diaconus. Propter suam autem scientiam atque virtutes delectus est à Theodosio Magno Imperatore, ut filios ipsius Arcadium & Honorium non literis tantum, sed & virtutibus imbueret. Sic verò ab Imperatore honorabatur, ut Pater Imperatorum diceretur. Verùm ille turbas odio habens, terrenumque Imperatorem fugiens, vitam solitariam amavit, regemque cœlestem optavit; quem rogabat, ut se in viam dirigeret, quomodo salvari deberet. Vocem igitur audivit è cœlo sibi ter dicentem: Arseni, fuge homines, & salvaberis. Et statim mutatis vestibus, assumpto pauperis habitu, in Ægyptum profectus, solitariam vitam suscepit: cùmque certasset, ut nemo alius, in profunda senectute ad Deum migravit.

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ ΑΥ̓ΤΩ͂

Η'.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐπὶ τῆς ἁγίας Κόνεως.

Ὁ φιλάνθρωπος καὶ πανάγαθος Θεὸς ἡμῶν, οὐ μόνον τοὺς ὑπὲρ αὐτὸν ἀγωνισαμένους ἁγίους αὐτοῦ Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, Προφήτας τε καὶ Μάρτυρας, καὶ πάντας τοὺς εὐαρεστήσαντας αὐτῷ, βασιλείας οὐρανῶν, καὶ τῶν αἰωνίων ἠξίωσεν ἀγαθῶν· ἀλλὰ καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἤδη ἔτριψαν, ἢ ἐτάφησαν, πλήρεις χαρίτων ἀποδείξας, πολλοῖς ἐλάμπρυνε θαύμασι. Καὶ γὰρ ὁ τάφος, ἐν ᾧ ὁ μέγας Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μέλλων μετατεθῆναι ἐτάφη, κόνιν ἁγίαν, ἣν οἱ ἐγχώριοι Μάννα προσαγορεύουσιν, ἐπινεύσει Πνεύματος ἁγίου, κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν τοῦ Μαΐου μηνὸς ἐτησίως ἐξαίφνης ἀναβρύει καὶ ἀναδίδωσιν· ἣν οἱ προσερχόμενοι λαμβάνοντες, χρῶνται αὐτῇ εἰς παντοίων παθῶν ἀπολύτρωσιν, εἰς θεραπείαν ψυχῶν, εἰς ῥῶσιν σωμάτων, Θεὸν δοξολογοῦντες, καὶ τὸν αὐτοῦ θεράποντα Θεολόγον γεραίροντες.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου.

Ἀρσένιος, ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἦν μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, Διάκονος τῆς ἁγιωτάτης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας· διὰ δὲ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀρετήν, ἐξελέγη παρὰ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὸ διδάσκειν τὰ παιδία αὐτοῦ, τόντε Ἀρκάδιον καὶ τὸν Ὀνώριον, οὐ μόνον γράμματα, ἀλλὰ καὶ ἀρετήν. Οὕτω δὲ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῦ βασιλέως, ὡς καὶ Βασιλεοπάτωρ καλεῖσθαι. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνος τοὺς θορύβους μισῶν, καὶ τὸν κάτω βασιλέα ἀποστρεφόμενος, τὴν δὲ ἡσυχίαν ἀγαπῶν, καὶ τὸν ἄνω βασιλέα ποθῶν, παρεκάλει αὐτὸν ὁδηγῆσαι εἰς ὁδὸν, ὅπως δεῖ σωθῆναι· ἦλθεν οὖν αὐτῷ φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσα ἐκ τρίτου· Ἀρσένιε, φεῦγε τοὺς ἀνθρώπους, καὶ σώζου. Καὶ παραυτίκα τὰ ἱμάτια ἀλλάξας, καὶ φορέσας πενιχρά, ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἡσύχαζε. Καὶ ἀγωνισάμενος ὡς οὐδεὶς ἄλλος, ἐν βαθεῖ γήρᾳ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Θ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἠσαΐου.

ΗΣαΐας ὁ τοῦ Θεοῦ μέγας Προφήτης, ἦν μὲν ἐξ Ἱερουσαλὴμ, θεῖος δὲ ὑπῆρχε τοῦ βασιλέως Μανασσῆ υἱοῦ Ἐζεκίου. Ἐλέγχων δὲ αὐτὸν ἐπὶ ταῖς ἀνομίαις αὐτοῦ, ἐσχίσθη εἰς δύο μετὰ πρίονος· καὶ τελευτήσας, ἐτάφη πλησίον τῶν ὑδάτων, ἅπερ ἀπώλεσεν Ἐζεκίας ὁ βασιλεὺς, καταχώσας αὐτὰ διὰ τοὺς πολεμίους· καὶ ὁ Θεὸς τὸ σημεῖον τοῦ Σιλωὰμ ἐποίησε διὰ τὸν Προφήτην· διότι πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν διψήσας ηὔξατο ποιεῖν ὕδωρ, καὶ εὐθέως ἀπεστάλη αὐτῷ ἐξ αὐτοῦ ὕδωρ. Διὰ τοῦτο ἐκλήθη Σιλωὰμ, ὃ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Καὶ τότε μὲν ἔκειτο τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Προφήτου πλησίον, ὡς εἴρηται, τῶν ὑδάτων τοῦ Σιλωὰμ, καὶ τοῦ τάφου τῶν βασιλέων Δαυὶδ καὶ Σολομῶντος. Ὕστερον δὲ μετακομισθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατετέθη πλησίον Βλαχερνῶν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λαυρεντίου.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου.

ΠΕρὶ τούτου τοῦ ἁγίου λέγονταί τινα παρά τινων τερατώδη καὶ παράδοξα, ὅτι τε κυνοπρόσωπος ἦν πρότερον, καὶ ἀνθρώπους ἤσθιεν, ὕστερον δὲ μετὰ τὸ πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ μεταμορφώθη. Οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο· ἀλλά τινες αὐτὸν οὕτως ὑπενόησαν, διὰ τὸ ἐθνικὸν εἶναι καὶ ἄγριον καὶ φοβερόν. Ὅμως δὲ ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, καὶ κρατηθεὶς ἐν πολέμῳ παρὰ τοῦ Κόμητος, μὴ δυνάμενος λαλῆσαι Γραικιστὶ, ηὔξατο τῷ Θεῷ· καὶ ἀπεστάλη αὐτῷ Ἄγγελος, λέγων· Ἀνδρίζου· καὶ ἁψάμενος τῶν χειλέων αὐτοῦ, ἐποίησεν αὐτὸν λαλῆσαι Γραικιστί. Εἰσελθὼν οὖν ἐν τῇ πόλει, ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Ἀποστέλλονται οὖν στρατιῶται κρατῆσαι αὐτόν. Καὶ τῆς ῥάβδου αὐτοῦ βλαστησάσης, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, καὶ σὺν αὐτῷ βαπτίζονται ἐν Ἀντιοχείᾳ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Βαβύλα, ἔνθα καὶ Χριστοφόρος ὠνομάσθη. Εἶτα προσαχθεὶς τῷ βασιλεῖ, καὶ πολλὰ βασανισθεὶς πρότερον, ὕστερον ἀπεκεφαλίσθη.

Καὶ

EODEM MENSE

Die Nona. 9.

Certamen Sancti Isaiæ Prophetæ.

ISaias magnus Dei Propheta Hierusalem patriam habuit; avunculus autem fuit Manasse regis filii Ezechiæ: quem cùm propter iniquitates suas redarguisset, serra in duas partes sectus, vivendi finem fecit, sepultusque fuit juxta aquas, quas Ezechias rex perdiderat, aggesta terra propter inimicos. Deus autem signum Siloæ fecit propter Prophetam. Cùm enim antequam moreretur, sitiisset, oravit, ut aqua scaturiret: & statim missa ei fuit ex eo aqua: ac propterea Siloë cognomen habuit, hoc est, missus. Et olim quidem sacræ Prophetæ reliquiæ jacuerunt, ut perhibent, juxta aquas Siloë, & apud sepulcrum David, & Salomonis tegum. Tandem verò Constantinopolim translatæ, juxta Blachernas depositæ sunt in templo sancti Martyris Laurentii. S. Isaias Propheta.

Et certamen Sancti Martyris Christophori.

DE hoc sancto quædam mirabilia ac stupenda apud nonnullos perhibentur, quod scilicet faciem canis primùm habuerit, hominesque devoraverit, ac randem cùm in Christum credidisset, formam mutaverit. Verùm non ita res se habuit: sed fic illum aliqui fuisse suspicati sunt, quod ethnicus esset, & ferox, ac terribilis. Fuit tamen Decio imperante, & à Comite in prælio comprehensus, cùm Græcè loqui nequiret, Deum rogavit: & missus ei fuit Angelus, inquiens: Confortare: tangensque labia ejus, fecit, ut Græcè loqueretur. Urbem itaque ingressus, Christum prædicabat. Missi autem satellites, comprehenderunt eum. Sed cùm virga ipsius germinasset, crediderunt in Christum, & unà cum ipso baptizati sunt Antiochiæ à sancto Babyla, ubi & Christophorus appellatus fuit. Postea ad Imperatorem adductus, primum quidem plurimis cruciatibus subjicitur, ac tandem capite obtruncatur. S. Christophorus Martyr.

M Et

Et certamen Sanctorum Martyrum Epimachi, & Gordiani.

SS. Epimachus, & Gordianus Martyres.

Epimachus, & Gordianus Christi Martyres erant ex magna & antiqua Roma. Cùm verò Christum profiterentur, comprehensi ab idololatris sunt, & regionis Præsidi traditi, ab eoque compulsi Christum abnegare, & idolis sacrificare. Verùm cùm id se facturos negarent, atrociter sunt cæsi: deinde in equuleum suspensi, & ferreis ungulis dilaniati. Mox è lignis depositi, in carcerem detruduntur, statuto eis tempore, quo si resipiscerent, vivere possent. Illi verò in carcere detenti, nunquam Deo preces offerre, eique gratias agere cessarunt. Quocirca digni habiti sunt certamen propter ipsum subire. Post aliquot autem dies denuo è carcere educti, & plurimis diversisque subjecti cruciatibus, gladio obtruncati sunt.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἐπιμάχου, καὶ Γορδιανοῦ.

Ἐπίμαχος, καὶ Γορδιανὸς, οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐκ τῆς μεγάλης καὶ παλαιᾶς Ῥώμης· διὰ δὲ τὸ τὸν Χριστὸν ὁμολογεῖν, κρατηθέντες ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρεδόθησαν τῷ τῆς χώρας Ἐπάρχῳ· καὶ καταναγκασθέντες ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, ἐτύφθησαν σφοδρῶς· καὶ κρεμασθέντες, ἐξέσθησαν μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων. Εἶτα ἀπὸ τοῦ ξύλου καταβιβασθέντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν, λαβόντες καιρὸν προθεσμίας, ὅπως μεταμεληθέντες ζήσωσιν. Οἱ δὲ καὶ ἐν τῇ φυλακῇ ὄντες, οὐκ ἐπαύοντο τοῦ προσεύχεσθαι, καὶ εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ, ὅτι κατηξιώθησαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγωνίζεσθαι. Μετὰ δέ τινας ἡμέρας πάλιν ἐκβληθέντες τῆς φυλακῆς, καὶ πολλαῖς καὶ διαφόροις βασάνοις ὑποβληθέντες, ξίφει τὰς ἱερὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Et certamen Sancti Martyris Codrati, & sociorum ejus.

S. Codratus, & socii Martyres.

Codratus Christi martyr fuit, imperantibus Decio & Valeriano, in urbe Nicomedia. Propter Christi autem confessionem ab ethnicis comprehensus, unà cum sociis vinctus adducitur, & sistitur civitatis Proconsuli. Cùmque interrogatus esset, liberè Christum professus est. Quare in terram extensus, aridis boum nervis cæditur: cùmque humum sanguine suo irrigasset, in carcerem conjicitur. Deinde Nicæam à Proconsule abductus, denuo tormentis subjicitur. Cùm verò nonnulli tormenta extimescerent, atque idolis sacrificare vellent, timorem Dei in mentem iis revocans, confirmavit eos: quos Proconsul flammis tradi jussit. Codratus autem ex urbe in urbem circumductus, cùm eas omnes sanguine suo consecrasset, tandem Hermopolim venit, ibique capite obtruncatus fuit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Κοδράτου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Κοδρᾶτος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, καὶ Οὐαλεριανοῦ, ἐν Νικομηδείᾳ τῇ πόλει· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ, ἤχθη δέσμιος, καὶ παρεδόθη τῷ τῆς πόλεως Ἀνθυπάτῳ· καὶ ἐρωτηθεὶς, ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστόν. Ἁπλωθεὶς οὖν κατὰ γῆν, ἐτύφθη βοὸς νεύροις ξηροῖς· καὶ αἱμάτων πληρώσας τὴν γῆν, τῷ δεσμωτηρίῳ παρεδόθη. Εἶτα εἰς Νίκαιαν ἀχθεὶς παρὰ τοῦ Ἀνθυπάτου, πάλιν ἐτιμωρήθη. Τινὰς δὲ φοβηθέντας τὰς κολάσεις, καὶ βουλομένους θῦσαι, τὸν φόβον Θεοῦ ὑπομνήσας, ἐστήριξεν· οὓς εἰς πῦρ ἐμβαλὼν ὁ Ἀνθύπατος ἔκαυσεν. Ὁ δὲ Κοδρᾶτος ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν περιαγόμενος, καὶ πάσας τοῖς αἵμασι καθαγιάζων, τὴν Ἑρμούπολιν καταλαβὼν, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ ΑΥ'Τῼ͂

Ι'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἡσυχίου.

Ἡσύχιος, ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, πρῶτος τοῦ παλατίου ὑπάρχων, καὶ τὴν ἀξίαν Μάγιστρος· ἐν Ἀντιοχείᾳ δὲ διατρίβων ὁ Μαξιμιανὸς, προσέταξε Χριστιανὸν μὴ στρατεύεσθαι· ἀλλὰ τοὺς βουλομένους Χριστὸν ὁμολογεῖν, λῦσαι τὰς ζώνας, καὶ ἰδιωτεύειν. Καὶ πολλῶν ἑλομένων τὸν ἄδοξον μᾶλλον βίον, ἢ τὴν ἐν ἀπολείᾳ τιμὴν, εἷς τούτων γέγονε καὶ ὁ μέγας Ἡσύχιος. Καὶ τοῦτο γνοὺς ὁ βασιλεὺς, ἐξέδυσεν αὐτὸν τὰ πολυτελῆ ἱμάτια, καὶ ἐνδύσας κολόβιον τρίχινον, μετὰ τῶν γυναικῶν κατέκρινε συνδιάγειν. Καὶ μετά τινας ἡμέρας προσκαλεσάμενος αὐτὸν, ἔφη· εἰπέ μοι, Ἡσύχιε, εἰ οὐκ αἰσχύνῃ ἐν ἀτιμίᾳ τοιαύτῃ διάγειν; ὁ δὲ εἶπεν· ἡ παρὰ σοῦ τιμὴ πρόσκαιρός ἐστι· τότε λίθον μυλικὸν προσδήσας αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ ὁ βασιλεὺς, ἔρριψεν ἐν τῷ Ὀρώντῃ ποταμῷ, ἔνθα καὶ τὸ μακάριον ἐδέξατο τέλος, ἀπολαβὼν βασιλείαν οὐρανῶν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἡσυχίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Οὗτος ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἀρμενιακῶν· βουληθεὶς δὲ γενέσθαι μοναχὸς, καὶ ἡσυχάσας, κατήρχετο ἐπὶ τὰ πρὸς θάλασσαν μέρη. Ἐν ὄρει δὲ ὑψηλῷ ἀπελθόντι, δαίμονες εἰσελθόντες εἰς δύο ἀνθρώπους Ἰωάννην, καὶ Ἱλαρίωνα, παρεσκεύασαν ἀπαντῆσαι, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, ποῦ πορεύεται· καὶ μαθόντες, εἶπον, γέμειν τὸν τόπον θηρίων καὶ λῃστῶν. Ὁ δὲ εἶπεν, Ἐγὼ θανάτου ἄξια ἔπραξα, καὶ φεύγων τὸν θάνατον ἀπέρχομαι. Καὶ ἀποκριθέντες εἶπον· τῶν ἀνθρώπων τὸν θάνατον φοβῇ, καὶ τῶν θηρίων οὐ φοβῇ; τότε γνοὺς τὴν τῶν δαιμόνων ἐπίθεσιν, σφραγίσας αὐτοὺς ἐδίωξεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς δὲ ἀπελθὼν ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἠβουλήθη, καὶ κτίσας εὐκτήριον, ἡσύχαζεν ἐκεῖ, προσευχόμενος τῷ Θεῷ, καὶ θαυμαστὸς γενόμενος εἰς ἀρετήν· καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, ἐτελεύτησε. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἀνακομισθὲν ἐν Ἀμασίᾳ τῇ πόλει.

Καὶ

EODEM MENSE

Die Decima. 10.

Certamen Sancti Hesychii Martyris.

Hesychius Christi martyr fuit, Maximiano Imperatore, primus in Palatio, ac dignitate Magister. Cùm autem Maximianus Antiochiæ degeret, præcepit, ne Christiani militarent, sed qui Christum profiteri vellent, cingulum solverent, vitamque privatam agerent. Multi igitur ingloriam vitam sibi potiùs elegerunt, quàm in perditione honorem. Ex quorum numero fuit & magnus Hesychius. Quod ubi Imperator intellexit, exuit eum pretiosis vestibus, & colobio cilicino indutum jussit unà cum mulieribus degere. Post aliquot autem dies illum accersens: Nonne, inquit, pudet te, Hesychi, in tali ignominia versari? At ille: Tuus honor, repesuit, ad tempus durat. Tum verò Imperator molarem lapidem ad collum ejus alligari, ipsumque in Orontem fluvium projici jussit, ubi & beatum finem accepit, regnum cœlorum adeptus. S. Hesychius Martyr.

Et memoria Sancti Patris nostri Hesychii Confessoris.

Hic fuit ex regione Armeniacorum. Cupiens autem monachus fieri, vitamque tranquillam ducere, in maritima loca descendit. Cùm autem in montem excelsum pergeret, dæmones ingressi in duos viros, Joannem, scilicet, & Hilarionem, effecere, ut occurrerent ei, & interrogarent eum, quo abiret. Eo verò locum designante, ajunt, illum feris latronibusque plenum esse. At ille: Ego verò, inquit, digna mortis facinora perpetravi, mortisque vitandæ causa huc venio. Cui responderunt: Cùm mortem ab hominibus tibi infligendam timeas, à feris illam non times? Tunc dæmonum fraudem detegens, formato crucis signo, eos ex illis hominibus ejecit. Ipse verò in eum, quem optaverat, locum profectus, oratorium exstruxit, ibique solitariam vitam egit, assiduas ad Deum preces fundens, & admirabilis in virtutum exercitationibus effectus. Cùmque multa miracula perpetrasset, vivere desiit. Ipsius autem reliquiæ in urbem Amaseam translatæ sunt. S. Hesychius Confessor.

Et certamen Sancti Simonis Zelotæ Apostoli.

S. Simon Apostolus.

SImon magnus Christi Apostolus, Zelotes nuncupatus, cùm in cænaculo unà cum sanctis Apostolis esset, visibilemque Spiritus operationem in specie columbæ & in linguis igneis suscepisset, totus igneus effectus, divinoque zelo repletus, omnem quidem deorum plurium errorem, velut fœnum, liberè incendit; terram verò propè universam percurrens, illam doctrinæ sermonibus, pietatisque lumine illustravit illuminavitque. Unde & rectè ac verè Zelotæ cognomentum accepit, & duplicem confessionis coronam adeptus est. Nam Mauritaniam, totamque Afrorum regionem, & Libyam universam peragravit, & plures infidelium ad Dominum convertit: ac demùm in Britanniam profectus, cruci affixus fuit: atque ita spiritum Deo tradidit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Σίμωνος τοῦ Ζηλωτοῦ.

ΣΙμων ὁ μέγας Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐπιλεγόμενος Ζηλωτὴς, μετὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ὑπάρχων ἐν τῷ ὑπερῴῳ, καὶ τὴν ὁρωμένην τοῦ Πνεύματος ἐνέργειαν ἐν εἴδει περιστερᾶς καὶ πυρίναις γλώσσαις ὑποδεξάμενος, ὅλος πυρίπνους γέγονεν· καὶ θείου ζήλου πλησθεὶς, τὴν μὲν πολύθεον πλάνην πᾶσαν ὡς χόρτον κατέφλεξε τῇ παῤῥησίᾳ· τὴν δὲ γῆν ὅλην σχεδὸν διαδραμὼν, τῷ διδασκαλικῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ τῷ φέγγει τῆς εὐσεβείας ἐλάμπρυνέ τε καὶ κατεφώτισεν. Ὅθεν καλῶς τε καὶ καταλλήλως τὴν τοῦ Ζηλωτοῦ ἐπίκλησιν ἐδέξατο, καὶ διπλοῦν τὸ στέφος τῆς ὁμολογίας ἔλαβε. Μαυριτανίαν γὰρ, καὶ τὴν τῶν Ἀφρῶν χώραν, καὶ τὴν Λιβύην ἅπασαν διελθὼν, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν Κύριον, ὕστερον ἐν Βρεττανίᾳ γενόμενος, καὶ τῷ σταυρῷ προσπαγεὶς, Θεῷ τὸ πνεῦμα τὸ ἑαυτοῦ παρέθετο.

Et certamen Sancti Alphæi Martyris, & sociorum ejus.

S. Alphæus, & socii Martyres.

ALphæus, Philadelphus, & Cyrinus, Christi Martyres, erant oriundi ex regione Italiæ, nobiles ac divites, filii Vitalii ejusdem regionis Præfecti. Cùm verò à quodam Onesimo Christiano pietatem didicissent, & baptizati fuissent, Christum prædicabant. Eo autem tempore, Præfecto cum Imperatoriis literis ab urbe Roma in istam Italiæ regionem amandato, ut Christianos omnes occidendos curaret; ad ejus notitiam isti delati, & comprehensi, ac vinculis constricti, Romam missi sunt, unà cum Onesimo, & Erasmo, aliisque viris quatuordecim, ad Licinium: à quo traditi Diomedi præfecto, Puteolos abducuntur. Et Onesimus quidem maximo ad pectus superimposito lapide, spiritum emisit. Erasmus verò cum reliquis quatuordecim capite plexus fuit. At prædicti tres in Siciliam missi, ibidem interfecti sunt.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀλφείου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ἈΛφειὸς, Φιλάδελφος, καὶ Κυρῖνος, οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας Ἰταλίας, εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι, υἱοὶ Βιταλίου Ἄρχοντος τῆς αὐτῆς χώρας. Μαθόντες δὲ τὴν εὐσέβειαν παρὰ Ὀνησίμου τινὸς Χριστιανοῦ, καὶ βαπτισθέντες ἐκήρυττον τὸν Χριστόν. Κατ᾽ ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἀποσταλέντος Ἄρχοντος ἀπὸ Ῥώμης μετὰ γραμμάτων βασιλικῶν ἐν τῇ χώρᾳ Ἰταλίας, ἐπὶ τὸ φονεύεσθαι τοὺς Χριστιανοὺς, διαγνωσθέντες οὗτοι καὶ κρατηθέντες, δέσμιοι παρεπέμφθησαν εἰς Ῥώμην ἅμα Ὀνησίμῳ, καὶ Ἐράσμῳ, καὶ ἑτέροις ἀνδράσι δέκα καὶ τέσσαρσι πρὸς Λικίνιον. Καὶ ὑπ᾽ ἐκείνου παραδοθέντες Διομήδει τῷ Ἡγεμόνι, ἐν Ποτιόλοις ἀπήχθησαν. Καὶ ὁ μὲν Ὀνήσιμος λίθον μέγαν κατὰ τοῦ στήθους δεξάμενος, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα· ὁ δὲ Ἔρασμος μετὰ τῶν λοιπῶν δεκατεσσάρων ἀπεκεφαλίσθη· οἱ δὲ τρεῖς ἐν Σικελίᾳ πεμφθέντες, ἀνῃρέθησαν.

EO- MHNI

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΙΑ'.

Ἡ Ἀνάμνησις τοῦ Γενεθλίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΟΤΕ τὴν τοῦ Βυζαντίου πόλιν ὁ μέγας ἐν βασιλεῦσι καὶ Χριστιανικώτατος Κωνσταντῖνος λαβὼν, καὶ κτίσας πολλῷ μείζονα, καὶ εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα τὴν κλῆσιν αὐτῆς μεταμείψας, ἀντὶ Βυζαντίου Κωνσταντινούπολιν ὠνόμασε, μετὰ τὸ συμπληρῶσαι τὸ τεῖχος, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ οἰκήσεις, καὶ τὰς ἱερὰς ἐκκλησίας, ἀναθεὶς ταύτην τῇ ὑπερενδόξῳ Δεσποίνῃ ἡμῶν Θεοτόκῳ καὶ ἀεὶ παρθένῳ Μαρίᾳ, καὶ ἐξαίρετον εὐχαριστῶν ἅμα τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριάρχῃ, καὶ τῷ Κλήρῳ, καὶ τῷ λαῷ, λιτανεύσας ἀπῆλθεν ἐν τῷ φόρῳ, ἐν ᾧ τὴν αὐτοῦ στήλην οἱ πολῖται ἀνέστησαν, φέρουσαν τοὺς ἁγίους τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἥλους ἐν τῇ κεφαλῇ, οὗ κάτωθεν κεῖται οἱ δώδεκα κόφινοι τῶν περισσευσάντων κλασμάτων τῶν πέντε ἄρτων. Ἐκ τότε οὖν παραλαβοῦσα ἡ συνήθεια ἑορτάζει ταύτην ἕως τοῦ νῦν.

EODEM MENSE

Die Undecima. II.

Commemoratio Natalis Constantinopoleos.

CUM maximus Imperatorum & Christianissimus Constantinus urbem Byzantii accepisset, eamque multo majorem, quàm erat, ædificasset, impositoque proprio nomine pro Byzantio Constantinopolim appellasset, postquam mœnia absolvit, exstructaque in iis ædificia, & sacras ecclesias; eam dedicavit gloriosissimæ Dominæ nostræ Deiparæ semperque Virgini Mariæ, gratias suprà modum agens: & unà cum sanctissimo Patriarcha, & Clero, ac populo supplicatione facta, rediit ad forum: in quo cives columnam ipsius erexerunt, in capite sanctos Christi Dei nostri clavos ferentem; in infimo verò loco duodecim cophinos fragmentorum, quæ ex quinque panibus superaverant, habentem. Ex illo igitur tempore obtinuit consuetudo, ut hæc festivitas celebraretur usque in præsentem diem.

Natalis urbis CP.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μωκίου.

ΜΩκιος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Βυζαντίου, υἱὸς Χριστιανῶν Εὐφράτου καὶ Εὐσταθίας, ὁρμωμένων ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Ὑπάρχων δὲ πρεσβύτερος τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, παρήγγελλε πᾶσιν ἀπέχεσθαι μὲν τῶν εἰδώλων, τιμᾷν δὲ τὸν Χριστὸν, καὶ σέβειν αὐτὸν ὡς Θεὸν τῶν ὅλων, καὶ κύριον. Ἐν μιᾷ δὲ θυσίας ἐπιτελουμένης παρὰ τοῦ Ἄρχοντος, καὶ τοῦ λαοῦ θύοντος, θείῳ ζήλῳ κινηθεὶς, δραμὼν ἀνέτρεψε τὸν βωμὸν, καὶ τὰ θύματα διεσκόρπισε· Κρατηθεὶς οὖν ἐτιμωρήθη, καὶ ἐμβληθεὶς εἰς πῦρ, ὡρᾶτο μέσον τῆς φλογὸς μετὰ τριῶν ψαλλόντων, καὶ τοῦ ἑνὸς τὸ πρόσωπον ἔλαμπεν ὑπὲρ τὸν ἥλιον. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν ὑγιὴς· ἡ δὲ φλὸξ ἔκαυσε τοὺς παρεστῶτας, καὶ τὸν Ἄρχοντα. Εἶτα πέμπεται εἰς Ἡράκλειαν τῆς Θράκης· ἔνθα τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς ἐτάφη. Ὕστερον δὲ κτίσας ναὸν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἤγαγε τὸ λείψανον αὐτοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν αὐτῷ.

Καὶ

Et certamen Sancti Mocii Martyris.

MOcius sacer Christi martyr, ex urbe Byzantio prognatus, filius fuit Euphrati & Eustathiæ parentum Christianorum, qui ex vetere Roma originem ducebant. Cùm verò esset ecclesiæ Christi Presbyter, cunctos hortabatur, ut ab idolis recederent, ac Christum venerarentur, eumque ut Deum ac Dominum universorum colerent. Quadam autem die cùm à præside & populo sacrificante victimæ immolarentur, divino zelo motus, accurrens aram subvertit, & victimas dispersit. Quare comprehensus, tormentis subjicitur, atque flammis traditur. Verùm in medio flammæ visus est unà cum tribus viris psallentibus, ex quibus uni præ ceteris facies sole splendidior emicabat. Ac ipse quidem incolumis evasit; flamma verò eos, qui circum aderant, ac simul præsidem consumpsit. Deinde missus est in Heracleam urbem Thraciæ, ubi capite truncatus est, & sepultus. Postremo cùm Constantinus Magnus templum ædificasset, sacras ejus reliquias intulit, atque ibidem deposuit.

S. Mocius Martyr.

Et

Et certamen Sancti Dioscoridis Martyris.

S. Dioscorides Martyr.

DIoscorides Christi martyr erat ex urbe Smyrna. Cùm verò Christianus esset, Christum liberè prædicabat, atque omnes, qui ad ipsum accedebant, in nomine ejus edocebat, multosque ex infidelibus à patrio errore, quem à majoribus traditum acceperant, avocans, baptizabat. Comprehensus igitur ab idololatris, qui Christum tàm libere prædicari non ferebant, flagris cæsus fuit. Deinde vinctus, præsidi est traditus: atque ab hoc interrogatus, ac sese Christianum professus, pluribus tortus cruciatibus, detrusus fuit in carcerem, ubi per plures dies graves ærumnas sustinuit. Postea è carcere eductus, iterum compulsus est Christum abnegare: quod cùm facere recusasset, suspensus est, & dirè dilaniatus. Cùm denique in Christi confessione constans persisteret, præsidis jussu interemptus fuit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Διοσκορίδους.

ΔΙοσκορίδης, ὁ Ἰησοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς Σμυρναίων πόλεως· Χριστιανὸς δὲ ὢν, ἐκήρυττε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν, καὶ ἐδίδασκεν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ πάντας τοὺς προσερχομένους αὐτῷ· καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφων ἀπὸ τῆς πατροπαραδότου πλάνης αὐτῶν, ἐβάπτιζε. Κρατηθεὶς οὖν παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, μὴ φερόντων ἀκούειν παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν κηρυττόμενον, ἐμαστιγώθη. Εἶτα δεθεὶς παρεδόθη τῷ Ἄρχοντι. Καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπ᾽ ἐκείνου, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, βασανισθεὶς παρεπέμφθη φυλακῇ, ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις κακουχηθεὶς ἐν αὐτῇ. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, πάλιν ἠναγκάσθη τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι· καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐξέσθη κρεμασθεὶς. καὶ ἐπιμένων τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, προστάξει τοῦ Ἄρχοντος ἀνῃρέθη.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ ΑΥ̓ΤΩ͂

12. Die Duodecima.

ΙΒʹ.

Memoria Sancti Patris nostri Epiphanii Episcopi Cypri.

S. Epiphanius Episcopus Cypri.

SAnctus Pater noster Epiphanius erat ex regione Phœniciæ, Judæis parentibus natus. Sed illis in Legis cultu permanentibus, ipse ad Christum accurrens, baptizatus est, & monasticum institutum suscepit. Deinde Cypri Episcopus ordinatur: atque ita Deo servivit, ut & miracula patrare meruerit. Cùm autem pro fide orthodoxa decertaret, plures ærumnas ab heterodoxis sustinuit: & veritatem quidem sermonibus corroboraturus, hæreticos verò ex ecclesia abacturus, Constantinopolim migravit. Adactus autem ab Eudoxia exilio Chrysostomi se subscribere, adduci nequivit, ut id faceret. Cùm verò illa comminaretur, nisi id ipse faceret, se idolorum templa aperturam, persuaderi se passus, subscripsit. Quod ubi Chrysostomus intellexit, hæc ad ipsum

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἐπιφανίου Ἐπισκόπου Κύπρου.

ἘΠιφάνιος, ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Φοινίκης, υἱὸς Ἰουδαίων. Ἀλλ᾽ ἐκείνων ἐναπομεινάντων τῇ τοῦ νόμου λατρείᾳ, αὐτὸς πρὸς τὸν Χριστὸν ἔδραμεν, καὶ βαπτισθεὶς, γέγονε μοναχός. Εἶτα ἐχειροτονήθη καὶ Ἐπίσκοπος Κύπρου· καὶ οὕτως ἐθεράπευσε τὸν Θεὸν, ὡς καὶ θαύματα ποιεῖν ἀξιωθῆναι. Ἀγωνιζόμενος δὲ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν κακοδόξων ὑπέστη· καὶ τὴν ἀλήθειαν μὲν ἐν τοῖς λόγοις κρατύνας, τοὺς δὲ αἱρετικοὺς τῆς ἐκκλησίας ἀπελάσας, ἐπεδήμησε καὶ τῇ Κωνσταντινουπόλει. Καὶ καταναγκασθεὶς ὑπὸ τῆς Εὐδοξίας ὑπογράψαι εἰς τὴν ἐξορίαν

ρίαν τοῦ Χρυσοςόμου, οὐκ ἐπείσθη. Ἀπειλούσης δὲ αὐτῆς, ὡς εἰ μὴ τοῦτο ποιήσει, τὰ εἴδωλα ἀνοίξειν, πεισθεὶς ὑπέγραψε. Καὶ μαθὼν ὁ Χρυσόςομος τοῦτο, ἔγραψε πρὸς αὐτόν. Ἐπιφάνιε, ἐπεὶ συναίνεσας εἰς τὴν ἐξορίαν μου, οὐ μὴ καθίσης ἐπὶ τοῦ θρόνου σου. Ὁ δὲ ἀντέγραψεν. Ἀθλοπαῖ Ἰωάννη, παῖε, καὶ νίκα. Εἶτα πλέων εἰς Κύπρον, ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πλοίῳ.

ipsum scripsit: Epiphani, quoniam exilio meo consensisti, in throno tuo non sedebis. Ille verò rescripsit: Athleta Joannes, verberare, & vince. Demum in Cyprum navigans, vitam in navigio finivit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γερμανοῦ Πατριάρχου Κωνςαντινουπόλεως.

Γερμανὸς ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, υἱὸς Ἰουςινιανοῦ Πατρικίου· ὃν διὰ φθόνον ὁ τοῦ Ἡρακλείου υἱὸς φονεύσας, τοῦτον εὐνούχισε, καὶ τῷ κλήρῳ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἀνέταξεν. Ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἐπιδοὺς ἑαυτὸν τῇ μελέτῃ τῶν θείων γραφῶν, καὶ τῇ ἀσκήσει καὶ λοιπῇ ἀρετῇ, ὕςερον ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Κυζίκῳ ἐκκλησίας. Ἀπὸ δὲ τῆς Κυζίκου μετατεθεὶς ἐπὶ τὴν καθέδραν τῆς Κωνςαντινουπόλεως ἀνήχθη. Πατριάρχης γενόμενος. Καὶ τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ τὸν λαὸν φωτίσας, καὶ τὰ βαθύτερα τῶν θείων γραφῶν ἑρμηνεύων, διήρκεσε μέχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ὃν ἰδὼν τὰς θείας εἰκόνας ἀποςρεφόμενον, καὶ μήτε λόγοις, μήτε παραινέσεσι δυνηθεὶς πεῖσαι αὐτὸν ἀποςῆναι τῆς αἱρέσεως, θεὶς τὸ ὠμοφόριον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἀπελθὼν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ἡσύχαζεν· ἐν ᾧ τῷ Θεῷ προσευχόμενος, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησε, χρόνων ἐννενήκοντα.

Et memoria Sancti Patris nostri Germani Patriarchæ Constantinopolitani.

Sanctus Pater noster Germanus, impe- S. Germanus Patriarcha CP.
rante Heraclio, fuit filius Justiniani Patricii, quem ob invidiam Heraclii filius occidit, ipsumque Germanum eunuchum fieri curavit, ac magnæ Ecclesiæ Clero præfecit. Ille verò primum quidem se divinarum Scripturarum meditationi addixit, & religiosæ exercitationi, ac ceteris virtutibus acquirendis se se totum impendit. Postea Episcopus Cyzicenæ ecclesiæ ordinatus est. Deinde ex Cyzico translatus, ad cathedram Constantinopolis evectus fuit, Patriarcha factus. Ibi sua doctrina populum illuminavit, atque altiora divinarum Scripturarum arcana exposuit, & usque ad imperium Leonis Isaurici perstitit: quem cùm sacras imagines aversantem vidisset, eumque neque rationibus, neque adhortationibus ab hæresi avocare potuisset; Homophorio, hoc est, Pallio, super sacra mensa deposito, ad propriam domum abiit, & quietam vitam egit: ubi preces Deo assiduè offerens, nonagenarius ad Deum migravit.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΓ'.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Γλυκερίας.

Γλυκερία, ἡ τοῦ Χριςοῦ Μάρτυς, ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Ἀντωνίνου τοῦ βασιλέως καὶ Σαβίνου Ἡγεμόνος, ἐν Τραϊανουπόλει τῆς Θράκης. Θύοντος οὖν τοῦ Ἡγεμόνος τοῖς εἰδώλοις, αὕτη ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς ἐπιγράψασα τὸν τίμιον ςαυρόν, ἦλθε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, Χριςιανὴν ἑαυτὴν καὶ δούλην τοῦ Χριςοῦ ὀνομάσασα. Καὶ τοῦ Ἡγεμόνος παραινοῦντος αὐτῇ θῦσαι, εἰσελθοῦσα ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων

EODEM MENSE

Die Decima tertia. 13.

Certamen Sanctæ Glyceriæ Martyris.

Glyceria Christi martyr fuit, temporibus S. Glyceria Martyr.
Antonini Imperatoris & Sabini Præsidis, in Trajanopoli Thraciæ urbe. Cùm autem quadam die præses idolis sacrificaret, ipsa venerando crucis signo in fronte munita, ad eum accessit, Christianam sese esse, ac famulam Christi professa. Tunc hortante præside, ut ipsa sacrificaret, idolorum fanum ingressa, & precibus ad Christum fusis, simulacrum Jovis dejecit, & contrivit. Quamobrem capillis suspensa, ferreisque ungulis dilaniata, in

in carcerem conjicitur, ubi ab Angelo pascitur. Tùm è carcere educta, in ardentem fornacem projicitur; sed extincto per rorem divinum igne, illæsa evadit. Postea detracta capitis pelle, denuò in carcerem detruditur: ubi ab Angelo sanata, custodem carceris ad Christi fidem convertit, qui illico capite obtruncatur. At sancta feris objecta, vitam finivit: & reliquiæ ejus in Heraclea Thraciæ urbe depositæ sunt.

δώλων, καὶ δεξαμένη τῷ Χριστῷ, κατέβαλε τὸ τοῦ Διὸς εἴδωλον καὶ συνέτριψε. Διὰ τοῦτο κρεμασθεῖσα ἐκ τριχῶν, ἐξέσθη σιδήροις. Εἶτα ἀποκλεισθεῖσα εἰς φυλακὴν, ἐτρέφετο ὑπ' Ἀγγέλου. Εἶτα ἐκ φυλακῆς ἐκβληθεῖσα, ἐνεβλήθη εἰς κάμινον πυρός· καὶ τοῦ πυρὸς ὑπὸ θείας δρόσου σβεσθέντος, ἐξῆλθεν ἀβλαβής. Εἶτα ἐξεδάρη τὴν κεφαλὴν· καὶ ἀποκλεισθεῖσα εἰς φυλακὴν, καὶ ὑγιάνασα ὑπὸ Ἀγγέλου, παρεσκεύασε τὸν δεσμοφύλακα πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ· ὅστις παραυτίκα ἀποκεφαλίσθη. Ἡ δὲ ἁγία θηριομαχήσασα ἐτελειώθη. Καὶ κατετέθη τὸ λείψανον αὐτῆς ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Θράκης.

Et Certamen Sancti Alexandri Martyris.

S. Alexander Martyr. ALexander Christi martyr fuit tempore Maximiani Imperatoris, militarem artem exercens sub Numeriano Comite. Cùm autem Comes unà cum subjecta sibi cohorte idolis sacrificaret, solus Alexander non tantum sacrificare recusavit; verum etiam Comitem cum suis sociis seductum appellavit, & dæmonum cultorem. Comprehensus igitur, ad Maximianum adducitur: ac interrogatus, Christumque professus, crudeliter cæditur. Deinde Tiberiano præsidi traditur, ut tormentis cruciaretur in itinere ex urbe Romana Byzantium usque. Ac primum quidem igne in lateribus ustulatur: spineis deinde virgis cæditur; matre ipsum sequente, ac prompto hilarique animo eum esse jubente. Adductus autem Berœam vinctus, ac precibus aquam producens, multos ex idololatris persuasit fidem Christi amplecti. Demùm cùm Driziparam Thraciæ urbem venisset, gladio percussus, finem accepit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου.

ἈΛέξανδρος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ στρατευόμενος ὑπὸ Νουμεριανοῦ Κόμητι. Θύοντος δὲ τοῖς εἰδώλοις τοῦ Κόμητος μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν τάγματος, μόνος ὁ Ἀλέξανδρος οὐ μόνον οὐκ ἐπείσθη θῦσαι, ἀλλὰ καὶ τὸν Κόμητα, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πεπλανημένους ἐκάλεσε καὶ δαιμόνων λατρευτάς. Κρατηθεὶς οὖν, ἤχθη πρὸς Μαξιμιανόν· καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἐτύφθη σφοδρῶς. Εἶτα παρεπέμφθη Τιβηριανῷ Ἐπάρχῳ, τιμωρεῖσθαι κατὰ τὴν ὁδὸν ἀπὸ Ῥώμης μέχρι Βυζαντίου. Καὶ πρῶτον μὲν τὰς πλευρὰς τῷ πυρὶ κατεφλέχθη· ἔπειτα ῥάβδοις ἀκανθίνοις ἐτύφθη, τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἀκολουθούσης καὶ προθυμοποιούσης αὐτόν. Ἀχθεὶς δὲ εἰς Βηροίαν δέσμιος, καὶ διὰ προσευχῆς ὕδωρ ἐξαγαγὼν, πολλοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν ἔπεισε πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ· καὶ γενόμενος ἐν Δριζιπάρῳ πόλει τῆς Θράκης, τὴν διὰ ξίφους ἐδέξατο τελευτήν.

Et

Καὶ

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Σεργίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

ΣΕ'ργιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Ὁμολογητὴς, ὑπῆρχε μὲν εὐγενῶν, καὶ πλουσίων γονέων υἱὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει γεννηθεὶς· προσκυνῶν δὲ τὰς θείας, καὶ σεπτὰς εἰκόνας, ἐκρατήθη παρὰ τῶν Εἰκονομάχων, καὶ παραστὰς τῷ παραιόμῳ βασιλεῖ Λέοντι, κατηναγκάζετο ποτὲ μὲν κολακείαις, ποτὲ δὲ ἀπειλαῖς ἀθετῆσαι τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων. Μὴ πεισθεὶς δὲ, ἀλλὰ λογισάμενος τὸν τύραννον ὡς βδέλυγμα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ, καὶ τὰς ἀπειλὰς ὡς λῆρον ἡγησάμενος, παῤῥησίᾳ ἔλεγε, δεῖν προσκυνεῖν τὰς τιμίας εἰκόνας, καὶ τιμᾶν αὐτὰς πάντα Χριστιανὸν σχετικῶς, ὡς τῆς τιμῆς διαβαινούσης ἐπὶ τὸ πρωτότυπον. Τότε δεθεὶς σχοινίῳ τὸν τράχηλον, ἐσύρετο ἐπ' ἀγορᾶς ὡς κακοῦργος. Εἶτα φυλακῇ παρεδόθη· καὶ δημευθεὶς, καὶ γυμνωθεὶς τοῦ πλούτου αὐτοῦ, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εἰρήνης, καὶ τῶν τέκνων, ἐξωρίσθη. Ἔνθα πολλὰς θλίψεις, καὶ ποικίλους πειρασμοὺς ὑπομείνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παυσικάκου.

ΠΑυσίκακος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἀπαμείας, ἐκ γονέων γεννηθεὶς εὐλαβῶν· Ἰατρὸς δὲ ὢν τὴν τέχνην, περιήρχετο τὰς πόλεις καὶ τὰς χώρας, θεραπεύων πάντας τοὺς νοσοῦντας ἀναργύρως. Εἶτα μισήσας τὸν κόσμον, καὶ τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, ἀπελθὼν ἐν μοναστηρίῳ τινὶ, ἐγένετο μοναχὸς· καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσατο εἰς ἀρετὴν, νηστεύων, ἀγρυπνῶν, καὶ προσευχόμενος, ὡς καὶ χαρισμάτων μεγάλων ἀξιωθῆναι. Τροφὴ δὲ ἦν αὐτῷ ἄρτος μόνος ὀλίγος, καὶ ὕδωρ ὁμοίως· διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ὑπὸ Κυριακοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ μὴ βουλόμενος, ἐχειροτονήθη Συνάδων Ἐπίσκοπος ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαυρικίου, ὃν καὶ ἐθεράπευσεν ἀπὸ σφοδροτάτου νοσήματος. Εἶτα καλῶς τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἰθύνων, ἔζησε μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ δυσσεβοῦς Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου· καὶ ἐν βαθεῖ γήρᾳ γενόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Et memoria Sancti Sergii Confeſſoris.

SErgius Chrifti Confeffor, Conftantinopoli nobilibus, ac divitibus parentibus natus fuit. Cùm verò divinas ac venerandas imagines coleret, ab Iconemachis comprehenfus, ad impium Imperatorem Leonem adducitur, à quo modo blanditiis, modo minis à facrarum imaginum cultu recedere compellebatur. At cùm non affentiretur, fed potius tyrannum tamquam rem abominandam reputaret, ejufque fermones & minas veluti nugas contemneret, fumma animi fiducia pronunciavit, venerandas imagines coli oportere, & ab omnibus Chriftianis merito honorari, perinde ac fi honor ille prototypo exhiberetur. Tùm fune ejus collo alligato, tamquam maleficus ac fceleftus per plateas pertractus fuit: deinde in carcerem detrufus, ac publicè reus denunciatus, divitiifque fuis orbatus, unà cum uxore fua Irene, ac liberis, in exilium miffus eft: ubi cum plurimas tribulationes diverfafque ærumnas fuftinuiffet, migravit ad Dominum. S. Sergius Confeffor.

Et memoria Sancti Patris noſtri Pauſicaci.

SAnctus Pater nofter Paufìcacus ex urbe Apamea oriundus, piis parentibus natus, cùm profeffione medicus effet, urbes ac regiones peragravit, ægrotos omnes abfque ulla merecde curando. Deinde mundum odio habens, Chriftique amore flagrans, in quoddam monafterium fe recepit, & monachus factus eft: atque adeo in virtute profecit, jejuniis, vigiliis, & affiduis precibus vacans, ut maximis gratiis dignus fuerit. Cibus illi fuit folus ifque modicus panis, & aqua fimiliter. Ob ipfius autem virtutem à Cyriaco Patriarcha Conftantinopolitano, quamvis invitus, Synadorum Epifcopus initiatus eft, imperante Mauricio, quem & ipfe à graviffimo morbo curaverat. Poftea creditum fibi gregem rectè gubernans, vixit ufque ad imperium impii Leonis Iconomachi: atque in extrema fenectute migravit ad Dominum. S. Paufìcacus Epifcopus.

EODEM MENSE

14. Die Decima quarta.

Certamen Sancti Isidori Martyris.

S. Isidorus Martyr.

ISidorus Christi martyr Decio imperante fuit ex urbe Alexandriæ. Cùm verò Optionis munere in militia fungeretur, in insulam Chium profectus cum classe navium, quibus Numerius præerat, apud hunc à Julio Centurione delatus est, quod Christianus esset. Comprehensus igitur, & coram ipso adductus, atque interrogatus, an Christum profiteretur: Profiteor, inquit, Christum esse cœli, terræ, marisque factorem, & credo in ipsum tanquam in verum Deum ac Dei filium, pro hominum salute ex sancta Virgine Maria natum, hominemque factum sine semine & sine corruptione. Quibus doctrinis ac sermonibus illum obstupefaciens, diversis primùm tormentis excruciatus fuit. Cùm verò immutabilem animum erga Christum gereret, & supplicia generosè perferret, capite demum plexus, martyrii coronam accepit.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂

ΙΔ'.

Α'́θλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ι'σιδώρου.

Ι'Σίδωρος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, ἀπὸ Α'λεξανδρείας τῆς πόλεως· στρατευόμενος δὲ, τὴν τοῦ Ο'πτίωνος τάξιν ἐπετέλει. Α'πελθὼν δὲ εἰς Χίον τὴν νῆσον, μετὰ τῶν στρατιωτικῶν πλοίων, ὧν ἦρχε Νουμέριος, διεβλήθη ὑπὸ Ι'ουλίου Κεντυρίωνος ὡς Χριστιανὸς τῷ Νουμερίῳ. Καὶ κρατηθεὶς καὶ παραστὰς αὐτῷ, ἠρωτήθη, εἰ ὁμολογεῖ τὸν Χριστόν. Ο῾ δὲ εἰπὼν, ὅτι καὶ Χριστὸν ὁμολογῶ, ὡς ποιήσαντα τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πιστεύω εἰς αὐτὸν, ὡς ἀληθῶς Θεὸν ὄντα καὶ υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων γεννηθέντα ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου Μαρίας· καὶ ἐνανθρωπήσαντα ἀσπόρως καὶ ἀφθόρως, καὶ τοῖς τοιούτοις δόγμασι καὶ λόγοις καταπλήξας αὐτὸν, διαφόροις βασάνοις πρότερον καθυποβληθεὶς ἐτιμωρεῖτο. Ε'́χων δὲ τὸ ἀμετάθετον πρὸς Χριστὸν, καὶ τὰς βασάνους ὑπομένων γενναίως, ὕστερον τὴν κεφαλὴν ξίφει ἀποτμηθεὶς, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον εἴληφεν.

Et certamen Sancti Maximi Martyris.

S. Maximus Martyr.

MAximus Christi martyr, divino zelo inflammatus, cùm videret idololatras non modo idolis seipsos addicentes, sed etiam alios in errorem inducentes, compellentesque illa adorare, ac pro diis habere; ingemiscens & contristatus, Deum orabat, ut persecutionem compesceret: simulque Christum modo occultè, modo palam ac liberè prædicans, multos ex iis, qui ad ipsum accedebant, ad Dominum convertens, baptizabat. Quadam autem die cùm victimæ immolarentur, cunctique Græci ad abominanda sacrificia studiosè accurrerent, nec animalia tantùm, sed etiam homines immolarent; rem indignam ægrè ferens, ac in medium prosiliens, apertè illos increpavit, idola appellans lapides anima carentes & ligna, quæque sibi ipsis opem ferre

Καὶ Α'́θλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μαξίμου.

ΜΑ'ξιμος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ζῆλον θεικὸν ἐν ἑαυτῷ περιφέρων, καὶ ὁρῶν τοὺς εἰδωλολάτρας οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἀνατιθέντας τοῖς εἰδώλοις, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους ἀποπλανῶντας καὶ καταναγκάζοντας προσκυνεῖν αὐτοῖς, καὶ ὡς θεοῖς προσέχειν, ἔστενε μὲν καὶ ἐλυπεῖτο καθ᾽ ἑαυτὸν, ηὔχετο δὲ τῷ Θεῷ παῦσαι τὸν διωγμόν. Ο῞μως δὲ ποτὲ μὲν κρύφα, ποτὲ δὲ παῤῥησίᾳ ἐκήρυττε τὸν Χριστόν· καὶ πολλοὺς τῶν προσερχομένων αὐτῷ ἐπὶ τὸν Κύριον ἐπιστρέφων, ἐβάπτιζε. Ποτὲ δὲ θυσίας ἐπιτελουμένης, καὶ πάντων τῶν Ε'λλήνων μετὰ σπουδῆς συντρεχόντων ἐπὶ τὰς μυσαρὰς θυσίας, καὶ θυόντων οὐ μόνον κτήνη, ἀλλὰ καὶ

ἀνθρώπους, μὴ ἐνεγκὼν τὴν ἀτοπίαν, εἰς μέσον σταθεὶς, ἤλεγξεν αὐτοὺς φανερῶς· καὶ τὰ εἴδωλα ἀψύχους λίθους καὶ ξύλα ἀπεκάλεσε, καὶ μηδὲ αὐτοῖς βοηθῆσαι δυνάμενα. Τότε κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ διαφόρως πρότερον βασανισθεὶς, ὕστερον ἐλιθοβολήθη· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

re nequirent. Tùm verò ab infidelibus comprehenſus, variis primùm tormentis excruciatur, ac demum lapidibus obruitur. Atque ita ad Dominum migravit.

ΜΗΝΙ͂ Τῼ͂ ΑΥ̓Τῼ͂

ΙΕ'.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Ἡγιασμένου.

Θεόδωρος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὁ διὰ τὴν ἁγιότητα καὶ καθαρότητα ἐπικληθεὶς Ἡγιασμένος, ἐκ βρέφους τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ τῇ ἀσκήσει προελθὼν, καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον ἐπιμελῶς μελετήσας, ὅλος καθαρὸς ἐγένετο, καὶ σκεῦος ἐκλογῆς καὶ εὔχρηστον διὰ τὴν τῶν ἐντολῶν ἐργασίαν, καὶ Θεοῦ ναὸς καὶ κατοικητήριον ἅγιον. Καὶ ὑπερβὰς πάντα τὰ φαινόμενα, καὶ ὁρατὰ καὶ φθαρτὰ, καὶ τὸν νοῦν ἐπαρθήσας τοῖς νοητοῖς, καὶ ἀοράτοις καὶ ἀφθάρτοις, ὁμόσκηνος τῷ πατρὶ Παχωμίῳ καὶ ὁμότροπος, καὶ τοῖς κατ' ἐκεῖνον ἁγίοις ἀνεδείχθη· ὅθεν καὶ τῆς μεγίστης προσηγορίας τοῦ κληθῆναι Ἡγιασμένος ἄξιος φανεὶς, πολλῶν θαυμάτων ἐπλούτησεν ἐνέργειαν. Καὶ διὰ τοῦτο θαυμαστὸς καὶ περιβόητος τοῖς πᾶσι γενόμενος, καὶ πολλοὺς ὠφελήσας, οὐ μόνον διὰ τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ, ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

EODEM MENSE

Die Decima quinta. 15.

Memoria Sancti Patris noſtri Theodori Sanctificati.

SAnctus Pater noſter Theodorus, propter S. Theodorus Monachus.
ſanctitatem ac puritatem Sanctificari nomen adeptus, ab infantia Deum amavit: & religioſam exercitationem præveniens, legem Dei ſollicitè meditabatur. Unde & totus purus fuit, & vas electum atque utile propter mandatorum obſervantiam, & Dei templum ſanctumque habitaculum. Cuncta igitur viſibilia & corruptibilia, quæque ſub oculos cadunt, ſupergreſſus, mentemque ad intelligibilia, quæ nec videri nec corrumpi poſſunt, elevans, ſancto Pachomio, ejuſque ſanctis ſociis contubernalis fuit, & moribus ſimilis apparuit. Unde & magnam Hegiaſmeni, hoc eſt, Sanctificati, appellationem promeruit, & multorum miraculorum patrator extitit. Quamobrem admirabilis & clarus apud omnes effectus, cùm non ſermone tantùm, ſed etiam vitæ moribus plurimis profuiſſet, in profundiſſima ſenectute ad Deum migravit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου Ἐπισκόπου Λαρίσσης.

Ἀχίλλιος ὁ Θαυματουργὸς, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· Χριστιανῶν δὲ γονέων ὑπάρχων υἱὸς, ἐξ ἐκείνων ἐπαιδεύθη τὴν εὐσέβειαν, μαθὼν καὶ τῶν ἔξω σοφῶν τὰ μαθήματα. Εἶτα καὶ τὴν θείαν γραφὴν ἐπιμελῶς μελετήσας, καὶ λόγῳ καὶ ἀρετῇ ἑαυτὸν ῥυθμήσας, Ἀρχιερεὺς ἐχειροτονήθη Λαρίσσης. Καὶ πολλὰ κατορθώματα καὶ θαύματα ἐνδειξάμενος, παρεγένετο καὶ εἰς τὴν κατὰ Νίκαιαν Σύνοδον, μετὰ

Et memoria Sancti Achillii Epiſcopi Lariſſæ.

AChillius Thaumaturgus floruit Impera- S. Achillius
tore Conſtantino Magno. Cùm au- Epiſcopus
tem Chriſtianorum parentum filius eſſet, Lariſſæ.
ab his pietatem edoctus, & exterorum ſapientum diſciplina inſtitutus, deinde etiam in divinæ Scripturæ meditatione diligenter exculτus, necnon ſermone & virtute ſeipſum exornans, Lariſſæ Pontifex initiatur. Poſtea ob multa præclare geſta, editaque miracula illuſtre nomen adeptus, unà cum divinis Patribus Concilio Nicæno adfuit adverſus Arium hæreticum. Cùm verò propter orthodoxam do-

ctrinam strenuè decertasset, atque hæreticos confudisset, omnium admirationem excitavit. Reversus autem ex urbe Nicæa ad suam Sedem, cùm multa patrasset miracula, diversaque & magna templa ad Dei, Sanctorumque ejus gloriam excitasset, gaudens ad Dominum migravit.

τὰ τῶν θείων Πατέρων, κατὰ Ἀρείου τοῦ αἱρετικοῦ· ὑπὲρ τῶν τῆς ὀρθοδοξίας δογμάτων καλῶς ἀγωνισάμενος, καὶ τοὺς αἱρετικοὺς καταισχύνας, ἐθαυμάσθη ὑπὸ πάντων. Ὑποστρέψας δὲ ἀπὸ Νικαίας εἰς τὸν ἴδιον θρόνον, καὶ πολλὰ θαύματα ἐργασάμενος, καὶ ναοὺς διαφόρους καὶ μεγάλους ἀνεγείρας εἰς Θεοῦ δόξαν καὶ τῶν Ἁγίων αὐτοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησε χαίρων.

Et certamen Sancti Martyris Heraclii, & sociorum.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἡρακλείου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

S. Heraclius, & socii Martyres.

MArtyres Christi Heraclius, Paulinus, & Benedimus, ex urbe Athenarum oriundi, cùm Christiani essent, magna cum fiducia Christi nomen prædicabant, omnesque idololatras hortabantur, ut à vanis idolis recederent, & baptizarentur in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti. Quamobrem ab idololatris comprehensi, Athenarum præsidi traduntur. Cumque de more interrogati essent, Christum profitentes, docebant ipsum Deum verum esse, ac creatorem universi; idola verò falsa figmenta, ex lapidibus & lignis confecta, ac artis opera. Hanc igitur veritatem loquendo, in iram excitarunt præsidem, cujus jussu crudeliter cæsi sunt, ac quovis alio tormento primùm excruciati; postea verò unà cum discipulis suis in ingentem ignis fornacem injecti, finem vivendi fecerunt.

ΟΙ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες Ἡράκλειος, Παυλῖνος, καὶ Βενέδιμος, ἐν Ἀθήναις τῇ πόλει ὑπάρχοντες, καὶ Χριστιανοὶ ὄντες, ἐκήρυττον τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα παῤῥησίᾳ, πάντας τοὺς εἰδωλολάτρας προτρέποντες ἐπιστρέψαι ἀπὸ τῶν ματαίων εἰδώλων, καὶ βαπτισθῆναι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Διὰ τοῦτο κρατηθέντες παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρεδόθησαν τῷ τῶν Ἀθηνῶν Ἄρχοντι· καὶ ἐρωτηθέντες συνήθως, ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν, διδάξαντες μὲν αὐτὸν Θεὸν ἀληθινὸν ὄντα, καὶ δημιουργὸν τῆς κτίσεως· τὰ δὲ εἴδωλα ψευδῆ ἀναπλάσματα ἐκ λίθων καὶ ξύλων κατεσκευασμένα, καὶ τέχνης ἔργα. Παροργίσαντες οὖν τὸν Ἄρχοντα, ἐν τῷ τὴν ἀλήθειαν λέγειν, ἐτύφθησαν ἰσχυρῶς· καὶ διὰ πάσης ἄλλης τιμωρίας πρότερον διελθόντες, ὕστερον μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτῶν εἰς κάμινον μεγάλην ἐμβληθέντες πυρὸς, ἐτελειώθησαν.

Et certamen Sancti Petri Martyris, & sociorum ejus.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

S. Petrus, & socii Martyres.

PEtrus Christi martyr ex Lampsaco urbe fuit. Comprehensus autem ab idolorum cultoribus, præsidi Abydi traditur. Cùmque idolis sacrificare detrectaret, contrito lignis corpore, spiritum tradidit. Paulus autem, & Andreas, qui sub eodem Abydi præside milites erant, unà cum illo Athenas venientes, Dionysium & Christinam comprehensos & in carcerem detrusos, jussi sunt custodire. Sed à sancta Christina edocti, patrio idolorum errore, quem à majoribus acceperant, derelicto, ad Christum accessêre. Deprehensi itaque, quod Christiani essent, ipsi, in-

ΠΕτρος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν ἐκ Λαμψάκου τῆς πόλεως· κρατηθεὶς δὲ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρεδόθη τῷ τῆς Ἀβύδου Ἄρχοντι· καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ξύλοις συντριβεὶς τὸ σῶμα, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Παῦλος δὲ, καὶ Ἀνδρέας, στρατευόμενοι ὑπὸ τῷ αὐτῷ τῆς Ἀβύδου Ἄρχοντι, σὺν ἐκείνῳ τὰς Ἀθήνας κατέλαβον, καὶ κρατηθέντας Διονύσιον, καὶ Χριστίναν, καὶ φυλακῇ παραπεμφθέντας προσετάχθησαν φυλάττειν. Οἱ δὲ ὑπὸ τῆς ἁγίας Χριστίνης διδαχθέν-

θέντες, ἀφῆκαν τὴν πατροπαράδοτον πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ προσῆλθον τῷ Χριστῷ· καὶ γνωσθέντες, ὅτι Χριστιανοὶ ἐγένοντο, αὐτοὶ μὲν, καὶ Διονύσιος, πρότερον πολλαῖς βασάνοις ὑποβληθέντες, διὰ τὸ μὴ θῦσαι τοῖς ἀκαθάρτοις δαίμοσιν· ὕστερον ἐλιθοβολήθησαν. Ἡ δὲ ἁγία Χριστῖνα ἐπιπεσοῦσα αὐτοῖς, καὶ κλαύσασα, τὴν τιμίαν καὶ ἱερὰν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

inquam, & Dionysius, primùm quidem plurimis suppliciis, quod impuris dæmoniis sacrificare nollent, subjiciuntur: ac demum lapidibus obruuntur. Sancta verò Christina accurrens ad illos ac plorans, capite plexa est.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Συμεὼν, Ἰσαακίου, καὶ Βαχθισόου.

Et certamen Sanctorum Martyrum Simeonis, Isaacii, & Bachtisoæ.

ΣΥμεὼν, Ἰσαάκιος, καὶ Βαχθισόης, οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας Περσίδος ἐπὶ Σαβωρίου τοῦ παρανόμου. Χριστιανοὶ δὲ ὄντες, ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν πυρολατρῶν, καὶ παρεδόθησαν τῷ Σαβωρίῳ, καὶ ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ πυρί. Οἱ δὲ ἀποκριθέντες, καὶ εἰπόντες, ὅτι τὸν Χριστὸν μὲν οὐκ ἀρνούμεθα, Θεὸν ἀληθινὸν ὄντα, καὶ δημιουργὸν πάντων τῶν κτισμάτων· τὸν δὲ ἥλιον καὶ τὸ πῦρ ἀποστρεφόμεθα, κτίσματα αὐτοῦ τυγχάνοντα, εἰς ὀργὴν ἐκίνησαν τὸν τύραννον. Διὰ τοῦτο δεθέντες ἐκ τεσσάρων χεῖρας καὶ πόδας, ἐτύφθησαν ἰσχυρῶς· εἶτα ἐνεβλήθησαν εἰς φυλακὴν, ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέραις μὴ μεταλαβόντες τροφῆς. Μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, καὶ διαφόρους βασάνους ὑπομείναντες, τέλος τὰς τιμίας καὶ ἱερὰς αὐτῶν κεφαλὰς προθύμως ἀποτμηθέντες, ἐτελειώθησαν.

SImeon, Isaacius, & Bachtisoës, Christi Martyres, fuerunt ex Persidis regione temporibus impii Saporis. Cùm verò Christiani essent, comprehensi sunt à Pyrolatris, hoc est, ab ignis adoratoribus: & Sapori traditi, jussi sunt Christum abnegare, & soli ignique sacrificare. At illi responderunt, dicentes: Christum nequaquam abnegamus, utpote verum Deum, ac rerum omnium conditorem; solem verò atque ignem, qui ab ipso facti sunt, planè despicimus. Quamobrem tyranni iram excitarunt, cujus jussu manibus pedibusque ex quatuor partibus ligati, crudeliter cæsi sunt. Deinde in carcerem detrusi, nullum per dies septem cibum acceperunt. Posthæc è carcere educti, cùm multiplices cruciatus pertulissent, demum alacri animo sacris ac venerandis capitibus obtruncati, martyrium consummarunt. SS. Simeon, Isaacius, & Bachtisoës Martyres.

ΜΗΝΙ' Τῼ͂͂ ΑΥ'Τῼ͂

Ις'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀβδᾶ, καὶ Ἀβδιησοῦ, τῶν Ἐπισκόπων, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Ὁ Ἅγιος Ἀβδιησοῦς Ἐπίσκοπος ὢν ἐν Περσίδι, καταμηνυθεὶς τῷ βασιλεῖ Περσῶν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀνεψιοῦ, Διακόνου ὄντος· καὶ κρατηθεὶς, μετὰ καὶ ἑτέρων τριάκοντα καὶ ἐννέα Χριστιανῶν, ἤχθη πρὸς αὐτόν. Καὶ ἐρωτηθεὶς, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Ἀπεστάλη οὖν πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως, ὅπως ὑπ'

EODEM MENSE

Die Decima sexta. 16.

Certamen Sanctorum Martyrum Abdæ, & Abdiesu Episcoporum, & sociorum.

SAnctus Abdjesus Episcopus in Perside, à proprio nepote, qui Diaconus erat, denunciatus regi Persarum, & comprehensus, unà cum aliis triginta novem Christianis, ad ipsum adducitur. Interrogatus autem, Christumque professus, ad fratrem regis mittitur, ut ab illo tormentis subjiceretur. Sed cum sermonibus divinis redarguens, stupore affecit. Quocirca funibus devinctus, atque SS. Abdas, & Abdiesus Episcopi, & socii Martyres.

atque inter ligna coarctatus est, ossaque ejus contrita. Deinde semimortuus in carcerem conjicitur, nullum per multos dies cibum degustans. Postheac comprehensus etiam Abdas Episcopus cum viginti & octo viris, quorum alii Presbyteri erant, & Diaconi, & sanctæ virgines, & mulieres, in eundem carcerem detrusus est: ubi ab Episcopo Abdjesu edocebantur. Demùm post aliquos dies è carcere extracti, omnes capite plexi sunt.

ὑπ' ἐκείνου τιμωρηθῇ. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνον λόγοις θεοσόφοις ἐλέγξας, κατέπληξε. Διὰ τοῦτο δεθεὶς χοινίοις, καὶ συσφιγγεὶς εἰς ξύλα μέσον, συνετρίβη τὰ ὀστᾶ· εἶτα ἐρρίφη ἐν φυλακῇ ὡσεὶ νεκρὸς, μὴ μετέχων τροφῆς ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις. Καὶ μετὰ ταῦτα κρατηθεὶς καὶ Ἀβδᾶς ὁ Ἐπίσκοπος, μετὰ ἀνδρῶν εἴκοσι καὶ ὀκτὼ, Πρεσβυτέρων, καὶ Διακόνων, καὶ παρθένων ἁγίων, καὶ γυναικῶν, ἀπεκλείσθη ἐν τῇ φυλακῇ· ἔνθα ἐδιδάσκοντο ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ἀβδιησοῦ· καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, ἅπαντες ἀπεκεφαλίσθησαν.

Et memoria Sancti Patris nostri Georgii Episcopi Mitylenæ.

S. Georgius Episc. Mitylen. SAnctus Pater noster Georgius cùm à puero Deum dilexisset, mundumque odisset, in monasterium quoddam se recipiens, monachus factus est, dæmonumque altitudines demissi animi celsitudine dejecit. Quoniam verò suprà modum misericors erat, panem suum quotidie pauperibus largè erogabat. Cùm igitur ejus virtus longe lateque diffunderetur, enixis populi precibus Episcopus Mitylenæ ordinatus, creditam sibi ecclesiam optimè gubernavit, eamque ab hæresibus liberam reddidit heterodoxorum errores confutando, & orthodoxam doctrinam propugnando. Postremo suum obitum prænoscens, decessit, sepulrusque fuit, cùm effecisset, ut ex proprio tumulo curationes scaturirent, omniumque miraculorum gratiæ emitterentur, quibus cunctæ illorum, qui ad ipsum cum fide accedunt, affectiones sanantur.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Μιτυλήνης.

ΓΕώργιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἐκ βρέφους τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ τὸν κόσμον μισήσας, ἀπελθὼν ἐν μοναστηρίῳ, ἐγένετο μοναχὸς, καὶ ταπεινώσεως ὕψει τὰς ἐπάρσεις τῶν δαιμόνων κατέβαλε. Ἐλεήμων δὲ ὑπέρμετρον γενόμενος, δαψιλῶς τοῖς πένησι καθ' ἡμέραν ἐδίδου τὸν ἄρτον αὐτοῦ. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔλαθεν ἡ αὐτοῦ ἀρετὴ, Ἐπίσκοπος ἐχειροτονήθη Μιτυλήνης, παρακλήσει πολλῇ τοῦ λαοῦ. Παραλαβὼν δὲ τὴν ἐκκλησίαν, καλῶς διεκυβέρνα αὐτήν· πάσης γὰρ κακοδοξίας ἀντίμαχος ὢν καὶ ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχος, ἐρρύσατο αὐτὴν ἐκ τῶν αἱρέσεων· προέγνω δὲ καὶ τὴν μετάστασιν αὐτοῦ· καὶ θανὼν καὶ ταφεὶς, τὴν θήκην αὐτοῦ παρεσκεύασεν βλύζειν ἰάματα, καὶ παντοίων θαυμάτων χάριτας ἐκπέμπειν, θεραπεύουσας πάντα τὰ πάθη τῶν προσερχομένων αὐτῷ μετὰ πίστεως.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΖ'.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρονίκου ἑνὸς τῶν Ο'. καὶ Ἰουνίας.

ΑΝδρόνικος ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην περιελθὼν ὡς ὑπόπτερος, καὶ τὸν Χριστὸν κηρύξας, πᾶσαν μὲν πλάνην ἐκ βάθρων ἀνέσπασε, πᾶσαν δὲ εὐσέβειαν καὶ θεογνωσίαν κατεφύτευσε· συνεπομένην αὐτῷ ἔχων, καὶ συνεργὸν τοῦ θείου κηρύγματος, τὴν ὑπερθαύμαστον Ἰουνίαν, τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σαρκὶ νεκρωθεῖσαν, καὶ Χριστῷ μόνῳ ζῶσαν, καὶ πολιτευομένην. Οὗτοι πολλοὺς τῶν ἀπίστων πρὸς θεογνωσίαν ἑλκύσαντες, καὶ τῷ Χριστῷ προσαγαγόντες, καὶ υἱοὺς φωτὸς καὶ ἡμέρας διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἀποτελέσαντες, εἰδωλικοὺς μὲν ναοὺς κατέστρεφον, ἐκκλησίας δὲ Χριστοῦ πανταχοῦ ἀνῳκοδόμουν. Τούτων δὲ τῶν ἁγίων καὶ ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ φωστὴρ τῆς οἰκουμένης, μέμνηται ἐν ταῖς αὐτοῦ Ἐπιστολαῖς. Ἀσπάσασθε, λέγων, Ἀνδρόνικον, καὶ Ἰουνίαν. Πνεύματα οὖν ἀκάθαρτα ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀποδιώξαντες, καὶ πάθη ἀνίατα θεραπεύσαντες, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σολόχωνος, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΟΤοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Σολόχων ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, Αἰγύπτιος τὸ γένος, στρατιώτης τὴν τάξιν, τεταγμένος ὑπὸ τῷ τῆς χώρας Τριβούνῳ μετὰ τρισχιλίων ἑτέρων στρατιωτῶν. Κατά τινα χρείαν προστάξει βασιλικῇ μετὰ τοῦ Τριβούνου τὴν Χαλκηδόνα κατέλαβεν· κελεύσαντος δὲ τοῦ βασιλέως τοῖς ταξιάρχαις, μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν στρατιωτῶν, θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἕκαστος μετὰ τοῦ ἰδίου τάγματος, ἐπετέλει τὰς θυσίας κατὰ τὸ ἔθος. Ὁμοίως καὶ ὁ Τριβοῦνος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. Πάντων δὲ θυόντων, τρεῖς μόνοι ἀντέστησαν τῷ θελήματι τοῦ βασιλέως, Χρι-

στια-

EODEM MENSE

Die Decima septima. 17.

Memoria Sancti Apostoli Andronici, unius ex Septuaginta, & Juniae.

ANdronicus Christi Apostolus, cùm universum terrarum orbem percurreret, perinde ac si alas, quibus subveheretur, haberet, Christum prædicans, omnem prorsus errorem à fundamentis subvertit; omnem verò pietatem atque Dei cognitionem plantavit; consortem secum habens atque adjutricem divinæ prædicationis admirabilem Juniam, mundo & carni mortuam, ac soli Christo vivam & famulantem. Unde multos ex infidelibus ad Dei cognitionem pertrahentes, eosque ad Christum adducentes, lucisque ac diei filios per divinum baptisma illos efficientes, idolorum quidem fana everterunt; ecclesias verò Christo ubique ædificarunt. Horum sanctorum meminit in suis Epistolis & luminare orbis terrarum magnus Apostolus Paulus: Salutate, inquiens, Andronicum, & Juniam. Cùm itaque immundos spiritus ex hominibus ejecissent, & insanabiles morbos curassent, ad Dominum migrarunt.

SS. Andronicus, & Junia.

Et certamen Sancti Martyris Solochonis, & sociorum.

CHristi martyr Solochon fuit imperante Maximiano, genere Ægyptius, professione miles inscriptus ordini, cui Tribunus regionis præerat cum aliis tribus millibus militum. Cùm verò ob quoddam negotium ex mandato Imperatoris cum Tribuno Chalcedonem venisset, idem Imperator præcepit ducibus, ut unà cum subjectis sibi militibus sacrificarent idolis, & singuli cum suis ordinibus de more victimas offerrent; similiter & Tribunus, & qui cum ipso erant. Omnibus autem immolantibus, tres soli voluntati Imperatoris restiterunt, Christianos sese professi, Solochon, & alii duo. Quam ob rem usque adeo cæsi sunt, ut lumbi eorum intumescerent, & capita supra modum extolle-

S. Solochon, & socii Martyres.

ren-

rentur. Et illi quidem duo flagellis contusi decesserunt; Solochon verò aliquantulum adhuc vixit. Demum Tribunus nimio furore excandescens, acceptum calamum in aurem ejus infixit, atque ita ipsum interfecit.

στιανοὺς ἑαυτοὺς ὁμολογήσαντες, Σολόχων καὶ ἕτεροι δύο. Καὶ τοσοῦτον ἐτύφθησαν, ὡς ὀγκωθῆναι τὰ ψύα αὐτῶν, καὶ ὑπεράραι τὰς κεφαλάς. Καὶ οἱ μὲν δύο ἐν τῷ μαστιγοῦσθαι ἐτελειώθησαν· ὁ δὲ Σολόχων ἔτι ἔζη. Καὶ λαβὼν κάλαμον ὁ Τριβοῦνος, καὶ εἰς τὸ ὠτίον αὐτοῦ μετὰ θυμοῦ καταπήξας, ἐθανάτωσεν αὐτόν.

Et memoria Stephani Patriarchæ Constantinopolitani.

S. Stephanus Patriarcha CP.

HIC filius fuit illustris Basilii Romanorum Imperatoris: ob ipsius autem ingenuos mores, ac reliquam prudentiam, animique moderationem, & virtutis sublimitatem, cùm adhuc juvenis esset, Imperatoris, & sacræ Synodi, Clerique totius, ac populi suffragio, & quod potius dicendum est, Dei beneplacito atque judicio, ordinatus fuit Patriarcha Constantinopolitanus. Collocatus autem in magno & sacro throno, & cura magni gregis suscepta, ad ecclesiarum Dei gubernationem animum applicuit: quo in munere custos vigilantissimus & verus Pastor fuit, suas oves ad pascua orthodoxæ fidei deducens, misericordia pauperes prosequens, viduas & orphanos defendens, aliosque injuriis oppressos ab iniquorum manibus eripiens, ac Deo in omnibus serviens. Cùm ergo ita se gereret, carnemque continentia maceraret, in ipso ætatis flore ad Christum migravit.

Καὶ Μνήμη Στεφάνου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΟὟτος υἱὸς μὲν γέγονε Βασιλείου τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως Ῥωμαίων· διὰ δὲ τὸ ἁπλοῦν ἦθος αὐτοῦ, καὶ τὴν λοιπὴν σύνεσιν, καὶ κατάστασιν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὑψηλὸν, ἔτι νέος ὢν, ψήφῳ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, καὶ παντὸς τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, πλέον δὲ εἰπεῖν ὅτι εὐδοκίᾳ καὶ κρίσει Θεοῦ, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Ἐγκαθιδρυνθεὶς δὲ τῷ μεγάλῳ καὶ ἱερῷ θρόνῳ, καὶ τὴν μεγάλην ποίμνην ἐγχειρισθεὶς, καὶ τὴν ὅλην φροντίδα τῶν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν ἀναδεξάμενος, ἄγρυπνος ἐφάνη φύλαξ, καὶ ποιμὴν ἀληθινὸς, ἄγων τὰ ἴδια πρόβατα ἐπὶ νομὰς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, καὶ πτωχοὺς ἐλεῶν, καὶ χήρας καὶ ὀρφανοὺς ἐκδικῶν, καὶ ἀδικουμένους χειρῶν ἀδίκων ῥυόμενος, καὶ τὸν Θεὸν θεραπεύων ἐν ἅπασιν. Οὕτω δὲ ποιῶν, καὶ τὴν σάρκα τήκων τῇ ἐγκρατείᾳ, ἐν αὐτῷ τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας, πρὸς Χριστὸν ἐξεδήμησεν.

EODEM MENSE

18. Die Decima octava.

Certamen Sancti Theodoti Martyris, & sociorum.

S. Theodotus, & socii Martyres.

THeodotus Christi martyr cum octo sanctis virginibus Tecusa, Alexandra, Claudia, Phaina, Euphrasia, Matrona, Julia, & Theodota, fuit ex urbe Galatiæ Ancyra. Jubente autem urbis præside, ex iis quæ idolis immolabantur, paratos pro Christianis cibos inspergi, ut ita inquinarentur qui eos degustassent; ipse negociationis specie triticum emens, ac panes faciens, eos vinctis Christianis distribuebat. Sed & carceres ingrediens, fideles confirmabat: inter quos erant & sanctæ octo virgines, quarum una, Tecusa nomine, erat ipsius amita. Hæ autem lapidi-

ΜΗΝΙ ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

ΙΗ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Θεοδότου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΘΕόδοτος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς μετὰ τῶν ὀκτὼ ἁγίων παρθένων, Τεκούσης, Ἀλεξάνδρας, Κλαυδείας, Φαινῆς, Εὐφρασίας, Ματρώνης, Ἰουλίας, καὶ Θεοδότης, ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀγκύρας τῆς Γαλατίας. Τοῦ δὲ Ἄρχοντος τῆς πόλεως προστάξαντος ἐκ τῶν εἰδωλοθύτων τὰ Χριστιανοῖς παρασκευαζόμενα βρώματα ἐπιῤῥαίνεσθαι, ὅπως μιαίνωνται οἱ αὐτῶν ἀπογευόμενοι· αὐτὸς ἐν σχήματι ἐμπορίας σῖτον ἀγοράζων, καὶ ἄρτους ποιῶν, ἐδίδου τοῖς δεομένοις Χριστιανοῖς. Ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς φυλακαῖς

εἰσερ-

pidi-

εἰσερχόμενος, τοὺς πιστοὺς ἐστήριζεν· ἐξ ὧν ἦσαν καὶ αἱ ἅγιαι ὀκτὼ παρθένοι· ὧν μία ἡ λεγομένη Τεκοῦσα, ὑπῆρχεν αὐτοῦ θεία. Αἵτινες λίθοις προσδεθεῖσαι, ἐναπερρίφησαν τῇ παρακειμένῃ τῇ πόλει λίμνῃ· καὶ λαβὼν ὁ Θεόδοτος τὰ λείψανα αὐτῶν, ἔθαψε· καὶ διαγνωσθεὶς ἐκρατήθη. Καὶ τιμωρηθεὶς πρότερον, ὕστερον ἀπεκεφαλίσθη.

pidibus alligatæ, in proximum urbi ſtagnum demerſæ ſunt. Cùm verò Theodotus earum reliquias collegiſſet, eas ſepelivit. Deprehenſus proinde, captuſque, primum quidem tormentis ſubjicitur; poſtremum verò capite plectitur.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

ΙΘʹ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πατρικίου Ἐπισκόπου Προύσης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Πατρίκιος, ὑπῆρχεν Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Προύσης· καὶ διὰ τὸ διδάσκειν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τοὺς προσερχομένους αὐτῷ, κρατηθεὶς παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρέστη τῷ τῆς Βιθυνίας ἄρχοντι· καὶ ἐρωτηθεὶς ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστόν. Τοῦ δὲ Ἄρχοντος εἰπόντος, ὡς οἱ θεοὶ ὀφείλουσι τιμᾶσθαι, Ζεὺς, καὶ Ἀπόλλων, καὶ Διονύσιος, καὶ οἱ λοιποὶ, ὧν τῇ προνοίᾳ τὰ θερμὰ ὕδατα ἀναδίδονται ἐπ᾽ εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων· ἀντέφησεν ὁ ἅγιος, ὅτι τὰ θερμὰ ὕδατα τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ ἀναδίδονται, καὶ οὐχὶ τῶν εἰδώλων, ξύλων ὄντων ἀψύχων, καὶ λίθων ἀναισθήτων. Διὰ ταῦτα ἐμβληθεὶς εἰς αὐτὰ τὰ θερμὰ κοχλάζοντα βίᾳ, ἐξῆλθεν ὑγιὴς, τῶν δημίων καέντων πάντων· καὶ διαφόρως πρότερον βασανισθεὶς, ὕστερον τὴν διὰ ξίφους ἐδέξατο τελευτὴν, μετὰ Ἀκακίου, καὶ Μενάνδρου, καὶ Πολυαίνου, τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

EODEM MENSE

Die Decima nona. 19.

Certamen ſacroſancti Martyris Patricii Epiſcopi Pruſæ, & ſociorum.

S. Patricius Epiſc. & ſocii Martyr.

Sanctus Pater noſter Patricius fuit Pruſæ urbis Epiſcopus. Cùm autem Chriſti fidem eos, qui ad ipſum accedebant, edoceret, captus ab idolorum cultoribus, ad Bithyniæ præſidem adducitur; à quo interrogatus, liberè Chriſtum profeſſus eſt. Dicente autem præſide, tamquam Deos honorari oportere Jovem, Apollinem, Bacchum, ac reliquos, quorum providentia calidæ aquæ in hominum beneficium erumpunt; reſpondit ſanctus: Calidæ aquæ virtute Chriſti emanant, non autem idolorum, quæ ſunt ligna inanimata, & lapides ſenſu carentes. Quamobrem in Thermas ipſas vi effervefactas injectus, incolumis evaſit, ſatellitibus omnibus combuſtis. Mox variis tormentis excruciatus, poſtremum gladio plectitur unà cum diſcipulis ſuis Acacio, Menandro, & Polyæno.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Κολλούθου.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Κολλοῦθος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ Θηβαΐδος πόλεως τῆς Αἰγύπτου· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν προσκυνούντων τὰ εἴδωλα, παρεδόθη τῷ τῆς χώρας ἡγεμόνι· Καὶ μήτε κολακείαις δελεασθεὶς, μήτε ἀπειλαῖς πτοηθεὶς, ὡμολόγει τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ. Διὰ τοῦτο πρῶτον μὲν λίθῳ μεγάλῳ τὸν τράχηλον προσδεθεὶς, ἐκρεμάσθη κατὰ

Et certamen ſancti Martyris Colluthi.

S. Colluthus Martyr.

Martyr Chriſti Colluthus fuit, Imperatore Maximiano, ex Thebaide Ægypti urbe. Ob Chriſti autem confeſſionem ab idololatris comprehenſus, præſidi regionis traditus eſt: à quo neque blandiriis illectus, neque minis perterritus, Chriſtum liberè profitebatur. Idcirco primum quidem ingenti ſaxo ad ejus collum alligato, inverſo capite ſuſpenſus fuit. Cùmque à lictoribus flagellaretur, dicebat: Non ſunt condignæ paſſiones hujus temporis ad futuram gloriam,

quæ revelabitur in nobis. Postea è ligno, in quo suspensus fuerat, depositus, fanum idolorum ingredi, & sacrificare compellitur. Quod cùm facere recusaret, ut flammis addiceretur, sententiam accepit. In fornacem itaque valde accensam injectus, hujusce temporariæ vitæ finem habuit.

Et certamen Sancti Philetæri Martyris, & sociorum.

S. Philetærus & socii Martyres.

PHiletærus Christi martyr in urbe Nicomediensium natus & educatus, filius fuit Tatiani Expræfecti, vir proceræ staturæ, formosus, & albus instar nivis, capitis ac barbæ pilos in modum auri rutilantes habens. Cùm autem Christianus esset, ab infidelibus comprehensus, Diocletiano impio Imperatori sistitur, quem ille ob mala, quæ patrabat, reprehendens, Christique inimicum appellans, graviter cæsus fuit. Mox in fornacem ardentem injectus, incolumis & illæsus evasit. Unde obstupefactus Diocletianus, eum dimisit. Post obitum autem Diocletiani, cùm Maximianus ipsius gener imperium obtineret, denuo comprehensus sanctus, plurimis suppliciis excruciatur. Miraculis deinde patratis effecit, ut multi in Christum crederent; adeoque mortem obirent, alii quidem gladio plexi, alii verò flammis addicti. Similiter & Cyriaca martyr per ignem consummata est: & qui eos custodiebat, Comes tandem unà cum sancto, capite obtruncatus fuit.

EODEM MENSE

20. Die Vigesima.

Certamen Sancti Thalelæi Martyris, & sociorum.

S. Thalelæus, & socii Martyres.

THalelæus Christi martyr fuit Numeriano Imperatore, professione medicus. Comprehensus autem in Anazarbo Ciliciæ urbe, ad Theodorum præsidem adducitur, qui jussit ejus talos à satellitibus terebrari, & inverso eum capite suspendi. Cùm verò id satellites facere conarentur, divina virtute mente abalienati, lignum loco sancti terebrantes suspenderunt. Quasi ergo præsidi illusissent, flagris cæduntur. Ex his Alexander, & Asterius

κατὰ κεφαλῆς. Καὶ τυπτόμενος ὑπὸ τῶν δημίων, ἔλεγεν· Οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλύπτεσθαι εἰς ἡμᾶς. Ἔπειτα τοῦ ξύλου, ἐν ᾧ ἐκρέματο, καταβιβασθεὶς, ἠναγκάζετο ἀπελθεῖν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ θῦσαι. Καὶ μὴ πεισθεὶς, τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἀπόφασιν ἐδέξατο· καὶ ἐμβληθεὶς εἰς κάμινον ἰσχυρῶς ἐκκαιεῖσαν, τέλος ἔσχε τοῦ προσκαίρου βίου.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Φιλεταίρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΦΙλέταιρος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Νικομηδέων πόλεως, υἱὸς Τατιανοῦ τοῦ ἀπὸ Ἐπάρχων, ἀνὴρ εὐμεγέθης, καὶ ὡραῖος, λευκὸς ὡσεὶ χιών, καὶ τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ γενειάδος ἔχων ἐπιλάμπουσαν ὡς χρυσόν. Χριστιανὸς δὲ ὤν, ἐκρατήθη παρὰ τῶν ἀπίστων, καὶ παρέστη Διοκλητιανῷ τῷ παρανόμῳ βασιλεῖ· καὶ ἐλέγξας αὐτὸν ἐφ' οἷς ἔπραττε κακῶν, καὶ μισόχριστον καλέσας, ἐτύφθη ἰσχυρῶς· καὶ ἐμβληθεὶς εἰς κάμινον πυρὸς, ἐξῆλθεν ἀβλαβής· ὅθεν θαυμάσας ὁ Διοκλητιανὸς, ἀπέλυσεν αὐτόν. Μετὰ δὲ τελευτὴν τοῦ Διοκλητιανοῦ, τὴν βασιλείαν παραλαβόντος Μαξιμιανοῦ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ, πάλιν ἐκρατήθη ὁ ἅγιος· καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς, εἶτα θαυματουργήσας, ἐποίησε πολλοὺς πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ, καὶ τελειωθῆναι τοὺς μὲν διὰ ξίφους, τοὺς δὲ διὰ πυρός. Ὁμοίως καὶ ἡ Μάρτυς Κυριακὴ πυρὶ ἐτελειώθη, καὶ ὁ φυλάττων αὐτοὺς Κόμης ἔσχατον μετὰ τοῦ ἁγίου ἀπεκεφαλίσθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

Κ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Θαλελαίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΘΑλελαῖος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν ἐπὶ Νουμεριανοῦ τοῦ βασιλέως, ἰατρὸς τὴν τέχνην. Κρατηθεὶς δὲ ἐν Ἀναζάρβῳ πόλει τῆς Κιλικίας, προσήχθη Θεοδώρῳ τῷ Ἄρχοντι· ὅστις ἐκέλευσε τοῖς δημίοις, τρυπῆσαι τοὺς ἀστραγάλους αὐτοῦ, καὶ κρεμάσαι ὕπτιον κατὰ κεφαλῆς. Καὶ τοῦτο διώξαντες οἱ δήμιοι ποιεῖν, διὰ θείας δυνάμεως τὰς φρένας ἀλλοιωθέντες,

ξύλον

ξύλον τῶν παρακειμένων ἀντὶ τοῦ ἁγίου τρυπήσαντες ἐκρέμασαν, καὶ νομισθέντες ἐμπαίζειν τῷ Ἄρχοντι, ἐτύφθησαν. Ἐξ ὧν Ἀλέξανδρος, καὶ Ἀστέριος, διὰ τὸ θαῦμα πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ἀπεκεφαλίσθησαν. Καὶ βουληθεὶς ὁ Ἄρχων οἰκείαις χερσὶ τρυπῆσαι τοὺς ἀστραγάλους τοῦ ἁγίου, οὐκ ἠδυνήθη ἐκ τοῦ θρόνου ἐγερθῆναι, κολληθέντων τῶν ὄπισθεν αὐτοῦ τῷ θρόνῳ, καὶ τῶν χειρῶν ξειρανθησῶν, πάλιν ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐπὶ τὸν Κύριον. Εἶτα δὲ εὐχῆς τοῦ ἁγίου ὑγιάνας ὁ ἄρχων, καὶ τοῦ θρόνου ἀναστὰς ἀπεκεφάλισεν αὐτόν.

rius viso miraculo crediderunt in Christum, & capite plexi sunt. Volens autem præses suis manibus talos sancti terebrare, è sella surgere nequivit, posterioribus ejus sellæ adhærentibus, & manibus arefactis. Rursus itaque multi in Dominum crediderunt. Demum sancti precibus præses sanitatem consecutus, è sella surrexit, eumque capite obtruncavit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀσκάλωνος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας Θηβαΐδος τῆς Αἰγύπτου, καὶ διὰ τὸ πιστεύειν εἰς Χριστὸν κρατηθεὶς, ἤχθη δέσμιος πρὸς Ἀρριανὸν τὸν ἡγεμόνα. Καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἐκρεμάσθη· καὶ σιδήροις ὀξέσιν ἐξέσθη τὰς πλευράς· καὶ μετὰ ταῦτα ἐῤῥίφη ἐν φυλακῇ ὡσεὶ νεκρός· καὶ παρερχόμενον τὸν Ἄρχοντα μετὰ πλοίου τὸν ποταμὸν ἰδὼν, ηὔξατο μὴ ἐξελθεῖν ἐπὶ τὴν ξηρὰν, πρὶν ἂν ἐγγράφως ὁμολογήσῃ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν κρατηθέντι ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ μὴ δυναμένῳ ἐξελθεῖν, ἐμήνυσεν ὁ ἅγιος, οὐκ ἔξεστίν σοι ἐξελθεῖν, εἰ μὴ ἐγγράφως ὁμολογήσῃς τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι. Καὶ λαβὼν χάρτην ὁ Ἡγεμὼν, ἔγραψε μέγαν εἶναι τὸν τῶν Χριστιανῶν Θεὸν, καὶ πλὴν αὐτοῦ μὴ ὑπάρχειν ἕτερον. Καὶ εὐθὺς ἐξελθὼν, ἤγαγε τὸν ἅγιον ἔμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ κρεμάσας, λαμπάσι πυρὸς τὰς πλευρὰς αὐτοῦ κατέφλεξε· καὶ λίθῳ προσδήσας αὐτὸν, ἐνέβαλεν ἐν τῷ ποταμῷ, ἐν ᾧ τὸ διὰ μαρτυρίου τέλος ἐδέξατο.

Et certamen Sancti Ascalonis Martyris.

S. Ascalon Martyr.

HIC fuit ex regione Thebaidis Ægypti: ob Christi autem fidem comprehensus, adductus est vinctus ad Arrianum præsidem: à quo interrogatus, cùm Christum liberè profiteretur, in equuleum suspensus, ferreis ungulis in lateribus dilaniatur. Deinde in carcerem tamquam mortuus detrusus, cùm præsidem videret navigio fluvium pertranseuntem, oravit, ne prius in terram descenderet, quàm scripto divinitatem Christi profiteretur. Tum verò detentus in fluvio est præses, nec fluvium transire potuit. Cui sanctus: Non licebit tibi hinc exire, nisi scripto confitearis, Christum Deum esse. Chartam itaque accipiens præses, scripsit, magnum esse Christianorum Deum, nec alium præter ipsum existere. Quo facto statim exivit, & sanctum coram se agi jussit, ac suspendi, & lampadibus ignis ejus latera comburi: demum saxo alligatum, in flumen projici, ubi martyrium consummavit.

EODEM MENSE

21. Die Vigesima prima.

Memoria piissimorum ac magnorum Imperatorum Constantini, & Helenæ.

55 Constantinus, & Helena Imp.

Constantinus Magnus, & primus Christianorum Imperatorum, filius fuit Constantii Romanorum Cæsaris, & Helenæ; Constantii, inquam, qui Chlorus cognominatus, solus fuerat ex aliis Imperatoribus, qui supernam providentiam invocaret, & ab idolis se se abstineret. Idcirco Christianos tormentis subjectos videns, commiserabatur, suumque filium edocebat, divinæ in bellis providentiæ, non idolorum opem implorare. Hinc post patris sui obitum supernam providentiam invocans, vidit in cœlo venerandam Crucem, vocemque audivit sibi dicentem: Constantine, in hoc vince: hostemque dejecit. Posthæc imperio potitus, idola quidem evertit; ecclesias autem excitavit, & urbes condidit; Christi verò Crucem per matrem suam Helenam invenit. Cùmque multa rectè gessisset, ad Dominum migravit.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΚΑ'.

Μνήμη τῶν εὐσεβεστάτων μεγάλων βασιλέων Κωνσταντίνου, καὶ Ἑλένης.

Κωνσταντῖνος ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν Χριστιανοῖς βασιλεὺς, γέγονεν υἱὸς Κωνσταντος τοῦ Ῥωμαίων Καίσαρος, καὶ Ἑλένης· Κωνσταντος τοῦ ἐπονομαζομένου μὲν Χλωροῦ, μόνου δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων τὴν ἄνω πρόνοιαν ἐπικαλουμένου, καὶ τοῖς εἰδώλοις μὴ προσέχοντος. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς Χριστιανοὺς τιμωρουμένους ὁρῶν, ἠλέει, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐδίδασκεν, τῆς ἄνω προνοίας ἐν τοῖς πολέμοις αἰτεῖσθαι τὴν βοήθειαν, καὶ μὴ τῶν εἰδώλων. Ἐξ οὗ καὶ μετὰ τελευτὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπικαλεσάμενος τὴν ἄνω πρόνοιαν, εἶδε τὸν τίμιον σταυρὸν ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ φωνῆς ἀκούσας, Κωνσταντῖνε, ἐν τούτῳ νίκα, ἔτρεψε τὸν ἐχθρόν. Καὶ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας, τὰ τε εἰδωλεῖα κατέστρεψε, καὶ ἐκκλησίας ἀνήγειρε, καὶ πόλεις ἔκτισε, καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης ἐφανέρωσε, καὶ πολλὰ κατορθώματα ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

EODEM MENSE

22. Die Vigesima secunda.

Certamen Sancti Basilisci Martyris.

5 Basiliscus Martyr.

Basiliscus Christi martyr, imperante Maximiano, fuit ex regione Armeniacorum, filius fratris sancti magni martyris Theodori. Cùm autem antea decertasset unà cum sanctis Eutropio, & Cleonico, qui sub sancto Theodoro militabant, illis pro Christo occumbentibus, ipse in carcere derelictus est. Deum verò rogabat, ut certaminis cursum perficeret. Quare stimulatus fuit ab ipso, ut affinibus suis sese conjungeret, ut martyrium Comanis subiret. Domesticis itaque suis

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΚΒ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βασιλίσκου.

Βασιλίσκος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ τῆς χώρας τῶν Ἀρμενιακῶν, ἀνεψιὸς τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. Προαγωνισάμενος δὲ μετὰ τῶν ἁγίων Εὐτροπίου, καὶ Κλεονίκου, οἵτινες ἦσαν στρατιῶται τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ἐκείνων ὑπὲρ Χριστοῦ τελειωθέντων, κατελείφθη ἐν τῇ φυλακῇ. Δεόμενος δὲ τοῦ Θεοῦ τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον τελέσαι, προσετράπη παρ' αὐτοῦ συμπάξασθαι

ξεσθαι τοῖς συγγένεσιν, ὡς μέλλων μαρτυρῆσαι ἐν Κομάνοις. Συνταξάμενος οὖν τοῖς οἰκείοις, ἐκρατήθη παρὰ Ἀγρίππα τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ ἤγετο δέσμιος εἰς τὰ Κόμανα. Καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν θαυματουργήσας, πολλοὺς ἔπεισε πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰ Κόμανα, καὶ προσευξάμενος, κατήνεγκε πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, καὶ κατέκαυσε τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ εἴδωλον. Καὶ διὰ τοῦτο ἀποκεφαλισθεὶς, ἐρρίφη ἐν τῷ ποταμῷ. Εἶτα ἐκβληθὲν αὐτοῦ τὸ λείψανον, κατετέθη ἐν Κομάνοις.

ſuis adjunctus, ab Agrippa præſide comprehenditur, vinctuſque Comana abducitur. Cùm verò per viam miracula edidiſſet, plurimos ad Chriſti fidem ſuſcipiendam induxit. Comana autem profectus, fuſis ad Deum precibus, ignem è cœlo detulit, qui Apollinis fanum idolumque incendit. Quamobrem capite plexus, in fluvium projectus eſt. Reliquiæ inde extractæ, Comanis depoſitæ fuere.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰούδα.

Ἰούδας ὁ θεῖος Ἀπόστολος μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζῆλον ἔνθεον ἀναλαβὼν, περιήρχετο πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, κηρύττων μεγαλοφώνως τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν αὐτοῦ, καταγγέλλων τοῖς πᾶσιν, καὶ ἀποδεικνύων αὐτὸν κριτὴν ζώντων καὶ νεκρῶν. Ὅπως τε διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, λόγος ὢν καὶ υἱὸς τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, κενώσας ἑαυτὸν, κατῆλθεν ἐπὶ γῆς, καὶ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἀεὶ παρθένου Μαρίας, ἐνηνθρώπησεν, ὅλον τὸν Ἀδὰμ φορέσας πλὴν ἁμαρτίας· καὶ πειρασθεὶς, καὶ ὑβρισθεὶς, καὶ ὀνειδισθεὶς, καὶ ῥαπισθεὶς ὑπὸ χειρὸς, ἣν ἔπλασεν, καὶ ἀποκλεισθεὶς, καὶ τέλος σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς, καὶ τοῖς Ἀποστόλοις ἐμφανισθεὶς, καὶ ἀναληφθεὶς, καὶ καθεσθεὶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ πάλιν μέλλων ἐλθεῖν κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Οὕτω δὲ διδάξας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων βαπτίσας, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Et memoria Sancti Apoſtoli Judæ.

S. Judas Apoſtolus.

Judas divinus Apoſtolus, poſt aſcenſionem Domini noſtri Jeſu Chriſti, zelo divino inflammatus, omnes civitates regioneſque peragravit, Chriſtum magna voce prædicans, ejuſque à mortuis reſurrectionem, eumque univerſis annuncians, atque oſtendens vivorum mortuorumque judicem eſſe: quomodo ſcilicet pro noſtra ſalute, cùm Verbum eſſet, Deique Patris filius, exinanivit ſe ipſum, in terram deſcendit, & incarnatus de Spiritu Sancto, & ex ſemper virgine Maria, homo factus eſt, totum ferens Adam, præter peccatum: & tentatus fuit, & contumelia affectus, & conviciis proſciſſus, & colaphis cæſus ab ea manu, quam ipſe formaverat, & ejectus, ac demùm in crucem actus, claviſque affixus, & ſepultus eſt, & reſurrexit, & Apoſtolis apparuit, & aſcendit, & ſedet ad dexteram Patris in cœlis, & iterùm venturus eſt ad judicandum vivos, & mortuos. Hæc cùm docuiſſet, multoſque infidelium baptizaſſet, in pace ad Dominum migravit.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

23. Die Vigesima tertia.

ΚΓ'.

Memoria Sancti Patris nostri Simeonis in monte mirabili.

S. Simeon in monte mirabili.

SAnctus Pater noster Simeon ex urbe Syriæ Antiochia oriundus, imperante Justiniano seniore floruit, conceptus ex promissione, cùm Præcursor ac Baptista id matri ejus prænunciasset; natus autem, cùm lac sugeret, à sinistro ubere abstinuit, Deo demonstrante fore, ut dextram præceptorum viam diligeret. Cùm verò crevisset, mundum relinquens, in montem secessit, & in monasterium quoddam profectus, ubi præ cæteris in exercitatione religiosa excelluit, monachus factus est. Sic autem in virtutibus claruit, ut & stupenda miracula patraverit. Deinde ex monte descendens, in columnam ascendit, supra quam rectus stetit annis duodeviginti. Postea montem mirabilem petens, in petram ascendit, ibique mansit annis decem. Mox in parva columna annos egit quinque supra quadraginta: atque ita totum vitæ ipsius spatium fuit annorum octoginta quinque, ex quibus septuaginta novem in ascetico instituto transactis, ad Deum migravit.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ ἐν τῷ Θαυμαστῷ ὄρει.

ΣΥμεὼν ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ τοῦ παλαιοῦ· συνελήφθη δὲ ἐξ ἐπαγγελίας τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, τῇ μητρὶ αὐτοῦ τοῦτο καταμηνύσαντος. Καὶ γεννηθεὶς, ἐν τῷ θηλάζειν ἀπείχετο τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ, τοῦ Θεοῦ δηλοῦντος, ὅτι τὴν δεξιὰν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν ἀγαπήσει. Αὐξηθεὶς δὲ, καὶ τὸν κόσμον ἀφεὶς, τὸ ὄρος κατέλαβε· καὶ ἀπελθὼν ἐν τῇ μονῇ, ἐν ᾗ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἠγωνίσατο, γέγονε μοναχός. Καὶ οὕτως διέλαμψεν εἰς ἀρετὴν, ὡς καὶ θαύματα παράδοξα ἐκτελεῖν. Εἶτα ἐκ τοῦ ὄρους κατελθὼν, ἐπὶ στύλον ἀνῆλθεν, σταθεὶς ἐπ' αὐτῷ ὄρθιος ἔτη δέκα ὀκτώ. Καὶ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει γενόμενος, καὶ εἰς πέτραν ἀναβὰς, ἐκαρτέρησεν ἔτη δέκα. Εἶτα εἰς τὸν μικρὸν στύλον ἀνελθὼν, διετέλεσεν ἔτη τεσσαράκοντα πέντε, ὡς εἶναι τὸν χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔτη ὀγδοήκοντα πέντε· ὧν τὰ ἑβδομήκοντα ἐννέα ἐν ἀσκήσει διατελέσας, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

Et memoria Sancti Patris nostri & Confessoris Michaëlis Episcopi Synadorum.

S. Michaël Episc. Synadorum.

SAnctus Pater noster & Christi Confessor Michaël, fuit monachus pius & Deum timens, atque ob religiosum ipsius vitæ institutum Synadorum consecratus est Episcopus temporibus Leonis Iconomachi. Quoniam verò pro orthodoxa fide decertando constans permansit, populum Domini ea, quæ ad salutem spectant, docendo, hæreticos sermonibus suis velut jaculis percutiendo, eosque à suo grege expellendo; impium Imperatorem ad iracundiam excitavit. Vocatus igitur ab ipso, compulsus est venerationem sacrarum imaginum abnegare. At cùm id facere constanter renuisset, durissimis exiliis subjectus fuit: ubi plu-

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Μιχαὴλ Ἐπισκόπου Συνάδων.

ΜΙχαὴλ ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρχε μοναχὸς εὐλαβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν· καὶ διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν, ἐχειροτονήθη Συνάδων Ἐπίσκοπος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εἰκονομάχου Λέοντος. Ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀγωνιζόμενος διετέλει, τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου τὰ πρὸς σωτηρίαν διδάσκων, καὶ τοὺς αἱρετικοὺς τοῖς λόγοις αὐτοῦ ὡς βέλεσι βάλλων, καὶ τοῦ ποιμνίου ἀποδιώκων, εἰς ὀργὴν ἐκίνησεν τὸν παράνομον βασιλέα. Προσκληθεὶς οὖν ὑπ' ἐκείνου, ἠναγκάσθη ἀρνήσασθαι τὴν

τὴν προσκύνησιν τῶν πανσέπτων εἰκόνων· καὶ μὴ πεισθεὶς τοῦτο ποιῆσαι, ἐξορίαις πικροτάταις καθυπεβλήθη· ἔνθα πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὑπομείνας, καὶ μέχρι τέλους ἀπερίτρεπτος διαμείνας, χαίρων τῆς παρούσης ζωῆς τὸ τέλος ἐδέξατο, διπλοῖς στεφάνοις κοσμηθεὶς, Ἀρχιερωσύνης καὶ ὁμολογίας.

plurimis ærumnis ob veritatem atque rectam doctrinam toleratis, eùm ad finem usque immutabilis perseveraſſet, hujus vitæ finem gaudens accepit, duplici ornatus corona, Pontificatus, ſcilicet, & Confeſſionis.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΔ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μελετίου τοῦ στρατηλάτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ χιλίων διακοσίων πεντήκοντα.

Μελέτιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου στρατηλάτης, ἐκ τῆς χώρας τῶν κάτω Γαλατῶν. Χριστιανὸς δὲ ὢν, παρεκάλει τὸν Θεὸν καταργῆσαι τελέως τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην. Καὶ γνόντες οἱ δαίμονες τὴν καταστροφὴν αὐτῶν, εἰσελθόντες εἰς κύνας, ἐθρήνουν τὴν ἑαυτῶν ἀπώλειαν, τῶν κυνῶν περιερχομένων, καὶ ὠρυομένων, καὶ τῶν λαὸν ἐκφοβούντων, Οὓς ὁ ἅγιος Μελέτιος μετὰ τῶν ὑπ᾽ αὐτὸν στρατιωτῶν ξίφει ἀνεῖλε· καὶ τοὺς ναοὺς τῶν Ἑλλήνων καταλύσας, τὰ ἐν αὐτοῖς εἴδωλα συνέτριψεν. Κρατηθεὶς οὖν διὰ ταῦτα παρὰ Μαξίμου τοῦ Ἡγεμόνος, μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ Κομήτων, ἠναγκάσθη θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ ἀνασχόμενος τοῦτο ἀκοῦσαι, ἐτύφθη μετὰ σιδηρῶν σφαιρῶν· ὁμοίως καὶ οἱ Κόμητες. Εἶτα ὁ μὲν ἅγιος Μελέτιος κρεμασθεὶς ἐν πεύκῃ, καὶ καθηλωθεὶς, ἐτελειώθη· Στέφανος δὲ, καὶ Ἰωάννης οἱ Κόμητες ἀπεκεφαλίσθησαν.

EODEM MENSE

Die Vigeſima quarta. 24.

Certamen Sancti Martyris Meletii Ducis, & ſociorum mille ducentorum & quinquaginta.

Meletius Chriſti martyr, Dux fuit temporibus Antonini Imperatoris, ex regione inferioris Galatiæ. Cùm autem Chriſtianus eſſet, Deum rogabat, ut idolorum errorem penitus aboleret. Cognoſcentes verò dæmones ſuam ſubverſionem, in canes ingreſſi, propriam perditionem deplorabant, canibus circumeuntibus, ululantibus, populumque terrore complentibus: quos ſanctus Meletius unà cum ſubjectis ſibi militibus gladio ſuſtulit: fana inſuper ethnicorum deſtruens, quæ in iis erant idola contrivit. Quamobrem à Maximo præſide comprehenſus, unà cum ſociis Comitibus, adigebatur idolis ſacrificare. Sed eùm id ne audire quidem vellet, ferreis globis cæditur ipſe, & Comites. Deinde ſanctus quidem Meletius in pino ſuſpenſus clavíſque confixus, obiit; Stephanus verò, & Joannes Comites capite plexi ſunt.

S. Meletius, & ſocii Martyres.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σαραπίωνος, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ·

Σαραπίων ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν Αἰγύπτιος· κατὰ δὲ τὸν καιρὸν καθ᾽ ὃν ἠγωνίζετο ὁ ἅγιος Μελέτιος, παραγενόμενος ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ μαρτυροῦντας, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ κρατηθεὶς παρεδόθη τῇ φυλακῇ. Ἔνθα ὑπὸ θείου Ἀγγέλου ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος, ἐπὶ τὸ βαπτίσαι τοὺς ἀφωτίστους μὲν, μέλλοντας δὲ μαρτυρῆσαι ὑπὲρ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεί-

Et certamen Sancti Martyris Sarapionis, & ſociorum.

Sarapion Chriſti martyr, genere Ægyptius, quo tempore ſanctus Meletius certamen ſubibat, ex Ægypto adveniens, videnſque ipſum cum ſociis martyrio coronari, Chriſti fidem ſuſcepit. Quocirca comprehenſus, in carcerem conjicitur: ubi à divino Angelo ordinatus eſt Epiſcopus, poſtquam baptizaſſet eos, qui nondum illuminati fuerant, ſed martyrium pro Chriſto eo die ſubituri erant. Congregati enim aſſines ſancti Meletii, & Comitum, & militum, mulieres quoque, & pueri,

S. Sarapion, & ſocii Martyres.

pueri, magna voce dicebant: Nos quoque Christiani sumus. Unde præsidem ad iram excitarunt. Et Sarapion quidem Episcopus cum Callinico, qui ex mago ad fidem conversus fuerat, capite obtruncatus est; Theodorus verò, & Faustus, cum viris, qui crediderant, flammis addicti, finem acceperunt; reliqua demum multitudo lignis concisa, occubuit.

ἐκείνῳ. Καὶ γὰρ συναχθέντες οἱ συγγενεῖς τοῦ ἁγίου Μελετίου, καὶ τῶν Κομήτων, καὶ τῶν στρατιωτῶν, ὁμοίως καὶ αἱ γυναῖκες, καὶ τὰ παιδία, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἔλεγον, ὅτι καὶ ἡμεῖς Χριστιανοί ἐσμεν. Ὅθεν εἰς ὀργὴν κινήσαντες τὸν Ἡγεμόνα, ὁ μὲν Ἐπίσκοπος Σαραπίων, σὺν Καλλινίκῳ τῷ μάγῳ πιστεύσαντι, ἀποκεφαλίζεται· ὁ δὲ Θεόδωρος, καὶ ὁ Φαῦστος μετὰ τῶν πιστευσάντων ἀνδρῶν, πυρὶ ἐτελειώθησαν· τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ξύλοις κατακοπὲν, ἐτελεύτησεν.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

25. Die Vigesima quinta.

ΚΕ΄.

Certamen Sancti Martyris Therapontis.

S. Therapon Martyr.

THerapon sacer Christi martyr unde ortum duxerit, aut quibus parentibus natus sit, aut quo tempore vixerit, dicere nescimus; cùm ejus monimenta, ut fertur, temporis lapsu perierint. Hoc verò solum novimus, quod, scilicet, monachus fuerit, & Cypri Episcopus, quodque agonem athleticum sustinuerit, & Christo per sanguinem fuerit conjunctus: hoc, inquam, novimus, non modo ex antiqua & absque scripto à majoribus nostris accepta traditione; sed etiam ex ejus imaginibus edocti. Atque hæc primum. Postremum verò cùm Saraceni de expugnanda Cypro cogitarent, apparens sanctus suo æditimo, jussit illum statim consurgere, suasque reliquias accipere, easque Constantinopolim transferre: futurum enim esse, ut inimici crucis Christi ea insula potirentur, omniaque ea loca subverterent. Translatæ itaque ejus reliquiæ, Constantinopoli depositæ sunt, ubi curationes emittunt.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Θεράποντος.

ΘΕράπων ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, πόθεν ὥρμητο, ἢ τίνων γονέων ἐγένετο, ἢ κατὰ ποίους χρόνους, εἰπεῖν οὐκ ἔχομεν, τῶν ὑπομνημάτων αὐτοῦ, ὡς ἔοικε, διαφθαρέντων. Τοῦτο δὲ μόνον, ὅτι μοναχὸς ἐγένετο, καὶ Ἐπίσκοπος Κύπρου, καὶ ὅτι τὸν ἀθλητικὸν ἀγῶνα διήνυσε, καὶ τῷ Χριστῷ προσήχθη δι᾽ αἵματος, διέγνωμεν, οὐ μόνον ἐξ ἀγράφου παραδόσεως παρὰ τῶν προγενεστέρων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν εἰκόνων αὐτοῦ πληροφορηθέντες. Καὶ ταῦτα μὲν πρότερον. Ὕστερον δὲ τῶν Σαρακηνῶν βουληθέντων ἐπελθεῖν τῇ Κύπρῳ, ἐμφανισθεὶς ὁ ἅγιος τῷ προσμοναρίῳ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· τὸ τάχος ἀναστὰς, καὶ λαβών μου τὸ λείψανον, ἀποκόμισον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Μέλλουσι γὰρ οἱ ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ τῇ νήσῳ ταύτῃ ἐπιβῆναι, καὶ τοὺς τόπους τούτους ἐρημῶσαι. Ἀνακομισθὲν οὖν τὸ λείψανον αὐτοῦ, ἐτέθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, βρύον ἰάματα.

Et memoria Sancti Patris nostri Joannis Psychaitæ Confessoris.

S. Joannes Psychaita.

SAnctus Pater noster Joannes ab ineunte ætate Christum amore complexus, & Eliæ ac Joannis Præcursoris mores imitatus, mundum reliquit; atque in Lauram Psychaitæ abiens, monasticam vitam suscepit: & usque adeo rigido vitæ instituto seipsum addixit, ut donum à Deo acceperit dæmones fugandi, & morbos curandi. Cùm autem Iconomachorum tempore decertaret, & orthodoxas doctrinas propugnaret, denunciatus fuit ei

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωάννου τοῦ Ψυχαΐτου.

ἸΩάννης ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, νηπιόθεν τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, καὶ Ἡλίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τοὺς τρόπους μιμησάμενος, ἀφῆκε τὸν κόσμον· καὶ ἀπελθὼν ἐν τῇ λαύρᾳ τοῦ Ψυχαΐτου, γέγονε μοναχὸς· καὶ τοσαύτῃ σκληραγωγίᾳ ἐπέδωκεν ἑαυτὸν, ὡς καὶ χάρισμα λαβεῖν παρὰ Θεοῦ, δαίμονας φυγαδεύειν, καὶ θεραπεύειν νοσήματα. Ἀγωνιζόμενος δὲ

δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Εἰκονομάχων, καὶ τὰ ὀρθόδοξα κρατύνων δόγματα, διεγνώσθη τῷ τυραννοῦντι, καὶ προσκληθεὶς, ἠναγκάζετο ἀρνήσασθαι μὲν τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, συνθέσθαι δὲ τῇ αἱρέσει, καὶ ὑπογράψαι εἰς τὸν Τόμον τῆς ἀδικίας. Μὴ πεισθεὶς δὲ τοῦτο ποιῆσαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλέγξας τὸν Βασιλέα, καὶ αἱρετικὸν ἀποκαλέσας, ἐξωρίσθη. Ἔνθα πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείνας παρὰ τῶν παρανόμων καὶ ἀδίκων Εἰκονομάχων, τὸν βίον μετήλλαξε.

ci, qui tyrannidem exercebat, & ab eo accersitus, adigebatur sacratum quidem imaginum cultum abnegare, hæresi verò consentire, ac tomo impietatis subscribere. Verùm is parere jussis recusans, quin potius Imperatorem redarguens, ipsumque hæreticum compellans, in exilium relegatus fuit: ubi cùm ab impiis & iniquis Iconomachis plurimas ærumnas sustinuisset, vitam cum morte commutavit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεράποντος.

Θεράπων ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, ἱερεὺς ὑπάρχων τῆς ἐν Σάρδει ἁγίας ἐκκλησίας, καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφων ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ βαπτίζων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ Ἄρχοντος Οὐαλεριανοῦ, καὶ δεθεὶς ἀπεκλείσθη. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, ἤχθη δέσμιος εἰς Συναὸν, καὶ πλησίον τοῦ ποταμοῦ ἁπλωθεὶς, καὶ δεθεὶς εἰς τέσσαρας πάλους ὕπτιος, ἐπὶ τὴν γῆν ἐτύφθη σφοδρῶς, ἕως κατεξάνθησαν αἱ σάρκες αὐτοῦ ταῖς ῥάβδοις. Ἐκ δὲ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ποιοῦσα ἡ γῆ, φυτὸν βαλάνου ἀπέδωκεν μέγιστον λίαν· ὅπερ μέχρι τῆς σήμερον φαίνεται ἀείφυλλον ὂν, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν τῶν προσερχομένων ἰώμενον. Καὶ μετὰ ταῦτα ἤχθη εἰς τὸ θέμα τῶν Θρακησίων, πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἕρμου ὑπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν Σαπάλων· καὶ πολλαῖς ὑποβληθεὶς τιμωρίαις καὶ κακώσεσι, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσατο.

Et certamen sacrosancti Martyris Therapontis.

Therapon sacer Christi martyr cùm esset sacerdos in sancta Sardium ecclesia, multosque infidelium ob doctrinam suam ad Dominum nostrum Jesum Christum converteret, ac baptizaret, comprehensus à Valeriano præside, vinctus in carcerem detruditur. Inde eductus, ligatus Synaum abducitur, & juxta fluvium ad quatuor palos supinus super pavimentum extenditur, graviterque usque adeo cæditur, ut carnes ipsius virgis lacerarentur: illius autem sanguine irrigata tellus, maximam quercus plantam produxit, quæ usque in præsentem diem visitur perpetuis foliis virens, morbum omnem languoremque eorum, qui illuc accedunt, curans. Posthæc in ditionem Thracesiorum abductus, prope fluvium Hermum in Episcopatu Satalorum, plurimis subjectus ærumnis, tandem martyrii coronam accepit. S. Therapon Martyr.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Παγχαρίου.

Παγχάριος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἐγένετο μὲν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης καὶ γέννημα καὶ θρέμμα, καὶ πιστῶν γονέων βλαστός· τιμώμενος δὲ πρὸς καιρὸν τιμὴν παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν βασιλέων, καὶ οἰκεῖος ὢν αὐτοῖς, τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκτραπεὶς ὑπὸ διαβολικῆς ἐνεργείας, ἠρνήσατο τὸν Χριστὸν, προσετέθη δὲ τοῖς εἰδώλοις. Ὅθεν ἀποδεχθεὶς παρὰ τῶν εἰδωλομανῶν βασιλέων, ἐν μεγάλῃ διῆγε τιμῇ. Καὶ μαθοῦσα τοῦτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ πολλὰ θρηνήσασα, διὰ γραμμάτων ἐμήνυσεν αὐτῷ,

Et certamen Sancti Martyris Pancharii.

Pancharius Christi martyr in antiqua Roma natus & educatus, fideles parentes habuit. Cùm verò temporario honore ab idololatris Imperatoribus afficeretur, eorumque familiaris esset, à recta via per diabolicam operationem deflectens, Christum abnegavit, & ad idola accessit: unde apud Imperatores idololatras acceptus, in magno honore vitam transigebat. Quod ubi mater ipsius intellexit, multum illacrymans, per literas ei significavit, ut ab idolorum cultu recedens, ad Christum rediret, in memoriam ipsi revocans pœnas & gehennam, & carcerem iis, qui S. Pancharius Martyr.

Christum abnegassent, paratum. At ille acceptis literis, animo compunctus, ad religionem reversus est: quo intellecto Imperator, capite eum obtruncari jussit.

ἀποστῆναι τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ προσελθεῖν αὖθις τῷ Χριστῷ, ὑπομνήσασα τὴν κόλασιν καὶ τὴν γέενναν, καὶ πάντα τὰ κολαστήρια τὰ ἐκδεχόμενα τοὺς τὸν Χριστὸν ἀρνησαμένους. Δεξάμενος δὲ τὰ γράμματα, καὶ τὴν ψυχὴν κατανυγεὶς, ἐπανῆλθεν πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Καὶ ἀκούσας τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἀπεκεφάλισεν αὐτόν.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ͂ ΑΥ̓ΤΩ͂

26\. Die Vigesima sexta.

Κϛ'.

Memoria Sancti Apostoli Carpi, unius ex Septuaginta.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Κάρπου, ἑνὸς τῶν ἑβδομήκοντα.

S. Carpus Apostolus.

FUIT hic inter septuaginta Discipulos & Apostolos ab ipso Christo adnumeratus: qui magno Paulo in prædicatione ministrans, divinasque ipsius Epistolas ad illos, quibus eas mittebat, deferens, multos ex ethnicis ad Christi fidem adduxit: ac fulgore Paracliti mentem illustratam habens, tamquam inaccessum sidus ab Oriente exurgens, universum terrarum orbem divinis doctrinis illuminavit, cùm magna quotidie miracula patraret, & iniquissimos spiritus ejiceret, atque urbes populosque ad Christi fidem traduceret. Multas proinde ab infidelibus ærumnas sustinuit. Verùm virili animo laboriosum agonis certamen suscipiens, Principum iratum animum non formidavit. Quapropter cùm Deum in suis membris glorificasset, ab ipso est gloriosè magnificatus: atque in pace decedens, in Dei manus tradidit spiritum.

ΟΥτος τοῖς ἑβδομήκοντα Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου συναριθμηθεὶς, καὶ τῷ μεγάλῳ Παύλῳ διακονῶν ἐν τῷ κηρύγματι, καὶ τὰς θείας αὐτοῦ ἐπιστολὰς τοῖς πρὸς οὓς ἐπέμπετο διακομίζων, πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἐχειραγώγησεν. Καὶ τῇ ἐλλάμψει τοῦ Παρακλήτου καταυγασθεὶς τὴν διάνοιαν, ὥσπερ ἄδυτος ἀστὴρ ἐξ ἀνατολῶν ὁρμήσας, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ταῖς θείαις αὐτοῦ διδασκαλίαις κατεφώτισε, θαυμάσια μεγάλα καθ' ἑκάστην τελῶν, καὶ ἀποδιώκων πνεύματα πονηρότατα· πόλεις δὲ καὶ λαοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπισπασάμενος, πολλὰς ὑπὸ τῶν ἀπίστων ὑπέστη θλίψεις. Ἀνδρεῖος γὰρ χωρῶν πρὸς τὰ ἐπίπονα τῆς ἀθλήσεως ἀγωνίσματα, τὸν θυμὸν τῶν Ἀρχόντων οὐκ ἐδειλίασεν· ὅθεν ὡς δοξάσας τὸν Θεὸν ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτοῦ, ὑπ' αὐτοῦ ἐνδόξως ἐδοξάσθη. Καὶ τελειωθεὶς, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα παρέθετο εἰς χεῖρας Θεοῦ.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

ΚΖ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Θεοδώρας, καὶ Διδύμου.

Ἡ Ἁγία Θεοδώρα ὑπῆρχε κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ· προσαχθεῖσα δὲ τῷ τῆς Ἀλεξανδρείας Ἡγεμόνι, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ἐν πορνείῳ ἐξεδόθη, καὶ δεξαμένη διεφυλάχθη. Δίδυμος γάρ τις Χριστιανὸς, θεόθεν κινούμενος, ἐν στρατιωτικῷ σχήματι εἰσῆλθε πρὸς αὐτήν. Ἡ δὲ φοβηθεῖσα, τῆς οἰκίας ταῖς γωνίαις κατέφυγε· Θαῤῥεῖν δὲ αὐτῇ παρακελευσάμενος, ὡς μηδὲν πεισομένη, ὧν ὑποπτεύει, τὴν μὲν στρατιωτικὴν στολὴν αὐτῇ περιέθηκε, καὶ ἐξελθεῖν τοῦ δώματος ἐκέλευσεν· αὐτὸς δὲ τὴν γυναικείαν αὐτῆς στολὴν ἐνδυσάμενος, καὶ κεφαλοδεσμίῳ τὴν κεφαλὴν ἀναδήσας, ἀντ' αὐτῆς ἐκαθέζετο. Εἰσελθόντος δέ τινος ἀκολάστου, καὶ ἐν γυναικείῳ σχήματι τὸν ἄνδρα κατανοήσαντος, καὶ πάντα φανερὰ τῷ Ἡγεμόνι καταστήσαντος, αὐτίκα συσχεθεὶς ὁ ἅγιος, ἐτμήθη τὴν κεφαλήν. Μετὰ τοῦτο δὲ κρατηθεῖσα καὶ ἡ ἁγία Θεοδώρα, καὶ ξίφει τὴν κεφαλὴν ἐκτμηθεῖσα, ἐῤῥίφη ἐν τῷ πυρί.

EODEM MENSE

Die Vigesima septima. 27.

Certamen Sanctorum Martyrum Theodoræ, & Didymi.

Sancta Theodora claruit temporibus Diocletiani. Cùm autem ad præfectum Alexandriæ adducta, Christum profiteretur, in lupanar conjecta est. Verùm fusis ad Deum precibus, incorruptam se servavit. Nam Christianus quidam, nomine Didymus, Deo inspirante, habitu milirari indutus, ad eam accessit. Illa verò timore perculsa, in angulum domus profugit. At Theodorus bono animo illam esse jubens, nec quidquam mali suspicari, militari stola indutam è domo exire mandat; ipse verò mulicbri habitu amictus, & caput velo tegens, loco illius mansit. Cùm autem impurus quidam ingressus esset, & sub muliebri specie virum deprehendisset, rem totam præfecto enarravit. Quare statim comprehensus sanctus, capite plexus fuit. Posthæc capta est & sancta Theodora: cùmque ipsi caput gladio amputatum esset, in flammas cadaver injectum fuit. SS. Theodora, & Didymus Martyres.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

ΚΗ'.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἑλικόνιδος.

Ἑλικονὶς ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ Γορδιανοῦ καὶ Φιλίππου τῶν βασιλέων, ἐκ πόλεως Θεσσαλονίκης. Κρατηθεῖσα δὲ, καὶ πρὸς τὸν Δοῦκα Κορίνθου ἀχθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, πρῶτον μὲν δεσμεῖται τοὺς πόδας ἐν ζυγῷ βοῶν, καὶ τὰς πτέρνας χαράσσεται, καὶ ξυρᾶται τὴν κεφαλὴν, καὶ πῦρ καθ' ὅλου σώματος δέχεται. Ἀνεθεῖσα δὲ, καὶ ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων εἰσελθοῦσα, δι' εὐχῆς κατέστρεψεν αὐτά. Εἶτα τέμνεται τοὺς μαστούς. Καὶ διαδεξαμένου τὸν Δοῦκα Ἰουστίνου

τοῦ

EODEM MENSE

Die Vigesima octava. 28.

Certamen Sanctæ Martyris Heliconidis.

Heliconis Christi martyr Gordiano, & Philippo Imperatoribus, ex urbe Thessalonicæ oriunda fuit. Comprehensa autem, & ad Corinthi Ducem adducta, ac Christum professa, primùm quidem pede utroque ad jugum boum alligata est, ejusque plantæ laceratæ: deinde caput attonsa, ignem toto corpore excepit. Sed incolumis servata, fanumque idolorum ingressa, fusis precibus simulacra deorum evertit. Posthæc ubera illi abscissa. Cùmque in Ducis locum Justinus Proconsul successisset, ad illum sancta martyr perducta, in ardentem fornacem conjicitur. S. Heliconis Martyr.

 Ve-

Verùm flammis illam non attingentibus, quin potius septuaginta viros ex militibus absumentibus, in lectum æneum subjectis prunis candentem extenditur. Apparentes verò Michaël & Gabriel Archangeli, illæsam illam servarunt. Tùm feris objecta, nullam ab iis noxam passa est, sed centum viginti viri earum dentibus perierunt. Accepta demum vitæ per gladium finiendæ sententia, capite plexa est.

τοῦ Ἀνθυπάτου, ἀχθεῖσα πρὸς αὐτὸν ἡ Μάρτυς, ἐν καμίνῳ ῥιπτεῖται. Τῆς δὲ φλογὸς μὴ ἁψαμένης αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἑβδομήκοντα ἄνδρας λυμηναμένης, ἐν κραβάτῳ χαλκῷ πυρωθέντι ἁπλοῦται. Ἐπιφανέντες δὲ οἱ Ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ, καὶ Γαβριὴλ, ἀβλαβῆ διετήρησαν αὐτήν. Εἶτα θηρίοις ἐκδίδεται· οἱ δὲ θῆρες αὐτὴν οὐκ ἔβλαψαν, ἀνεῖλον δὲ ἄνδρας ἑκατὸν εἴκοσι· καὶ τότε τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δεξαμένη, ἀπεκεφαλίσθη.

Et certamen sacrosancti Helladii Martyris.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἑλλαδίου.

S. Helladius Episc. & Martyr.

Helladius sacer Christi martyr, cùm ab ineunte ætate seipsum ab omni macula purum custodiisset, suffragio Dei Episcopus constituitur: qui concreditam sibi ecclesiæ curam gerens, tamquam optimus pastor, gregem suum rexit. Quod autem plurimos ethnicorum ad Christum adduxisset, comprehensus, in carcerem detruditur. Cùm verò illum tyranni vinctum sisterent, tùm virtus ejus magis eluxit, fideliumque animos clarius illustravit. Nam fortiter in certamina prorumpens, libere & cum summa fiducia Christum professus est. Quare plurimis subjectus tormentis, toto corpore flagellis dire laceratur: sed eum Christus apparens curavit. Tùm tyranni ira repleti, sanctum in ignem conjiciunt: in quo illæsus persistens, multos ad Christi fidem pertraxit. Postremo gravissimè cæsus, spiritum Deo tradidit, immortale regnum adeptus.

Ἑλλάδιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, ἐκκαθάρας ἑαυτὸν ἀπὸ νεότητος, ἀρχιερεὺς ψήφῳ Θεοῦ καθίσταται. Καὶ τὴν φροντίδα τῆς ἐκκλησίας πιστευθεὶς, ὡς κυβερνήτης ἄριστος, πάντην ἐποίμανε· καὶ διὰ τὸ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων προσάγειν τῷ Χριστῷ, κρατηθεὶς ἀπεκλείσθη. Καὶ ἐπεὶ δέσμιον τοῦτον οἱ τύραννοι παρεστήσαντο, τότε μᾶλλον ἔλαμψε καὶ κατηύγασε τὰς τῶν πιστῶν διανοίας. Ἀνδρείως γὰρ χωρήσας ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ παρρησιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, καὶ φανερῶς τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, πλείσταις βασάνοις καθυπεβλήθη. Καὶ τοῦ σώματος σφοδρῶς καταξανθέντος ταῖς μάστιξιν, ὁ Χριστὸς ἐπιφανεὶς ἰάσατο αὐτόν. Μετὰ ταῦτα ὀργῆς πλησθέντες οἱ τύραννοι, τῷ πυρὶ τὸν ἅγιον ἐναπορρίπτουσιν. Ὁ δὲ ἄφλεκτος διαμείνας, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν πολλοὺς ἐπεσπάσατο. Ἔπειτα σφοδρῶς τυφθεὶς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο, ἀπολαβὼν βασιλείαν ἀθάνατον.

Et certamen Sanctorum Martyrum Crescentis, Pauli, & Dioscoridis.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κρίσκεντος, Παύλου, καὶ Διοσκορίδου.

SS. Crescens, Paulus, & Dioscorides Martyres.

Martyres Christi Crescens, Paulus, & Dioscorides in urbe Roma commorantes, ac sua doctrina multos ex infidelibus ad Christum adducentes, & per singulos dies illuminantes, Urbis Præfecto denunciati, ejusque jussu comprehensi, in carcerem detrusi sunt, mandatum accipientes, nequem in Christi nomine edocerent. Verùm cùm neque in carcere eos, qui simul vincti erant, edocere cessarent, ex quibus multi crediderunt; è carcere educti, crudeliter cæsi fuerunt, postquam compulsi fuissent primo omnium

Οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες Κρίσκης, Παῦλος, καὶ Διοσκορίδης ἐν Ῥώμῃ τῇ πόλει διατρίβοντες, καὶ τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῶν πολλοὺς τῶν ἀπίστων τῷ Χριστῷ προσαγαγόντες καὶ φωτίζοντες καθ' ἑκάστην ἡμέραν, διεγνώσθησαν τῷ τῆς Ῥώμης Ἐπάρχῳ· καὶ κρατηθέντες ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν, παραγγελίαν λαβόντες, μηδένα διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Ὡς δὲ οὐδὲ ἐν τῇ φυλακῇ ἐπαύσαντο τοῦ διδάσκειν τοὺς συνδεσμίους

μίους, ἐξ ὧν πολλοὶ ἐπίστευσαν, ἐκβληθέντες τῆς φυλακῆς, ἐπύφθησαν σφοδρῶς, καταναγκαζόμενοι ἀρνήσασθαι μὲν ἐπὶ πάντων τὸν Χριστὸν, ἀπελθεῖν δὲ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς, καὶ θῦσαι τοῖς ἐν αὐτῷ εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθέντες, ἀλλὰ μᾶλλον μεγάλῃ τῇ φωνῇ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι κηρύττοντες, εἰς κάμινον μεγάλην πυρὸς ἐμβληθέντες, καὶ ἐν αὐτῇ, καθάπερ οἱ ἅγιοι τρεῖς παῖδες, δοξολογοῦντες, ἐτελειώθησαν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΘʹ.

Μνήμη τῶν ἐν Νικαίᾳ τὸ πρῶτον κατὰ Ἀρείου συνελθόντων ἁγίων πατέρων.

ΜΕτὰ Πέτρον τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, ἐχειροτονήθη ὁ Ἀχιλλᾶς, καὶ μετὰ τοῦτον Ἀλέξανδρος. Ἐπὶ τούτου πρεσβύτερός τις τῆς ἐκκλησίας, Ἄρειος λεγόμενος, τὴν τῶν θείων γραφῶν πεπιστευμένος ἐξήγησιν, ἰδὼν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι προεκρίθη εἰς Πατριαρχείαν, καθὼς διετάξατο ὁ ἅγιος Πέτρος, ἐφθόνησε· καὶ κατ᾽ ἐκείνου μὴ δυνάμενος κινῆσαι κατηγορίαν, κατὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως τὴν γλῶσσαν καθώπλισε, βλασφημῶν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ λέγων αὐτὸν κτίσμα εἶναι, καὶ οὐχὶ ὁμοούσιον τῷ Πατρί. Ἐξεβλήθη οὖν διὰ ταῦτα τῆς ἐκκλησίας, καὶ ποιῶν παρασυναγωγὰς, ἔσχιζε τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ συγκαλέσας τὴν ἁγίαν Σύνοδον εἰς Νικαίαν, καὶ καταδικάσας αὐτὸν, ἐξώρισε· τοὺς δὲ ἁγίους Ἐπισκόπους φιλοφρονησάμενος, ἀπέλυσεν ἕκαστον εἰς τὰ ἴδια.

nium Chriſtum abnegare, tùm templum Jovis ingredi, ac idolis, quæ inibi erant, ſacrificare, Verùm cùm id facere detrectarent, quin potius magna voce Chriſtum omnibus prædicarent, in magnam ardentis ignis fornacem injecti, ibique, ſicut olim tres ſancti pueri, Deum glorificantes, martyrium conſummarunt.

EODEM MENSE

Die Vigeſima nona. 29.

Memoria Sanctorum Patrum, qui Nicææ primùm adverſus Arium convenerunt.

POST ſanctiſſimum Petrum Patriarcham Alexandrinum Achillas ordinatus fuit, & poſt hunc Alexander. Hujus temporibus Presbyter quidam eccleſiæ, nomine Arius, cui divinarum Scripturarum commiſſa erat declaratio, cùm Alexandrum juxta ſancti Petri conſtitutionem ſibi in Patriarchatu prælatum fuiſſe cerneret, invidia motus, cùm adverſus illum calumnias ſtruere nequiret, contra orthodoxam fidem linguam armavit, in Dei filium blaſphemias evomeos, ac dicens, illum creaturam eſſe, nec conſubſtantialem Patri. Quamobrem ab eccleſia ejectus, & conciliabula faciens, eccleſiam ſcidit. Id ubi Conſtantinus Magnus intellexit, convocata Nicææ ſancta Synodo, condemnatum Arium in exilium relegavit: Sanctos verò Epiſcopos benignè complexus, ad propria ſingulos dimiſit.

Patres Concilii Nicæni primi.

Καὶ

Et

Et certamen Sanctæ Theodosiæ Virginis & Martyris.

S. Theodosia V. & M.

THeodosia Christi martyr, fuit ex urbe Tyro. Cùm autem duodeviginti annorum esset, tamquam Christiana delata, & ab idololatris comprehensa, vincta ad præsidem Urbanum adducitur: à quo interrogata, Christum professa est. Cùmque compelleretur illum abnegare, & idolis sacrificare, nec id facere vellet, loris sævissimè cæditur in uberibus & lateribus, ossaque ejus confringuntur: & usque adeo dilaniatur, ut viscera ipsius apparerent. Ita flagellis contusa, cruciatus tacita perferebat. Cùm verò paulullùm respirasset, à præside intertogatur, an diis sacrificare vellet. At illa os suum aperiens, oculisque intentè defixis, ac subridenti facie respondit: Falleris, ò homo: an nescis, me martyrum Christi communione dignam effectam esse? Tùm verò indignatus præses, in mare illam projecit, ubi beatum finem accepit.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Θεοδοσίας τῆς παρθένου.

ΘΕοδοσία ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Τύρου. Δεκαοκτὼ δὲ ἐτῶν οὖσα, καὶ ὡς Χριστιανὴ διαγνωσθεῖσα, καὶ κρατηθεῖσα παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἤχθη δέσμιος, καὶ παρέστη Οὐρβανῷ τῷ Ἄρχοντι, καὶ ἐρωτηθεῖσα, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Καὶ ἀναγκασθεῖσα ἀρνήσασθαι αὐτὸν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεῖσα, ἐτύφθη λώροις ὠμοῖς κατά τε τῶν μαστῶν, καὶ τῶν πλευρῶν, καὶ συνετρίβη τὰ ὀστᾶ, καὶ ἐξέσθη, ἕως ἐφάνησαν τὰ σπλάγχνα αὐτῆς. Καὶ οὕτω μαστιζομένη, σιγῇ τὰς βασάνους ὑπέφερεν. Ἐπὶ δὲ ἐμπνεύσασα, ἠρωτήθη παρὰ τοῦ Ἄρχοντος, εἰ τοῖς θεοῖς θύει· καὶ διανοίξασα τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτενὲς ἐμβλέψασα, μειδιῶντι τῷ προσώπῳ εἶπε· πλανᾷ, ἄνθρωπε· οὐκ οἶδας, ὅτι τῆς κοινωνίας τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων ἠξιώθην; καὶ τότε ὀργισθεὶς ὁ ἄρχων, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἔνθα τὸ μακάριον τέλος ἐδέξατο.

Et certamen Sancti Martyris Olbiani Episcopi Aneorum.

S. Olbianus Epis. & M.

OLbianus sacer Christi martyr, Maximiano imperante, ecclesiæ Aneorum Episcopus fuit. Comprehensus autem à Julio præside, in carcerem detruditur, addito mandato, ne in Christi nomine doceret. Ille verò multo magis liberè Chtistum prædicans, quæ ad illum spectant, omnibus constanter, ac sine timore annunciabat. Quamobrem è carcere eductus, ac vestibus spoliatus, graviter cæditur: & subulis candentibus in ventre, lateribus, ac visceribus ustulatus, denuo in carcerem semimortuus conjicitur. Christo autem ipsi apparente curatus, iterùm præsidi sistitur, & quæstioni subjicitur. Cumque præses mutato consilio eum rogasset, ut diis immolaret, ipse verò rursus Christum confessus fuisset, in ingentem fornacem injectus, vivendi finem fecit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ὀλβιανοῦ Ἐπισκόπου Ἀνέων.

ὈΛβιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, Ἐπίσκοπος τῆς ἐκκλησίας Ἀνέων. Καὶ κρατηθεὶς παρὰ Ἰουλίου Ἡγεμόνος, παρεδόθη φυλακῇ, παραγγελίαν δεξάμενος, μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ μᾶλλον παρρησίᾳ κηρύττων τὸν Χριστὸν, τὰ περὶ αὐτοῦ διήγγελλε, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκήρυττεν ἀφόβως. Διὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ τὰ ἱμάτια ἐκδυθεὶς, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ σουβλίοις πεπυρακτωμένοις τὴν κοιλίαν, καὶ τὰς πλευρὰς, καὶ τὰ σπλάγχνα κατεκεντήθη. Καὶ πάλιν ἀπερρίφη τῇ φυλακῇ ὡσεὶ νεκρός· Καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐπιφανείᾳ θεραπευθεὶς, αὖθις εἰς δευτέραν παρέστη τῷ Ἡγεμόνι ἐξέτασιν. Καὶ τοῦ Ἡγεμόνος μεταβαλλομένου, καὶ παρακαλοῦντος αὐτὸν θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, αὐτὸς πάλιν ὡμολόγει τὸν Χριστόν. Τότε εἰς κάμινον μεγάλην βληθεὶς, ἐτελειώθη.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Λ'.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰσαακίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Ἰσαάκιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν ἐκ τῶν Ἀνατολῶν· ἐλθὼν δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῆς βασιλείας Οὐάλεντος τοῦ αἱρετικοῦ, ἡσύχαζεν ἐν μοναστηρίῳ· καὶ κινήσαντι τῷ βασιλεῖ πανστρατειᾷ κατὰ τῶν Γότθων, συναντήσας εἶπεν. Ὦ βασιλεῦ, ἄνοιξον τοῖς ὀρθοδόξοις τὰς ἐκκλησίας, εἰ βούλει ἐκ τοῦ πολέμου ζῶν ὑποστρέψαι. Καὶ ὀργισθεὶς ὁ βασιλεὺς προσέταξε τυφθῆναι, καὶ ἀποκλεισθῆναι τὸν ἅγιον εἰς φυλακὴν, μέχρις οὗ ὑποστρέψῃ. Τότε ἔφη ὁ ἅγιος· εἰ σὺ ὑποστρέψεις, οὐ λελάληκέ μοι ὁ Θεός· φεύγων γὰρ ἀπὸ προσώπου τῶν ἐχθρῶν σου, διὰ πυρὸς δέξῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου σου. Ὃ δὴ καὶ γέγονεν. Τραπεὶς γὰρ, καὶ ἐν ἀχυρῶνι προσφυγὼν, ἐκάη ἐν αὐτῷ, τῶν Γότθων ἐμπρησάντων αὐτόν. Ἐπὶ οὖν τῇ προῤῥήσει ταύτῃ, καὶ ἄλλοις πολλοῖς κατορθώμασι μεγαλυνθεὶς ὁ ἅγιος, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐσεβίου, Ῥωμανοῦ, Μεντίου, Χαραλάμπους, καὶ Χριστίνης. Καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἁγίων τῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυρησάντων.

EODEM MENSE

Die Trigesima. 30.

Memoria Sancti Patris nostri Isaacii Confessoris.

Sanctus Pater noster Isaacius ex partibus Orientis oriundus, Constantinopolim venit imperante Valente hæretico, ibique in quodam monasterio vitam tranquillam egit. Cumque idem Imperator frequentes copias adversus Gotthos duceret, occurrens ei Isaacius dixit: O Imperator, aperi orthodoxis ecclesias, si vis ex prælio incolumis reverti. Iratus autem Imperator, jussit sanctum vapulare, & in carcerem conjici, donec ipse rediret. At sanctus: Si reversus fueris, inquit, in me locutus non est Deus. Verumtamen à facie inimicorum tuorum fugiens, per ignem vitæ tuæ exitum habebis. Quod & contigit: Nam in fugam conversus, cùm in horreum sese abdidisset, in eo concrematus est, Gotthis ignem injicientibus. Hac itaque prædictione, aliisque multis præclare gestis illustris factus sanctus, in pace obdormivit. S. Isaacius Confessor.

Et certamen Sanctorum Martyrum Eusebii, Romani, Mentii, Charalampus, & Christinæ: & multorum Sanctorum, qui martyrium Nicomediæ passi sunt. SS. Eusebius, Romanus, & socii Martyres.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

ΛΑ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἑρμείου.

Ἑρμείας ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Κομάνων, στρατιώτης δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου, τὴν ἡλικίαν ἤδη προβεβηκὼς, καὶ λευκὴν ἔχων τὴν τρίχα. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθεὶς, καὶ Σεβαστιανῷ τῷ Δουκὶ προσαχθεὶς, ἐβιάζετο θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθεὶς, συνετρίβη λίθοις τὰς σιαγόνας, καὶ τὸ τοῦ προσώπου

δέρμα

EODEM MENSE

Die Trigesima prima. 31.

Certamen Sancti Hermiæ Martyris.

Hermias Christi martyr fuit ex urbe Comanis, imperante Antonino vitam militarem agens, jamque ætate provectus, canosque capillos habens. Ob Christi autem confessionem captus, Sebastiano Duci sistitur, ab eoque compellitur idolis sacrificare. Sed cùm id facere recufaret, in maxillis lapidibus contunditur; deinde detracta totius vultus pelle, dentes eidem evelluntur. Mox in ardentem fornacem injectus, indeque sine S. Hermias Martyr.

noxa

noxa egressus, jubetur venenatis cibis vesci. Sed cùm hos quoque citra damnum sumpsisset, ad Christi fidem convertit eum, qui illos præparaverat, magum, & capite plexum ad coronam martyrii præmisit. Ipse autem succisis totius corporis nervis, in ardentem lebetem immittitur: ex quo cùm incolumis evasisset, effossis oculis, capite inverso suspensus, tandem decollatus fuit.

δέρμα ἐξεδάρη, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐξεῤῥιζώθη. Καὶ εἰς κάμινον ἐμβληθεὶς, ἐξῆλθεν ἀβλαβής· καὶ δηλητήριον ποτισθεὶς, καὶ μηδὲν ἀδικηθεὶς, τὸν τοῦτο κεράσαντα μάγον παρεσκεύασε πιστεῦσαι Χριστῷ, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποκεφαλισθῆναι. Εἶτα ἐκσπᾶται πάντα τὰ νεῦρα τοῦ σώματος, καὶ εἰς λέβητα πυρωθέντα ἐμβληθεὶς, ἐξῆλθεν ἀβλαβής. Εἶτα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεντισθεὶς, καὶ κρεμασθεὶς κατὰ κεφαλῆς, ἀπεκεφαλίσθη.

M E-

MENOLOGII GRÆCORUM
MENSIS JUNIUS.

ΜΗΝΙ' ΙΟΥΝΙΩ

Ἐν τῇ Πρώτῃ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου.

Ουστῖνος ὁ τοῦ Χριστοῦ σοφώτατος Μάρτυς, ἦν ἀπὸ Νεαπόλεως τῆς Συρίας, Φιλόσοφος ἀνὴρ, καὶ σύνεσιν ἔχων πολλήν. Ἀγαπῶν δὲ τὸν Χριστὸν, καὶ τοὺς αὐτὸν μισοῦντας ἀποστρεφόμενος, τῷ θείῳ ζήλῳ διεκαίετο καθ' ἡμέραν. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπελθὼν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου, καὶ γράψας τόμον κατὰ τῆς πλάνης μὲν τῶν εἰδώλων, ὑπὲρ δὲ τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν, ἐπιδέδωκε τῷ βασιλεῖ. Καὶ θαυμάσας ὁ βασιλεὺς τὴν σοφίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιστήμην, οὐ μόνον οὐκ ἐφόνευσεν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπῄνεσεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς εἰδω-

λολά-

MENSE JUNIO

Die Prima. I.

Certamen Sancti Martyris Justini Philosophi.

Ustinus Christi sapientissimus martyr, erat ex Neapoli Syriæ, vir Philosophus, ac plurimam habens mentis perspicaciam. Christum autem diligens, eumque odio habentes aversatus, divino quotidie zelo succendebatur. Quapropter & Romam veniens Antonino imperante, cùm librum scripsisset adversus idolorum errorem, & in gratiam Christianorum fidei, illum obtulit Imperatori: qui sapientiam atque scientiam ejus admiratus, non modo illum non interfecit, verùm potius commendavit. Quoniam verò in suis ad idololatras dissertationibus, idolorum cultum fallacem ostendebat, & Christianorum religionem scriptis argumentis firmabat; Crescentis Philosophi invidiam subiit, atque ab ipso

S. Justinus Philosophus, & Martyr.

Q odio

odio habitus, insidiis petitus est, quousque ab eo interfectus fuit.

λολάτρας διαλέξεσι, τὴν μὲν θρησκείαν τῶν εἰδώλων, ἀπατηλὴν ἀπέφηνεν, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν ἐβεβαίου, καὶ ἐγκρατῶς γραφικαῖς ἀποδείξεσι, ἐφθονήθη ὑπὸ Κρίσκεντος τοῦ Φιλοσόφου. Καὶ φθονηθεὶς ἐπεβουλεύετο, ἕως ἀνῃρέθη παρ᾽ ἐκείνου.

Et certamen Sancti Martyris Justini, & sociorum.

S. Justinus, & socii Martyres. ETiam hi sancti Romæ versabantur, in Christi nomine docentes. Comprehensi autem ab Urbis præfecto, detrusi sunt in carcerem, ac post plures dies inde educti, coram illo adducti sunt. Præfectus autem post multas ac varias interrogationes, Justinum ita interrogavit. Dic mihi, Justine, inquit, si flagris cæsus, ac capite truncatus fueris, certus ne omnino factus es, te ascensurum in cœlum? Cui Justinus: Spero hæreditatem regni cœlorum me consecuturum, si alacri animo hæc tormenta sustinuero. Ad hæc præfectus: Hoc igitur putas, quod sis ascensurus in cœlum, ibique bonorum quorumdam retributionem recepturus? Et Justinus: Non opinor solùm, inquit, sed certissima persuasione id teneo. Tune præfecti jussu, unà cum sanctis sociis, capite plexus est.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰουστίνου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΚΑΙ οὗτοι οἱ ἅγιοι ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριβον, διδάσκοντες ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ κρατηθέντες παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπάρχου, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακήν. Καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, παρέστησαν τῷ ἐπάρχῳ. Καὶ ἐρώτησεν ὁ ἔπαρχος τὸν Ἰουστίνον μετὰ πολλὰς καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις· εἰπὲ Ἰουστῖνε· ἐὰν μαστιγωθεὶς καὶ ἀποκεφαλισθεὶς πάντως πεπληροφόρησαι, ὅτι μέλλεις ἀναβαίνειν εἰς τὸν οὐρανόν; Ὁ δὲ Ἰουστῖνος εἶπεν· ἐλπίζω κληρονομῆσαι τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν, ἐὰν ὑπομείνω προθύμως ταύτας τὰς βασάνους. Καὶ ὁ ἔπαρχος εἶπε· τοῦτο οὖν ὑπονοεῖς, ὅτι ἀναβήσῃ εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ ἀπολήψῃ ἀμοιβάς τινων ἀγαθῶν; Ἰουστῖνος εἶπεν· οὐχ ὑπονοῶ ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἀκριβῶς πεπληροφόρημαι. Τότε προστάξει τοῦ ἐπάρχου, μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ͂ ΑΥ᾿ΤΩ͂

2. Die Secunda.

Β΄.

Memoria Sancti Patris nostri, & Confessoris Nicephori Patriarchæ Constantinopolitani.

S Nicephorus Patriarcha CP. DIvinus Pontifex Nicephorus Constantinopoli natus, educatusque, impio Constantino imperante, Theodorum & Eudociam parentes habuit. Theodorus autem cùm imperialium mandatorum esset subscriptor, tamquam divinarum imaginum cultor accusatus, verberatur: mox in exilium Mylasam deportatur: inde Nicæam, ubi mortuus est. Hujus porrò filius Nicephorus cùm & ipse subscriptor esset, abdicata dignitate, opibus, & gloria, propontidem urbis contendit: ubi Deo sibique vacans, magnam virtutem adeptus, post beatissimi Patriarchæ Tarasii obitum, Nicephoro Imperatore Stauracii patre Constantinopolitanus Patriar-

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΝΙκηφόρος ὁ θεῖος ἀρχιερεὺς, ὑπῆρχε τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ γέννημα καὶ θρέμμα, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ δυσσεβοῦς, υἱὸς Θεοδώρου καὶ Εὐδοκίας. Ὁ δὲ Θεόδωρος ὢν ὑπογραφεὺς τῶν βασιλικῶν ἐνταλμάτων, ὡς προσκυνητὴς τῶν θείων εἰκόνων διαβληθεὶς, ἐτύφθη καὶ ἐξωρίσθη εἰς Μύλασαν. Εἶτα εἰς Νίκαιαν, ἔνθα καὶ τελευτᾷ. Ὁ δὲ τούτου υἱὸς Νικηφόρος, ὑπογραφεὺς καὶ αὐτὸς ὤν, καταλιπὼν τὴν ἀξίαν, πλοῦτον, καὶ δόξαν, τὴν προποντίδα τῆς πόλεως κατέλαβεν· ἔνθα Θεῷ καὶ ἑαυτῷ προσέχων, ἐκτήσατο μεγάλην

γάλην ἀρετήν. Καὶ μετὰ τελευτὴν Ταρασίου τοῦ μακαριωτάτου Πατριάρχου, προεχειρίσθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Νικηφόρου βασιλέως τοῦ πατρὸς Σταυρακίου. Καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου· ὑφ' οὗ καὶ ἐξορισθεὶς, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβληθεὶς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, χρόνων ἑβδομήκοντα ὑπάρχων. Ἐξ ὧν μὲν ἐννέα ἐν τῇ ἀρχιεροσύνῃ διετέλεσε, δέκα δὲ καὶ τρία ἐν τῇ ἐξορίᾳ.

triarcha ordinatus fuit: vixitque usque ad imperium Leonis Iconomachi, à quo in exilium missus, & in carcerem conjectus, ad Dominum migravit, cùm annos septuaginta vixisset, quorum novem in Pontificatu, in exilio tredecim exegit.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Γ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λουκιλλιανοῦ, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Λουκιλλιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐρηλιανοῦ, πρότερον ἱερεὺς τῶν εἰδώλων ὑπάρχων ἐν τῇ πόλει Νικομηδείας, γηραιὸς τὴν ἡλικίαν. Μετατεθεὶς δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκρατήθη, καὶ παρεδόθη Σιλβανῷ τῷ Κόμητι· καὶ μὴ πεισθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, συνετρίβη λίθοις τὸ πρόσωπον, καὶ τυφθεὶς ῥαβδίοις, ἐκρεμάσθη κατὰ κεφαλῆς ἐπὶ ξύλου. Εἶτα βληθεὶς εἰς φυλακὴν, εὗρεν ἐκεῖ παιδία τέσσαρα διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀποκλεισθέντα, Κλαύδιον, Ὑπάτιον, Παῦλον, καὶ Διονύσιον, καὶ περιχαρὴς γενόμενος ἐστήριζεν αὐτὰ πρὸς τὴν πίστιν. Καὶ μετὰ αὐτῶν τῷ Κόμητι αὖθις παραστὰς, καὶ μὴ πεισθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, ἐνεβλήθη εἰς κάμινον πυρός. Καὶ ἐξελθὼν ἀβλαβὴς, ἤχθη δέσμιος μετὰ τῶν παιδίων εἰς τὸ Βυζάντιον. Καὶ τὰ μὲν παιδία ἀπεκεφαλίσθησαν· αὐτὸς δὲ σταυρῷ προσηλωθεὶς, ἐτελειώθη.

EODEM MENSE

Die Tertia. 3.

Certamen Sancti Martyris Lucilliani, & sociorum.

S. Lucillianus & socii Martyres.

Lucillianus Christi martyr, Aureliano imperante, primum quidem idolorum sacerdos fuerat, provectæ jam ætatis; deinde ad fidem Christi conversus, comprehensus est, & Comiti Silvano traditus. Cùmque induci non posset, ut Christum abnegaret, lapidibus facie contusus, & virgis cæsus, inverso capite in equuleum rapitur: tùm in carcerem conjectus, quatuor pueros ibidem fidei Christianæ causa inclusos reperit, Claudium, scilicet, Hypatium, Paulum, & Dionysium: quos gaudio perfusus, in fide confirmavit, & unà cum illis iterùm Comiti oblatus fuit: à quo cùm ad Christum ejurandum adduci nequivisset, in caminum ignis immissus, & sine noxa inde egressus, cum pueris vinctus Byzantium ductus est: ubi pueri quidem capite plexi sunt; ipse verò in crucem affixus, vivendi finem fecit.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Παύλης τῆς παρθένου.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Παῦλα, συμπαροῦσα τῇ ἀθλήσει, καὶ τοῖς ἀγωνίσμασι τῶν ἁγίων Λουκιλλιανοῦ καὶ τῶν παίδων, κατά τε τὴν φυλακὴν, καὶ τὴν ὁδὸν ἀπεσπόγγιζε τὰ αἵματα, καὶ τῶν τραυμάτων τὰ ἕλκη, θεραπεύουσα κατὰ δύναμιν τῶν ἁγίων τὰ σώματα· ἦν γὰρ ἐκ προγόνων Χριστιανὴ, καὶ πιστή. Καὶ τοῦτο ἔργον ἦν αὐτῇ, τὸ ἐπισκέπτεσθαι

Et certamen Sanctæ Martyris Paulæ Virginis.

S. Paula V. & M.

Martyr Christi Paula cùm præsens adesset certamini & conflictibus sanctorum Lucilliani, & puerorum, tàm in carcere, quàm per viam eorum sanguinem & vulnera spongia detergebat, sanctorum corpora pro viribus curans. Erat enim ex parentibus Christianis prognata, & in id præcipuè intenta, ut carcere detentos visitaret, & deserviret, atque aleret eos, qui pro Christo martyrium subibant. Quamobrem compre-

 lien-

hensa, ducta est & ipsa ad Comitem Silvanum: cùmque induci non posset ad sacrificandum idolis, crudeliter cæsa, & verberibus virgarum toto corpore dilaniata, Angelo curante sanitatem recuperavit. Deinde ad Comitem reducta, in ardentem fornacem injecta est: cùmque inde illæsa exiisset, Byzantium & ipsa missa, eodem quo sanctus Lucillianus loco, capite plectitur.

σθαι τοὺς ἐν φυλακαῖς, καὶ τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυροῦντας θεραπεύειν, καὶ διατρέφειν. Διὰ ταῦτα οὖν κρατηθεῖσα, ἤχθη καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν Κόμητα Σιλβανόν. Καὶ μὴ πεισθεῖσα θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς τῶν ῥάβδων τὸ σῶμα διαλυθεῖσα, ἐπιστασίᾳ Ἀγγέλου ἐγένετο ὑγιής. Καὶ πάλιν προσαχθεῖσα τῷ Κόμητι, εἰς κάμινον ἐνεβλήθη πυρός. Καὶ ἐξελθοῦσα ἀβλαβής, ἐπέμφθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἀπεκεφαλίσθη ἔνθα καὶ ὁ ἅγιος Λουκιλλιανός.

EODEM MENSE

Die Quarta.

4.

Memoria Sancti Patris nostri Metrophanis Patriarchæ Constantinopolitani.

S. Metrophanes Patriarcha CP.

SAnctus Pater noster Metrophanes, Magni Constantini ætate, fuit Byzantii Episcopus, Probi Imperatoris consanguineus. Postquam verò Magnus Constantinus Byzantii ædificia ampliasset, mutatoque nomine Constantinopolim appellasset, ad Patriarchalem dignitatem provectus est, secundum à Romano locum obtinens. Congregata verò prima Nicææ Synodo, Metrophanes Patriarcha ob senectutem atque ægritudinem defectus viribus, Alexandrum primum Presbyterum, quem & suum successorem nominarat, vices suas in Concilio gesturum destinavit. Postquam verò Imperator, & sancta Synodus rediere, cùm Alexandrum primum, & Paulum Confessorem secundum sibi successorem suffragio suo designasset, Imperatori & Synodo bona adprecatus, requievit: ejus verò reliquiæ in ipsius ædibus depositæ fuere.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥ'ΤΩ͂Ι

Δ'.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μητροφάνους Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ΜΗτροφάνης, ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Ἐπίσκοπος Βυζαντίου, συγγενὴς Πρόβου τοῦ βασιλέως. Μετὰ δὲ τὸ ἐπικτίσαι τὸ Βυζάντιον τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, καὶ μετονομάσαι αὐτὸν Κωνσταντινούπολιν, προεβιβάσθη Πατριάρχης, δεύτερος ταχθεὶς τοῦ Ῥώμης. Τῆς δὲ κατὰ Νίκαιαν συναθροισθείσης πρώτης Συνόδου, ὁ μὲν Πατριάρχης Μητροφάνης διὰ γῆρας καὶ νόσον ἀπελείφθη· τὸν δὲ πρωτοπρεσβύτερον αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, ὃν καὶ διάδοχον αὐτοῦ ὠνόμασεν, ἀπέστειλεν ἀντ' αὐτοῦ. Μετὰ δὲ τὸ ἐπανελθεῖν τόν τε βασιλέα, καὶ τὴν ἱερὰν σύνοδον, πρῶτον διάδοχον ψηφισάμενος Ἀλέξανδρον, καὶ δεύτερον Παῦλον τὸν ὁμολογητὴν, καὶ ἐπευξάμενος ἀγαθὰ τῷ Βασιλεῖ, καὶ τῇ συνόδῳ, ἀνεπαύσατο· τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐτέθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Ε'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μαρκιανοῦ, Νικάνδρου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Μαρκιανὸς, καὶ Νίκανδρος οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῶν, ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας Αἰγύπτου. Καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος, καὶ βιασθέντες ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, προσκυνῆσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, πρῶτον μὲν ἐτύφθησαν σφοδρῶς, καὶ τὰς πλευρὰς λαμπᾶσι κατεκάησαν. Καὶ κρεμασθέντες ἐξέσθησαν μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων· ἕως αἱ σάρκες αὐτῶν ἔπεσον ἐπὶ τὴν γῆν. Ἔπειτα ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν ἡμιθανεῖς ὑπάρχοντες. Ἔνθα ἐπιφανεὶς αὐτοῖς Ἄγγελος Θεοῦ, ἐθεράπευσεν αὐτούς. Καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἐξελθόντες τῆς φυλακῆς ὑγιεῖς, καὶ παραστάντες τῷ κριτηρίῳ τοῦ Ἄρχοντος, πολλοὺς τῶν ἀπίστων διὰ τὸ θαῦμα ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Καὶ πάλιν παραδοθέντες φυλακῇ, ἐν αὐτῇ τῷ Θεῷ τὰς ψυχὰς παρέδωκαν.

EODEM MENSE

Die Quinta. 5.

Certamen Sanctorum Martyrum Marciani, Nicandri, & sociorum.

S. Marcianus, Nicander, & socii MM.

Marcianus, & Nicander Christi martyres cum sociis suis, in Ægypto nati, propter Christi confessionem comprehensi sunt à præfecto: cùmque adhibita vi compellerentur Christum ejurare, & idola colere, nec id facere vellent, primum quidem diris verberibus excepti fuerunt: mox latera eorum lampadibus exusta: deinde suspensi, ferreis ungulis lacerati sunt, quousque carnes eorum in terram deciderent. Postea semimortui in carcerem detrusi, apparente illis Angelo Dei sanati fuerunt: atque ita post multos dies è carcere sani & incolumes exierunt. Tùm verò ad tribunal præfecti adducti, cùm propter hoc miraculum multos infidelium ad Dominum convertissent, iterùm in carcerem conjecti, ibidem animas suas Deo tradidere.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ϛ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν Κυρίας, Βαλερίας, καὶ Μαρκίας.

Κυρία ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, καὶ Βαλερία, καὶ Μαρκία ὑπῆρχον ἐκ τῆς πόλεως Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης· καὶ ὑπὸ Χριστιανοῦ τινος διδαχθεῖσαι, ἀρνησάμεναι τὰ εἴδωλα, καὶ τὰς βδελυρὰς θυσίας, προσῆλθον τῷ Χριστῷ, καὶ ἐβαπτίσθησαν. Καὶ ἐν ἡσυχίᾳ καθεζόμεναι, ἐν οἰκήματι διῆγον ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ καὶ ἀρετῇ, νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, καὶ ἀγρυπνίᾳ προσκαρτεροῦσαι, καὶ τὸν Θεὸν ἐξιλεούμεναι, καὶ παρακαλοῦσαι, ὅπως καταλυθῇ μὲν ἡ τῶν εἰδώλων πλάνη τελείως, ἀναλάμψῃ δὲ ἡ τῶν Χριστιανῶν πίστις εἰς πάντα τὸν κόσ-

EODEM MENSE

Die Sexta. 6.

Certamen Sanctarum Martyrum mulierum Cyriæ, Valeriæ, & Marciæ.

SS. Cyria, Valeria, & Marcia MM.

Cyria Christi martyr, & Valeria, & Marcia, ex urbe Cæsarea Palæstinæ oriundæ, à quodam Christiano edoctæ, ejuratis idolis impurisque sacrificiis, accesserunt ad Christum, & baptizatæ sunt. Tum verò quietam vitam domi agebant, in multa pietate, in virtute, jejunio, oratione & vigilia perseverantes, Deumque deprecantes, ut idolorum impostura penitus extirpata, per universum terrarum orbem Christiana fides refulgeret, motaque in sanctos persecutio cessaret. Hæc cum agerent, ab idololatris delatæ ad regionis præfectum, ab illo compulsæ sunt Christum abnegare, & idola adorare: quod cùm illæ facere detrectarent, tormentis subjectæ, fusti-

fustibusque cæsæ, inter ipsa supplicia vitam finierunt.

κόσμον, καὶ παύσηται ὁ κατὰ τῶν ἁγίων διωγμός. Οὕτω δὲ ποιοῦσαι κατεμηνύθησαν τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν· καὶ ἀναγκασθεῖσαι ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ προσκυνῆσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ καταδεξάμεναι ταῦτα ποιῆσαι, ἐβασανίσθησαν, καὶ μαστιζόμεναι, ἐν αὐταῖς τιμωρίαις ἐτελειώθησαν.

EODEM MENSE

Die Septima.

7:

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Ζ'.

Certamen, & translatio reliquiarum Sancti Martyris Theodoti.

S. Theodotus Martyr. THeodotus Christi martyr in Galatiæ provincia in castello Malo natus, cùm sanctorum martyrum reliquias sepeliret, delatus apud Ancyræ præsidem, & captus, in carcerem detruditur. Mox ad quæstionem ductus, præsidi vehementer contradixit, Deosque Græcorum irrisit, eorumque adoratores fatuos & miseros appellavit. Tùm verò gravissimè cæsus, lignoque suspensus, admotis facibus in lateribus ustulatus est, ejusque carnes dilaceratæ. Posthæc lata sententia, ut gladio feriretur, oravit, atque ita capite plexus est. Quidam verò Presbyter, Phronto nomine, animadvertens ejus reliquias à militibus custodiri, ad eos accessit: vinoque delinitis, & somno captis, reliquias jumento impositas abstulit, & in prædio suo sepelivit, ubi usque in præsentem diem curationes fundunt.

Ἄθλησις, καὶ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Θεοδότου.

ΘΕόδοτος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας τῆς Γαλατίας, χωρίου Μαλοῦ. Θάπτων δὲ τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὰ λείψανα, διεβλήθη τῷ τῆς Ἀγκύρας Ἄρχοντι, καὶ κρατηθεὶς ἀπεκλείσθη. Εἶτα εἰς ἐρώτησιν ἀχθεὶς, ἀντεῖπε σφοδρῶς τῷ Ἄρχοντι, καὶ τοὺς ἑλλήνων Θεοὺς ἐχλεύασε, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτοὺς μωροὺς, καὶ ἀθλίους ἀπεκάλεσε. Τότε τυφθεὶς σφοδρῶς, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου· καὶ τὰς πλευρὰς ὑπὸ λαμπάδων κατεκάη, καὶ ἐξέσθη τὰς σάρκας. Καὶ μετὰ ταῦτα λαβὼν τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, προσηύξατο, καὶ οὕτως ἐτμήθη τὴν κεφαλήν. Πρεσβύτερος δέ τις, Φρόντων ὄνομα, ἰδὼν τὸ λείψανον αὐτοῦ ὑπὸ στρατιωτῶν φυλαττόμενον, ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐφιλοφρονήσατο αὐτοὺς οἴνῳ, καὶ ὅτε ὕπνωσαν, λαβὼν τὸ λείψανον, καὶ ἐπιθεὶς τῷ ὄνῳ αὐτοῦ, ἀπαγαγὼν ἔθαψεν ἐν τῷ χωρίῳ αὐτοῦ, βρύον ἰάματα μέχρι τῆς σήμερον.

Et certamen Sanctorum Martyrum Nicandri, & Marciani.

SS Nicander, & Marcianus MM. NIcander, & Marcianus Christi martyres, professione milites, religione Christiani, pii, ac timentes Deum, cùm sub præside Maximo militarent, ab eodem unà cum aliis militibus sibi subjectis ad Christianos capiendos atque ad ipsum adducendos missi sunt, Illi verò alios, ut fugerent, admonebant; alios capiebant quidem, sed ipsis parcentes, sollicitè res eorum curabant. Quod ubi ab idololatris præses accepit, ægre id ferens, illos ad se accersitos interrogavit, utrum

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Νικάνδρου, καὶ Μαρκιανοῦ.

ΝΙκανδρος, καὶ Μαρκιανὸς οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον μὲν τὴν τάξιν στρατιῶται, Χριστιανοὶ δὲ εὐλαβεῖς καὶ φοβούμενοι τὸν Θεόν. Στρατευόμενοι δὲ ἐπὶ Μαξίμου τῷ Ἡγεμόνι, ἐπεὶ παρ' ἐκείνου ἀπεστέλλοντο σὺν τοῖς ὑπ' αὐτοῖς στρατιώταις, ἐπὶ τὸ κρατεῖν τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ πρὸς αὐτὸν ἄγειν· αὐτοὶ τοῖς μὲν προσεμήνυον φυγεῖν· τοὺς δὲ ἐκράτουν, ἐφείδοντο δὲ αὐτῶν, καὶ πάσης ἐπιμελείας ἠξίουν.

ἠξίουν. Καὶ τοῦτο μαθὼν ὁ Ἡγεμὼν παρὰ εἰδωλολατρῶν, ἐλυπήθη μέν· προσκαλεσάμενος δὲ αὐτούς, ἐπυνθάνετο, εἰ ἀληθές εἴη τὸ κατ' αὐτῶν ἀκουσθέν. Οἱ δὲ ψεύδεσθαι μὴ εἰδότες, οὐ μόνον ἀληθὲς εἶναι, ὅπερ ἠρωτήθησαν, διεβεβαιώσαντο, ἀλλὰ καὶ Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς παῤῥησίᾳ ὡμολόγησαν. Ὅθεν βασάνοις πολλαῖς ὑποβληθέντες πρότερον, ὕστερον τὰς τιμίας καὶ ἱερὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

utrum vera essent, quæ adversus ipsos audierat. Illi verò eùm mentiri nequirent, non modo vera esse, de quibus interrogabantur, affirmarunt; verùm etiam liberè se Christianos esse professi sunt. Quare multis cruciatibus primum subjecti, postremo pretiosis & sacris capitibus sunt imminuti.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Η'.

Η' Ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου.

Θεόδωρος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ βασιλείας Λικιννίου· ἐξ ἐνδόξων δὲ γονέων γεννηθεὶς ἐν Εὐχαΐτοις, ἀνετράφη πιστῶς παρ' ἐκείνων, καὶ ἀνδρεῖος γενόμενος, ἐστρατεύθη, καὶ προεβλήθη στρατηλάτης Πόντου Ἡρακλείας. Ὑπῆρχε δὲ πάνυ ὡραῖος τῇ ὄψει, καὶ σοφὸς τῇ γνώσει. Καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ Λικίνιος, καὶ ἐπιθυμήσας ἰδεῖν, προσεκαλέσατο αὐτὸν ἐλθεῖν πρὸς αὐτόν, θύσοντα μετ' αὐτοῦ τοῖς Θεοῖς. Ὁ δὲ ἀντιμήνυσεν αὐτῷ· ὅτι μᾶλλόν σε χρή, βασιλεῦ, ἐλθεῖν ἐνταῦθα, ὅπως γένηται τὸ πρόσταγμά σου. Πεισθεὶς οὖν ὁ βασιλεύς, ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς. Καὶ ὁ Μάρτυς ὑπαντήσας αὐτῷ, ἐτίμησεν αὐτὸν βασιλικῶς. Τότε λέγει Λικίννιος. Θεόδωρε δεῦρο, θύσωμεν τοῖς θεοῖς. Ὁ δὲ ἔφη· δός μοι αὐτοὺς πρότερον ἐν τῷ οἴκῳ, ἵνα θεραπεύσω, καὶ τότε θύω αὐτοῖς. Καὶ λαβὼν τοὺς ἀργυροῦς θεούς, συνέτριψε, καὶ ἔδωκε τοῖς πτωχοῖς· καὶ γνωσθεὶς ἐτιμωρήθη. Εἶτα ἀποκεφαλίσθη. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἀνακομισθέν, ἐτέθη ἐν Εὐχαΐᾳ πλησίον Εὐχαΐτων.

EODEM MENSE

Die Octava. 8.

Translatio reliquiarum Sancti Martyris Theodori ducis militum.

Martyr Christi Theodorus, Licinio imperante, nobilibus in Euchairarum urbe parentibus natus, ab illis in fide educatus fuit. Cùmque firmo ac robusto corpore esset, militiam secutus, mox etiam dux ereatus fuit Ponti Heracleæ. Erat præterea forma oris venusta præditus, & sapientia ornatus. Quæ cùm Licinius intellexisset, Theodorum eoram spectare cupiens, mandavit, ut ad se veniret, diis sacrificaturus. Cui Theodorus contra reposuit; Te, ait, Imperator, oportet potius huc venire, ut imperata tua fiant. His ergo dictis persuasus Imperator, festinus abiit. Martyr verò eidem obviam factus, qui Imperatorem decebat, illum honore est prosecutus. Tùm verò Licinius: Age, inquit, Theodore, diis immolemus. Cui ille: Eos, respondit, primum mihi tradi jubeto, ut domum illatos, ibidem colam, atque ita demum ipsis sacrificem. Ablata itaque Deorum simulacra argento elaborata confregit, fragmentaque inter egentes divisit. Qua re comperta, quæstioni primum subjectus, mox capite plexus est. Ejus autem reliquiæ inde translatæ, in Euchaja apud Euchaita depositæ fuere.

Translatio S. Theodori Martyris.

MHNI EO-

EODEM MENSE

9. Die Nona.

Certamen Sanctæ Martyris Pelagiæ Antiochenæ.

S. Pelagia Antiochena Martyr.

HÆC apud Præfectum accusata, cùm suæ metueret virginitati, Deum precata est: ac decenter cooperta, summam domum, in qua jussu Præfecti detinebatur, conscendit: seque inde præcipitans, animam suam Deo reddidit. Venerabilis Joannes Chrysostomus encomiis ipsam celebravit, tùm propter illibatam ejus castimoniam, tùm propter eximias virtutum exercitationes.

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂͂ ΑΥ̓ΤΩ͂͂

Θ'.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Πελαγίας τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ.

ΑΥ̓́τη διαβληθεῖσα πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ δειλιάσασα διὰ τὴν αὐτῆς παρθενίαν, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ, καὶ περιστείλασα ἑαυτὴν, ἀπὸ τοῦ οἰκήματος, ἐν ᾧ ἀπέθετο ὁ ἄρχων αὐτὴν, ἀνελθοῦσα ὑπεράνω τοῦ δώματος, ἔβαλεν αὐτὴν κατὰ τοῦ κρημνοῦ. Καὶ ἀπέδωκεν τὴν ψυχὴν αὐτῆς τῷ Θεῷ· Ταύτην ὁ τίμιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐγκωμίοις ἐτίμησε, διὰ τὸ καθαρὸν τῆς παρθενίας αὐτῆς, καὶ τὸ τῆς ἀσκήσεως μέγεθος.

EODEM MENSE

10. Die Decima.

Certamen Sanctorum Martyrum Alexandri, & Antoninæ.

SS Alexander, & Antonina MM.

HI fuerunt ex Cardamo vico. Sancta autem Antonina cùm honestè religiosèque vitam traduceret, comprehensa à Festo, nec volens Christum abnegare, aut dæmonia colere, ad lupanar damnatur. Cùm verò per tres dies jejuna mansisset, lumen in nocte resplenduit, & tonitru factum est, quo januæ carceris diffractæ sunt, & vox de cœlo venit ad eam, dicens: Surge, & cibum sume. Cùm igitur precata esset, & comedisset, rursus ad præsidem adducitur, cujus jussu, quod ad sacrificandum idolis induci nequiret, pedibus conculcatur, & virgis palmeis cæditur: atque iterùm in lupanar conjicitur: quod, Angelo revelante, Alexander ingressus, (putabatur enim explendæ libidinis causa id agere, ut qui juvenis esset annorum circiter viginti octo:) sanctam quidem sago suo caput involutam è lupanari eduxit; ipse verò pro ea ibi remansit. Paulo post cùm milites ad contumelia afficiendam sanctam accessissent, res patuit. Adductus igitur coram præside Alexander, primum quidem palmeis virgis cæditur: postea cùm & sancta comprehensa fuisset, ambobus summitates pedum manuumque abscinduntur. Demum in foveam ignis, liquata pice toto corpore peruncti, injiciuntur: atque ita beatum finem accipiunt. Celebratur autem eorum festivitas in monasterio Maxi-

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂͂ ΑΥ̓ΤΩ͂͂

Ι'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἀντωνίνης.

ΟΥ̓͂τοι ὑπῆρχον ἀπὸ κώμης Καρδάμου. Ἡ μὲν οὖν ἁγία Ἀντωνίνα, σεμνῶς, καὶ ὁσίως τὸν βίον διάγουσα ἐτύγχανε. συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ Φήστου, καὶ μὴ πεισθεῖσα ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, μὴ δὲ λατρεῦσαι τοῖς δαίμοσιν, ἐν οἰκήματι πορνικῷ ἀποτίθεται. Ἐπὶ τρισὶ δὲ ἡμέραις ἀσίτου διαμεινάσης αὐτῆς, παρίσταται φῶς ἐν νυκτί. Καὶ βροντῆς καταῤῥαγείσης, αἱ τοῦ οἰκήματος θύραι ἐῤῥάγησαν. Καὶ φωνὴ πρὸς αὐτὴν οὐρανόθεν γέγονε, προτρεπομένη ἀναστῆναι, καὶ τροφῆς μεταλαβεῖν. Αἰτήσασα δὲ, καὶ φαγοῦσα, ἐξῆλθεν αὖθις παραστῆναι τῷ ἡγεμόνι, καὶ μὴ πεισθεῖσα τοῖς εἰδώλοις θῦσαι, πτερνίζεται, καὶ σπαθίζεται. Καὶ πάλιν ἐπὶ πορνικὸν ἀπάγεται οἴκημα, ἐν ᾧ δι' ἀποκαλύψεως Ἀγγέλου ὁ Ἀλέξανδρος εἰσελθὼν, καὶ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας, ἦν γὰρ ὡσεὶ χρόνων εἰκοσιοκτὼ, δόξας ἐπὶ πρᾶξιν ἄσεμνον παραγενέσθαι, λαθὼν, τὴν μὲν ἁγίαν τοῦ δώματος ὑπεξήγαγε, τῷ χλανιδίῳ τὴν αὐτῆς καλύψας κεφαλήν· αὐτὸς δὲ ἐκεῖσε διέμεινε. Μετ' ὀλίγον δὲ φανεροῦ γενομένου τοῦ πράγματος, στρατιωτῶν τινῶν εἰς τὸ ἐνυβρίσαι τὴν ἁγίαν παραγενομένων, ἤχθη πρὸς τὸν ἡγε-

ἡγεμόνα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ πρῶτον μὲν σπαθίζεται· εἶτα συσχεθείσης καὶ τῆς ἁγίας, ἀμφότεροι τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, καὶ τῶν χειρῶν ἀποτέμνονται, καὶ οὕτως ἐν βόθρῳ πυρὸς, ὅλον τὸ σῶμα πίσσῃ ἐπιχρισθέντες ὑγρᾷ, ἐξωθοῦνται, καὶ ἀπορρίπτονται, καὶ ἐν τούτῳ τὸ μακάριον τέλος δέχονται. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν σύναξις, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Μαξιμίνου, διακειμένῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔνθα κατάκεινται τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα. Ἐξ ὧν καὶ πολλῶν θαυμάτων ἰάσεις ἀναπηγάζουσι.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Τιμοθέου Ἐπισκόπου Προύσης.

ΟὟτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ ἐκκλησίαν ἰθύνων καλῶς, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ λαὸν ποιμαίνων πνευματικῶς. βρύων δὲ παντοίοις θαύμασι, τὸν δράκοντα τὸν μέγαν, ὃς τῇ τοῦ ἐμφωλεύοντος ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ κακίᾳ, φημὶ δὴ, τοῦ βροτοκτόνου, καὶ ἀρχαίου δράκοντος, τούς τε παριόντας ἀνθρώπους ἀνῄρει, καὶ τὰ κτήνη φυσήματι μόνον ἐλυμαίνετο, καὶ ὅλως ἄβατον τὴν μεταξὺ τῆς πόλεως Προύσης, καὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων ὁδὸν ἐπεδείκνυε· τῇ ἐπιβολῇ τοῦ τῶν ἱερῶν ἄρτων καλύμματος, διέρρηξε, καὶ ἐνέκρωσεν. Ἀπετμήθη δὲ τὴν κεφαλὴν, Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου μαθόντος περὶ τῶν θαυμάτων, ὧν ἐτέλει, καὶ ἀποστείλαντος, καὶ ἀνελόντος αὐτόν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ εὐαγοῦς ξενῶνος ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κανίδου.

ΟὟτος ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, Θεοδότου καὶ Θεοφανοῦς υἱὸς, τὰς οἰκήσεις ποιουμένων ἐν τῇ τῶν Καππαδοκῶν χώρᾳ, εὐλαβῶν ὄντων, καὶ θεοφιλῶν. Λέγεται δὲ, τὴν μητέρα αὐτοῦ παντοίας τροφῆς ἀπέχεσθαι παχυτέρας, καθ᾽ ὃν καιρὸν τοῦτον ἐν γαστρὶ ἔφερε. Τεχθέντα δὲ ἀπέχεσθαι τῆς ἀριστερᾶς θηλῆς παντελῶς. Εἰ δέ ποτε δαψιλεστέρας τροφῆς ἐνεφορήθη ἡ μήτηρ, οὐδὲ τῆς δεξιᾶς θηλῆς ἥπτετο ὅλως· Βαπτισθεὶς οὖν, καὶ ἀπογαλακτισθεὶς, καὶ τὰ πρώτης ἡλικίας παραμειψάμενος, χαίρειν πᾶσιν εἰπὼν, τὸ ὄρος καταλαμβάνει. Καὶ μικρὸν ἄντρον ὑπεισελ-

σελ-

Maximini, Constantinopoli sito, ubi veneranda eorum deposita sunt reliquiæ, ex quibus multarum sanationum miracula effluunt.

Et certamen sacrosancti Martyris Timothei Episcopi Prusæ.

HIC imperante Juliano apostata ecclesiam suam, quam sortitus fuerat, præclarè administravit, & quem in ea populum habuit, spirituali pabulo refecit. Excellens verò variis miraculis, ingentem draconem, qui per malitiam ejus, qui in eo loco stabulabatur, antiqui, inquam, & homicidæ draconis, transeuntes illac viatores occidebat; jumenta quoque solo afflatu interimebat, & denique illam viam, quæ est inter urbem Prusam & Thermas, infestam & inviam reddebat: objectu veli, quo consecrati panes contegebantur, disrupit, & interfecit. Decollatus autem fuit, Juliani apostatæ jussu, qui cùm de patratis ab eo prodigiis inaudisset, misit qui eum occideret. Celebratur ejus festivitas in sanctissimo ipsius Martyrio, quod est intra pium Hospitale in Deutero.

S. Timotheus Epis. Prusæ.

Et memoria Sancti Patris nostri Canidis.

HIC imperante Theodosio magno claruit, Theodoto patre, & Theophane matre natus, piis ac religiosis parentibus, qui in Cappadocia degebant. Fertur de ejus matre, quod omni lautiore cibo abstinuerit, dum hunc in utero gestaret: editum verò infantem ajunt, semper à sinistra mamilla abstinuisse. Quod si mater subinde delicatiori mensa uteretur, tùm ne dexteram quidem attingebat. Baptizatus, & à lacte remotus, ut primam pueritiam egressus est, jussis omnibus suis valere, in montem secedit: angustumque antrum ingressus, in illo se inclusit, precibus & jejuniis vacans. Semel in hebdomada paucissima eaque cruda olera, nec sale quidem condita, gustabat. Ita tres & septuaginta an-

S. Canides Confessor.

nos

nos traduxit. Et quia locus aquis valde inundari, & antrum multo humore obsideri solebat, & capitis capilli & barbæ ei deciderunt. Cùm autem annos plurimos sic transegisset, ad Dominum migravit.

σελλιῶν, ἐν αὐτῷ ἑαυτὸν ἐγκαθείρξας· Τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ νηστείᾳ σχολάζων, καὶ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος βραχυτάτων ὠμῶν λαχάνων ἀνθαλῶν ἀπογευόμενος, διήρκεσε χρόνοις τρισὶ καὶ ἑβδομήκοντα. Ἐπεὶ δὲ πάνυ ἦν κατάφορος ὁ τόπος ὕδασι, καὶ τὸ ἄντρον ὑπὸ πολλῆς νοτίδος πολιορκούμενον, διεφθάρησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τοῦ πώγωνος. Οὕτως οὖν διαρκέσας ὁ μακάριος ἐπὶ πολὺ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ.

11. Die Undecima.

ΙΑ'.

Certamen Sanctorum Apostolorum Bartholomæi, & Barnabæ.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Βαρθολομαίου, καὶ Βαρνάβα.

SS. Bartholomæus, & Barnabas Apostoli.

EX his sanctus Bartholomæus unus fuit ex duodecim Discipulis, qui cùm in India, quam Felicem vocant, Christi fidem prædicasset, iisque populis conscriptum à Matthæo Evangelium tradidisset, in crucem actus, Abarnopoli vitam gloriosè finivit. Ejus corpus in plumbeo loculo positum, & in mare projectum, divina providentia usque ad Siciliam in Liparim insulam delatum, ibique emergens, conditum fuit: ex quo multorum miraculorum fontes emanant: & accedentes ad ipsum fideles repentinam morborum suorum curationem recipiunt, & læti hilaresque ad propria redeunt.

Barnabas autem, qui & Joseph in Apostolorum Actibus appellatur, unus ex Septuaginta, socius peregrinationis Pauli designatus fuit. Ejus nomen interpretatur filius consolationis. Ex tribu autem Levi ortum duxit, in Cypro insula natus & educatus. Hic primus Hierosolymis, Romæ, & Alexandriæ prædicavit Christi Evangelium. Profectus verò in Cyprum, à Judæis & Græcis lapidatus, ignique traditus est: cujus corpus Marcus Apostolus & Evangelista sublatum, in quadam spelunca deposuit. Deinde cùm Ephesum navigasset, & ad Paulum venisset, hunc de Barnabæ obitu certiorem fecit. Planxit autem Barnabam Marcus diutissimè. Dicitur hic fuisse sepultus simul cum Evangelio Matthæi à se scripto, & invento postea cum Apostolico corpore: unde & privilegium acceperunt fideles, quod hæc ipsorum insula nemini aliorum Episcopo-

ΤΟύτων ὁ μὲν ἅγιος Βαρθολομαῖος, εἷς ἦν τῶν δώδεκα Μαθητῶν, ὃς Ἰνδοῖς τοῖς καλουμένοις εὐδαίμοσι κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τὸ κατὰ Ματθαῖον αὐτοῖς παραδοὺς Εὐαγγέλιον· σταυρῷ παραδοθεὶς, ἐν Ἀβαρνουπόλει τελειοῦται ἐνδόξως, καὶ ἐν μολυβδίνῳ λάρνακι τεθεὶς, τῇ θαλάσσῃ ἐναπορρίπτεται· ὑπὸ δὲ θείας προνοίας μέχρι Σικελίας ἐν Λιπάρῃ τῇ νήσῳ κομισθεὶς, καὶ φανερωθεὶς, ἐκεῖ θάπτεται· πολλῶν θαυμάτων πηγὰς ἐκ τῆς ἁγίας, καὶ τιμίας αὐτοῦ σοροῦ ἀναδιδομένου, καὶ πᾶσι τοῖς πιστῶς προσερχομένοις ταχεῖαν διδοὺς τὴν ἴασιν, καὶ πρὸς τὰ οἰκεῖα μετ' εὐφροσύνης, καὶ θυμηδείας ἐπανιέναι.

Ὁ δέγε Βαρνάβας, ὃς καὶ Ἰωσὴφ ἐν ταῖς τῶν Ἀποστόλων πράξεσιν ἀναγέγραπται, εἷς τῶν ἑβδομήκοντα ὑπάρχων, συνέκδημος Παύλου χειροτονεῖται. Ἑρμηνεύεται τοῦτο τὸ ὄνομα υἱὸς παρακλήσεως, ἐκ φυλῆς Λευὶ ὁρμώμενος. Κατὰ τὴν Κύπρον δὲ νῆσον γεννηθεὶς, καὶ τραφεὶς, οὗτος πρῶτος ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν Ῥώμῃ, καὶ Ἀλεξανδρείᾳ, ἐκήρυξε τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀπελθὼν ἐν Κύπρῳ, ὑπό τε Ἰουδαίων, καὶ Ἑλλήνων λίθοις κτείνεται, καὶ πυρὶ παραδίδοται· ὃν Μάρκος ὁ Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγελιστὴς συγκομίσας, ἔθετο ἐν σπηλαίῳ.

λαίῳ. Καὶ ἐκπλεύσας εἰς Ἔφεσον πρὸς Παῦλον, ἀπήγγειλεν αὐτῷ τὴν τελείωσιν Βαρνάβα. Ἔκλαυσε δὲ αὐτὸν ὁ Μάρκος ἐπὶ πολύ. Οὗτος λέγεται τεθάφθαι ἅμα τῷ ὑπ' αὐτοῦ γραφέντι κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίῳ, τῷ καὶ ὕστερον εὑρεθέντι μετὰ τοῦ Ἀποστολικοῦ σώματος, ὅθεν καὶ προνόμιον ἔλαβον οἱ πιστοὶ, μὴ ὑποκεῖσθαι ὑπό τινα τῶν ἄλλων Ἐπισκόπων πᾶσαν τὴν νῆσον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου χειροτονεῖσθαι.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥ'ΤΩ͂Ι

ΙΒ'.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ὀνουφρίου.

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ὀνούφριος ὑπῆρχεν μὲν ἐκ τῆς χώρας Αἰγύπτου. Διέτριβε δὲ ἐν κοινοβίῳ, διακειμένῳ ἐν Θερμουπόλει τῶν Θηβῶν. Καὶ ἀκούσας τὸν βίον τῶν προφητῶν Ἡλίου καὶ Ἰωάννου τοῦ προδρόμου, καὶ ζηλώσας, ἐξελθὼν τοῦ κοινοβίου, ᾤκησε τὴν ἔρημον ἐπὶ ἔτη ἑξήκοντα, ἄνθρωπον τὸ σύνολον μὴ ἑωρακώς. Μοναχὸς δέ τις, Παφνούτιος ὄνομα, χωρήσας ἐς τὰ ἐνδότατα τῆς ἐρήμου εὐλογηθῆναι ὑπὸ ἁγίων ἀνδρῶν, εὗρεν αὐτὸν, καὶ καθίσας πλησίον αὐτοῦ, παρεκάλεσεν αὐτὸν, εἰπόντα καὶ τοῦτο· ὅτι πάντες οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ τρεφόμεθα ἀπὸ τῶν βοτανῶν· τὴν δὲ ἁγίαν κοινωνίαν κομιζόμεθα ὑπὸ Ἀγγέλου. Θέλοντι δὲ ὑποχωρῆσαι τῷ Παφνουτίῳ, εἶπεν ὁ Ὀνούφριος· μεῖνον τέκνον σήμερον, ὅτι τελειοῦμαι, καὶ θάψον με. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, καὶ τελειωθεὶς, ἐτάφη ἐν πέτρᾳ σκεπασθεὶς τῷ ἡμίσει τοῦ Παφνουτίου· γυμνὸς γὰρ ἦν.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀντωνίνης.

Ἀντωνίνα ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἦν ἐκ τῆς πόλεως Νικαίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, καὶ Μαξιμιανοῦ. Χριστιανὴ δὲ οὖσα, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ Ἄρχοντος. Καὶ τυφθεῖσα μάστιξιν, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεῖσα, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου, καὶ ἐξέσθη τὰς πλευράς. Καὶ ἐπὶ ἐσχάρας πεπυρακτωμένης ἐτέθη. Εἶτα κατετρυπήθη τὰς χεῖρας σουβλίοις πυρωθεῖσιν, ἐξ ὧν ἀνεπέμπετο εὐωδία θυμιάματος. Χαραχθεῖσα

scoporum subjiciatur, sed à proprio Episcopo ordinetur.

EODEM MENSE

Die Duodecima. 12.

Memoria Sancti Patris nostri Onuphrii.

S. Onuphrius.

SAnctus Pater noster Onuphrius ex regione quidem Ægypti originem traxit; versatus est autem in cœnobio posito juxta Thermopolim Thebarum. Cùm verò audisset vitam Prophetarum Eliæ & Joannis Præcursoris, eosdem æmulatus, è cœnobio egressus, eremum petiit, ibique ad annos sexaginta habitavit: quo spatio nullum omnino hominum vidit; donec monachus quidam Paphnutius in interiorem eremum progressus, ut à viris sanctis benedictionem peteret, illum reperit. Cùmque simul consedissent, rescire optanti Paphnutio quæ per illud intervallum hactenus acciderant, respondit Onuphrius: Omnes qui eremum colimus, oleribus vescimur: sacram autem Communionem ab Angelo accipimus. Recessum porrò jam meditanti Paphnutio, subjecit Onuphrius: Mane, fili, adhuc & hodie, quoniam finis vitæ meæ instat, meque sepulturæ manda. Atque hæc prolocutus, repente exspiravit, sepultusque est in petra, opertus dimidio pallii ejusdem Paphnutii: nudus enim erat.

Et certamen Sanctæ Antoninæ Martyris.

S. Antonina Martyr.

MArtyr Christi Antonina, Diocletiano & Maximiano imperantibus, Nicææ claruit. Ob Christianam verò fidem capta à præside, flagellis cæsa, in carcerem detruditur: postmodum è carcere educta, & in equuleum rapta, lateribus dilaniatur. Mox ardentibus prunis superimponitur: deinde subulis candentibus eidem manus perforantur, ex quibus suavissimum odorem exhalavit: postremo transfossis talis, carceri iterum includitur: ubi Christi visitatione curata, per biennium in custodia perseveravit, fame, siti, &

ceteris ærumnis conflictata. Post hæc è custodia extracta, compulsaque Christum negare, cùm minimè acquiesceret, in stagnum projecta fuit, ubi beatum finem læta suscepit.

EODEM MENSE

13. Die Decima tertia.

Certamen Sanctæ Martyris Aquilinæ.

S. Aquilina Martyr.

MArtyr Christi Aquilina, Trajano imperante, in Byblo Phœniciæ urbe nata, patre Eutolmio quodam viro illustri, quinquennis baptismum suscepit ab Eutalio Episcopo: deinde decennis, coætaneas puellas docens, ab idolorum cultu abstinere, ad Christi fidem manu ducebat. Idcirco à quodam Nicandro idololatra apud regionis præsidem delata, comprehensa fuit: atque ad quæstionem adducta, cùm Christi nomen coram omnibus professa fuisset, sævissimè cæditur, ferreisque subulis ardentibus aures eidem adeò ustulantur, ut sanguis è naribus, & fumus è capite erumperet. Deinde capitis damnata, decollatur: atque ita ad Dominum, quem optaverat, migravit.

EODEM MENSE

14. Die Decima quarta.

Commemoratio Sancti Prophetæ Elisæi.

S. Elisæus Propheta.

MAgnus & gloriosus Dei Propheta Elisæus ex Judæa de terra Roboim duxit originem, Josaphat patre natus. Instante autem die natali ipsius, ingens accidit prodigium. Vitula quippe aurea in Silo collocata, tanta voce clamavit, ut Hierosolymis audiretur, & sacerdos ex eo monstro commotus diceret: Propheta magnus hodie Hierosolymis natus est, qui auferet sculptilia, & conflatilia conteret, & ingentia prodigia faciet. Quod & contigit. Nam & Hierichun-

σα δὲ καὶ τοὺς ἀστραγάλους, πάλιν ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐπισκέψει θεραπευθεῖσα, ἐπὶ δυσὶ χρόνοις ἐκαρτέρησεν ἐν τῇ φυλακῇ, λιμῷ καὶ δίψει, καὶ τῇ λοιπῇ κακουχίᾳ προσπαλαίουσα. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐκβληθεῖσα τῆς φυλακῆς ἔξω, καὶ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν ἀναγκασθεῖσα, καὶ μὴ πεισθεῖσα, ἐῤῥίφη ἐν τῇ λίμνῃ, ἔνθα τὸ μακάριον χαίρουσα τέλος ἐδέξατο.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥ'ΤΩ͂Ι

ΙΓ'.

Α῎θλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀκυλίνης.

ΑΚυλίνα ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ ἐκ πόλεως Βίβλου τῆς Φοινίκης, θυγάτηρ Εὐτολμίου τινὸς, ἀνδρὸς περιφανοῦς. Πέντε δὲ ἐτῶν ὑπάρχουσα, ἐβαπτίσθη ὑπὸ Εὐταλίου τοῦ Ἐπισκόπου. Καὶ δέκα ἐτῶν γινομένη, τὰς ὁμήλικας κόρας τῶν εἰδώλων ἀπέχεσθαι διδάσκουσα, πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐχειραγώγει. Διὰ τοῦτο καταμηνυθεῖσα τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι παρὰ Νικάνδρου τινὸς εἰδωλολάτρου, ἐκρατήθη. Καὶ ἀχθεῖσα εἰς ἐρώτησιν, καὶ ἐνώπιον πάντων ὁμολογήσασα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ σουβλίοις σιδηροῖς ἐκπυρωθεῖσι τὰς ἀκοὰς κατεκάη τοσοῦτον, ὅσον καὶ αἷμα ῥεῦσαι ἐκ τῶν μυκτήρων αὐτῆς, καὶ καπνὸν ἐξελθεῖν ἐκ τῆς κεφαλῆς. Εἶτα λαβοῦσα τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, καὶ ἀποκεφαλισθεῖσα, πρὸς Κύριον, ὃν ἐπόθησεν, ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥ'ΤΩ͂Ι

ΙΔ'.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἐλισαίου.

ἘΛισσαῖος ὁ μέγας καὶ ἔνδοξος τοῦ Θεοῦ προφήτης, ἦν μὲν ἐκ τῆς Ἰουδαίας, ἐκ τῆς γῆς Ῥοβοὴμ, υἱὸς δὲ Ἰωσαφάτ. Ὅτε δὲ ἔμελλε γεννηθῆναι, ἐγένετο μέγιστον σημεῖον. Ἡ γὰρ χρυσῆ δάμαλις, ἡ ἐν Σιλὼμ, οὕτως ἐβόησε μέγα, ὡς ἀκουσθῆναι ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὡς καὶ τὸν ἱερέα εἰπεῖν διὰ τῶν δήλων· ὅτι προφήτης μέγας ἐτέχθη ἐν Ἱερουσαλὴμ σήμερον, ὅστις καθελεῖ τὰ γλυπτὰ, καὶ συντρί-

τρίψει τὰ χωνευτὰ, καὶ ποιήσει τεράστια μεγάλα. Ὃ δὴ καὶ γέγονεν· καὶ γὰρ καὶ τὰ Ἱεριχουντια ὕδατα ἀτεκνοῦντα ἰάσατο, ἅλας ἐπιβαλὼν αὐτοῖς. Καὶ νεκροὺς ἤγειρε, καὶ Νεεμὰν τὸν Σύρον λεπρὸν ὄντα ἐκαθάρισε, καὶ Γιεζῆ τὸν ὑπηρέτην αὐτοῦ, φιλάργυρον ὄντα καὶ παρήκοον, ἐλέπρωσεν· καὶ τὰ Ἰορδάνια ῥεῖθρα τῇ μηλωτῇ πατάξας διέῤῥηξε· καὶ περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας πολλὰ προφητεύσας, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν Σαμαρείᾳ, ἐν Σεβάστου πόλει.

richuntinas aquas steriles sanavit, injecto in ipsas sale: & mortuos suscitavit: & Naamanum Syrum leprosum mundavit: & Giezi ministrum suum pecuniæ cupidum, & inobedientem lepra percussit: & Jordanis fluenta pallio percutiens scidit: deque Christi adventu multa vaticinatus, decessit, & in Samaria in urbe Sebaste sepultus est.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυρίλλου Ἐπισκόπου Κρήτης.

Κύριλλος ὁ θεῖος Ἱερομάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένος, καὶ Ἐπίσκοπος ὢν τῆς ἐν τῇ Κρήτῃ ἁγίας ἐκκλησίας. Ὑπάρχων δὲ χρόνων ἐννενήκοντα καὶ πέντε, καὶ ἔχων εἰκέτας δύο, Θεοφάνην καὶ Θεοχάριστον, ἀπήρχετο μετ' αὐτῶν εἰς ἓν τῶν μοναστηρίων. Καὶ ἰδὼν καθ' ὁδὸν τοὺς εἰδωλολάτρας θύοντας τοῖς εἰδώλοις, ἐστέναξε. Καὶ γνωσθεὶς ὅτι Χριστιανός ἐστιν, ἐκρατήθη παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν· καὶ ἐν αὐτῇ εὐχόμενος, ἤκουσε φωνῆς οὐρανόθεν λεγούσης αὐτῷ. Κύριλλε χρήζω σου καὶ ἐν Ῥώμῃ. Καὶ ἀνεωχθεισῶν τῶν θυρῶν, ἀπῆλθε καὶ εἰς Ῥώμην. Καὶ στηρίξας τοὺς ἀδελφοὺς, πάλιν ὑπέστρεψεν εἰς Κρήτην. Καὶ κρατηθεὶς παρὰ τοῦ Ἄρχοντος, ἔλαβε τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν. Καὶ ἐπιτεθεὶς εἰς ἅμαξαν, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι περιπατεῖν ἐκ τοῦ γήρως· καὶ ἀχθεὶς εἰς τὸν τόπον τῶν καταδίκων, ἀπεκεφαλίσθη.

Et commemoratio sacrosancti Martyris Cyrilli Episcopi Cretæ.

Divinus & sacromartyr Cyrillus, imperante Maximiano, omnibus virtutibus claruit, sanctæ ecclesiæ Cretensi Episcopus præfectus. Cùm verò nonaginta & quinque annos ageret, & quoddam monasterium unà cum Theophane, & Theocharisto familiaribus suis peteret, quosdam idololatras per viam idolis sacrificantes conspicatus, ingemuit. Hinc agnitus pro Christiano, ab illis captus est, & carceri mancipatus. Ubi orans, cœlo delapsam vocem audivit: Cyrille, tua opera Romæ adhuc indigeo. Patefactis ergo simul foribus, Romam profectus est: cùmque fratres cosfirmasset, rursus in Cretam rediit: ubi à præside comprehensus, capitis sententiam accepit. Quare plaustro impositus, quia ob senectutem pedibus incedere nequibar, adductusque in locum supplicii, decollatus fuit. 8 Cyrillus Episc. Cretæ.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Μεθόδιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς Σικελίας· μοναχὸς δὲ γενόμενος, καὶ διαφόροις ἀσκήσεσι πᾶσαν ἀρετὴν κατορθώσας, ἔφθασε μέχρι καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ διὰ τὸν ἐπικείμενον διωγμὸν τῶν Εἰκονομάχων, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τοῦ ὄρους τῆς Ἐπισκοπῆς Χίου μοναστήριον κτίσας, ἐκεῖ προσεκαθέζετο. Καὶ διὰ τὸ τὴν αἵρεσιν μὲν τῶν Εἰκονομάχων, σοφαῖς ἀποδείξεσι, καὶ γραφικαῖς ῥήσεσιν ἀνατρέπειν, τὴν δὲ ὀρθό-

Et commemoratio Sancti Patris nostri Methodii Patriarchæ Constantinopolitani.

Sanctus Pater noster Methodius Siculus, Monachus factus, & variis exercitationibus omnes virtutes assecutus, ita demum Constantinopolim venit. Iconomachorum verò persecutione gliscente, in quodam situ montis Episcopatus Chii constructo monasterio, ibi consedit. Et quoniam Iconomachorum hæresim doctis argumentis, & scripturarum dictis evertere adorsus est, fidemque orthodoxam sanctissimis Dei ecclesiis proponere, multas tentationes ærumnasque subiit. Postquam autem Theophilus vita functus fuit, & ortho- 8 Methodius Patriarcha CP.

orthodoxa fides refulsit, juxta sancti Joannicii vaticinium, ab Imperatrice Theodora, ejusque filio Michaële accersitus, Constantinopolitanus Patriarcha ordinatus fuit. Cùmque Episcopatum annos quatuor & menses tres tenuisset, decessit.

δόξον πίστιν ταῖς ἁγιωτάταις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις βραβεύειν, πολλοὺς πειρασμοὺς, καὶ διαφόρους κακώσεις ὑπέμεινεν. Ὅτε δὲ Θεόφιλος ὁ βασιλεὺς τέλει βίου ἐχρήσατο, καὶ ἡ ὀρθόδοξος πίστις ἔλαμψε, προσεκλήθη ὑπὸ Θεοδώρας τῆς βασιλίδος, καὶ Μιχαὴλ υἱοῦ αὐτῆς κατὰ πρόῤῥησιν τοῦ ὁσίου Ἰωαννικίου, καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐπισκοπάσας ἔτη τέσσαρα καὶ μῆνας τρεῖς, ἐτελειώθη.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥ'ΤΩ͂Ι

15. Die Decima quinta.

ΙΕ'.

Certamen Sancti Martyris Dulæ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Δουλᾶ.

S Dulas Martyr. Martyr Christi Dulas Ciliciæ præfectus fuit: sed quoniam Christum colebat, dignitate dejectus, ad Maximum præsidem vinctus adductus est: & primùm quidem fustibus cæditur: mox quod idola rideret, in ardentes prunas injicitur: postmodum oleo caput delibutum ardentibus carbonibus supponere compulsus est. Deinde gladiis lumbi eidem concisi, & acutis testis lancinati. Posthæc interrogatus à præside, quomodo Christum Deum esse putaret, qui ex carne factus esset; universam ejus œconomiam paucis exposuit. Tùm verò suspensus, tamdiu excarnificatus est, usquedum omnia ejus ossa nudarentur, intestinaque diffluerent. Atque ita compulsus est ad viginti milliaria raptatus præcurrere, cùm interim à lictoribus atrocissimè fustigatus, spiritum Deo tradidit.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Δουλᾶς ἦν μὲν ἔπαρχος τῆς χώρας Κιλικίας. Διὰ δὲ τὸ τὸν Χριστὸν σέβειν, ἀλλοτριωθεὶς τοῦ ἀξιώματος, ἤχθη πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Μάξιμον δέσμιος. Καὶ πρῶτον μὲν τύπτεται ῥάβδοις· ἔπειτα διὰ τὸ τὰ εἴδωλα χλευάσαι, ἐπετέθη ἐν τῇ ἐσχάρᾳ πεπυρακτωμένῃ. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν περιχυθεὶς, ἐδέξατο ἐπ' αὐτὴν ἄνθρακας πυρός. Εἶτα ξίφεσι τὰ ψόα κατεκόπη, καὶ μετὰ ὀξέων ὀστράκων κατετρίβη. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος, ὅτι πῶς ὁ Χριστὸς ἐν σαρκὶ γεγονὼς Θεὸς νομίζεται, πᾶσαν τὴν αὐτοῦ οἰκονομίαν ἐν ἐπιτόμῳ διηγήσατο. Καὶ τότε κρεμασθεὶς ἐξέσθη, ἕως ἐφάνησαν πάντα τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔντερα ἐξεχύθησαν. Καὶ οὕτω τρέχειν ἀναγκασθεὶς, συρόμενος ἐπὶ μίλια εἴκοσι, καὶ ῥάβδοις ὑπὸ τῶν δημίων σφοδρῶς τυπτόμενος, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέδωκεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Ις'.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν, καὶ Θαυματουργοῦ Τύχωνος.

Τύχων ὁ Θαυματουργὸς εὐσεβῶν γονέων υἱὸς γεγονὼς, ἀφιερώθη τῷ Θεῷ παρ' αὐτῶν. Καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα μεμαθηκὼς, παρὰ τοῦ Τριμεθοῦντος Ἐπισκόπου χειροτονεῖται Διάκονος. Ἐκείνου δὲ τελευτήσαντος, αὐτὸς εἰς τὸν τῆς Ἐπισκοπῆς ἀνάγεται θρόνον παρὰ τοῦ μεγάλου Ἐπιφανίου. Καὶ οὐκ ὀλίγους ἀπὸ τῆς πλάνης ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸν Κύριον, καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἐξ ὧν δύο μόνα διηγήσομαι. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀρτοποιὸς ὢν, ἐπέτρεψεν αὐτῷ ἔτι νηπίῳ ὄντι, πιπράσκειν τοὺς ἄρτους· ὁ δὲ τὴν τιμὴν τῶν ἄρτων ἐδίδου τοῖς πτωχοῖς. Καὶ γνοὺς ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὠργίσθη κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ παῖς ἀπελθὼν εἰς τὸ ὡρεῖον αὐτοῦ, ἔδειξε τῷ πατρὶ πεπληρωμένον σίτου. Καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Εὑρὼν δὲ κλῆμα, φυτεύσας ἐποίησε βλαστῆσαι· ὅπερ μέχρι τῆς σήμερον φέρει πρωΐμους σταφυλὰς τρυγουμένας ἐν τῷ καιρῷ τῆς μνήμης αὐτοῦ.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἀμώς.

Ἀμὼς ὁ ἔνδοξος καὶ μέγας Προφήτης ἐγεννήθη ἐκ τῆς χώρας Ζαβουλὼν, ἐκ τῆς γῆς Ἰορδάνου τοῦ ποταμοῦ. Ἦν δὲ πατὴρ Ἡσαΐου τοῦ μεγάλου Προφήτου. Προεφήτευσε δὲ ἔτη πεντήκοντα, διορθούμενος τὸν παρανομοῦντα λαὸν, καὶ τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων ἐλέγχων ἐπὶ ταῖς ἀνομίαις αὐτοῦ, καὶ ἀδικίαις, ἐν αἷς παρώργιζε τὸν Θεόν. Πολλὰ δὲ περὶ τῆς παρουσίας Χριστοῦ, καὶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τῆς καταλύσεως τῶν εἰδώλων, καὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ λαοῦ προλέγων, ἐμισεῖτο παρὰ Ἀμασίου τοῦ ἱερέως τοῦ εἰδώλου Βαιθὴλ, καὶ διεβάλλετο, ἀνθ' ὧν ἤλεγξεν αὐτὸν περὶ τῆς πλάνης τῶν χρυσῶν δαμάλεων. Καὶ διὰ τοῦτο παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ῥάβδῳ πληγεὶς κατὰ τοῦ κροτάφου, ἔτι ἐμπνέων ἦλθεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ. Καὶ μετὰ δύο ἡμέρας παραδοὺς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τῷ Θεῷ, ἐτάφη μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ.

EODEM MENSE

Die Decima sexta. 16.

Commemoratio Sancti Patris nostri Tychonis Thaumaturgi.

S. Tychon M.

Tychon Thaumaturgus, piorum parentum soboles, ab iisdem Deo consecratus fuit. Postea sacras literas doctus, ab Episcopo Trimethuntis Diaconus est ordinatus: quo defuncto, ipse à magno Epiphanio ad Episcopalem thronum provectus, non paucos ab errore ad Dominum traduxit: cùmque plura miracula patrasset, ad Dominum migravit; ex quibus duo dumtaxat referam. Aliquando ejus pater panes puero tradiderat divendendos; pistor quippe erat: puer verò pretium egentibus erogavit. Cùmque pater re comperta adversus eum fuisset commotus, puer ad horreum veniens, tritico plenum patri ostendit: quamobrem Deum ambo glorificaverunt. Die quodam repertum vitis surculum, humi defixum germinare fecit, qui usque ad hanc diem præcoces uvas profert, quas legunt tempore ejus commemorationis maturas.

Et Commemoratio Sancti Prophetæ Amos.

S. Amos Propheta.

Amos gloriosus & magnus Propheta patriam nactus est terram Zabulon circa Jordanem fluvium, fuitque pater Isaiæ magni Prophetæ: prophetavit autem per annos quinquaginta, prævaricatorem populum dirigens, regemque Judæorum reprehendens, quod prævaricationibus, & iniquitatibus suis Deum ad iracundiam provocaret. Plura de Christi adventu, & Judæorum eversione, atque Idolorum destructione, populique captivitate prædixit. Quamobrem Amasiam Idoli Bæthel sacerdotem in se concitavit, a quo calumniis est appetitus, quod aurearum vitularum erroris eum redarguisset. Itaque ab illius filio fuste temporibus percussus, adhuc spirans, in patriam suam deportatur: postque biduum spiritum Deo reddidit, & cum patribus suis sepultus fuit.

EODEM MENSE

17. Die Decima septima.

Certamen Sanctorum Martyrum Manuelis, Sabelis, & Ismaëlis.

SS. Manuel, Sabel, & Ismaël MM.

Martyres Christi Manuel, Sabel, & Ismaël ex regione Persidis oriundi, patre quidem Archimago, matre verò Christiana, sacras literas, ac pietatem ab Eunico homine Christiano edocti, Christum colebant & adorabant. Cùm verò, Juliano apostata imperante, legati pro pace à Persarum Rege Constantinopolim missi, spectarent illum Christianæ fidei desertorem trans fretum Chalcedone idolis immolantem, tristitia affecti sunt. Quamobrem agniti, & apud Apostatam delati, eidem sistuntur: quem cùm redarguissent, gravissimè cæduntur; & talis perforati, atque sublime arrepti, admotis ad axillas facibus ustulantur. Postmodum Sanctus Manuel in capite & lumbis ligno clavis configitur, & sagittis fodicatur. Postremo unà cum fratribus ad locum supplicii adducitur, & simul omnes capitibus plectuntur.

ΜΗΝΙ` ΤΩ͂ ΑΥ`ΤΩ͂

ΙΖ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μανουήλ, Σαβὲλ, καὶ Ἰσμαήλ.

Μανουήλ, Σαβὲλ, καὶ Ἰσμαὴλ οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς χώρας Περσίδος, υἱοὶ δὲ πατρὸς Ἀρχιμάγου, καὶ μητρὸς Χριστιανῆς. Καὶ διδαχθέντες τά τε ἱερὰ γράμματα, καὶ τὴν εὐσέβειαν παρὰ Εὐνείκου τινὸς Χριστιανοῦ, ἔσεβον καὶ προσεκύνουν τὸν Χριστόν. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἀπεστάλησαν παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως πρέσβεις εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ εἰρήνην. Καὶ ἰδόντες τὸν παραβάτην πέραν ἐν Χαλκηδόνι τοῖς εἰδώλοις θύοντα, ἐλυπήθησαν. Καὶ γνωσθέντες, κατεμηνύθησαν τῷ παραβάτῃ. Καὶ ἀχθέντες ἐνώπιον αὐτοῦ, ἤλεγξαν αὐτόν. Ὅθεν τυφθέντες σφοδρῶς, καὶ τοὺς ἀστραγάλους τρυπηθέντες, καὶ κρεμασθέντες, λαμπάσι πυρὸς τὰς μασχάλας κατεφλέγησαν. Εἶτα ὁ ἅγιος Μανουὴλ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ ψόα ξύλῳ καθηλωθεὶς, καὶ βέλεσι κατακεντηθεὶς, ἀπήχθη σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ εἰς τὸν τῶν καταδίκων τόπον, καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν.

EODEM MENSE

18. Die Decima octava.

Certamen Sanctorum Martyrum Leontii, Hypati, ac Theoduli.

SS. Leontius, Hypatius, & Theodulus MM.

Leontius Christi Martyr ex Hellade quidem originem traxit. Factus autem ob virtutem suam copiarum Dux, Tripoli Phœniciæ versabatur, Christum palàm colens, & pauperes recipiens. Ea re comperta ab Adriano Phœniciæ Præfecto, quem Vespasianus Romanorum Cæsar nuper creaverat, misso Hypato tribuno cum duobus militibus, quorum alter Theodulus dicebatur, accersitur. Tribunus verò periculosa febri laborans, vocem audivit monentem, ut si quidem vellet vivere, Leontii Deum tertio invocaret. Quo facto repente convaluit. Illam autem vocem cùm audisset & Theo-

ΜΗΝΙ` ΤΩ͂ ΑΥ`ΤΩ͂

ΙΗ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Λεοντίου, Ὑπάτου, καὶ Θεοδούλου.

Λεόντιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας Ἑλλάδος. Διὰ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ γεγονὼς στρατηγὸς, διέτριβεν ἐν Τριπόλει τῆς Φοινίκης, τῷ Χριστῷ φανερῶς λατρεύων, καὶ τοὺς πένητας δεξιούμενος. Καὶ τοῦτο μαθὼν Ἀδριανὸς ὁ τῆς Φοινίκης Ἡγεμὼν, νεωστὶ προχειρισθεὶς ὑπὸ Οὐεσπασιανοῦ τοῦ Ῥωμαίων Καίσαρος, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν Ὕπατον τὸν Τριβοῦνον μετὰ δύο στρατιωτῶν, ὧν ὁ εἷς ἐκαλεῖτο Θεόδουλος, μετακαλούμενος αὐτόν. Ὁ δὲ Τριβοῦνος πυρετῷ κινδυνεύων

διωκεύων, ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ· εἰ βούλει ζῆσαι, ἐπικάλεσαι Τρίτον εἰς βοήθειαν τὸν τοῦ Λεοντίου Θεόν. Καὶ τοῦτο ποιήσας ὑγίανε. Τῆς δὲ φωνῆς ταύτης ἀκούσας, καὶ Θεόδουλος ἐπίστευσε, καὶ ἀμφότεροι ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἁγίου. Καὶ τοῦτο μαθὼν ὁ Ἡγεμών, κρατήσας αὐτούς, ἀπεκεφάλισε. Τὸν δὲ ἅγιον Λεόντιον προσέταξεν ἐν τῇ φυλακῇ τύπτεσθαι. Καὶ τυπτόμενον προσελάβετο ὁ Κύριος.

Theodulus, credidit, & ambo à Sancto baptizantur. Quod ut rescivit Præfectus, utrumque comprehensum decollari jussit; Sanctum verò Leontium mandavit in carcere cædi, cæsumque Dominus accepit.

ΜΗΝῚ Τῼ ΑΥΤῼ

ΙΘ΄.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ζωσίμου.

Ζώσιμος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ ἐξ Ἀπολλωνιάδος τῆς ἐν Σωζοπόλει. Στρατευόμενος ὑπὸ τῷ τῆς Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας Ἡγεμόνι Δομετιανῷ, ῥίψας τὰ ὅπλα, καὶ προσφυγὼν τῇ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίᾳ, τοῦ ἐν Χριστῷ καταξιοῦται βαπτίσματος. Κρατηθεὶς οὖν ἤχθη δέσμιος πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ ἐρωτηθείς, καὶ ἑαυτὸν Χριστιανὸν εἶναι ὁμολογήσας, ταθεὶς ἐκ τεσσάρων, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου, ἐξέσθη, καὶ ἐπὶ κραββάτου χαλκοῦ πεπυρακτωμένου ἐτέθη. Μεταβληθέντος δὲ τοῦ πυρὸς εἰς δρόσον, πολλοὶ τῶν ἀπίστων καταπλαγέντες, ἐπίστευσαν εἰς Χριστόν. Καὶ μετὰ ταῦτα κρηπῖσι καθηλωθείς, καὶ ἵπποις νέοις προσδεθείς, ἠναγκάσθη συντρέχειν τῷ Ἡγεμόνι, ἐπὶ τὴν Κανεωτῶν πόλιν ἐλαύνοντι, ἄσιτος διαμείνας ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις. Καὶ πάλιν εἰς ἐξέτασιν ἀχθείς, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας παῤῥησίᾳ, ἐτμήθη τὴν κεφαλήν.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ὁσίου Ἀποστόλου Ἰούδα.

Ἰούδας ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, ὁ παρὰ μὲν τῷ ἁγίῳ Ἀποστόλῳ καὶ Εὐαγγελιστῇ Λουκᾷ ἐν ταῖς πράξεσι Ἰούδας ὀνομαζόμενος, παρὰ δὲ τοῖς ἑτέροις Ἀποστόλοις καὶ Εὐαγγελισταῖς Ματθαίῳ καὶ Μάρκῳ Θαδδαῖος, ἀδελφὸς ὑπῆρχε κατὰ σάρκα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ὢν υἱὸς μὲν Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Ὃ καὶ τὴν φωτιστικὴν καὶ δογμάτων ἐμπλέαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἅπασιν ἐπιστείλας ἐπιστολήν.

EODEM MENSE

Die Decima nona. 19.

Certamen Sancti Martyris Zosimi.

Martyr Christi Zosimus, Trajano imperante, ex Apolloniade in regione Sozopolirana originem duxir. Cùm autem sub Domitiano Antiochiæ Pisidiæ præside militaret, projectis armis ad ecclesiam Dei confugiens, baptismate in Christo dignus babitus fuit. Comprehensus itaque, ad præsidem vinctus adducitur: cùmque interrogatus, Christianum se esse profiteretur, extensus ex quatuor partibus, gravissimè cæditur: mox in equuleum suspensus, depectitur, & in æneum ardens grabatum imponitur. Cùm verò ignis in rorem converteretur, multi infidelium eo miraculo perculsi, in Christum credidere. Posthæc crepidis clauis confixus, & equis indomitis alligatus, compulsus est præsidem in urbem Caneotarum progredientem cursu assequi, cùm triduum jejunus mansisset. Postremo in quæstionem iterùm vocatus, cùm Christum liberè confireretur, capite plexus est. S. Zosimus M.

Et certamen Sancti Judæ Apostoli.

Apostolus Christi Judas, quem hoc nomine Sanctus Apostolus & Evangelista Lucas in Actis appellat; à reliquis verò Apostolis & Evangelistis Matthæo, & Marco Tbaddæus dicitur; Domini nostri Jesu Christi secundùm carnem frater fuit, utpote qui Josephi Sponsi filius erat, frater autem Jacobi Adelphothei: qui & luce plenam doctrinisque sancti Spiritus refertam epistolam ad omnes scripsit. Hic ab ipso Christo roboratus, & sancto Spiritu plenus, omnem dissipavit errorem, & universos fideles illuminavit. Cùm autem in S. Judas Apostolus.

Mesopotamiam venisset, & Evangelium promulgans, complures infideles ad Dominum convertisset; Edessam urbem profectus, Abgarum Toparcham morbo sublevavit. Postremo Arar urbem petiit: ibique in crucem actus, telisque confossus, vivendi finem fecit.

στολήν. Οὗτος παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐνδυναμωθεὶς καὶ πλήρης τοῦ ἁγίου γενόμενος Πνεύματος, πᾶσαν μὲν τὴν πλάνην ἠφάνισε· πάντας δὲ τοὺς πιστοὺς κατεφώτισεν. Ἀπελθὼν οὖν καὶ εἰς Μεσοποταμίαν, καὶ κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέψας πρὸς τὸν Κύριον, ἀπεδήμησε καὶ τοῖς ἐν Ἐδέσσῃ πόλει· καὶ πρὸς Αὔγαρον τοπάρχην πορευθεὶς, ἐθεράπευσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς νόσου. Εἶτα καταλαβὼν Ἀρὰρ τὴν πόλιν, καὶ σταυρωθεὶς, καὶ τοξευθεὶς, ἐτελειώθη.

EODEM MENSE

20. Die Vigesima.

Certamen sacrosancti Martyris Methodii Episcopi Patarorum.

S. Methodius Episc. Patarorum.

Methodius Christi sacromartyr, ab infantia Deo honorabile vas seipsum consecravit, divini Spiritus receptaculum factus. Quare Dei suffragio Pontificatu dignus effectus est: creatusque Patarensis ecclesiæ Episcopus, gregem suum optimè rexit. Gliscentem autem Origenis hæresim cernens, ut optimus pastor, divino eloquiorum suorum igne incendit. Sed cùm inimicus diabolus ejus libertatem & constantiam ferre non posset, satellites suos in eius necem armavit. Ille verò ante quàm martyrio fungeretur, cùm mortificationem vivificam induisset, & quotidie mortuum se reputaret, secundùm divinum Apostolum Paulum, ferro sanctum ac beatum caput præcidendum obtulit, & lætus gaudensque ad Dominum migravit.

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ Α'ΥΤῼ͂

Κ'.

Ἄθλησις τοῦ ὁσίου Ἱερομάρτυρος Μεθοδίου Ἐπισκόπου Πατάρων.

Μεθόδιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς ἐκ βρέφους ἑαυτὸν τῷ Θεῷ ἀναθεὶς, σκεῦος τίμιον, καὶ δοχεῖον τοῦ θείου Πνεύματος γέγονεν. Ὅθεν καὶ ψήφῳ Θεοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξιωθεὶς, καὶ τῆς ἐν Πατάροις ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος γεγονὼς, καλῶς ἐποίμανε τὸ ποίμνιον ἑαυτοῦ. Διὸ καὶ τὴν Ὠριγένους αἵρεσιν πλεονάζουσαν ἰδὼν, ὡς ἄριστος ποιμὴν τῷ θείῳ πυρὶ τῶν αὐτοῦ λόγων κατέφλεξε. Καὶ μὴ φέρων ὁ ἐχθρὸς διάβολος τὴν αὐτοῦ παῤῥησίαν, καὶ ἔνστασιν, ἐξώπλισε τοὺς αὐτοῦ ὑπουργοὺς πρὸς τὴν τούτου ἀναίρεσιν. Ὁ δὲ καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας, νέκρωσιν ζωοφόρον ἐνδυσάμενος, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν νεκρὸν ἑαυτὸν λογιζόμενος, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον, ξίφει τὴν ἱερὰν καὶ μακαρίαν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε χαίρων, καὶ ἀγαλλόμενος.

EODEM MENSE

21. Die Vigesima prima.

Certamen Sancti Martyris Juliani in Ægypto.

S. Julianus M.

Julianus Christi Martyr in Ægypto claruit Diocletiano imperante. Christum verò colens, monasterium maximum condidit, in quo Deum laudabat. Ea re comperta præses, illum missis satellitibus comprehendit; monasterium verò incendit, & omnes quos ibidem reperit Epi-

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ Α'ΥΤῼ͂

ΚΑ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἰουλιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἐκ τῆς Αἰγύπτου· Τὸν Χριστὸν δὲ σεβόμενος, συνεστήσατο μοναστήριον μέγιστον, ἐν ᾧ ἐδοξολόγει τὸν Θεόν. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Ἡγεμὼν, καὶ ἀποστείλας, αὐτὸν μὲν ἐκράτη-

τησεν, τὸ δὲ μοναστήριον ἐνέπρησε, κατακαύσας τοὺς ἐν αὐτῷ πάντας Ἐπισκόπους, Ἱερεῖς καὶ μονάζοντας. Εἶτα τὸν ἅγιον τύψας, ἔβαλεν εἰς φυλακήν. Καὶ πάλιν ἐκβαλὼν, δέσμιον ἤγαγεν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ ἰδὼν Κέλτιος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἡγεμόνος, Ἀγγέλους παρισταμένους τῷ ἁγίῳ, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἕτεροι πολλοὶ σὺν αὐτῷ. Καὶ νεκρός τις ἐπὶ κλίνης φερόμενος, ἐξαίφνης ἀναστὰς, ἐβόησεν, ὅτι, προσευξαμένου Ἰουλιανοῦ, ἀνέστην ἐγώ. Καὶ πάλιν ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν πολλοί. Ὀργισθεὶς οὖν ὁ Ἡγεμὼν, ἐξέδειρε τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ Ἰουλιανοῦ, ὁμοίως καὶ τοῦ Κελτίου. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ τοῦ Ἡγεμόνος ἐπίστευσε, καὶ ἀπεκεφαλίσθη σὺν τῷ υἱῷ αὐτῆς, καὶ τοῖς λοιποῖς, καὶ τῷ ἁγίῳ Ἰουλιανῷ.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΒ΄.

Ἄθλησις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου Ἐπισκόπου Σαμοσάτων.

Εὐσέβιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως Ἐπίσκοπος Σαμοσάτων, ζηλωτὴς διάπυρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Τοῦ δὲ βασιλέως τὰ Ἀρείου φρονοῦντος, καὶ ποτε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τεμεῖν ἀπειλήσαντος, εἰ μὴ τὸ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Μελετίου ψήφισμα προτείνει, καὶ ἐπιδώσει, λέγεται τὰς δύο χεῖρας ἐπανατεῖναι καὶ εἰπεῖν· ὡς ἡδέως τὴν τούτων ἐκκοπὴν δέξομαι, ἢ τὸ ψήφισμα προδώσω. Μετὰ δὲ τελευτὴν Κωνσταντίου καὶ Ἰουλιανοῦ, ὑπὸ Οὐάλεντος Ἀρειανοῦ καὶ αὐτοῦ ὄντος, τοῦ οἰκείου θρόνου ἀπελαθεὶς, ἐξωρίσθη εἰς τὸν Ἴστρον ποταμόν. Καὶ μετὰ θάνατον Οὐάλεντος ὑποστρέψας εἰς τὴν αὐτοῦ ἐκκλησίαν, μαρτυρικῆς ἔτυχε τελειώσεως· Γυνὴ γὰρ Ἀρειανὴ ῥίψασα κέραμον ἀπὸ τοῦ στέγους κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἐν τῷ διέρχεσθαι, ἔπληξεν αὐτὸν, καὶ μικρὸν ἐμπνέων παρήγγειλε τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ, μηδὲν ἀδικῆσαι τὴν γυναῖκα· καὶ οὕτως ἐτελειώθη.

Epiſcopos, Sacerdotes, & Monachos concremavit. Sanctum autem Julianum cæſum, cuſtodiæ incluſit: rurſumque educens, vinctum coram ſe conſiſtere juſſit. At Celtius præſidis filius adſtantes ſancto Angelos cernens, in Chriſtum credidit unà cum aliis compluribus. Sed & mortuus feretro ſublatus, repente reſurgens, clamavit, affirmans, orante Juliano ſe revixiſſe. Rurſus itaque multi in Chriſtum credidere. Quare indignatus præſes juſſit Juliani caput, ſimiliter & Celtii, cute nudari. Hæc intuita præſidis uxor, credidit, & unà cum filio, & reliquis, atque Sancto Juliano decollata eſt.

EODEM MENSE

Die Vigeſima ſecunda. 22.

Certamen Sancti patris noſtri Euſebii Epiſcopi Samoſatæ.

Euſebius Chriſti ſacromartyr, Imperatore Conſtantio, Epiſcopus Samoſatæ fuit, orthodoxæ fidei cuſtos acerrimus. Cùm autem Imperator Arii ſententiam teneret, & aliquando illius manum ſe præciſurum minitaretur, niſi decretum à magno Meletio ſcriptum produceret ac traderet, fertur ambas manus porrexiſſe, malle ſe dicens ambas manus ſibi præcidi, quàm decretum prodere. Poſt Conſtantii Julianique obitum à Valente itidem Ariano è ſua ſede dejectus, ad Iſtrum fluvium exulavit. Mortuo autem Valente ad ſuam eccleſiam poſtliminio reverſus, martyrum finem conſecutus eſt. Femina namque Ariana teſtam è tecto capiti prætereuntis impegit: cui vulneri tantiſper ſuperſtes, poſtquam ſuis præcepiſſet, ne feminæ ullam pœnam inferrent, finem vivendi fecit.

S. Euſebius Epiſc. Samoſatæ.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΤΤΩ

23. Die Vigesima tertia.

ΚΓʹ.

Certamen Sanctorum Martyrum Zenonis, & Zenæ.

SS. Zeno, & Zenas MM.

ZEno, & Zenas martyres Christi erant ex urbe Philadelphia Arabiæ; Zeno quidem ordinis militaris, Zenas verò ejus servus. Zeno autem martyrium pro Christo vehementer desiderans, postquam omnes facultates suas in pauperes distribuisset, & servos suos libertate donasset, cum solo Zena præsidem Maximum adiit: cùmque coram illo stetisset, Christum confessus est. Extensus itaque super terram, flagrisque cæsus, allata mox ara, immolare cogebatur. Verùm calcibus illam evertit: quamobrem in equuleum suspensus, crudeliter depectitur. Deinde conjectus in carcerem, ferreis vinculis constringitur. Accedens autem & Zenas, vincula ejus deosculabatur. Quod ut rescivit præses, jussit ipsum unà vinciri. Postea ambos è carcere eductos, mandavit capite plecti.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ζήνωνος, καὶ Ζηνᾶ.

ΖΗ'νων, καὶ Ζηνᾶς, οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐκ τῆς πόλεως Φιλαδελφίας τῆς Ἀραβίας. Ὁ μὲν Ζήνων στρατιώτης ὤν, ὁ δὲ Ζηνᾶς δοῦλος αὐτοῦ. Καὶ ὁ Ζήνων ἐπιθυμῶν τοῦ διὰ Χριστὸν μαρτυρίου, πᾶσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν σκορπίσας εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς δούλους ἐλευθερώσας, μετὰ τοῦ Ζηνᾶ μόνου παρεγένετο πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Μάξιμον, καὶ αὐτῷ ἐμφανισθεὶς ὡμολόγησε τὸν Χριστόν· καὶ ἁπλωθεὶς ἐπὶ τὴν γῆν, ἐτύπτετο. Προσενεχθέντος δὲ βωμοῦ ἠναγκάζετο ἐπιθῦσαι αὐτῷ. Ὁ δὲ λακτίσας αὐτὸν ἀνέτρεψε. Διὰ τοῦτο κρεμασθεὶς ξέεται ἀφειδῶς· καὶ μετὰ ταῦτα ἐῤῥίφη ἐν φυλακῇ, δέσμοις δεθεὶς σιδηροῖς. Εἰσῆλθε δὲ καὶ ὁ Ζηνᾶς, καὶ κατεφίλει αὐτοῦ τὰ δεσμά. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Ἡγεμὼν, ἐκέλευσε καὶ αὐτὸν συνδεθῆναι αὐτῷ. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἀμφοτέρους ἐκβαλὼν, ἀπεκεφάλισεν.

Et certamen Sancti Martyris Aristoclis, & sociorum.

S. Aristocles & Socii MM.

SAnctus Aristocles erat ex Cypro, Dei ecclesiæ Presbyter. Imperante autem Maximiano cùm persecutionem timeret, in montem quemdam se contulit, & in speluncam se abdidit: ubi cum oraret, audivit vocem è cœlo sibi præcipientem, ut in metropolim abiret, & illic certamen martyrii subiret. Cùm itaque ad ædes Sancti Apostoli Barnabæ pervenisset, assumpsit Demetrianum Diaconum, & Athanasium Lectorem, apud quos exceptus hospitio, narravit illis quæ sibi in visione contigerant. Accipiens ergo ipsos itineris comites, abiit in metropolim ad præsidem: & Christum confessus, cum sociis suis in carcerem detruditur. Mox ipse quidem capite plectitur; Demetrianus verò, & Athanasius igni traditi, cùm inde illæsi exiissent, ipsi quoque decollantur.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀριστοκλέους, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΟʹΜὲν ἅγιος Ἀριστοκλῆς ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Κύπρου, πρεσβύτερος τῆς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, τὸν διωγμὸν φοβούμενος, ἀνελθὼν ἐν ὄρει τινὶ, ἐκρύπτετο ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἐν ᾧ προσευχόμενος ἤκουσε φωνῆς ἐξ οὐρανοῦ κελευούσης αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς τὴν μητρόπολιν, κἀκεῖ ἐξαγωνίσασθαι τὸ μαρτύριον. Καὶ φθάσας εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Βαρνάβα, κατέλαβε τὸν Διάκονον Δημητριανὸν, καὶ τὸν Ἀναγνώστην Ἀθανάσιον, καὶ παρ' αὐτῶν ξενισθεὶς, διηγήσατο αὐτοῖς πάντα τὰ τῆς ὀπτασίας. Καὶ λαβὼν καὶ αὐτοὺς συνοδοιπόρους, ἀπῆλθεν εἰς τὴν μητρόπολιν πρὸς τὸν Ἡγεμόνα. Καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας ἀπεκλείσθη μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ ἐν τῇ φυλακῇ. Καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸς μὲν ἀπεκεφαλίσθη· Ὁ δὲ Δημητριανὸς καὶ Ἀθανάσιος πυρὶ παρεδόθησαν. Καὶ ἀβλαβεῖς ἐξελθόντες τοῦ πυρὸς, ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ αὐτοί.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐστοχίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕὐΣΤΌΧΙΟΣ ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ· Ἱερεὺς δὲ ἦν τῶν εἰδώλων. Καὶ θεωρῶν τοὺς ἁγίους ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυροῦντας, καὶ τὰ παράδοξα θαύματα ἐκτελοῦντας, κατέγνω τῆς οἰκείας θρησκείας. Καὶ προσελθὼν Εὐδοξίῳ τῷ Ἐπισκόπῳ Ἀντιοχείας, ἐβαπτίσθη. Καὶ τῆς τοῦ πρεσβυτερίου χειροτονίας καταξιωθεὶς, ἦλθεν εἰς πόλιν λεγομένην Λύτραν. Καὶ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Γαϊανὸν, καὶ τὰ τρία αὐτοῦ τέκνα εὑρὼν, ἐβάπτισεν αὐτοὺς εἰς Χριστὸν, ὁμοίως καὶ πᾶσαν τὴν συγγένειαν αὐτοῦ. Καταμηνυθεὶς οὖν τῷ Ἡγεμόνι παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ κρατηθεὶς μετὰ πάσης αὐτοῦ τῆς συγγενείας, ἐτιμωρήθη σφοδρῶς. Εἶτα μεταπεμφθεὶς εἰς Ἄγκυραν πρὸς Ἀγριππῖνον, πάλιν ἐτιμωρήθη παγγενῆ. Καὶ τέλος ἅπαντες τὰς κεφαλὰς προθύμως ἀπετμήθησαν.

Et certamen Sancti Martyris Eustochii, & sociorum.

MArtyr Christi Eustochius imperante Maximiano claruit. Cùm autem Idolorum sacrificulus esset, ac cerneret Sanctos pro Christo martyrium pati, & inaudita mirabilia facere; propriam superstitionem agnoscens, atque ad Eudoxium Episcopum Antiochenum accedens, baptizatus fuit: & sacerdotio etiam initiatus, ad urbem Lytram perrexit; ubi nepotem suum Gajanum, tresque ejus filios reperit, quos in Christo baptizavit, universamque ejusdem cognationem. Delatus itaque apud præsidem ab idololatris, cumque tota ipsius cognatione comprehensus, sævissimè discruciatur. Mox Ancyram ad Agrippinum transmissus, ab eodem iterum omnis generis cruciatibus vexatus est. Postremum omnes promptissimè caput amputandum obtulere. S. Eustochius, & Socii MM.

ΜΗΝῚ ΤΩ͂Ι ΑΥ̓ΤΩ͂Ι

ΚΔ'.

Τὸ Γενέθλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

ἸΩΆΝΝΗΣ ὁ μέγας καὶ ἔνδοξος Προφήτης, Πρόδρομος, καὶ Βαπτιστὴς τοῦ Χριστοῦ, γέγονε μὲν υἱὸς Ζαχαρίου τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ Ἐλισαβὲτ τῆς στείρας. Ἐγεννήθη δὲ ἐξ ἐπαγγελίας Ἀγγέλου, μηνύσαντος τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὴν αὐτοῦ σύλληψιν, καὶ ἀπιστήσαντι ἐπαγαγόντος τὴν κώφωσιν, ἣν ἔλυσε γεννηθεὶς οὗτος, ὁ καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ προσκιρτήσας ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τοῖς πᾶσιν αὐτὸν εὐαγγελισάμενος. Καὶ μετὰ τὴν γέννησιν ἀπελθὼν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ κηρύξας βάπτισμα μετανοίας, μετὰ ὑποδείξας τὸν Χριστὸν τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ εἰπών· ἴδου ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Καὶ μετὰ ταῦτα βαπτίσας ἀνθρωποπρεπῶς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ, καὶ ἰδὼν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν, καὶ μένον ἐπ' αὐτὸν, καὶ φωνῆς ἀκούσας ἐξ οὐρανοῦ λεγούσης· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

EODEM MENSE

Die Vigesima quarta. 24.

Nativitas Sancti Joannis Præcursoris.

MAgnus & gloriosissimus Propheta, Præcursor, & Baptista Christi Joannes, filius fuit Zachariæ Pontificis, & Elisabeth sterilis. Natus est autem ex promissione Angeli annunciantis patri ejus conceptionem ejusdem, atque minus credenti vinculum linguæ inducentis, quod iste natus solvit: qui etiam ante nativitatem Christi exultavit in ventre matris suæ, & omnibus ipsum annunciavit. Postquam autem natus esset, in eremum secessit, pœnitentiæ Baptismum prædicavit, & Christum Judæis ostendit, dicens: Ecce Agnus Dei, qui tollit peccatum mundi: & post hæc illum in Jordane fluvio, prout hominem decebat, baptizavit, Deique Spiritum vidit, tamquam columbam descendentem & super eo manentem, & vocem audivit è cœlo dicentem: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. Nativit. Sancti Joannis Baptistæ.

Καὶ

Et

Et certamen Sancti Martyris Orentii, & sociorum ejus.

S. Orentius & socii MM.

MArtyr Orentius, & sex fratres ejus, ex Orientis partibus oriundi, Diocletiano imperante claruerunt. Militantes autem in cohorte Tyronum, profecti sunt in partes Thraciæ adversùs Scythas. Cùm verò etiam Imperator ad bellum venisset, castraque adversùs hostes posuisset, & Scytharum Princeps singulare certamen deposceret; prælatus ceteris Orentius pugnavit, & vicit, amputatumque Scythæ caput Imperatori obtulit. Lætitia ergo maxima affectus Imperator, Orentium jubet Diis sacrificium pro victoria offerre. Cui Orentius: Christo potiùs, respondit, ut victoriæ auctori, hostiam laudis immolemus. Tùm verò iratus Imperator, illum unà cum fratribus in exilium ad partes Orientis deportari jussit: ubi & diversis in locis vitam finierunt, alii quidem in mare projecti, alii verò aliter interfecti.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ὀρεντίου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Ὁ Μάρτυς Ὀρέντιος, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἑξ ὄντες, ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ ἐκ τῆς ἀνατολῆς ὁρμώμενοι. Συστρατευόμενοι δὲ ἐν τῷ τάγματι τῶν Τυρόνων, ἀπῆλθον ἐν τοῖς Θρακώοις μερέσι κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἐκστρατεύσαντος δὲ καὶ τοῦ βασιλέως καὶ ἀντιπαραταξαμένου, καὶ τοῦ Ἄρχοντος τῶν Σκυθῶν μονομάχον ζητήσαντος, προεκρίθη Ὀρέντιος· καὶ μονομαχήσας ἐφόνευσε τὸν Σκύθην, ἀγαγὼν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τῷ βασιλεῖ. Χαρᾶς οὖν πλησθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσε τῷ Ὀρεντίῳ θῦσαι τὰ ἐπινίκια τοῖς Θεοῖς. Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι μᾶλλον τῷ Χριστῷ θύσωμεν θυσίαν αἰνέσεως, ὡς αἰτίῳ τῆς νίκης. Τότε ὀργισθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἐξώρισεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὰ τῆς ἀνατολῆς μέρη. Ἔνθα καὶ ἐτελειώθησαν ἕκαστος ἐν διαφόροις τόποις· οἱ μὲν ἐν θαλάσσῃ ῥιφέντες· οἱ δὲ ἄλλως ἀναιρεθέντες.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂Ι ΑΥ͂ΤΩ͂Ι

25. Die Vigesima quinta.

ΚΕ'.

Certamen Sanctæ Martyris Phebroniæ.

S. Phebronia Martyr.

PHebronia Christi martyr monasticum institutum coluit in monasterio Sanctæ Bryænæ in urbe Sibi. Omnes porrò socias sanctimoniales exercitatione antecellens, virtute evasit celeberrima. Cùm autem Diocletiano imperante persecutio in illa regione à præside Selino commota fuisset, reliquis sanctimonialibus fugientibus, Phebronia morbo detenta in monasterio mansit, inserviientibus ipsi Bryæna præfecta, atque Thomaide sanctimoniali. Phebroniam itaque præses missis satellitibus comprehensam, ad suum conspectum venire jussit. Adfuit simul & Bryæna, eamque confortabat. Compulsa ergo Christum negare, cùm minimè acquiesceret, præses eam atrocissimè cædi jussit, & suspensam excarnificari: mamillas quoque, manus, pedesque præcidi: postremum capite plexa, à Domino suscepta est.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Φεβρωνίας.

Φεβρωνία ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχε μὲν μονάζουσα ἐν τῇ μονῇ τῆς ἁγίας Βρυαίνης ἐν πόλει καλουμένῃ Σίβει. Πάσας δὲ τὰς σὺν αὐτῇ μοναζούσας ἐν τῇ ἀσκήσει νικήσασα, ἐγένετο περιβόητος τῇ ἀρετῇ· ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, διωγμοῦ κινηθέντος κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην παρὰ Σελίνου τοῦ Ἡγεμόνος, αἱ μὲν λοιπαὶ μονάζουσαι ἔφυγον· ἡ δὲ Φεβρωνία ἀῤῥωστοῦσα κατέκειτο ἐν τῷ μοναστηρίῳ, θεραπευομένη ὑπὸ Βρυαίνης τῆς Ἡγουμένης, καὶ τῆς μοναχῆς Θωμαΐδος. Ἀποστείλας οὖν ὁ Ἡγεμὼν ἐκράτησε τὴν Φεβρωνίαν, καὶ ἀγαγὼν ἐνώπιον αὐτοῦ, παρούσης καὶ τῆς Βρυαίνης, καὶ ἐπιστηριζούσης αὐτὴν, ἠνάγκασεν ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Καὶ μὴ πεισθεῖσαν, ἔτυψεν σφοδρῶς, καὶ κρεμάσας ἔξεσε. Καὶ τοὺς μαστοὺς, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας ἐξέκοψε· καὶ ξίφει διεῖλε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ οὕτως τελειωθεῖσαν προσελάβετο ὁ Κύριος.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΕΟDEM MENSE

Κϛʹ.

Die Vigesima sexta. 26.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἐπισκόπου Γότθων.

Ἰωάννης ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὡς ὁ μέγας Προφήτης Ἱερεμίας, ἐκ βρέφους ἁγιασθεὶς ἐγεννήθη ἐξ ἐπαγγελίας παρὰ γονέων εὐλαβῶν καὶ πιστῶν· καὶ ἐδόθη παρ' αὐτῶν ἅμα τῷ γεννηθῆναι δῶρον τῷ Θεῷ, ἀφιερωθεὶς τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἐπισκοπῆς Γοτθίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου. Ἐπεὶ δὲ εἰς μέτρον καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἔφθασεν ἡλικίας, καὶ ἔδει αὐτὸν εἰς τὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης θρόνον ἀνελθεῖν, ψηφισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου λαοῦ ἐπέμφθη εἰς Ἰβερίαν, καὶ ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἐκεῖσε ὄντος Ἀρχιερέως, διὰ τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπικρατεῖν τὴν τῶν Εἰκονομάχων αἵρεσιν. Καὶ ὑποστρέψας, καὶ καλῶς τὴν ποίμνην αὐτοῦ ποιμάνας, ἀπεδήμησε καὶ τῇ Κωνσταντινουπόλει μετὰ τελευτὴν τοῦ Ἰσαύρου. Καὶ δεξιωθεὶς παρὰ τῆς βασιλίσσης Εἰρήνης, ὑπέστρεψε. Καὶ διωχθεὶς παρὰ τοῦ οἰκείου λαοῦ, καὶ φυγὼν ἐν Ἀμάστριδι, ἐτελεύτησεν.

Commemoratio Sancti Patris nostri Joannis Episcopi Gotthorum.

Sanctus pater noster Joannes, sicut magnus Propheta Jeremias, ab infantia sanctificatus, parentibus piis ac fidelibus ex promissione natus est, simulque ab iisdem oblatus fuit Deo donum, consecratusque ecclesiæ Episcopatus Gotthiæ, Leone Isauro Imperatore. Cùm autem ad mensuram tum spiritualis, tum corporalis ætatis pervenisset, oporteretque eum ad Pontificatus thronum ascendere, proprii populi suffragiis electus in Iberiam mittitur, atque à Pontifice illius regionis ordinatur, eo quod Constantinopolim Iconomachorum hæresis obtineret. Inde reversus, cùm gregem suum optimè gubernasset, Constantinopolim post Isauri obitum venit: ubi ab Imperatrice Irene exceptus, iterùm ad suam ecclesiam revertitur: sed à proprio populo exagitatus, Amastridem fugit, & ibi vitam finivit.

S. Joannes Episc. Gotthorum.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

EODEM MENSE

ΚΖʹ.

Die Vigesima septima. 27.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Κύριλλος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, ἀνεψιὸς δὲ Θεοφίλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Εὐφυὴς δὲ γενόμενος, καὶ πᾶσαν γραφὴν διελθὼν Ἑλληνικὴν ἐμοῦ καὶ Χριστιανικὴν, εἰς ὕψος ἀνῆλθεν ἀρετῆς. Ὅθεν μετὰ κοίμησιν Θεοφίλου τοῦ θείου αὐτοῦ κοινῇ ψήφῳ τῶν Ἀλεξανδρέων ἐπὶ τὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀνήχθη θρόνον. Καὶ τὴν ποίμνην παραλαβὼν, ὡς ποιμὴν ἄγρυπνος, τοὺς μὲν αἱρετικοὺς ὡς λύκους ἐδίωξε· τοὺς δὲ πιστοὺς καὶ ὀρθοδόξους δόγμασιν ἀληθείας ἐστήριζεν. Οὗτος καὶ τὸν αἱρετικὸν Νεστόριον, Κυριοτόκον τὴν Θεοτόκον λέγοντα καθελὼν, Θεοτόκον κυρίως καὶ ἀληθῶς ἐξεφώνησέ τε καὶ ἐδογμάτισεν· Σύνοδον Οἰκουμενικὴν συναθροίσας ἐν Ἐφέσῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀλεξανδρείαν καταλαβὼν, καὶ πολλὰς βίβλους συγγραψάμενος κατὰ πάσης αἱρέσεως, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

Commemoratio Sancti Patris nostri Cyrilli Episcopi Alexandrini.

Sanctus Pater noster Cyrillus, Alexandriæ natus, Theophili Patriarchæ ejusdem urbis nepos, perspicaci ingenio præditus, universam Græcorum, Christianorumque literaturam didicit, & ad summum virtutis fastigium pervenit. Quamobrem post Theophili avunculi sui obitum communi suffragio Alexandrinorum ad Pontificatus thronum provectus est. Gregem itaque suscipiens, ut pervigil pastor, hæreticos quidem ut lupos exagitavit; fideles verò, & orthodoxos veritatis doctrinis confirmavit. Hic etiam Nestorium hæreticum deposuit, ajentem, Deiparam esse Domini genitricem nominandam. Contra ipse reclamavit, & veluti dogma prædicavit, propriè, verèque Deiparam appellandam esse: & œcumenicam Synodum ob hanc causam Ephesi temporibus Theodosii junioris congregavit. Posthæc Alexandriam reversus, scriptisque adversùs omnem hæresim pluribus libris, in pace ad Deum migravit.

S. Cyrillus Patriarcha Alexandrinus.

Καὶ

Et

Et commemoratio Sancti Patris nostri David Thessalonicæ.

S. David Thessalonicens.

Sanctus Pater noster, atque Thaumaturgus David, ex partibus Orientis originem quidem duxit; veniens autem in Occidentem, virtutibus illum collustravit, velut splendidissimum sidus. A teneris quippe, ut ajunt, unguiculis factus monachus, abstinentia, & castitate affectiones carnis subjiciens, apparuit cum corpore Angelus. Majoris verò laboris, & præstantioris virtutis cupidus, fugam à terra cogitavit, & in cœlos ascensum; atque arborem amygdalum nactus, sedem sibi idoneam juxta Thessalonicam, illuc ascendit; & aliquando quidem stans, aliquando verò sedens, Deum perpetuo orabat. Advenientes autem, profectus causa, confirmans, & quæ ad salutem sunt docens, dimittebat. Atque ita dies transegit, frigore, æstuque incommodos: cùmque miraculorum virtute locupletatus esset, atque in omnibus Deo serviisset, ad ipsum migravit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Δαβὶδ ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν καὶ Θαυματουργὸς Δαβὶδ, ὑπῆρχε μὲν ἐξ ἀνατολῶν. Καταλαβὼν δὲ τὴν δύσιν, κατεφώτισεν αὐτὴν ταῖς ἀρεταῖς, ὡς ἀστὴρ πολύφωτος· ἐξ ἁπαλῶν γὰρ ὀνύχων γενόμενος μοναχὸς, καὶ ἐγκρατείᾳ καὶ ἁγνείᾳ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ὑποτάξας, ὡράτο μετὰ σώματος Ἄγγελος. Ἐπιθυμῶν δὲ πλείονος κόπου, καὶ μείζονος ἀρετῆς, διενοεῖτο τὴν ἀπὸ γῆς φυγὴν, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνάβασιν. Καὶ εὑρὼν δένδρον μυγδαλῆς, πρὸς καθέδραν ἐπιτήδειον, πλησίον Θεσσαλονίκης, καὶ εἰς ἐκεῖνο ἀναβὰς, καί ποτε μὲν ἱστάμενος, ποτὲ δὲ καθεζόμενος, τὸν Θεὸν ἐδυσώπει διὰ παντός. Καὶ τοὺς πρὸς αὐτὸν ἀπερχομένους χάριν ὠφελείας στηρίζων, καὶ τὰ πρὸς σωτηρίαν διδάσκων ἀπέλυεν. Καὶ οὕτω βιοὺς, καὶ ψύχει καὶ καύματι ταλαιπωρούμενος, ἐπλούτησε καὶ θαυμάτων ἐνέργειαν. Καὶ ἐν πᾶσι τὸν Θεὸν θεραπεύσας, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησεν.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Sampsonis Xenodochi.

S. Sampson Xenodochus.

Sanctus Pater noster Sampson ex vetere Roma fuit magni Constantini affinis. Distributo autem in egentes toto patrimonio, egenus pro Christo factus, Constantinopolim venit, vixitque in Sanctorum Prophetarum templis, orationi intentus. Otium autem nactus, in inspiratis à Deo scripturis meditabatur. Ob hujusmodi virtutes cùm Menæ Patriarchæ innotuisset, magnæ Ecclesiæ Presbyter ordinatus fuit: atque deinceps factus est portus salutaris laborantibus, & ægris. Medendi enim artem doctus, Imperatorem etiam Justinianum à morbo incurabili sanavit, à quo plurimi habitus fuit & amatus. Xenodochium itaque ad pauperum, & infirmorum levamen condidit: cùmque plura & egregia opera atque miracula fecisset, in pace obdormivit. Ejus reliquiæ in templo Sancti Martyris Mocii depositæ fuere.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σαμψὼν τοῦ Ξενοδόχου.

Σαμψὼν ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, συγγενὴς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Παρασχόμενος τὸν πλοῦτον αὐτοῦ πάντα τοῖς πτωχοῖς, καὶ πτωχεύσας διὰ Χριστὸν, τὴν Κωνσταντινούπολιν κατέλαβε. Καὶ τοῖς ναοῖς τῶν ἁγίων Προφητῶν ἐν αὐτοῖς προσευχόμενος διετέλει. Ἡσυχίας δὲ λαβόμενος, καὶ θεοπνεύστοις γραφαῖς ἐμμελετήσας, φανερὸς ἐγένετο δι' ἀρετὴν τῷ ἁγιωτάτῳ Πατριάρχῃ Μηνᾷ, καὶ χειροτονεῖται παρ' ἐκείνου πρεσβύτερος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ λοιπὸν ἦν λιμὴν σωτήριος τοῖς πονουμένοις καὶ ἀσθενοῦσι, μετέχων καὶ τέχνης ἰατρικῆς. Θεραπεύσας δὲ καὶ τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν ἀπὸ πάθους δυσιάτου, ἐφιλοφρονήθη παρ' ἐκείνου τὰ μέγιστα· καὶ κτίσας Ξενῶνα εἰς ἀνάπαυσιν τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν· καὶ πολλὰ κατορθώματα καὶ θαύματα ποιήσας, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐτέθη ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μωκίου.

EO- MHNI'

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂͂ ΑΥ͂ΤΩ͂

ΚΗ'.

Ἡ Εὕρεσις τῶν Λειψάνων τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κύρου, καὶ Ἰωάννου.

ΚΥ'ρος, καὶ Ἰωάννης οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως. Ὁ μὲν Κῦρος ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας· ὁ δὲ Ἰωάννος ἐκ τῆς πόλεως Ἐδέσσης, ἰατροὶ τὴν τέχνην. Γνωρίσαντες δὲ ἀλλήλους διὰ τὸ μονότρεπον, περιήρχοντο πᾶσαν νῆσον καὶ πᾶσαν χώραν ἰατρεύοντες, οὐ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ ψυχάς· καὶ πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸ μαρτύριον προθυμοποιοῦντες, φανεροὶ ἐγένοντο τῷ κατὰ τὸν τόπον Ἄρχοντα. Καὶ παρ' ἐκείνου πρότερον τιμωρηθέντες, ὕστερον ἀπεκεφαλίσθησαν. Καί ποτε μὲν κρυβέντα τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα, μετὰ ταῦτα ἐφανερώθησαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐπὶ Ἀρκαδίου βασιλέως, καὶ Θεοφίλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, μυρία θαύματα ἐπιτελοῦντα μέχρι τῆς σήμερον εἰς δόξαν Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ ἡμῶν, δι' ὃν καὶ ἔπαθον. Ὧν τὴν πανήγυριν ἐτησίως πάντες οἱ πιστοὶ ἑορτάζομεν.

EODEM MENSE

Die Vigesima octava. 28.

Inventio Reliquiarum Sanctorum Martyrum Cyri, & Joannis.

CYrus, & Joannes Christi Martyres Diocletiano imperante claruerunt: & Cyrus quidem Alexandrinus, Joannes verò Edessenus; professione ambo Medici. Cùmque se invicem ob eandem artem agnovissent, omnes insulas, & loca peragrabant, non modò corpora curantes, verùm etiam animas. Cùm verò Christianorum complures ad martyrium subeundum alacriores promptioresque efficerent, ad ejus loci præsidem delati, primùm ab eo cruciatibus affecti, postremo decollati fuere. Et aliquando quidem eorum pretiosæ reliquiæ delituere: postea tamen Alexandriæ detectæ fuerunt Arcadio Imperatore ac Theophilo Patriarcha Alexandrino: quæ usque ad hunc diem innumera miracula faciunt ad gloriam Christi Deique nostri, pro quo passi sunt, quorum anniversariam celebritatem omnes fideles peragimus.

SS. Cyrus, & Joannes.

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ ΑΥ͂ΤΩ͂

ΚΘ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μεγάλων Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ Παύλου.

ΠΕ'τρος μὲν ὁ μέγας τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Βηθσαϊδὰ υἱὸς Ἰωνᾶ, ἀδελφὸς γνήσιος Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου. Ἁλιεὺς δὲ ὢν καὶ πένης ἔλαβε τὴν θυγατέρα Ἀριστοβούλου ἀδελφοῦ Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου. Ἐξ ἧς καὶ παῖδας ἐγέννησεν. Ἦν δὲ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀνδρέου κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε ἀπεκλείσθη ὁ Πρόδρομος ἐν φυλακῇ, ἁλιεύων ἐν τῇ λίμνῃ Γεννησαρὲτ, καὶ κληθεὶς παρὰ τοῦ Χριστοῦ, παρερχομένου τὴν λίμνην, ἠκολούθησεν αὐτῷ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ γέγονεν αὐτοῦ μαθητής. Ὁ δὲ Παῦλος Ἑβραῖος ὢν καὶ αὐτὸς, ἐκ τῆς πόλεως Ταρσοῦ, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ κυρίου

Ἰησοῦ,

EODEM MENSE

Die Vigesima nona. 29.

Certamen Sanctorum magnorum Apostolorum Petri, & Pauli.

PEtrus magnus Christi Apostolus ex urbe Bethsaida, Jonæ filius, germanus frater Andreæ, qui primum vocatus fuit, piscator & pauper, Aristobuli fratris Barnabæ Apostoli filiam duxit, ex qua filios etiam suscepit. Quo autem tempore Præcursor in carcerem conjectus est, ipse in stagno Genezaret piscabatur unà cum fratre Andrea, vocatusque à Christo secùs stagnum prætereunte, unà cum fratre eum secutus, factusque est ejus discipulus. Paulus verò & ipse Hebræus ex urbe Tarso post Domini Jesu assumptionem, ejus ecclesiam persecutus est: sed ab eodem vocatus, ipse quoque ejus discipulus evasit: & unà cum Petro orbem terrarum penè universum circumlustrans, Christum prædicavit. Postremo Romam ambo profecti, pro Christo

SS. Petrus, & Paulus Apostoli.

ſub Nerone paſſi ſunt; & Petrus quidem inverſo capite crucifixus, Paulus verò capite plexus.

Ἰησοῦ, ἐδίωκε τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ κληθεὶς καὶ αὐτὸς, ἐγένετο αὐτοῦ μαθητής. Καὶ μετὰ Πέτρου τὴν οἰκουμένην σχεδὸν ὅλην περιελθὼν, ἐκήρυξε τὸν Χριστόν. Καὶ τέλος ἐν Ῥώμῃ ἀπελθόντες ἀμφότεροι, ἔπαθον ὑπὲρ Χριστοῦ ὑπὸ Νέρωνος· Ὁ μὲν Πέτρος κατὰ κεφαλῆς σταυρωθείς· Ὁ δὲ Παῦλος ἀποκεφαλισθείς.

EODEM MENSE

30. Die Trigeſima.

Synaxis duodecim Sanctorum Apoſtolorum.

Commemoratio XII. Apoſtolorum.

ETSI quilibet Apoſtolorum alio atque alio tempore martyrium paſſus eſt; attamen Eccleſia ob præcellentem honorem hanc ſynaxim celebrat proximè poſt memoriam ſanctorum Apoſtolorum Petri & Pauli, & univerſos ſimul collaudat, ut qui orbem terrarum illuminarunt. Eſto itaque primus laudum dignus Petrus fervidus diſcipulus, qui ſub Nerone capite inverſo crucifixus fuit. Secundus Paulus vas electionis, qui ſub eodem decollatus eſt. Tertius Andreas primum vocatus, qui ab Ægea arbori affixus eſt. Quartus Jacobus Zebedæi, qui ab Herode gladio necatus eſt. Quintus ejus frater Joannes, qui vivus ſepultus fuit, atque translatus. Sextus Philippus, à Græcis muro ſuſpenſus. Septimus Thomas Didymus, ab Indis lanceis confoſſus. Octavus Bartholomæus in crucem actus. Nonus Matthæus lapidibus obtutus. Decimus Jacobus Alphæi. Undecimus Simon Zelotes. Duodecimus Judas Jacobi ſuſpenſus atque telis confoſſus.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Λ'.

Ἡ Σύναξις τῶν ἁγίων ΙΒ'. Ἀποστόλων.

ΕἸ καὶ ἕκαστος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐν ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ καιρῷ ἐμαρτύρησεν, ἀλλ' οὖν ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ διὰ τιμὴν ὑπερβάλλουσαν ἑορτάζει τὴν σύναξιν τούτων, ἐχόμενα τῆς μνήμης τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ Παύλου, καὶ πάντας ὁμοῦ ἐγκωμιάζει, ὡς τὴν οἰκουμένην φωτίσαντας. Ἔστω τοίνυν πάντων πρῶτος ἐπαίνων ἐπάξιος Πέτρος, ὁ διάπυρος μαθητὴς, ὁ ὑπὸ Νέρωνος κατὰ κεφαλῆς σταυρωθεὶς, Δεύτερος Παῦλος τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς· ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀποκεφαλισθείς. Τρίτος Ἀνδρέας ὁ πρωτόκλητος, ὁ ὑπ' Αἰγεάτου ἐν δένδρῳ σταυρωθείς, Τέταρτος Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ ὑπὸ Ἡρώδου μαχαίρᾳ σφαγεὶς. Πέμπτος ὁ τούτου ἀδελφὸς Ἰωάννης ὁ ζῶν ταφεὶς, καὶ μετατεθείς. Ἕκτος Φίλιππος ὁ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐν τείχει κρεμασθείς· Ἕβδομος Θωμᾶς ὁ Δίδυμος ὁ ὑπὸ Ἰνδῶν λόγχαις ἀναιρεθείς. Ὄγδοος Βαρθολομαῖος ὁ σταυρωθείς. Ἔννατος Ματθαῖος ὁ λιθοβοληθείς. Δέκατος Ἰάκωβος Ἀλφαίου. Ἑνδέκατος Σίμων ὁ Ζηλωτής. Δωδέκατος Ἰούδας Ἰακώβου κρεμασθεὶς, καὶ τοξευθείς.

ME.

MENOLOGII GRÆCORUM
MENSIS JULIUS.

ΜΗΝΙ' ΙΟΥΛΙΩ

Ἐν τῇ Πρώτῃ.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ, καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἐν Ῥώμῃ.

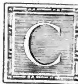

Κοσμᾶς, καὶ Δαμιανὸς οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρίνου. Ἰατροὶ δὲ ὄντες τὴν τέχνην, περιήρχοντο πάντα τόπον, πᾶσι τοῖς ἀσθενοῦσι παρέχοντες τὰς ἰάσεις, μισθὸν τῆς ἰατρείας αἰτοῦντες τοὺς θεραπευομένους τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Ὑπολειφθέντες οὖν παρὰ τῶν πεπλανημένων εἰδωλολατρῶν, ὡς διὰ μαγικῆς τέχνης τὰς θεραπείας ποιοῦντες, κατεμηνύθησαν τῷ βασιλεῖ. Καὶ κρατηθέντες ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Καὶ μὴ πεισθέντες, πρὸς βασάνους ηὐτρεπίζοντο· ἀλλὰ δυνάμει Χριστοῦ τὸν βασιλέα Καρῖνον τῆς πλάνης ἀπήλλαξαν. Ἐκτραχιλισθέντα γὰρ αὐτὸν ἰασάμενοι,

MENSE JULIO

Die Prima. 1.

Certamen sanctorum Anargyrorum Cosmæ, & Damiani, qui Romæ claruerunt.

Cosmas, & Damianus Christi martyres, Carino imperante, claruerunt. Cùm autem professione medici essent, omnem oberrabant locum, infirmos universos curantes, nullamque aliam ab iis, quos sanabant, curationis mercedem exposcentes, quàm ut Christi fidem amplecterentur. Sed existimantes seducti idololatræ, illos magicis artibus curationes facere, Imperatori detulere. Quam ob rem comprehensi, compellebantur Christum abnegare: quod cùm facere recusarent, ad supplicia sese accingebant. Verùm Christi virtute Imperatorem Carinum ab errore revocarunt. Collo enim luxato laborantem curarunt, effeceruntque, ut non solùm ipse in Christum crederet, sed & omnes illius domestici. Hinc in honore habiti, invidiam ma-

SS. Cosmas & Damianus MM.

 gistri

giſtri ſui ſubiere. In montem itaque ab eo deducti, ad colligendas ſcilicet herbas, lapidati ſunt.

νοι, οὐ μόνον αὐτὸν παρεσκεύασαν πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ, ἀλλὰ καὶ τοὺς οἰκείους αὐτοῦ πάντας. Ἐκ τούτου οὖν ἐν τιμῇ διάγοντες, ἐφθονήθησαν παρὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν. Καὶ εἰς ὄρος ἀναχθέντες παρ' αὐτοῦ δῆθεν ἐπὶ συλλογῇ βοτανῶν, ἐλιθοβολήθησαν.

Et commemoratio Sancti Patris noſtri Petri.

Petrus Monachus.

SAnctus Pater noſter Petrus natus Conſtantinopoli temporibus Irenes religioſiſſimæ Imperatricis, patre Conſtantino Patricio, à quo univerſam literaturam Græcorum atque Chriſtianorum edoctus eſt: ducta deinuxore Patricius factus, ob eximiam virtutem à Nicephoro Imperatore Stauracii patre Domeſticus Scholarum inſtitutus fuit, & eum Imperatore adversùs Bulgaros militavit. Cùm verò poſt illius necem, & Stauracii filii ejus fugam, cum aliis quinquaginta captus eſſet, propter fuſas preces, eidem apparente Joanne Theologo, vinculis liberatus, abdicato ſeculo monachus factus eſt, & in monte Olympo unà cum ſancto Joannicio aſceticam vitam traduxit. Poſtquam verò ille deceſſiſſet, ad regiam urbem profectus, in ædibus, quas ipſe in loco Evandri appellato exſtruxerat, conſedit, omnibuſque virtutibus clarus, & multis editis miraculis, vitam finivit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Πέτρου.

ΠΈτρος ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰρήνης τῆς εὐσεβεστάτης, υἱὸς Κωνσταντίνου Πατρικίου, ὑφ' οὗ καὶ πᾶσαν γραφὴν ἐδιδάχθη ἑλληνικήν τε καὶ Χριστιανικήν. Εἶτα συζευχθεὶς γυναικί, γέγονε Πατρίκιος· καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ προεχειρίσθη Δομέστικος τῶν σχολῶν παρὰ Νικηφόρου βασιλέως τοῦ πατρὸς Σταυρακίου. Καὶ συνεκστρατεύσας τῷ βασιλεῖ κατὰ Βουλγάρων, μετὰ τὴν σφαγὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν φυγὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σταυρακίου, ἐκρατήθη μετὰ ἑτέρων πεντήκοντα· καὶ δι' εὐχῆς λυτρωθεὶς τῶν δεσμῶν ὑπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸν κόσμον καταλιπών, ἐγένετο μοναχός. Καὶ συνώκει ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ὀλύμπου τῷ ἁγίῳ Ἰωαννικίῳ. Μετὰ δὲ κοίμησιν ἐκείνου, τὴν βασιλεύουσαν καταλαβών, καὶ προσκαθεσθεὶς τῷ παρ' αὐτοῦ οἰκοδομηθέντι ναῷ ἐν τοῖς Εὐάνδρου· καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ἐπιδειξάμενος, καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, ἐτελειώθη.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ Α'ΥΤῼ͂

2. Die Secunda.

Β'.

Depoſitio venerandæ veſtis Sanctiſſimæ Deiparæ.

Ἡ Κατάθεσις τῆς τιμίας Ἐσθῆτος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Depoſitio Veſt. SS. Deiparæ.

IMperante Leone magno, duo fratres Patricii Galbius & Candidus incenſi deſiderio proficiſcendi, adorandique ſancta Hieroſolymorum loca, in Palæſtinam ſe contulere: & divertentes in ædes cujuſdam vetulæ Hebrææ, cùm ibidem ægrotorum turbam jacentem vidiſſent, cauſam percontati, didicerunt, eo in loco pretioſam veſtem Deiparæ aſſervari. Rogarunt itaque, ut eam adorare ſibi liceret, & admiſſi ſunt. Cùm verò noctu clam thecæ menſuram accepiſſent, Hieroſolyma profecti, ibi ſimilem thecam præpararunt: reverſique ad eaſdem ædes, thecam quam attulerant, ſublato prototypo, ſuppoſuerunt: quod Con-

ΕἘπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου, ἀδελφοὶ δύο Πατρίκιοι Γάλβιος, καὶ Κάνδιδος, πόθον ἔχοντες τοῦ ἀπελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις ἁγίους τόπους. Τὴν ἔφεσιν οὖν αὐτῶν πληρώσαντες, ἀπῆλθον εἰς Παλαιστίνην· καὶ ἀπλικεύσαντες εἰς οἶκον Ἑβραίας γυναικὸς γραός, εὗρον ἐκεῖ πλήθη ἀσθενῶν κατακειμένων. Καὶ ἐρωτήσαντες, ἔμαθον, ὅτι ἐκεῖ ἐναπόκειται ἡ τῆς Θεοτόκου τιμία ἐσθής. Καὶ αἰτησάμενοι εἰσῆλθον προσκυνῆσαι αὐτήν. Καὶ διὰ νυκτὸς λαβόντες λεληθότως τὰ μέτρα τῆς θήκης, ἀπῆλθον εἰς Ἱεροσό-

ροσόλυμα· καὶ κατασκευάσαντες ὁμοίαν θήκην, πάλιν ὑπέστρεψαν. Καὶ θέντες ἐκεῖ, ἀνελάβοντο τὴν πρωτότυπον, καὶ ἤγαγον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀποθέμενοι ἐν τῷ προαστείῳ αὐτῶν, Βλαχέρναι λεγομένῳ· δοξάσαντες ἅμα τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ λαῷ τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ τοιούτῳ θησαυρίσματι.

Constantinopolim inde translatum, in suo suburbio, quod Blachernas appellant, deposuerunt, gratias agentes unà cum Imperatore, & populo, ob talem acquisitum thesaurum.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ὑακίνθου.

Ὁ Τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ὑάκινθος, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας Φρυγίας, ἐν ᾗ καὶ τὴν εὐσέβειαν ἐπαιδεύθη. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Κύμην τὴν πόλιν ἰᾶτο τοὺς νοσοῦντας ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ γνωσθεὶς παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐκρατήθη καὶ παρεδόθη τῷ τῆς χώρας Ἡγεμόνι. Καὶ ἀναγκασθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐβασανίσθη. Καὶ εὐξάμενος τῷ Θεῷ, παρέδωκε τὸν Ἡγεμόνα πνεύματι ἀκαθάρτῳ· καὶ θαυματουργήσας ἐθεράπευσεν αὐτὸν, πιστεύσαντα εἰς Χριστὸν, καὶ ἀπελύθη. Εἶτα κρατηθεὶς παρὰ τῶν Κυμαίων, ἐτιμωρήθη. Καὶ πάλιν εὐξάμενος, καὶ σείσας τὴν πόλιν, καὶ τὰ εἴδωλα συντρίψας, πολλοὺς ἔπεισε πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ. Καὶ μετὰ ταῦτα κρατηθεὶς παρὰ Κλεάρχου τοῦ ἄρχοντος, καὶ τὰ σκέλη συντριβεὶς, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ τῆς φυλακῆς ἀπολυθεὶς, καὶ περιερχόμενος πᾶσαν χώραν, καὶ τοὺς νοσοῦντας ἰώμενος, νοσήσας καὶ αὐτὸς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Et certamen Sancti Martyris Hyacinthi.

Martyr Christi Hyacinthus in Phrygia natus, ibidem pietatem didicit. Inde Cymen urbem profectus, ægros in nomine Christi sanabat. Agnitus itaque ab idololatris, comprehensusque, regionis Præsidi traditus est. Compulsus porrò idolis immolare, cùm id facere recusaret, tortus est. Cùmque Deum orasset, Præsidem spiritui immundo tradidit, ipsumque mox in Christum credentem mirabiliter curavit. Quare dimissus, mox à Cymæis comprehensus, variis cruciatibus affectus est: rursusque orans, urbem terræmotu concussit, idolisque contritis, plures ad Christi fidem convertit. Posthæc à Clearcho præside captus, confractis cruribus in custodiam includitur: indeque dimissus, circumlustrata tota regione ægros curavit. Postremum & ipse ægritudine correptus, ad Dominum migravit. S. Hyacinthus M.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰουβεναλίου.

Ἰουβενάλιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ὑμῶν, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, τρίτος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων γενόμενος μετὰ Κύριλλον τὸν ἁγιώτατον. Παρῆν δὲ καὶ τῇ ἐν Ἐφέσῳ Συνόδῳ τῶν διακοσίων ἁγίων Πατέρων, διαλάμψας ἐν λόγοις καὶ δόγμασι μετὰ Κυρίλλου τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Ἔφθασε δὲ καὶ μέχρι τῆς ἐν Χαλκηδόνι τετάρτης Συνόδου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ τοῦ κτίσαντος τὸν ἐν Βλαχέρναις ναόν. Ὑφ' οὗ ἐρωτηθεὶς, ποῦ ἐτέθη τὸ τῆς Θεομήτορος ἄχραντον σῶμα, ὅπως ἀποστείλας ἀναλάβηται, καὶ ἀπόθηται αὐτὸ ἐν τῷ τοιούτῳ ναῷ, ἔφη

Et commemoratio Sancti Patris nostri Juvenalis.

Sanctus Pater noster Juvenalis, Theodosio minore imperante, Hierosolymorum tertius post sanctissimum Cyrillum Patriarcha factus, adfuit mox io Synodo Ephesina ducentorum sanctorum Patrum, ubi unà cum celebri Cyrillo Patriarcha Alexandrino sermonibus & dogmaribus refulsit. Pervenit autem usque ad Chalcedonensem quartam Synodum, imperante Marciano, Blachernarum templi conditore: cui sciscitanti, ubi depositum fuisset immaculatum Dei genitricis corpus, ut inde transferendum curaret in illud, quod construxerat templum, respondit, ex scriptura quidem se nihil scire; ex antiqua tamen traditione se doctum fuisse, Deiparæ corpus assumptum fuisse, relictis in sepulcro so- S. Juvenalis Patriarcha Hierosolymorum.

lis

lis linteaminibus. Tùm verò Imperator inde translata, in Blachernis deposuit. Sanctus autem Juvenalis in propriam ecclesiam regressus, in pace obdormivit.

ἔφη· ἀπὸ γραφῆς μὲν μὴ εἰδέναι, ἐξ ἀρχαίου δὲ λόγου διδαχθῆναι, ὅτι ἀνελήφθη, καταλειφθέντων ἐν τῷ τάφῳ μόνων τῶν ἐνταφίων· τότε ὁ μὲν βασιλεὺς ἀποστείλας ἀνελάβετο αὐτὰ· καὶ ἀπέθετο ἐν Βλαχέρναις· ὁ δὲ ἅγιος Ἰουβενάλιος ὑποστρέψας εἰς τὴν ἰδίαν ἐκκλησίαν, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

3. Die Tertia.

Γ'.

Certamen Sanctorum Martyrum Marci, & Mociani.

SS Marcus, & Mocianus MM.

MArcus & Mocianus Christi martyres, eo quod Christum confiterentur, comprehensi fuerunt à Maximo præfecto, qui illos, ut Christianam religionem abnegarent, & idolorum superstitioni se submitterent, compellere conatus est. Sed dum cruciarentur, parvulus quidam puer, qui aræ sacrificantium adstabat, Præfectum reprehendit, quòd injustè ageret. Quapropter vinctus & flagellis cæsus, unà cum Paulo quodam Christiano, qui aderat, & sanctos animabat, in carcerem conjectus fuit. Lata deinde in sanctos sententia capitis, dum vincti ad mortem ducerentur, Deum orabant, eique gratias agebant, quod digni habiti essent martyrium pro ipso pati. Uxores autem eorum cum filiis flentes sequebantur usque ad locum supplicii: quo cùm pervenissent, capite truncati sunt, venerandis eorum uxoribus capita excipientibus.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μάρκου, καὶ Μωκιανοῦ.

ΜΑ'ρκος, καὶ Μωκιανὸς οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, κρατηθέντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν παρὰ Μαξίμου τοῦ ἐπάρχου, ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστιανισμὸν, ὑποκύψαι δὲ τῇ πλάνῃ τῶν εἰδώλων κατηναγκάζοντο. Βασανιζομένων οὖν τούτων, παιδίον μικρὸν παρεστὼς τῷ βωμῷ τῶν θυσιῶν, ἤλεγξε τὸν ἔπαρχον ἀδικοῦντα. Καὶ κρατηθὲν καὶ μαστιχθὲν ἀπεκλείσθη εἰς φυλακὴν μετὰ Παύλου τινὸς Χριστιανοῦ παρόντος, καὶ τοὺς ἁγίους θαρσοποιοῦντος. Δεξάμενοι δὲ οἱ ἅγιοι τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἤγοντο δέσμιοι ἐπὶ θάνατον, προσευχόμενοι τῷ Θεῷ καὶ εὐχαριστοῦντες, ὅτι κατηξιώθησαν τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ μαρτυρίας ἀξιωθῆναι. Ἠκολούθουν δὲ αἱ γυναῖκες αὐτῶν μετὰ τῶν τέκνων κλαίουσαι, ἕως τόπου τῆς ἑαυτῶν σφαγῆς· εἶτα καὶ φθάσαντες ἀπεκεφαλίσθησαν, τὰς κεφαλὰς δεξαμένων τῶν τιμίων αὐτῶν γυναικῶν.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Anatolii Patriarchæ Constantinopolitani.

S. Anatolius Patriarcha CP.

SAnctus Pater noster Anatolius in civitate Alexandria natus, Presbyter erat sanctissimæ Dei ecclesiæ, temporibus Theodosii junioris. Ob suam verò virtutem & sapientiam Apocrisiarius Constantinopolim missus fuit à Dioscoro Patriarcha Alexandrino hæretico, in spem adducto fore, ut suffragatorem illum haberet perversi sui dogmatis. Ve-

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἀνατολίου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

ἈΝατόλιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, πρεσβύτερος τῆς ἁγιωτάτης τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ. Διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν γνῶσιν, Ἀποκρισιάριος ἀποσταλεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ Διοσκόρου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας τοῦ αἱρετικοῦ, ἐλπι-

ἐλπίσαντος αὐτὸν ὁμόφρονα ἕξειν τῆς οἰκείας κακοδοξίας, παρεγένετο ἐν τῇ ἐν Χαλκηδόνι Τετάρτῃ Συνόδῳ· καὶ σὺν τοῖς ἁγίοις ἑξακοσίοις τριάκοντα Πατράσιν ἀναθεματίσας τὸν Διόσκορον· τὸ τοῦ ἁγίου Φλαβιανοῦ ὄνομα ὑπὸ Διοσκόρου καθαιρεθὲν ἐν τῇ Ἐφέσῳ λῃστρικῇ Συνόδῳ, καὶ ἄδικον θάνατον παρὰ τῶν αἱρετικῶν ὑπομείναντος, τοῖς διπτύχοις ἀνέταξε· καὶ τοὺς αἱρετικοὺς πάντας ἀνεθεμάτισεν. Εἶτα Πατριάρχης προχειρισθεὶς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ καλῶς τὸ ποίμνιον ἰθύνας, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

Verùm ille Synodo Chalcedonensi quartæ interfuit, & unà cum sexcentis ac triginta sanctis Patribus Dioscorum anathemate percussit: nomen sancti Flaviani ab eodem Dioscoro in Ephesina latrocinantium Synodo è folio deturbati, injustaque morte ab hæreticis multati, diptychis inseruit; omnesque hæreticos anathematis sententia perstrinxit. Demum Patriarcha Constantinopolitanus creatus, postquam gregem rectè gubernasset, ad Deum migravit.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ὑακίνθου.

Ὑάκινθος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Καισαρείας Καππαδοκίας· Κουβικουλάριος δὲ ὑπάρχων, καὶ ὑπὲρ τῶν τῆς τραπέζης δουλείᾳ Τραιανοῦ τοῦ παρανόμου βασιλέως ἐν Ῥώμῃ, ἔσεβε τὸν Χριστόν. Διαβληθεὶς οὖν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ κρατηθεὶς, ἠναγκάζετο θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μιαροφαγῆσαι. Ὁ δὲ πρὸς τὸ μὴ πεισθῆναι τοῦτο ποιῆσαι, καὶ τὸν Χριστὸν μᾶλλον ὡμολόγει τρανότερον, Θεὸν αὐτὸν εἶναι λέγων μόνον, καὶ Κύριον τοῦ παντός· ὅθεν τυφθεὶς σφοδρῶς, παρεδόθη τῇ φυλακῇ. Τοῦ δὲ βασιλέως προστάξαντος τῷ δεσμοφύλακι, καθαροὺς μὲν ἄρτους μὴ προσαγαγεῖν αὐτῷ, ἐκ δὲ τῶν εἰδωλοθύτων μόνον βρώματα παραθεῖναι· αὐτὸς ἐπὶ πλείστας ἡμέρας τούτων μὴ γευσάμενος, ἀλλ' ἄσιτος διαμείνας, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Et certamen Sancti Martyris Hyacinthi.

Hyacinthus Christi martyr fuit ex civitate Cæsareæ Cappadociæ. Cùm autem Cubicularius esset, & mensæ Trajani impii Imperatoris præfectus Romæ deserviret, Christum colebat. Idcircò ab idololatris accusatus & comprehensus, adigebatur ad sacrificandum idolis, & ad comedendos immundos cibos. Sed cùm ipse id se commissurum negaret, Christumque multo apertius confiteretur, dicens, ipsum solum Deum esse & universorum Dominum; graviter propterea cæsus, in carcerem conjectus est. Imperatore autem præcipiente custodi carceris, ne ei mundos panes afferret, sed cibos dumtaxat idolis immolatos præberet, cùm ipse per plurimos dies eos non gustasset, sed jejunus permansisset, spiritum Deo reddidit. S. Hyacinthus Martyr.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Θεοδότου, καὶ Θεοδότης.

Καὶ οὗτοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθέντες παρὰ τοῦ δυσσεβοῦς Τραιανοῦ, καὶ καταναγκασθέντες ἀρνήσασθαι μὲν τὴν ἀλήθειαν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις· καὶ μὴ πεισθέντες, διαφόρως τιμωρηθέντες, ἀπεκλείσθησαν εἰς ἐκείνην τὴν φυλακὴν, εἰς ἣν ὑπῆρχεν ἀποκλεισμένος ὁ ἅγιος Μάρτυς Ὑάκινθος. Καὶ διδασκόμενοι ὑπ' ἐκείνου, καὶ ἐπὶ πλεῖον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν στηριζόμενοι, κατεμηνύθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων, εἰδωλολατρῶν ὄντων, τῷ βασιλεῖ Τραιανῷ. Καὶ μετ'

Et certamen Sanctorum Martyrum Theodoti, & Theodotæ.

Hi quoque sancti martyres propter Christi confessionem ab impio Trajano comprehensi, compulsique veritatem abnegare, & idolis immolare, cùm ad id adduci non possent, diversis tormentis excruciati, in eum carcerem conjecti sunt, in quo sanctus martyr Hyacinthus inclusus fuerat: à quo cùm illi fuissent instructi, & in Christi fide magis confirmati, à custodibus idololatris ad Imperatorem Trajanum delati fuerunt; & post mortem sancti Hyacinthi è carcere educti, coram ipso steterunt: rursumque compulsi pollutos cibos comedere, illum increpuerunt, SS. Theodorus, & Theodota MM.

&

& idolorum errorem execrati sunt. Tùm verò è lignis suspensi & excarnificati, lampadibus usti sunt. Demum è lignis depositi, vivendi finem gladio fecerunt, animas suas Deo tradentes.

EODEM MENSE

Die Quarta.

4.

Certamen sacrosancti Martyris Theodori Cyrenes Episcopi.

S. Theodorus Episc. Cyrenes.

THeodorus sacromartyr ex urbe Cyrene, Imperatore Diocletiano, calligraphiam benè doctus, multos codices sua manu exaratos Christianis ad laudandum Deum suppeditabat. Idcirco à filio delatus urbis præsidi, unà cum aliis multis Christianis, cum quibus erat sancta Lucia, comprehensus est: librosque, quos descripserat, rogatus, cùm eos tradere nollet, graviter cæsus fuit. Adactus autem ad aram accedere, eique thus adolere, procurrens calcibus illam evertit. Tùm verò è ligno suspensus, clavisque confixus est, eique lingua abscissa. Mox è ligno depositus, in carcerem conjicitur. Videntes autem illum sanum & incolumem, multi viri ac mulieres in Dominum crediderunt, qui & unà cum illo capite plexi sunt.

S. Andreas Cretensis & Lampadius Irenop.

Et commemoratio sancti Patris nostri Andreæ Hierosolymitani, Archiepiscopi Cretæ: & sancti Lampadi Irenopolitani.

μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ ἁγίου Ὑακίνθου, ἐκβληθέντες τῆς φυλακῆς, παρέστησαν αὐτῷ. Καὶ πάλιν βιασθέντες μιαροφαγῆσαι, ἤλεγξαν αὐτόν· καὶ τὴν πλάνην διέσυρσαν τῶν εἰδώλων. Τότε κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλων, ἐξέσθησαν, καὶ λαμπάσι κατεκάησαν. Καὶ τῶν ξύλων καταβιβασθέντες, τὸ διὰ ξίφους τέλος ἐδέξαντο, τὰς ψυχὰς αὐτῶν τῷ Θεῷ παραδόντες.

ΜΗΝῚ Τῼ͂ ΑΥ̓Τῼ͂

Δ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου Ἐπισκόπου Κυρήνης.

ΘΕόδωρος ὁ Ἱερομάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, ἐκ πόλεως Κυρήνης· τὴν δὲ καλλιγραφικὴν καλῶς ἐκμαθὼν τέχνην, καὶ βίβλους πολλὰς κατασκευάζων, παρεῖχε τοῖς Χριστιανοῖς εἰς τὸ δοξολογεῖν τὸν Θεόν. Διαβληθεὶς οὖν ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ τῷ τῆς πόλεως Ἄρχοντι, ἐκρατήθη μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Χριστιανῶν· μεθ' ὧν ἦν καὶ ἡ ἁγία Λουκία. Καὶ ἐπιζητηθεὶς τὰς βίβλους, ἃς ἔγραψε, καὶ μὴ παρέχων, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ τῷ βωμῷ προσελθεῖν, καὶ λιβανωτὸν ἐπιβαλεῖν βιαζόμενος, αὐτὸς δραμὼν καὶ λακτίσας αὐτὸν ἀνέτρεψε. Τότε κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου καθηλώθη, καὶ τὴν γλῶτταν ἐξετμήθη. Καὶ τοῦ ξύλου καταβιβασθεὶς, εἰς φυλακὴν ἀπεκλείσθη. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν θεραπευθέντα, πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες· οἵτινες καὶ σὺν αὐτῷ ἀπεκεφαλίσθησαν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρέου Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου. Καὶ τοῦ ὁσίου Λαμπάδου τοῦ ἐν Εἰρηνουπόλει.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

Ε'.

Μνήμη τῆς ὁσίας Μάρθας τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει.

Η Ὁσία Μάρθα, μήτηρ μὲν ὑπῆρχε τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει, πᾶσαν ἀρετὴν διὰ τῆς ἄκρας ἀσκήσεως κατορθώσασα· πίστιν δὲ πολλὴν ἔχουσα πρὸς τὴν Θεομήτορα Παρθένον, ἀεὶ προσήδρευεν ἐν τῷ ταύτης ναῷ, αἰτουμένη αὐτὴν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου παντὸς σωτηρίας. Ὅθεν πρὸ τῆς τοῦ σώματος ἐκδημήσεως, τὰ ἀποκείμενα αὐτῇ αἰώνια ἀγαθὰ ἐδιδάχθη τε καὶ ἐμυήθη. Καὶ τότε μετ' ἀγαθῶν ἐλπίδων ἀπελθοῦσα, ὕστερον τοῖς προσεδρεύουσιν αὐτῆς τῷ ἁγίῳ λειψάνῳ ἐπιφανεῖσα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα διηγησαμένη, πᾶσαν χαρὰν ἐποίησεν· ἀγαθὰ ἐκεῖνα, ἃ ὀφθαλμὸς αἰσθητὸς οὐκ εἶδεν, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Οὕτω δοξάζει Κύριος τοὺς δοξάζοντας αὐτόν τε, καὶ τὴν ἀσπόρως καὶ ἀφθόρως τεκοῦσαν αὐτὸν δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἁγνῆς.

Η τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἁγνὴ τὸν τρόπον τῷ ὀνόματι κατάλληλον ἔχουσα, πολλὰς τῶν ἀκολάστων γυναικῶν διὰ νουθεσίας καὶ παραινέσεως, τῶν πονηρῶν ἔπειθεν ἀπέχεσθαι πραγμάτων, καὶ πιστεύειν εἰς Χριστόν. Διὰ ταῦτα κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ τῆς χώρας Ἄρχοντος, ἐβασανίσθη σφοδρῶς. Καὶ μὴ πεισθεῖσα θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, εἰς πορνεῖον ἐπέμφθη ἐπὶ τῷ μιανθῆναι παρὰ τῶν ἀκολάστων. Ἀλλὰ τῷ Χριστῷ θαρρήσασα, ᾧ καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἁγνείαν διετήρει, ἄσπιλος καὶ καθαρὰ διεφυλάχθη, ὑπὸ θείου Ἀγγέλου σκεπομένη, τοῦ μὴ ἐῶντος τινὰ προσεγγίσαι αὐτῇ. Ἐξ ὧν εἷς τολμήσας προσελθεῖν, παραυτίκα ἐνεκρώθη. Ὡς δὲ τοῦτο ἤκουσεν ὁ Ἄρχων, προσεκαλέσατο αὐτὴν, καὶ ἠτήσατο ἀναστῆσαι τὸν νεκρόν. Καὶ τῆς ἁγίας εὐξαμένης, εὐθέως ἠγέρθη ὁ τεθνηκώς. Καὶ νομίσας ὁ Ἄρχων ὅτι διὰ γοητείας ἤγειρεν αὐτὸν, πυρὶ παρέδωκεν αὐτήν.

EODEM MENSE

Die Quinta. 5.

Commemoratio Sanctæ Marthæ matris Sancti Simeonis in Monte admirabili.

SAncta Martha sancti patris nostri Simeonis Thaumastoritæ mater omnem virtutem per summam exercitationem consecuta est. Multam autem fiduciam in Deiparam virginem habens, perpetuo in ipsius templo assidens, eam pro universi orbis salute orabat: Quocirca ante suum è corpore discessum sempiterna sibi reposita bona divinitus docta, secreto intellexit. Atque tunc quidem cum bona spe illa discessit: postmodum verò ad sanctas ipsius reliquias accurrentibus apparens, & illa bona enarrans, quæ oculus corporeus non vidit, quæ præparavit Deus diligentibus se, incredibilem attulit lætitiam. Sic Dominus glorificat eos, qui ipsum glorificant una cum Domina nostra Deipara, quæ illum sine semine & sine corruptione peperit. S. Martha mater S. Simeonis.

Et certamen Sanctæ Agnetis Martyris.

MArtyr Christi Agnes moribus nomini convenientibus ornata, complures impudicas feminas suis admonitionibus atque cohortationibus à flagiriis avocatas, ad Christi fidem adduxit. Idcirco ab ejus loci præfecto comprehensa, excruciata est: cùmque recusaret idolis immolare, ad lupanar duci jubetur, ut ab incontinentibus violaretur. At illa in Christum confisa, cui & fidem suam castitatemque observabat, incontaminata puraque servata est, à divino Angelo protecta, non permittente quemquam ad illam accedere: ex quibus unus ausus accedere, repente exanimatus corruit. Quod audiens præfectus, illam ad se accersitam oravit, ut mortuum suscitaret. Sancta itaque orante, extemplo defunctus revixit. Ratus autem præfectus malefica arte illam id effecisse, flammis cremandam tradidit. S. Agnes Martyr.

Et certamen Sanctæ Martyris Cyprillæ.

S. Cyprilla Martyr.

Cyprilla Christi martyr, Diocletiano imperante, Cyrene nata, Christianis parentibus, conjuge post biennium defuncto, per octo & viginti annos in viduitate mansit. Cùm autem Theodorus sanctissimus Cyrenes Episcopus captus, in carcerem detrusus fuit, accidit, ut capitis dolore affecta, curationis gratia ad illum veniret; ab eoque curata, eidem ministrare cœpit cum Lucia, & Aroa piis feminis. Post obitum verò sancti Theodori ad præsidem adducta, Christumque professa, primùm cæditur: deinde palma prunas excipiens, à lictoribus ipsius manum apprehendentibus cogebatur thus diis adolere. Illa contra clamabat; Non est hæc, inquiens, spontanea oblatio: ego enim Christo meo sacrifico. Hæc locuta, in equuleum sublime atripitur, ibique excarnificata, spiritum tradidit.

S. Hilarion In monast. Dalmatæ.

Et memoria Sancti Hilarionis in monasterio Dalmatæ.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Κυπρίλλης.

Κυπρίλλα ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς πόλεως Κυρήνης ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Προγόνων δὲ οὖσα Χριστιανή, συνῴκησεν ἀνδρὶ ἐπὶ δυσὶν ἔτεσιν. Καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τελευτήσαντος, ἔμεινεν ἐν χηρείᾳ ἔτη εἴκοσι ὀκτώ. Ὅτε δὲ ἐκρατήθη Θεόδωρος ὁ ἁγιώτατος Ἐπίσκοπος Κυρήνης, καὶ ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν, κατὰ συγκυρίαν ἀλγήσασα τὴν κεφαλήν, ἀπῆλθε πρὸς αὐτόν, χάριν ἰάσεως. Καὶ θεραπευθεῖσα διηκόνει αὐτῷ σὺν Λουκίᾳ καὶ Ἀρόᾳ ταῖς ὁσίαις γυναιξίν. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τελείωσιν, παραστᾶσα τῷ Ἡγεμόνι, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, πρότερον ἐτύφθη. Εἶτα ἄνθρακας ἐπὶ τῆς παλάμης δεξαμένη, ἐβιάζετο ὑπὸ τῶν δημίων κρατούντων τὴν αὐτῆς χεῖρα, λιβανωτὸν προσενεγκεῖν τοῖς Θεοῖς. Ἡ δὲ ἐβόα· οὐκ ἔστι τοῦτο ἑκούσιος θυσία. ἐγὼ γὰρ τῷ Χριστῷ μου θύω. Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου· καὶ ξεομένη παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Ἱλαρίωνος τοῦ Δαλμάτου.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

6. Die Sexta.

ς′.

Memoria Sancti Patris nostri Sisois magni.

S. Sisoës Monachus

Beatus Sisoës cùm ab infantia Deum dilexisset, sublata humeris cruce illum secutus est: atque invisibilium hostium conflictu superato, lætus ad monasticæ exercitationis laboriosa certamina secessit. Summam autem animi demissionem adeptus, miraculorum gratiam accepit. Nam & mortuos suscitavit, & dæmones ab hominibus expulit, & ægros sanavit, & plura alia miracula fecit. Erat etiam in familiaribus congressibus mente perspicax, & animo moderatus, lepidusque in responsis, ex quibus multa sunt ad aliorum utilitatem conscripta. Non paucos verò ex lapsis fratribus per apta exempla correctos, ad pœnitentiam convertit. Habuit etiam hoc proprium, ut nullum unquam condemnaret. Hunc

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σισόου τοῦ Μεγάλου.

Ὁ Μακάριος Σισόης, ἐκ βρέφους τὸν Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ τὸν τούτου σταυρὸν ἐπ᾽ ὤμων ἄρας, ἠκολούθησεν αὐτῷ. Καὶ τὰς παρατάξεις τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν τροπωσάμενος, χαίρων ἐχώρησε πρὸς τὰ ἐπίπονα τῆς ἀσκήσεως σκάμματα. Ταπεινοφροσύνης δὲ εἰς ἄκρον γενόμενος, ἐδέξατο χαρίσματα θαυματουργίας. Καὶ γὰρ καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλασε, καὶ νοσοῦντας ἐθεράπευσε, καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἐποίησεν. Ἦν δὲ καὶ τὴν ἐντυχίαν προσηνής, καὶ μετριόφρων, καὶ ἡδὺς ἐν τοῖς ἀποφθέγμασιν, ἐξ ὧν πολλὰ συνεγράφησαν εἰς τὴν τῶν λοιπῶν ὠφέ-

ὠφέλειαν. Οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ τῶν πλανώντων ἀδελφῶν διὰ παραδειγμάτων ἐπιτηδείων, πρὸς μετάνοιαν ἐπιστρέφων διώρθου. Εἶχε δὲ καὶ τοῦτο, τὸ μηδέποτε κατακρίνειν ἄνθρωπον. Οὕτω δὲ βιώσας ἀγγελικῶς, πρὸς Θεόν, ὃν ἐπόθησε, χαίρων ἐξεδήμησεν, ἀπολαβὼν τὴν ἡτοιμασμένην αὐτῷ αἰώνιον βασιλείαν.

Hunc in modum Angelicam vitam ducens, ad Deum, quem optaverat, migravit, paratum sibi æternum regnum accipiens.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Λουκίας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Ἡ Τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Λουκία ἡ παρθένος, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ Λουκίαν τὴν παρθένον. Ἦν γὰρ αὕτη ἐκ τῆς χώρας Καμπανίας. Καὶ κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ τῆς τοιαύτης χώρας Ἄρχοντος, ἐτιμωρήθη. Καὶ θαυματουργήσασα ἔπεισεν αὐτὸν πιστεῦσαι Χριστῷ· καὶ οὐ μόνον ἀπελύθη παρ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἶκον καὶ δούλας λαβοῦσα ἡσύχαζεν, εὐχομένη τῷ Θεῷ ὑπὲρ αὐτοῦ. Μετὰ δὲ παρέλθωσιν ἐτῶν εἴκοσι, ἀμφότεροι ἐπιθυμήσαντες τοῦ μαρτυρῆσαι ὑπὲρ Χριστοῦ, κατέλιπον ἅπαντα. Καὶ ἀναλαβόμενοι τοὺς οἰκείους ὑπηρέτας, ἀπῆλθον πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς χώρας, καὶ παρέδωκαν ἑκουσίως ἑαυτούς. Καὶ ἐρωτηθέντες καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, ἐτιμωρήθησαν διαφόρως. Ὡς δὲ ἐπιπολὺ ἐνέμενον τῇ τοῦ Χριστοῦ πίστει, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δεξάμενοι ἀπεκεφαλίσθησαν ἅμα τῇ λοιπῇ συνοδίᾳ αὐτῶν καὶ οὕτω τελειωθέντες, ἐστεφανώθησαν ἐν Χριστῷ.

Et certamen Sanctæ Martyris Luciæ, & sociorum.

Christi martyr Lucia virgo, alia à Lucia virgine Sicula, fuit ex regione Campaniæ. Comprehensa autem ab hujus regionis præfecto, suppliciis afficitur. Cùm verò miracula patrasset, eum ad Christi fidem convertit. Quamobrem non solùm ab ipso absoluta fuit, sed etiam domum servasque accipiens, in quiete degit, pro ipso Deum orans. Exactis autem viginti annis, cùm ambo martyrium pro Christo subire cuperent, rebus omnibus derelictis, domesticos famulos assumentes, ad præfectum regionis accesserunt, seipsos sponte tradentes. Cùmque interrogati, Christum profiterentur, diversis tormentis excruciati sunt. In Christi autem fide diutius permanentes, sententiam capitis acceperunt. Decollati itaque unà cum reliquis sociis, vitam hunc in modum finierunt, coronam in Christo adepti. S. Lucia. & socii MM.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀστείου Ἐπισκόπου Δυρραχίου.

Ἀστεῖος ὁ Ἱερομάρτυς, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ· κρατηθεὶς δὲ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρεδόθη Ἀγρικολάῳ Ἡγεμόνι· καὶ προτραπεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθείς, παρεπέμφθη φυλακῇ. Πρὸ τοῦ κρατηθῆναι δέ, ἐθεάσατο τοιοῦτον ὄναρ· Ἑαυτὸν ἔβλεπεν ἐπὶ πέτρας ἑστῶτα κεχρισμένον πίσσῃ καὶ ἐλαίῳ. Καὶ ἔξυπνος γενόμενος εἶπε τοῖς ἑαυτοῦ Κληρικοῖς· Ἀδελφοί, δεῖ με παθεῖν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ· λοιπὸν ὑμεῖς ἀπέλθετε ἕκαστος ὑμῶν, ὅπου δύναται διασωθῆναι. Ταῦτα εἰπών, ἐκρατήθη ὡς

εἴρη-

Et certamen sacrosancti Martyris Astii Episcopi Dyrrachii.

Astius sacromartyr imperante Trajano ab idololatris captus, Agricolao præsidi traditus fuit: cùmque urgeretur Christum abnegare & idolis immolare, nec id facere annueret, in carcerem detrusus est. Antequam verò comprehenderetur, hujusmodi somnium vidit. Seipsum videbat super petram pice oleoque delibutam stare. E somno itaque excitatus, dixit Clericis suis: Fratres, oportet me pro Christo pati. Ceterùm unusquisque vestrum cum locum petat, ubi saluti suæ consulere possit. His dictis captus, ut suprà narratum est, & coram Agricolao adductus, cùm Christum confessus fuisset, in carcerem conjectus, indeque eductus, plumbatis cæsus fuit. Mox S. Astius Episc. Dyrrachii.

melle

melle perunctus, in equuleum fervente æstu suspensus est, ut vesparum muscarumque morsibus interiret. Quod & contigit: id enim supplicium cum gratiarum actione ferens, spiritum Christo tradidit.

εἴρηται. Καὶ παραστὰς τῷ Ἀγρικολάῳ, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, ἐτύφθη σφαίραις μολυβδίναις. Εἶτα ἀλειφθεὶς μέλιτι, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου ἐν ὥρᾳ καύματος· ὅπως ὑπὸ σφηκῶν καὶ μυιῶν καταβρωθεὶς ἀποθάνῃ. Καὶ τούτου γενομένου, εὐχαρίστως φέρων τὴν τιμωρίαν, παρέδωκε τὴν ψυχήν.

Et commemoratio Sancti Martyris Phocæ, & ejus, quod accidit, miraculi.

S. Phocas Martyr.

NArravit Leo cognomento Pontianus. Sisinius ille, qui Stibarus dictus est, in regia navigans classe, à Saracenis captus, & gemina vinctus catena, in carcerem detruditur. Hac ergo necessitate constrictus, ad Deum ejusque sanctum martyrem Phocam confugit. Sancte, ajebat, martyr Phoca, miserere mei, & ab his vinculis solve me. Somno deinde correptus, sanctum habitu Presbyteri indutum sibi præsentem vidit, audiitque dicentem: Surge, & recede. Mox expergefactus, catenas reperit contritas, seque solutum, & carcerem patefactum. Quare fugam arripiens, sese domum contulit: acceptique beneficii memor, cum multa gratiarum actione memoriam Sancti semper peragere, Deumque glorificare perrexit, qui sanctis suis talia charismata impertitur.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Φωκᾶ, καὶ Ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος Θαύματος.

ἘΞηγήσατο Λέων ὁ ἐπονομαζόμενος Ποντιανὸς, ὅτι Σισίνιος ἐκεῖνος ὁ ἐπίκλην ὁ Στίβαρος, πλέων ἐν τῷ βασιλικῷ στόλῳ, ἐκρατήθη παρὰ τῶν Σαρακηνῶν· καὶ δεθεὶς ἁλύσεσι δυσὶν, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Εἰς τοιαύτην δὲ ἀνάγκην περιχεθεὶς, ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεὸν, καὶ τὸν αὐτοῦ Ἱερομάρτυρα Φωκᾶν· Ἅγιε Ἱερομάρτυς Φωκᾶ, λέγων, ἐλέησόν με, καὶ λύτρωσαί με τῆς κατεχούσης με ἀνάγκης τῶν δεσμῶν. Ὑπνώσας οὖν εἶδε τὸν ἅγιον ἐπιστάντα αὐτῷ ἐν σχήματι πρεσβυτέρου, καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Ἐγέρθητι καὶ ἀναχώρησον. Καὶ ἔξυπνος γενόμενος, εὗρε τὰς ἁλύσεις συντετριμμένας, καὶ ἑαυτὸν λελυμένον, καὶ τὴν φυλακὴν ἀνεῳγμένην. Καὶ φυγὼν διεσώθη ἕως τοῦ οἴκου αὐτοῦ· καὶ ἦν ἐπιτελῶν ἀεὶ τὴν μνήμην αὐτοῦ μετ᾽ εὐχαριστείας πολλῆς· καὶ τὸν Θεὸν δοξάζων, τὸν τοιαῦτα χαρίσματα παρέχοντα τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Et certamen Sancti Isauri Martyris, & sociorum.

S. Isaurus, & socii MM.

ISaurus mysteriorum Christi Diaconus, & socii, patria Athenienses, Numeriano Imperatore, Athenis in urbem Apolloniadem commigrarunt. Illic ab Angelo Dei moniti, specum intrarunt, ubi Felix, & Peregrinus, & Hermias, Christiani etiam ipsi, habitabant: qui sanctum Isaurum intuentes, tanta lætitia affecti sunt, ut distributis in pauperes facultatibus, ipsum sequi, & sub ejusdem disciplina vivere decreverint. Ea re comperta eorum propinqui, cùm illos à proposito dimovere, atque ad propria revocare frustra tentassent, apud præsidem accusarunt: qui eos comprehensos decollari jussit. Isaurus verò Christi Diaconus, & ejus socii catenis constricti, ad filium præsidis ad quæstionem missi sunt: à quo in flammas conjecti, cùm inde illæsi evasissent, multos ad

Chri-

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰσαύρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἴσαυρος ὁ τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ Διάκονος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ἐγένοντο μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Νουμεριανοῦ, ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος ἀναχωρήσαντες, ἀπῆλθον ἐν Ἀπολλωνιάδι τῇ πόλει· καὶ δι᾽ ἀποκαλύψεως Ἀγγέλου Θεοῦ εἰσῆλθον ἐν σπηλαίῳ, ἐν ᾧ κατῴκουν Φίλιξ, καὶ Περεγρῖνος, καὶ Ἑρμείας, Χριστιανοὶ ὄντες καὶ αὐτοί. Οἵτινες ἰδόντες τὸν ἅγιον Ἴσαυρον, οὕτως ἐχάρησαν, ὡς καὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῖς δοῦναι πτωχοῖς, καὶ ἀκολουθεῖν αὐτῷ, καὶ διδάσκεσθαι ὑπ᾽ αὐτοῦ. Οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτῶν πειραθέντες μεταγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὰ ἴδια, καὶ μὴ δυνηθέντες, διέβαλον τῷ τῆς πόλεως Ἄρχοντι

χοντι

χοντι. Ὁ δὲ κρατήσας αὐτοὺς, ἀπεκεφάλισεν. Ἴσαυρος δὲ ὁ τοῦ Χριστοῦ Διάκονος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀπεστάλησαν δέσμιοι πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τιμωρηθῆναι. Καὶ βληθέντες ἐν πυρὶ, καὶ ἀβλαβεῖς ἐξελθόντες, ἔπεισαν πολλοὺς πιστεῦσαι Χριστῷ. Καὶ διὰ τοῦτο παροργίσαντες τὸν Ἄρχοντα, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Christi fidem adduxere. Ea re commotus præses, illos capite plecti jubet.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂ ΑΥ̓ΤΩ͂

Ζ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Περεγρίνου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΟἹ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες Περεγρῖνος, Λουκιανὸς, Πομπήϊος, Ἡσύχιος, Παπίας, Σατορνῖλος, καὶ Γερμανὸς, ὑπῆρχον ἐκ τῆς χώρας Ἰταλίας. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ διὰ τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν ἐμβάντες εἰς πλοῖον, κατηντήσαν εἰς τὸ Δυῤῥάχιον· καὶ ἰδόντες τὸν ἅγιον Ἱερομάρτυρα Ἀστεῖον κεχρισμένον μέλιτι, καὶ κρεμάμενον ἐπὶ ξύλου, καὶ ὑπὸ σφηκῶν καὶ μυιῶν κατακεντούμενον διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐμακάρισαν αὐτόν· καὶ γνωσθέντες ἐκρατήθησαν παρὰ τῆς ταξεωτῶν· καὶ ἐρωτηθέντες, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, παρεδόθησαν Ἀγρικολάῳ τῷ Ἡγεμόνι. Καὶ παρ' ἐκείνου ἐμβληθέντες εἰς πλοῖον δέσμιοι, καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἀδρίας πελάγει ῥιφτέντες, τὸ μακάριον τέλος ἐδέξαντο. Ὧν τὰ λείψανα ἐκβαλοῦσα ἡ θάλασσα, ἔκρυψεν ἐν τῇ ἄμμῳ. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐμφανισθέντα τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας, κατετέθησαν ἐντίμως.

EODEM MENSE

Die Septima. 7.

Et certamen Sancti Martyris Peregrini, & sociorum.

MArtyres Christi Peregrinus, Lucianus, Pompejus, Hesychius, Papias, Saturnilus, & Germanus, Itali fuerunt. Imperante autem Trajano commota in Christianos persecutione, conscenso navigio Dyrrachium profecti, cùm sanctum sacromartyrem Astium vidissent ob Christi confessionem melle delibutum, & ex equuleo suspensum, vesparum muscarumque morsibus expositum, illum beatum dixerunt. Quamobrem agniti, & à præsidis apparitoribus comprehensi, cùm interrogati Christum confessi fuissent, Agricolao præsidi traduntur, à quo vincti, inque navigium conjecti, in Adriaticum mare demersi sunt, beatumque finem acceperunt. Illorum reliquiæ pelago rejectæ, arenaque sepultæ, postea detectæ ab Archiepiscopo Alexandrino, honorificè conditæ fuere.

S. Peregrinus, & socii MM.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Θωμᾶ τοῦ ἐν τῷ Μαλεῷ ὄρει.

ὉΕν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Θωμᾶς, ὅτε μὲν ἦν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγένετο περιφανὴς, καὶ περίβλεπτος πλούτῳ καὶ δυναστείᾳ· ἀλλὰ καὶ κατὰ βαρβάρων πολλὰ τρόπαια ἔστησεν. Ὅτε δὲ κατέλιπε τὸν κόσμον διὰ τὸν εἰς Χριστὸν πόθον, καὶ τὸ τοῦ βίου πικρὸν κλυδώνιον, καὶ ἐγένετο μοναχὸς, οὕτως ἐγένετο περιφανέστερος, ὡς φαίνεσθαι ἐν νυκτὶ ὡς στῦλος πυρὸς τῇ ἐπισκέψει τοῦ μεγάλου Προφήτου Ἡλιοῦ, οὗ καὶ τὸν τρόπον ἐζήλωσεν· ἡσυχάζων ἀεὶ,

Et memoria Sancti Thomæ in monte Maleo.

SAnctus Pater noster Thomas in seculo quidem illustris fuit, atque opibus dominationeque conspicuus: sed & de barbaris plures victorias reportavit. Cùm autem ob Christi amorem seculum, atque secularis vitæ molestissimam agitationem abdicasset, factus monachus, adeò illustrior evasit, ut velut columna ignis inter noctis tenebras, magni prophetæ Eliæ visitatione, cujus etiam mores æmulabatur, micare videretur. Silentium itaque perpetuo coluit, & ad Deum orationem in monte, quem Maleum appellant. Quocirca curationum

S. Thomas in monte Maleo.

tionum accepto dono, dæmones expulit, & fontem aquarum fusis ad Deum precibus scaturire fecit: cæcis visum, claudis expeditum cursum restituit, pluraque alia miracula in Christi nomine patravit, admirabilis omnibus hominibus factus. Hunc in modum Deo, quantum homini licet, inserviens, ad ipsum lætus & gaudens migravit.

ἀεὶ, καὶ τῷ Θεῷ ἀπερισπάστως προσευχόμενος, ἐν ὄρει τῷ καλουμένῳ Μαλεῷ. Ὅθεν καὶ χαρίσματα ἰαμάτων λαβὼν, δαίμονας ἀπήλασε· καὶ πηγὴν ὑδάτων διὰ προσευχῆς αὐτοῦ βλῦσαι πεποίηκεν· καὶ τυφλοῖς τὸ βλέπειν, καὶ χωλοῖς τὴν εὐδρομίαν ἐχαρίσατο. Καὶ ἕτερα θαύματα πολλὰ ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ ποιήσας, καὶ θαυμαστὸς τοῖς πᾶσι γενόμενος, καὶ τὸν Θεὸν, ὡς ἀνθρώπῳ δυνατὸν, θεραπεύσας, πρὸς αὐτὸν χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος ἐξεδήμησεν.

EODEM MENSE

Die Octava.

8.

Certamen Sancti Magni Martyris Procopii.

S Procopius M.

MAgnus martyr Procopius in urbe Ælia Christiano patre, matre pagana natus, imperante Diocletiano, post patris obitum à matre educatus, eidem Diocletiano oblatus est, ut ad honores promoveretur. Quare Alexandriæ Dux creatus, illuc mittitur, non modo hostibus bellum illaturus, verùm etiam Christianis. Domum itaque suam pergens, audiit vocem è cœlo lapsam, dicentem: Adolescens, desine pugnare adversus servos meos, ne moriaris. Ostensa insuper ipsi est crucis figura. Quamobrem Scythopolim profectus, aurificem ad se venire jussit, eique præcepit, ut secundùm ostensam sibi figuram crucem effingeret, quam deinceps gestavit. Cùm verò de Saracenis trophæa retulisset, atque domum rediisset, à matre ad Imperatorem delatus est, quod Christianus esset. Idcirco variis cruciatibus affectus, patratis ab ipso miraculis non modò alios complures ad Christi fidem convertit, verùm etiam matrem ipsam, & aliquot mulieres, cum quibus capite plexus, ad Deum migravit.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι ΑΥ'ΤΩ͂Ι

Η'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου.

ΠΡοκόπιος ὁ μεγαλομάρτυς ἐγεννήθη μὲν ἐν τῇ πόλει Αἰλίας, ἐκ πατρὸς Χριστιανοῦ, καὶ μητρὸς ἑλληνίδος ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· ἀνατραφεὶς παρὰ τῆς μητρὸς μετὰ τελευτὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, προσήχθη Διοκλητιανῷ ἐπὶ τῷ τιμηθῆναι. Καὶ προχειρισθεὶς Δοὺξ Ἀλεξανδρείας, ἀπεστάλη οὐ μόνον πολεμίοις ἐχθρὸς, ἀλλὰ καὶ Χριστιανοῖς. Ἀπερχόμενος δὲ πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἦλθεν αὐτῷ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ λέγουσα· νεανία, παῦσαι τοῦ πολεμεῖν τοὺς δούλους μου, ἵνα μὴ ἀποθάνῃς. Ὑπεδείχθη δὲ καὶ αὐτῷ σχῆμα σταυροῦ. Καὶ ἀπελθὼν εἰς Σκυθόπολιν, καὶ χρυσοχόον προσκαλεσάμενος, ἐποίησε τύπον σταυροῦ κατὰ τὸ ὑποδειχθὲν αὐτῷ σχῆμα, καὶ ἐφόρει αὐτόν. Στήσας δὲ τρόπαια κατὰ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ ὑποστρέψας, κατεμηνύθη τῷ βασιλεῖ παρὰ τῆς μητρὸς, ὡς Χριστιανός. Καὶ τιμωρηθεὶς διαφόρως, καὶ θαυματουργήσας, οὐ μόνον ἑτέρους πολλοὺς ἔπεισε πιστεῦσαι Χριστῷ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα, καί τινας γυναῖκας, μεθ' ὧν ἀποκεφαλισθεὶς, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Θ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυρίλλου.

Κύριλλος ὁ Ἱερομάρτυς, τῇ εἰς Χριστὸν πίστει καὶ ταῖς θείαις ἀρεταῖς συναυξηθεὶς, Ἀρχιερεὺς κατέστη τῆς ἐν Κρήτῃ ἐκκλησίας. Καὶ καλῶς τὸ ποίμνιον ἰθύνας, καὶ τὸν λαὸν Κυρίου πληθύνας διὰ διδασκαλίας, καὶ παραινέσεως, διωγμοῦ κινηθέντος, ἐκρατήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ δεθεὶς παρεδόθη τῷ Ἄρχοντι. Καὶ ἐμβληθεὶς εἰς πῦρ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀβλαβὴς ἐξελθὼν, τῶν δεσμῶν, οἷς ἐδέδετο, καέντων, καὶ τῶν ξύλων, οἷς ἡ φλὸξ ἐτρέφετο, εἰς κόνιν λεπτυνθέντων, ἀπελύθη παρὰ τοῦ Ἄρχοντος, θαυμάσαντος τὸ γεγονὸς, καὶ τοῖς τοῦ βασιλέως προστάγμασιν ὡς ἀδίκοις οὖσιν ἐπιμεμψάμενος. Καὶ τότε μὲν οὕτως. Ὕστερον δὲ ἰδὼν ὁ Ἄρχων πολλοὺς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀσπαζομένους, φοβηθεὶς τὸν τοῦ βασιλέως θυμὸν, κρατήσας τὸν ἅγιον καὶ ἄκων, ἀπεκεφάλισε, προξενήσας αὐτῷ ζωὴν ἀθάνατον καὶ ἀΐδιον μακαριότητα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

EODEM MENSE

Die Nona. 9.

Certamen sacrosancti Martyris Cyrilli.

Sacromartyr Cyrillus Christiana fide divinisque auctus virtutibus, Cretensis ecclesiæ Pontifex constitutus fuit. Cùmque gregem bene gubernasset, atque Domini plebem doctrina & adhortationibus auxisset, commota persecutione, ab idololatris comprehensus & ligatus, præsidi sistitur: atque in ignem projectus, indeque illæsus egressus, vinculis quibus vinciebatur, concrematis, & unà cum lignis, quibus flamma alebatur, in cinerem redactis, à præside dimissus fuit, factum mirante, Imperatorisque edicta velut iniqua condemnante. Et tunc quidem res ita se habuit. Postmodum verò Præses cernens complures Christi fidem amplexari, Imperatoris indignationem veritus, sanctum comprehensum, etiam invitus, capite damnavit: & per hunc modum vitam immortalem, perpetuamque regni cœlestis beatitudinem eidem comparavit.

S. Cyrillus Episc. & M.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πατερμουθίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Πατερμούθιος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ὑπάρχον ἐπὶ τῆς τυραννίδος Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, ἐν τῇ κατ' Αἴγυπτον ἐρήμῳ ἡσυχάζοντες. Ἀπερχομένῳ δὲ τῷ Παραβάτῃ πρὸς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, κατεμηνύθησαν παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ κρατηθέντες ἤχθησαν ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἦν δὲ ὁ μὲν Πατερμούθιος ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε· Ὁ δὲ Κόπρης ἐτῶν τεσσαράκοντα πέντε. Καὶ διαχωρισθέντες ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Πεισθεὶς οὖν ὁ Κόπρες ταῖς θωπείαις τοῦ παραβάτου, ἠρνήσατο. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Πατερμούθιος, κλαίων παρεκάλει τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἰσαχθεὶς

Et certamen Sancti Martyris Patermuthii, & sociorum.

Patermuthius, & socii, Juliano apostata tyrannidem exercente, in Ægyptiaca eremo secessum & quietam vitam quæsierant. Eidem autem Apostatæ adversus Persas expeditionem paranti ab idololatris delati, & comprehensi, sistuntur. Et Patermuthius quidem annum agebat septuagesimum quintum; Copres verò quintum supra quadragesimum. Divisi itaque ab invicem, Christum abnegare compellebantur. Copres autem Apostatæ illecebris captus, à fide defecit. Quo intellecto Patermuthius, plorans pro illo Deum orabat. Mox & ipse adductus, & Copren splendidis opertum vestibus intuitus, illacrymatus est. Copres verò earum lacrymarum causam casum suum esse agnoscens, alta voce clamare cœpit:

S. Patermuthius, & socii MM.

pit: Ego jam Julianita non sum, sed Christi servus. Ea propter ei lingua abscinditur, atque unà cum Patermuthio in ignem conjicitur: quos cùm Alexander ab igne minimè læsos cerneret, Christi fidem amplexus, unà cum illis gaudens gladio obtruncatus est.

θεὶς οὖν καὶ αὐτὸς, καὶ ἰδὼν τὸν Κόπρην ἱμάτια λαμπρὰ περιβεβλημένον, ἐδάκρυσε. Καὶ γνοὺς ὁ Κόπρης, ὅτι δι' αὐτὸν ἔκλαυσε, ἀνακράξας ἔφη· οὐκ ἔτι εἰμὶ Ἰουλιανίτης, ἀλλὰ Χριστοῦ δοῦλος. Ἐκκοπεὶς οὖν τὴν γλῶσσαν, ἐβλήθη εἰς πῦρ μετὰ τοῦ Πατερμουθίου· καὶ ἰδὼν αὐτοὺς Ἀλέξανδρός τις μηδὲν ἀδικηθέντας, καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, σὺν αὐτοῖς χαίρων ἀπεκεφαλίσθη.

Et certamen Sanctorum Martyrum Bianoris, & Silvani.

SS. Bianor, & Silvanus MM.

BIanor martyr Christi in Pisidia natus, ob Christi confessionem à Severiano Isauriæ præfecto comprehensus est, frustraque tentatus, ut Christum ejuraret, in equuleum raptus, ungulis ferreis sævissimè excarnificatur. Mox etiam ferreis globulis candentibus eidem ustulantur axillæ, evelluntur dentes, & aures truncantur. Quæ cùm ab eo fortiter tolerari vidisset miles quidam Silvanus, in Christum credens, abscissa ei repente lingua, mox etiam capite plectitur. Bianor autem multorum certaminum victor, perforatis talis, & eruto oculo dextero, detractaque capitis cute, in carcerem detruditur: postero autem die adhuc paulisper spirans, è custodia eductus, & à lictoribus succollatus, capite obtruncatur.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Βιάνορος, καὶ Σιλουανοῦ.

ΒΙάνωρ ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Πισιδίας. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθεὶς ὑπὸ Σεβηριανοῦ Ἡγεμόνος τῆς Ἰσαυρίας, καὶ ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐκρεμάσθη ἐπὶ ξύλου, καὶ ἐξέσθη πικρῶς μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων, καὶ σφαίραις πυρωθείσαις σιδηραῖς ἐκάη τὰς μασχάλας, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐξεριζώθη, καὶ τὰ ὦτα ἀφῃρέθη. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν τοιαῦτα ὑπομένοντα στρατιώτης τις Σιλουανὸς λεγόμενος, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ· καὶ παραυτίκα καὶ αὐτὸς τὴν γλῶσσαν ἐκκοπεὶς, ἀπεκεφαλίσθη. Ὁ δὲ πολύαθλος Βιάνωρ τρυπηθεὶς τοὺς ἀστραγάλους, καὶ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ἐξορυχθεὶς, καὶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἐκδαρεὶς, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ τῇ ἐπαύριον μικρὸν ἔτι ἐμπνέων, ἐκβληθεὶς τῆς φυλακῆς, καὶ βασταζόμενος ὑπὸ τῶν δημίων, ἀπεκεφαλίσθη.

Et certamen Sancti Martyris Apollonii.

S. Apollonius M.

MArtyr Christi Apollonius Sardibus in Lydia natus, omnes urbes & regiones circumlustrans, & veritatis sermonem docens, complures infideles ad Dominum convertit. Accusatus idcirco ab idololatris præsidi Iconii, comprehensus vinctusque eidem sistitur. Cùmque interrogatus, se Christi servum confessus esset, compulsus per fortunam Imperatoris jurare, haudquaquam fas esse, respondit, per mortalem jurare, ac præsertim cùm ille mundi creatorem Deum non agnoscat. Hæc locutus, præsidis jussu gravissimè cæditur: mox in equuleum actus, & fer-

reis

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀπολλωνίου.

ΟΤοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἀπολλώνιος, ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Λυδίας, πόλεως Σάρδεων· περιήρχετο δὲ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν διδάσκων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφων ἐπὶ τὸν Κύριον. Καταμηνυθεὶς οὖν παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν τῷ τῆς πόλεως Ἰκονίου Ἄρχοντι, κατεσχέθη. Καὶ δέσμιος ἀχθεὶς, παρέστησεν ἐνώπιον αὐτοῦ. Καὶ ἐρωτηθεὶς, δοῦλον Χριστοῦ ἑαυτὸν ὡμολόγησεν. Ὅθεν ἀναγκασθεὶς εἰς τὴν τύχην τοῦ βασιλέως ὀμῶσαι, ἔφη· μὴ εἶναι θεμιτὸν εἰς βα-

σι-

σιλέα ἐμνύειν θνητὸν, καὶ μάλιστα τὸν μὴ ἐπιγινώσκοντα τὸν ποιητὴν τοῦ κόσμου Θεόν. Ταῦτα εἰπὼν, τῇ προστάξει τοῦ Ἄρχοντος ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου, καὶ σιδηροῖς ἥλοις καθηλωθεὶς, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο. Καὶ οὕτω τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον τελέσας, ἀπέλαβε τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν.

Καὶ Μνήμη τῶν μυρίων ἁγίων πατέρων τῶν ἐν τοῖς σπηλαίοις καέντων καὶ πνιγέντων παρὰ Θεοφίλου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας διὰ Ἰσίδωρον τὸν πρεσβύτερον.

reis clavis confixus, spiritum Deo reddidit: atque ita consummato martyrii cursu, cœleste regnum adeptus est.

Et commemoratio innumerabilium San- *Plures Martyres in Ægypto.*
ctorum Patrum, qui in speluncis combusti, & suffocati sunt à Theophilo Alexandriæ Episcopo propter Isidorum Presbyterum.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂Ι ΑΥ̓ΤΩ͂Ι

Ι'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων ΜΕ'. Μαρτύρων, τῶν ἐν Νικοπόλει μαρτυρησάντων.

ΟΙ τεσσαράκοντα πέντε τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικιννίου, καὶ τῆς ἡγεμονίας Λυσίου· ὧν ἐξῆρχον Λεόντιος, Μαυρίκιος, Δανιὴλ, καὶ Ἀντώνιος. Κρατηθέντες οὖν παρέστησαν τῷ Δουκὶ Λυσίᾳ ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας. Καὶ τὸν μὲν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, τὰ δὲ εἴδωλα διαπτύσαντες, τυφθέντες, καὶ λίθοις συντριβέντες τά τε στόματα καὶ τὰ πρόσωπα, ἀπεκλείσθησαν εἰς φυλακὴν, ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις ἄσιτοι διαμένοντες. Καὶ ἰδόντες τὴν αὐτῶν καρτερίαν οἱ τηροῦντες αὐτοὺς στρατιῶται, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, καὶ τὰ σκέλη πελέκεσιν ἀποκοπέντες, οἱ μὲν ἤδη τεθνηκότες, οἱ δὲ ἔτι ἐμπνέοντες, εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβληθέντες, ἐτελειώθησαν, ἀπολαβόντες τὴν ἡτοιμασμένην αὐτοῖς πρὸ καταβολῆς κόσμου παρὰ Χριστοῦ ἀθάνατον βασιλείαν.

EODEM MENSE

Die Decima. 10.

Certamen Sanctorum quadraginta quinque Martyrum, qui Nicopoli martyrium subiere.

QUinque & quadraginta Christi marty- *SS. XLV. Martyres Nicopoli.*
res Licinio Imperatore & Lysia præside claruerunt, quibus præerant Leontius, Mauricius, Daniel, & Antonius. Comprehensi ergo, Nicopoli in Armenia Lysiæ Duci sistuntur: qui Christum confitentes, & idola conspuentes, verberibus primùm cæduntur: mox lapidibus os & facies eis contunduntur: postremo in custodiam detruduntur. Cùm verò per plures dies sine cibo mansissent, cognita eorum constantia milites carceris custodes, Christi fidem susceperunt. Post è custodia eductis crura securibus truncantur: & continuo alii quidem extincti; alii verò adhuc spirantes in ardentem fornacem injecti, consummati sunt, accipientes paratum sibi ante mundi constitutionem à Christo immortale regnum.

EODEM MENSE

11. Die Undecima.

Certamen Sancti Martyris Marciani.

S. Marciani M.

MArtyr Christi Marcianus patria Iconiensis, ab adolescentia fidem Christi edoctus & baptizatus, veritatem prædicabat, & idolorum deceptionem imbecillitatemque redarguens, idololatras convincebat. Ab illis idcirco comprehensus, præsidi traditur, à quo quæstioni subjectus, compellebatur qua rerum caducarum atque temporarii honoris pollicitationibus, qua minis, negare Christum atque idolis immolare. Cùmque negaret se id commissurum, & præsidis dicto minimè acquiesceret, sed potius coram populo Christum confiteretur, cæsus in carcerem detruditur. Mox vinctus inde eductus, rursus præsidi sistitur: cùmque in eadem confessione persisteret, ferro facies ejus depectitur, nervi intercīduntur, & gladio lingua amputatur, & super ardentes carbones deponitur. Postremo decollatus, martyrii cursum consummavit.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι Α'ΥΤΩ͂Ι

ΙΑ'.

Α'θλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μαρκιανοῦ.

ΜΑρκιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Ἰκονίου. Νέος δὲ ὢν ἐδιδάχθη τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Καὶ βαπτισθεὶς ἐκήρυττε μὲν τὴν ἀλήθειαν, ἤλεγχε δὲ τὴν τῶν εἰδώλων ἀπάτην καὶ τὴν ἀσθένειαν, καὶ τοὺς εἰδωλολάτρας ἐπεστόμιζε. Κρατηθεὶς οὖν ὑπ' αὐτῶν, παρεδόθη τῷ Ἄρχοντι. Καὶ εἰς ἐξέτασιν ἀχθεὶς, ἠναγκάζετο, ποτὲ μὲν ὑποσχέσεσι φθαρτοῖς καὶ προσκαίρου τιμῆς, ποτὲ δὲ ἀπειλαῖς, ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις. Μὴ πεισθεὶς δὲ τοῖς τοῦ Ἄρχοντος λόγοις, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνώπιον δήμου τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, τυφθεὶς ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ μετὰ τοῦτο τῆς φυλακῆς δέσμιος ἐξελθὼν, καὶ τῷ Ἄρχοντι παραστὰς, καὶ τῆς αὐτῆς ὁμολογίας ἐχόμενος, ἐξέσθη τὸ πρόσωπον σιδήροις· καὶ τὰ νεῦρα διεκόπη, καὶ τῇ μαχαίρᾳ τὴν γλῶσσαν ἐξεκόπη, καὶ ἐπὶ ἐσχάρας πεπυρακτωμένης ἐτέθη. Καὶ τέλος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς, τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον ἐπλήρωσεν.

Et memoria miraculi celeberrimæ Martyris Euphemiæ.

Miraculum S. Euphemiæ.

THeodosio juniore imperante, prodiit Eutyches monachus & Presbyter, hæreseos auctor, docens Christo Domino nostro unam naturam inesse. Segregatus idcirco è fidelium communione à Flaviano Constantinopolitano Patriarcha, non tamen cessavit ecclesiam perturbare. Cùm autem sanctus Marcianus imperium adeptus Synodum sexcentorum ac triginta Patrum convocasset, & cum hæreticis disceptaretur, placuit universis, duos tomos, alterum orthodoxorum, alterum hæreticorum exponi, apertaque Martyris urna, tomos ejusdem pectori superimponi, & ab illa probatum teneri. Hoc

Καὶ Ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος Θαύματος τῆς πανευφήμου Μάρτυρος Εὐφημίας.

ΕΠΙ' τῆς βασιλείας Θεοδοσίου μικροῦ, Εὐτυχής τις μοναχὸς καὶ πρεσβύτερος γέγονεν αἱρέσεως ἀρχηγὸς, λέγων ἐπὶ Χριστοῦ κυρίου ἡμῶν μίαν φύσιν. Καθαιρεθεὶς οὖν διὰ τοῦτο ὑπὸ Φλαβιανοῦ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχου, ὅμως οὐκ ἐπαύετο τοῦ ταράσσειν τὴν ἐκκλησίαν. Κρατήσας δὲ τῆς βασιλείας ὁ ἐν ἁγίοις Μαρκιανὸς, ἐξεκαλέσατο σύνοδον ἑξακοσίων τριάκοντα πατέρων. Καὶ γενομένης ζητήσεως μετὰ τῶν αἱρετικῶν, ἤρεσε πᾶσιν, ἐκτεθῆναι δύο τόμους, ἕνα τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ἕνα τῶν αἱρετικῶν· καὶ ἀνοιγῆναι

τὴν

Τὴν λάρνακα τῆς Μάρτυρος, καὶ τεθεῖσαι τοὺς τόμους ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς, καὶ τὸν ἐκδοθησόμενον παρ' ἐκείνης κρατῆσαι. Καὶ τούτου γενομένου, μετὰ οὐ πολλὰς τὰς ἡμέρας ἀνοίξαντες τὴν λάρνακα, εὗρον τὸν μὲν τῶν αἱρετικῶν τόμον ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς κείμενον· τὸν δὲ τῶν ὀρθοδόξων ἐν τῇ χειρὶ κατεχόμενον. Καὶ οὕτω μὲν ᾐσχύνθησαν οἱ αἱρετικοί, εὐφράνθησαν δὲ οἱ ὀρθόδοξοι.

Hoc facto post sex dies urnam reserantes, reperetunt hæreticorum quidem tomum sub pedibus ejus positum, orthodoxorum verò ejusdem manu retineri. Atque ita hæretici confusi sunt, orthodoxi verò summo gaudio affecti.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Κινδαίου.

Et certamen Sancti Cindæi Martyris.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Κινδαῖος ἦν μὲν πρεσβύτερος τῆς ἐν Σίδῃ τῇ πόλει ἐκκλησίας· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καταμηνυθεὶς Στρατονίκῳ τῷ Ἡγεμόνι, ὅτι τὸν Χριστὸν σέβεται, ἐκρατήθη. Καὶ ὑποδεθεὶς ὑποδήματα σιδηρᾶ μετὰ ἥλων ὀξέων, ἠναγκάσθη τρέχειν κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν λεγομένην ἱερὰν πύλην, τυπτόμενος ὑπὸ τῶν δημίων. Ἐπεὶ δὲ πρόσταγμα εἶχον οἱ δήμιοι καῦσαι αὐτόν, ὑπήντησαν δέ τινι πένητι φορτίον βαστάζοντα ξύλων, μέλλοντι αὐτὰ πωλῆσαι, καὶ τραφῆναι· καὶ ἐβούλοντο ἁρπάσαι δωρεάν, καὶ καῦσαι τὸν ἅγιον· αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν τὸ τίμημα, δέδωκε τῷ πένητι. Καὶ θεὶς τὰ ξύλα ἐπὶ τῶν ἰδίων ὤμων, κατέλαβε τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, Καὶ ἀναφθείσης καμίνου, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ. Καὶ τότε μὲν ἐξελθὼν ἀβλαβής, παρεσκεύασε τὸν ἱερέα τῶν εἰδώλων σὺν τῇ γυναικὶ αὐτοῦ πιστεῦσαι Χριστῷ. Ὕστερον δὲ εὐξάμενος παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐτάφη ἐντίμως.

MArtyr Christi Cindæus Presbyter ecclesiæ urbis Sides, Imperatore Diocletiano, delatus apud Stratonicum præfectum, quod Christum coleret, comprehensus est: & calceamentis ferreis acutis clavis confixis calceatus, atque à lictoribus verberatus, currere compellitur per viam, quæ ducit ad eam, quam vocant Sacram Portam. Cùmque lictores mandatum haberent, ut eum flammis addicerent, obviam facti cuidam pauperi, qui lignorum struem ferebat, ut illa vendita cibum sibi compararet; volebant eam tollere non soluto pretio, & Sanctum comburere. At ille pretium pauperi dedit: & ligna humeris suis imponens, ad locum supplicii perrexit, accensumque rogum subiit. Sed incolumis evadens, sacerdotem idolorum unà cum uxore induxit, ut Christi fidem amplecterentur. Demum in oratione spiritum reddidit. Ejus verò reliquiæ honorificè conditæ sunt. S. Cindæus M.

ΜΗΝῚ Τῼ͂ ΑΥ̓Τῼ͂

ΙΒ′.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Πρόκλου, καὶ Ἱλαρίου.

EODEM MENSE

Die Duodecima. 12.

Certamen Sanctorum Martyrum Procli, & Hilarii.

Πρόκλος, καὶ Ἱλάριος οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ ἐκ τῆς πόλεως Ἀγκύρας. Χριστιανοὶ δὲ ὄντες, ἐκήρυττον τὸν Χριστόν, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπέστρεφον πρὸς αὐτόν. Πρῶτος οὖν κρατηθεὶς παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν ὁ Πρόκλος, παρέστη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ ἐξετασθείς, καὶ τὸν Χρι-

PRoclus & Hilarius Christi martyres ex urbe Ancyra oriundi, Trajano imperante, cùm Christiani essent, Christumque prædicantes, complures infidelium ad illum traducerent; primus Proclus ab idololatris comprehensus, Imperatori sistitur: quæstionique subjectus, cùm multò magis Christum profiteretur, Maximino præsidi traditur: à quo SS. Proclus, & Hilarius MM.

 suspen-

suspensus, ungulis ferreis excarnificatur, & ardentibus facibus eidem venter & latera ustulantur. Posthæc lata sententia, ut sagittis confoderetur, nudus ad locum supplicii ducitur. Cùm verò occurrentem sibi in via Hilarium nepotem suum salutasset, in causa fuit, ut & ille caperetur. Et is quidem ad palum alligatus, sagittisque confossus, spiritum reddidit. Hilarius verò cæsus & excarnificatus, & ad aliquot milliaria nudus raptatus, postremum decollatur.

Χριστὸν ἐπὶ πλεῖον ὁμολογήσας, παρεδόθη Μαξιμίνῳ τῷ Ἡγεμόνι. Καὶ κρεμασθεὶς ἐξέσθη σιδήροις, καὶ λαμπάσι πυρὸς τὴν γαστέρα καὶ τὰς πλευρὰς κατεκάη. Καὶ μετὰ ταῦτα δεξάμενος ἀπόφασιν τοῦ κατατοξευθῆναι, ἤγετο γυμνὸς ἐπὶ τὸν τόπον τῆς τελειώσεως. Καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν συναντήσας Γλαρίῳ τῷ ἀνεψιῷ αὐτοῦ, καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν, ἐγένετο αἴτιος τοῦ κρατηθῆναι αὐτόν. Καὶ αὐτὸς μὲν κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου, καὶ σαγίταις κατατοξευθεὶς παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ δὲ Γλάριος τυφθεὶς καὶ ξεσθεὶς, καὶ ἐπὶ μίλια γυμνὸς κατασυρεὶς, τελευταῖον ξίφει τὴν κεφαλὴν ἐτμήθη.

Et certamen Sanctæ Martyris Golinduch.

S. Golinduch Martyr.

MArtyr Christi Golinduch in Perside, Mauricio imperante, floruit: quæ cùm cuidam Magorum principi in matrimonium collocata fuisset, illi aliquando Angelus Dei in somnis apparuit, locumque splendidum, & in eo justos tripudiantes monstravit, atque alterum tenebricosum, in quo idololatræ cruciabantur. Conata autem lucidum illum locum intrare, prohiberi videbatur ab Angelo ajente: Nisi Christiana fias, haudquaquam huc ingredieris. Expergefacta, statim baptismum suscepit. Quod cùm vir ejus, & Rex comperissent, in carcerem lethes primùm, deinde in lacum conjicitur, ubi draco erat. Multos post annos inde educta, variis affecta est cruciatibus. Postremo bulla obsignatum collum gerens, ad supplicium ducitur. Bulla autem ab Angelo sana integraque sublata, & lictori tradita, is Sanctam ægrè ferentem, quod pro Christo non pateretur, gladio ferit: quo quidem ex vulnere sanguis profluxit; caput tamen minimè est amputatum: quin post hæc superstes, cùm multis profuisset, ad Dominum migravit.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Γολινδούχ.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Γολινδούχ, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς Περσίδος ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαυρικίου· συνῴκει δὲ ἀνδρὶ ἀρχιμάγῳ. Καὶ ὁρᾷ Ἄγγελον Θεοῦ καθ' ὕπνους δεικνύοντα αὐτῇ τόπον φωτεινὸν, ἔνθα οἱ δίκαιοι ἐχόρευον, καὶ ἕτερον σκοτεινὸν, ἐν ᾧ οἱ εἰδωλολάτραι ἐτιμωροῦντο. Καὶ δοκιμάσασα εἰσελθεῖν εἰς τὸν φωτεινὸν τόπον, ἐκωλύθη, εἰπόντος τοῦ Ἀγγέλου· ὅτι ἐὰν μὴ γένῃ Χριστιανὴ, οὐκ εἰσέρχῃ. Ἔξυπνος δὲ γενομένη, παρ' αὐτὰ ἐβαπτίσθη. Καὶ γνωσθεῖσα παρὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ βασιλέως, ἀπεκλείσθη εἰς τὴν τῆς λήθης φυλακὴν, καὶ πάλιν εἰς λάκκον, ἔνθα ἦν δράκων· καὶ μετὰ χρόνους πολλοὺς ἐκβληθεῖσα, ἐτιμωρήθη διαφόρως· καὶ βουλλωθεῖσα τὸν τράχηλον, ἤγετο ἀποκεφαλισθῆναι. Ἐκβαλὼν δὲ τὴν βοῦλλαν σῶαν ὁ Ἄγγελος, ἔδωκε τῷ δημίῳ. Καὶ λυπουμένην τὴν ἁγίαν, διὰ τὸ μὴ παθεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ, πλήξας μετὰ σπαθίου κατὰ τὸν τράχηλον, ῥεῦσαι μὲν αἷμα πεποίηκεν· οὐκ ἀπεκεφάλισεν δέ. Μετὰ ταῦτα ζήσασα, καὶ πολλοὺς ὠφελήσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΓ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σεραπίωνος.

Σεραπίων ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ὑπῆρχε ἐπὶ τῆς βασιλείας Σευήρου, ἀνὴρ θεοσεβὴς καὶ τὸν τρόπον ἀγαθός. Κρατηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, παρεδόθη Ἀκύλα τῷ τῆς χώρας ἐκείνης Ἄρχοντι. Καὶ παραστὰς ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ἐρωτηθεὶς ποίας θρησκείας τυγχάνει, ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ τὸν Χριστόν. Τυφθεὶς οὖν διὰ τοῦτο σφοδρῶς, καὶ σιδήροις ὄνυξι τὸ σῶμα ξεσθεὶς ὅλον, περιεπέμφθη φυλακῇ, λιμῷ καὶ δίψει πιεζόμενος. Μετὰ δὲ πολλῶν ἡμερῶν παραδρομὴν τῆς φυλακῆς ἑλκυσθεὶς, παρέστη δεδεμένος τῷ Ἄρχοντι. Καὶ μηδεμίαν πληγὴν, ἢ τραύματος οὐλὴν φέρων ἐπὶ τοῦ σώματος διὰ τὸ θεραπευθῆναι παραυτίκα ὑπὸ Χριστοῦ, εἰς ἔκπληξιν ἤγαγεν ἅπαντας, καὶ πολλοὺς παρεσκεύασε πιστεῦσαι Χριστῷ. Καὶ φοβηθεὶς ὁ ἄρχων, ἵνα μὴ πλείονας προσαγάγῃ Χριστῷ, πυρὶ παραδέδωκεν αὐτόν. Καὶ οὕτω τὸν τῆς ἀθανασίας διαθλήσας ἀγῶνα, ἐτελειώθη.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Μυρόπης.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Μυρόπη, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, ἐκ τῆς νήσου Χίου· περιήρχετο δὲ τὴν Ἔφεσον πόλιν, τὰ ἐκ τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων προχεόμενα μύρα συνάγουσα, καὶ ἰωμένη τοὺς ἀσθενοῦντας· ὅθεν καὶ φερωνύμως ἐκλήθη Μυρόπη. Καταλαβοῦσα δὲ τὴν νῆσον Χίον, καὶ εὑροῦσα τὸν ἅγιον Ἰσίδωρον διὰ Χριστὸν μαρτυρήσαντα, καὶ τελειωθέντα, ἀνείλετο τὸ λείψανον αὐτοῦ, καὶ ἔκρυψε παρ' ἑαυτῇ. Καὶ πολλῶν κρατουμένων διὰ τὴν τοῦ λειψάνου ἀφαίρεσιν, καὶ τιμωρουμένων, ἐφανέρωσεν ἑαυτὴν, λέγουσα λαβεῖν καὶ κρύψαι τὸ λείψανον. Κρατηθεῖσα οὖν παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος Νουμεριανοῦ, τοῦ καὶ τὸν ἅγιον Ἰσίδωρον βασανίσαντος, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ δι' ὀπτασίας τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου τῶν ἀποκειμένων αὐτῇ ἀγαθῶν τὴν ἐπαγγελίαν λαβοῦσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

EODEM MENSE

Die Decima tertia. 13.

Certamen Sancti Martyris Serapionis.

S. Serapion M.

Serapion Christi martyr temporibus Severi Imperatoris vixit, vir pietate ac probitate morum insignis. Captus autem ab idolorum cultoribus ob Christi confessionem, Aquilæ ejus loci præsidi sistitur: à quo rogatus, quam religionem coleret, liberè Christum confessus est. Quamobrem acriter verberatur, & ungulis ferreis eidem totum corpus exca-nificatur: postremo in carcerem detruditur, fame sitique conficiendus. Evolutis autem pluribus diebus è custodia extractus, vinctus præsidi iterùm sistitur. Cùmque nullum vulneris vestigium, aut cicatricem toto corpore præferret, eò quod à Christo repente sanatus fuerat, omnes obstupefecit, plurimosque ad Christi fidem perduxit. Quare præses veritus, ne plures ad Christum traduceret, flammis cremandum tradidit: atque per hunc modum immortalitatis confecto certamine, consummatus fuit.

Et certamen Sanctæ Martyris Myropes.

S. Myrope M.

Martyr Christi Myrope, imperante Decio, in insula Chio nata est: unde Ephesum profecta, unguenta ex reliquiis sanctorum Martyrum & Apostolorum manantia colligens, ægrotos sanabat. Hinc eidem Myropis nomen innæsit, Chium deinde insulam reversa, cùm sanctum Isidorum pro Christo martyrio functum interfectumque reperisset, sublatas ejusdem reliquias apud se condidit. At cùm ob illud reliquiarum furtum complures capti quæstionique subjecti fuissent, seipsam manifestavit; confessaque est, & se reliquias sustulisse, & apud se reconditas habere. Quocirca à præside Numeriano comprehensa, qui & sanctum Isidorum excruciaverat, immaniterque cæsa, in carcerem detruditur: ubi apparente sancto Isidoro, atque repositorum sibi bonorum sponsione ab eodem facta, spiritum Deo reddidit.

EODEM MENSE

Die Decima quarta.

14.

Certamen Sancti Justi Martyris.

5 Julius M. JUstus Christi martyr ex urbe Roma, in Numerorum ordine primum militavit. Cùm verò aliquando è prælio reversus crucem crystallinam vidisset, vocemque inde prodeuntem audisset, præcipientem sibi idola deserere, Christique fidem suscipere; Romam confestim redit: ubi distributo in pauperes patrimonio, Christi fide lætus & contentus, in domestico secessu sibi deinceps vivere constituit. Quo comperto Tribunus Justum comprehendi jussit: frustraque tentatum, ut Christum negaret, catenis constrictum, ad Magnentium præsidem mitti: à quo, cùm in Christi fide constantior persisteret, nervis crudis verberatur: deinde ferrea cassis candens ejusdem capiti imponitur; mox prunis ardentibus nudus supersternitur: postremo in ingentem ignis fornacem injectus, Deo spiritum reddidit.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Onesimi Thaumaturgi.

6 Onesimus. SAnctus Onesimus in Cæsarea Palæstinæ urbe, Diocletiano imperante, natus est piis, atque, ut fama est, ab Angelo baptizatis parentibus, atque ab eodem de filii sui conceptione & nomine edoctis. Natus autem educatusque in disciplina & correptione Domini, ad unum ex monasteriis apud Ephesum positis, in quo octingenti Ascetæ morabantur, profectus, ibique monachus factus, supra humanæ naturæ vires deinceps certare instituit. Ejus porrò orbitate mœsti parentes, cæci facti sunt. Exorta interim persecutione adversùs Christianos, & omnibus Ascetis fuga dilapsis, paternam etiam ipse domum, tanquam peregrinus, petiit: & visum quidem parentibus orando restituit; seipsum autem illis haudquaquam manifestavit; sed vitæ suæ cursum in charta descriptum, & in quadam domus fenestra repositum relinquens, Magnesiam contendit: ubi multis patratis miraculis, ad Deum migravit.

Et

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΔ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰούστου.

Ὁ Τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἰοῦστος, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ῥώμης· ἐστρατεύετο δὲ ἐν τῷ τάγματι τῶν Νουμερῶν. Ὑποστρέφων δέ ποτε ἀπὸ τοῦ πολέμου, ὁρᾷ σταυρὸν κρυσταλλοειδῆ· καὶ ἐκ τοῦ σταυροῦ ἀκούει φωνὴν ἐξελθοῦσαν καὶ εἰποῦσαν αὐτῷ, καταλιπεῖν τὰ εἴδωλα καὶ πιστεῦσαι Χριστῷ. Καταλαβὼν οὖν τὴν Ῥώμην, καὶ διασκορπίσας τὸν πλοῦτον αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς, ἡσύχαζε καθ' ἑαυτὸν, τῇ εἰς Χριστὸν ἐπαγαλλόμενος πίστει. Γνωσθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Τριβούνου, ἐκρατήθη παρ' αὐτοῦ. Καὶ μὴ πεισθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, δεθεὶς ἁλύσεσι, παρεπέμφθη Μαγνεντίῳ τῷ Ἡγεμόνι. Καὶ ἐμμένων ἐπὶ πλέον τῇ εἰς Χριστὸν πίστει, ἐτύφθη λώροις ὠμοῖς· καὶ πεπυρακτωμένην περικεφάλαιαν περιετέθη τῇ κεφαλῇ. Εἶτα ἐπὶ ἐσχάρας ἠνθρακωμένης ἡπλώθη γυμνός. Καὶ τέλος ἐν καμίνῳ πυρὸς μεγάλου βληθεὶς, τὸ ἑαυτοῦ πνεῦμα παρέδωκε τῷ Θεῷ.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θαυματουργοῦ Ὀνησίμου.

Ὀνήσιμος ὁ ὅσιος, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν, βαπτισθέντων, ὡς ὁ λόγος, ὑπὸ θείου Ἀγγέλου, καὶ εὐαγγελισθέντων καὶ τὴν σύλληψιν τοῦ υἱοῦ αὐτῶν, καὶ τὸ ὄνομα διδαχθέντων. Μετὰ δὲ τὸ γεννηθῆναι καὶ ἀνατραφῆναι, ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου· ἀπελθὼν εἰς ἓν τῶν κατὰ τὴν Ἔφεσον μοναστηρίων, ἐν ᾧ διέτριβον ὀκτακόσιοι Ἀσκηταὶ, ἐγένετο μοναχός. Καὶ ἦν ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ φύσιν ἀνθρωπίνην. Θρηνοῦντες δὲ τὴν αὐτοῦ στέρησιν οἱ γονεῖς ἐτυφλώθησαν. Καὶ διωγμοῦ κινηθέντος κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ τῶν Ἀσκητῶν πάντων φυγόντων, παρεγένετο καὶ αὐτὸς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ὡς ξένος. Καὶ τοὺς μὲν γονεῖς ἐποίησε δι' εὐχῆς ἀναβλέψαι· ἑαυτὸν δὲ οὐκ ἀπεκάλυψεν αὐτοῖς· ἀλλὰ γράψας ἐν χάρτῃ τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ θεὶς ἐν μιᾷ τῶν θυρίδων, ἀπῆλθεν εἰς Μαγνησίαν. Ἔνθα πολλὰ θαύματα ποιήσας, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

Καὶ

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωσήφ.

Ἰωσὴφ ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοφίλου τοῦ Εἰκονομάχου, υἱὸς μὲν Φωτεινοῦ καὶ Θεοκτίστης, ἀδελφὸς δὲ Θεοδώρου Ἡγουμένου τῶν Στουδίου· ὃς διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν ψήφῳ κοινῇ χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης· ἔνθα χρόνον ὀλίγον διατρίψας, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν διδάξας, πρὸς τὴν βασιλεύουσαν ὑπέστρεψε πόλιν κελεύσει βασιλικῇ. Καὶ παραστάντος αὐτός τε καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τῷ Εἰκονομάχῳ βασιλεῖ, ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι τὴν προσκύνησιν τῶν σεπτῶν Εἰκόνων. Καὶ μὴ πεισθέντος, ὁ μὲν ἐν τῇ τῆς Ἀπολλωνιάδος ἐξωρίσθη λίμνῃ ὁ Θεόδωρος· ὁ δὲ φυλακαῖς διαφόροις προσομιλήσας ὁ Ἰωσήφ, καὶ τῇ λοιπῇ κακοπαθείᾳ ἐγκαρτερήσας, καὶ πάλιν διά τινος τῶν δυσσεβῶν ἀποσταλέντος παρὰ τοῦ βασιλέως, ἀναγκασθεὶς ὑπογράψαι τῷ τόμῳ τῆς αἱρέσεως, καὶ μὴ ἀνασχόμενος, κατακλεισθεὶς εἰς σκοτεινοτέραν φυλακὴν, ἐτελειώθη.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Joseph Confessoris.

Sanctus Pater noster Joseph Theophilo Imperatore Iconomacho claruit: & filius quidem fuit Photini, ac Theoctistes; frater autem Theodori Studii præfecti, qui ob insignem morum probitatem communi suffragio Episcopus Thessaloniceæ creatus fuit. Paucis autem annis transactis eùm orthodoxam fidem docuisset, ad regiam urbem Imperatoris jussu revertitur: ipseque ac frater Imperatori Iconomacho oblati, ad ejurandam venerandarum imaginum adorationem frustra compulsi, Theodorus quidem ad Apolloniadis stagnum exulare est jussus; Joseph verò per varios carceres traductus, & reliquis ærumnis atque incommodis fortiter exhaustis, rursus ab impio quodam ad Imperatorem remissus est: frustraque tentatus, ut hæreseos tomo subscriberet, in teterrimam custodiam detrusus, vitam finivit. S. Joseph.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΕ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κυρίκου, καὶ Ἰουλίττης.

Ἰουλίττα ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς πόλεως Ἰκονίου· διὰ δὲ τὸν ἐπικρατοῦντα διωγμὸν ἐν Ἰκονίῳ, ἀναλαβομένη τὸν υἱὸν αὐτῆς Κύρικον τριετῆ ὄντα, ἀπῆλθεν εἰς Σελεύκειαν· καὶ εὑροῦσα δὲ ἐκεῖ τὸν αὐτὸν διωγμὸν, παρεγένετο εἰς Ταρσόν. Ἔνθα καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἡγεμὼν, ὠμὸς καὶ θηριώδης ἄνθρωπος, ἐβασάνιζε τοὺς ἁγίους. Καὶ κρατηθεῖσα, καὶ τοῦ παιδὸς ἀποχωρισθεῖσα ἐτιμωρεῖτο. Τὸ δὲ παιδίον αὐτοῦ λαβὼν ἐπὶ τῶν γονάτων ὁ Ἡγεμὼν, ἐκολάκευε· τὸ δὲ οὐκ ἐπεστρέφετο πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ δι' ὅλου ἔβλεπεν ἀτενῶς πρὸς τὴν μητέρα. Καὶ ψελλίζου-

EODEM MENSE

Die Decima quinta. 15.

Certamen Sanctorum Martyrum Cyrici, & Julittæ.

Martyr Christi Julitta ex urbe Iconio Diocletiano Imperatore claruit. Gliscente autem Iconii persecutione, unà cum filio Cyrico trienni puero Seleuciam contendit; eamdemque ibidem persecutionem offendens, Tarsum profecta est: ubi etiam Alexander præses, homo crudelis & ferus, sanctos exagitabat. Comprehensa itaque, & à puero separata, tormentis subjicitur. Puero autem super genibus posito præses interim blandiebatur. At ille aversò ab illo ore, defixoque in matrem obtutu, balbutiente voce nomen Christi appellabat, & ad matrem abire conabatur. Quare ab immiti fera calcibus trusus, & per gradus dejectus, collisò ad petram capite contritoque, exanimatus est. Mater SS. Cyrici, & Julitta Mart.

ter verò Deum glorificans, post plures cruciatus etiam ipsa capite plexa fuit.

λιζούση τῇ φωνῇ, τὸ μὲν τοῦ Χριστοῦ ἀνεκαλεῖτο τὸ ὄνομα· πρὸς δὲ τὴν μητέρα ἔσπευδεν ἀπελθεῖν. Καὶ χολώσας ὁ ἀπηλεὴς θὴρ, ἐλάκτισεν αὐτὸν, ῥίψας ἀπὸ τῶν βαθμίδων. καὶ συντριβείσης τῇ πέτρᾳ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἀφῆκε τὴν ψυχήν. Καὶ δοξάσασα τὸν Θεὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους ἀπεκεφαλίσθη καὶ αὐτή.

Et certamen Sancti Martyris. Abudimi.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀβουδίμου.

S. Abudimus M.

MArtyr Christi Abudimus Diocletiano Imperatore ex insula Tenedo, cùm comprehensus, pluribusque modis, ut Christum ejuraret, compulsus, negasset id se facturum, quin etiam liberiùs illius divinitatem profiteretur; palis solo infixis alligatus & extensus, à novem militibus cæditur. Cogentibus insuper cum lictoribus immundas carnes idolis immolatas comedere, restitit. Quamobrem ungulis ferreis ab eisdem depectitur: aliisque pluribus tormentis frustra tentatus, postremum decollatus est: cùm ecce sub meridiem apparens Martyr Diocletiano, Angelis stipatus gladios manu stringentibus, cœlesti terrore illum perculit, his affatus verbis. En Abudimus homo veri Dei, quem tu extinctum putas: Deus autem tibi ostendit, illum ipsius gratia adjutum contra cooperatores tuos dæmones, & contra te prævalere. At scelestus, quem Dei patientia convertere debuerat, & ad Christi fidem adducere, in majorem furorem actus, corpus martyris flammis tradidit.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἀβούδιμος, ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς νήσου Τενέδου. Κρατηθεὶς δὲ, καὶ πολλὰ καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, οὐκ ἐπείσθη· ἀλλὰ μᾶλλον ὁμολογήσας παῤῥησίᾳ τὴν θεότητα αὐτοῦ. Ὅθεν πάλων πηχθέντων, εἰς μάστιγας ἐξετάθη, καὶ τύπτεται ὑπὸ ἐννέα στρατιωτῶν· βιασαμένων δὲ αὐτὸν τῶν δημίων μιαρῶν ἀπογεύσασθαι θυσιῶν, οὐκ ἠνέσχετο. Διὸ ξέουσιν αὐτὸν χερσὶ σιδηραῖς· καὶ μετὰ πολλὰς ἑτέρας βασάνους μὴ πεισθέντα ἀπεκεφάλισαν. Καὶ ἰδοὺ μέσης ἡμέρας ἐφάνη ὁ μάρτυς τῷ Διοκλητιανῷ μετὰ Ἀγγέλων κατεχόντων ῥομφαίας· καὶ φόβῳ οὐρανίῳ ἐξέπληξεν αὐτὸν, καὶ φησίν. Ἴδε, Ἀβούδιμος ὁ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, ὃν σὺ μὲν νομίζεις τεθνάναι· ὁ δὲ Θεὸς τῇ αὐτοῦ βοηθείᾳ δείκνυσί σοι, ὅτι ἰσχύει κατὰ τῶν συνεργῶν σου δαιμόνων, καὶ κατὰ σοῦ. Ὁ δὲ ἄτομος, ὁ ἀνοχῇ Θεοῦ ὤφειλε μεταβαλέσθαι, καὶ πιστεῦσαι Χριστῷ, μᾶλλον μανεὶς, τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος πυρὶ παρέδωκεν.

Et certamen Sanctorum Martyrum Antiochi, & Cyriaci.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀντιόχου, καὶ Κυριακοῦ.

SS. Antiochus, & Cyriacus MM.

ANtiochus Christi martyr patria Sebastenus, professione medicus, urbes omnes circumlustrans, ægros curabat. Ab Adriano autem præside captus, pluribus primùm cruciatibus afficitur: post in lebetem immissus, nec crematus, ad bestias damnatur: quæ nihilominus eidem blandiri visæ sunt, ejusque pedibus provolutæ ipsum deosculari. Inter ceteras feras pardalis erat, quæ humana voce præsidem increpavit. Interea Sanctus orabat, suisque precibus omnia idola in pulverem dissolvit. Postremum capite plexus est, & lac unà cum sanguine ex collo manavit. Quo miraculo commotus carnifex Cyriacus, qui Sanctum

Ἀντίοχος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν ἀπὸ Σεβαστείας, ἰατρὸς τὴν τέχνην, περιερχόμενος δὲ τὰς πόλεις πάσας καὶ ἰατρεύων τοὺς ἐν ἀσθενείαις, ἐκρατήθη ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ Ἡγεμόνος. Καὶ πολλὰς βασάνους ὑπομείνας πρότερον, ὕστερον εἰς λέβητα ἐμβληθεὶς, καὶ μὴ φλεχθεὶς, ἄγεται θηριομαχῆσαι, ὅτινι προσέχαιρον τὰ θηρία· καὶ κυλιόμενα πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, κατεφίλουν αὐτόν. Μία δὲ πάρδαλις ἀνθρωπίνῃ φωνῇ ἤλεγξε τὸν Ἡγεμόνα. Εἶτα ηὔξατο ὁ ἅγιος, καὶ διελύθησαν εἰς ψάμμον πάντα τὰ εἴδωλα. Καὶ μετὰ ταῦτα

ctum

ἀποτ-

ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν. Καὶ ἐῤῥύησεν ἐκ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ σὺν αἵματι γάλα. Κυριακὸς δὲ ὁ τὸν ἅγιον ἀποκεφαλίσας, ἰδὼν τὸ θαῦμα, καὶ παῤῥησιασάμενος, ἑαυτὸν Χριστιανὸν ἀνωμολόγησε· καὶ ἀνάθεμα εἰπὼν τοῖς εἰδώλοις Ἀδριανοῦ, ἐτμήθη καὶ αὐτὸς τὴν κεφαλὴν, καὶ προσετέθη τῷ ἁγίῳ Ἀντιόχῳ. Καὶ οὕτω τελειωθέντες, ἀπέλαβον παρὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ μεγάλου βασιλέως τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν.

ctum decollaverat, resumpto animo se libere confessus est Christianum, Adriani idolis maledicens. Quamobrem ipse pariter capite plexus, sancto Antiocho adjunctus fuit. Atque ita ambo consummati, à cœlesti & magno rege regnum cœlorum accepere.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Παύλου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Et certamen Sancti Martyris Pauli, & sociorum ejus.

Οὗτοι ὑπῆρχον Αἰγύπτιοι τὸ γένος. Κρατηθέντες δὲ, καὶ εἰς τὴν πόλιν Διοκαισάρειαν ἀχθέντες, παρέστησαν τῷ Ἄρχοντι. Καὶ ἐρωτηθέντες, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν ἀληθινὸν ἡμῶν Θεὸν, τοὺς ἀριστεροὺς πόδας κατεκάησαν· καὶ τοὺς δεξιοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξωρύχθησαν· καὶ ξίφει καὶ πυρὶ ἐτελειώθησαν. Καὶ μετ' αὐτῶν ἕτεροι πολλοὶ ἄνδρες τε, καὶ γυναῖκες ὁμολογήσαντες τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ μὲν ἁγία Θέη ἐπὶ ξύλου τανυσθεῖσα ἐξέσθη. Ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτῆς Οὐαλεντίνα τῷ δικαστῇ ἐπιθεμένη, κατέστρεψε τὸν βωμὸν τῷ ποδί. Καὶ ἐξέσθη καὶ αὐτὴ ἀφειδῶς. Παῦλος δὲ ὁ ἅγιος μάρτυς τὴν διὰ τοῦ ξίφους ἀπόφασιν λαβὼν, καὶ στὰς, προσευξάμενος ὑπὲρ Χριστιανῶν, ὑπὲρ Ἰουδαίων, ὑπὲρ Σαμαρειτῶν, ὑπὲρ Ἑλλήνων, καὶ ὑπὲρ ἑτέρων ἐθνῶν, ὅπως εἰς γνῶσιν Θεοῦ ἔλθωσιν, καὶ παυθῇ ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς, εἰς οἶκτον, καὶ δάκρυα πάντας ἐκίνησε. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐτμήθη τὴν κεφαλήν.

ISTI genere Ægyptii fuere; captique, & ad urbem Diocœsaream ducti, præsidi sistuntur; quæstionique subjecti, verum Deum nostrum professi sunt. Quare sinistri pedes illis aduruntur, & oculi dexteri eruuntur: mox ferro & igni consummantur: atque unà cum ipsis complures alii viri feminæque Christi nomen professi: quos inter sancta Thea in equuleum extensa, lacerata fuit: ipsiusque soror Valentina judicem aggressa, aram calcibus evertit: quamobrem ipsa etiam dilaniata fuit crudelissimè. Sanctus autem Paulus martyr post latam sententiam, ut capite plecteretur, stans oravit pro Christianis, Judæis, Samaritanis, Græcis, & ceteris gentibus, ut ad Dei agnitionem venirent, & commota adversus Christianos persecutio cessaret. Quo facto ad commiserationem & lacrymas commovit universos: & post hæc capite plexus est. S. Paulus, & socii MM.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙϚ'.

EODEM MENSE

Die Decima sexta. 16.

Ἡ Ἀνάμνησις τῆς ἐν Χαλκηδόνι ἁγίας Συνόδου τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων.

Commemoratio Sanctæ Chalcedonensis Synodi sexcentorum triginta Patrum.

Μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ δυσσεβοῦς Ἀρείου, τὴν ὑπὸ τῶν τριακοσίων ἁγίων Πατέρων ἐν Νικαίᾳ γεγενημένην, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ διαβόλου Εὐτυχὴς ὁ αἱρετικὸς, ἐβούλετο ἀνανεῶσαι τὴν ἐκείνου αἵρεσιν, λέγων, ἐπὶ Χριστοῦ μίαν φύσιν γενέσθαι μετὰ τὴν ἕνωσιν. Ἀλλὰ τῆς βασιλείας κρατήσας ὁ ἐν

ἁγίοις

POstquam impius Arius à trecentis sanctis Patribus Nicææ anathematizatus fuit, Eutyches hæreticus Diaboli afflatu instigatus, hæresim illius voluit instaurare, dicens, unam Christo post unionem inesse naturam. Sed post Theodosii filii Arcadii obitum Imperio potitus sanctus Marcianus, congregata Chalcedone sacra sexcentorum ac triginta deiferorum Patrum Synodo, non modo infe- S. Concilium Chalcedonense.

licem,

licem ac miserum Eutychen, ejusque asseclas evertit; verùm etiam Arianismum penitus destruxit, sacrum sanctorum Patrum symbolum coofirmans ac stabiliens, hæreticosque omnes anathematizans; cùm in id operam suam & sancta magna martyr Euphemia conjungeret, & orthodoxæ fidei definitionem, tamquam vivens, orthodoxis præberet.

Et certamen Sanctorum Martyrum Onesiphori, & Porphyrii.

25. Onesiphorus, & Porphyrius MM.

ONesiphorus Christi martyr, ex urbe Iconio oriundus, affinis Tryphænæ Imperatricis, Iconii habitavit, ubi & suscipiens magnum Apostolum Paulum, ab eo verbum veritatis edoctus, atque cum tota domo baptizatus, Christum prædicabat. Quapropter exagitatus, Iconio migrans, in Parum abiit, ibique commoratus est. Cùm autem facultatibus affueret, plurimam pauperum curam gerebat. Sed & Paulo Hierosolyma abeunti, multas opes pro fratrum ministerio contulit, eundemque vinctum Romam missum secutus est, cujus hortatu iterùm in Parum rediit. Comprehensus autem à Præside unà cum servo suo Porphyrio, tormentis subjectus est: dein ferocibus equis alligatus, & milliaribus quatuordecim raptatus, spiritum tradidit. Porphyrius autem unà cum illo in omnibus, quæ pro Deo sustinuit, certaminibus tormenta passus, vitam finivit.

ἁγίοις Μαρκιανὸς, μετὰ τελευτὴν Θεοδοσίου υἱοῦ Ἀρκαδίου, συνήγαγεν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον ἱερὰν ἑξακοσίων τριάκοντα θεοφόρων πατέρων, καὶ καθεῖλεν οὐ μόνον Εὐτυχῆ, μᾶλλον δὲ δυστυχῆ καὶ ἄθλιον, καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀρειανισμὸν παντελῶς ἠφάνισε, κρατύνας τὸ ἅγιον σύμβολον τῶν ἁγίων πατέρων, καὶ ἐπιβεβαιώσας, καὶ ἀναθεματίσας ἅπαντας τοὺς αἱρετικούς· συνεργησάσης εἰς τοῦτο καὶ τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, καὶ τὸν ὅρον τῆς ὀρθοδοξίας, καθάπερ ζῶσα, παρεχοῦσα τοῖς ὀρθοδόξοις.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ὀνησιφόρου, καὶ Πορφυρίου.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ὀνησιφόρος, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἰκονίου, συγγενὴς ὢν τῆς βασιλίσσης Τρυφαίνης· κατῴκει δὲ ἐν τῇ πόλει Ἰκονίου. Ἔνθα καὶ δεξάμενος τὸν μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον, ἐδιδάχθη ὑπ' ἐκείνου τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Καὶ βαπτισθεὶς πανοικί, ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Καὶ διὰ τοῦτο διωχθεὶς, ἐκ τοῦ Ἰκονίου ἀπελθὼν, κατῴκησεν εἰς τὸ Πάριον. Εὔπορος δὲ ὢν, πολλὴν τῶν πτωχῶν ἐποιεῖτο πρόνοιαν. Ἀλλὰ καὶ τῷ Παύλῳ πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα ἀπερχομένῳ πολλὰ χρήματα εἰς διακονίαν τῶν ἀδελφῶν δέδωκε, καὶ πρὸς Ῥώμην ἀπαγομένῳ δεσμίῳ κατηκολούθησε. Καὶ προτραπεὶς ὑπ' ἐκείνου, πάλιν κατέλαβε τὸ Πάριον· Καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος ἅμα τῷ δούλῳ αὐτοῦ Πορφυρίῳ, ἐβασανίσθη. Εἶτα ἀγρίοις ἵπποις προσδεθεὶς, καὶ συρεὶς μίλια δεκατέσσαρα, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Συγκακοπαθήσας δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Πορφύριος ἐν πᾶσιν αὐτοῦ τοῖς κατὰ Θεὸν ἀγωνίσμασιν, ἐτελειώθη.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀθηνογένους.

Ἀθηνογένης ὁ Ἱερομάρτυς ἦν μὲν ἐκ τῆς Σεβαστείας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως. Κρατηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος μετὰ τῶν δέκα μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πολλὰς βασάνους σὺν αὐτοῖς ὑπομείνας διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἀγάπην, τελευταῖον τὴν διὰ τοῦ ξίφους ἐδέξατο τελευτήν. Λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ, ὅτι πρὸ τοῦ κρατηθῆναι, ἀπελθὼν εἰς τὸ μοναστήριον, τοὺς μαθητὰς οὐχ εὗρεν. Προκατεσχέθησαν γάρ· Τὴν δὲ ὑπαντήσασαν αὐτῷ ἔλαφον, ἣν ἀνέθρεψεν ἐν τῇ μονῇ, εὐλόγησεν, καὶ ἐπηύξατο, μὴ κυριευθῆναι ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν καὶ τὸ σπέρμα αὐτῆς· ἀλλὰ καθ' ἕκαστον χρόνον ἄγειν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ αὐτήν τε, καὶ τὰς ἐξ αὐτῆς μελλούσας τίκτεσθαι μόσχον ἕνα. Ὃ καὶ γέγονεν. Ὁρᾶται γὰρ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἁγίων Εὐαγγελίων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εἰσερχομένη ἡ ἔλαφος, καὶ τὸν μόσχον αὐτῆς ἀνατίθησι τῷ ἁγίῳ, καὶ πάλιν ἐξέρχεται. Ὃν θύοντες οἱ συλλελεγμένοι, εὐωχοῦνται εἰς δόξαν τοῦ Ἱερομάρτυρος, καὶ τιμήν.

Et Certamen sacrosancti Martyris Athenogenis.

Athenogenes Christi sacromartyr Sebaste ortus, Diocletiano imperante, unà cum decem discipulis suis jussu præsidis comprehensus, cùm multos cruciatus pro Christi amore simul cum illis sustinuisset, postremum gladio finem accepit. Narratur autem de illo, quod antequam comprehenderetur, ad monasterium profectus, discipulos nequaquam invenit: detenti enim fuerant. Occurrentem autem sibi cervam, quam in monasterio educaverat, benedixit, promisitque fore, ut venatores neque illam, neque ejus semen in suam potestatem redigerent, sed in ipsius memoriam quovis tempore ageret & ipsa, & quæ ex ipsa catulum pariturae essent. Quod & contigit. Visa est enim post sanctorum Evangeliorum lectionem in ecclesiam ingrediens cerva, quæ cùm vitulum suum sancto obtulisset, rursus egressa est: at illum qui in ecclesia collecti erant, mactantes, gloriam honoremque sacri martyris celebrarunt. S. Athenogenes M.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

EODEM MENSE

ΙΖ'.

Die Decima septima. 17.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Μαρίνης.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Μαρίνα, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας τῆς Πισιδίας, θυγάτηρ Αἰδεσίμου ἱερέως τῶν εἰδώλων. Χριστιανὴ δὲ οὖσα ἐκρατήθη, καὶ προσαχθεῖσα Ὀλιμβρίῳ ἐπάρχῳ, καὶ πολλὰ βασανισθεῖσα, τὸν μὲν Χριστὸν οὐκ ἠρνήσατο, τῶν δὲ εἰδώλων τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ματαιότητα διεχλεύασεν. Ἀπεκλείσθη οὖν εἰς φυλακήν, καὶ ἐφάνη αὐτῇ δράκων παμμεγέθης, ἔχων ὄφεις περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ συρίζων πέριξ τῆς ἁγίας, ἠπείλει καταπιεῖν αὐτήν. Καὶ κατασφα-

Certamen Sanctæ Martyris Marinæ.

Marina Christi martyr ex urbe Antiochia Pisidiæ fuit, filia Ædesimi idolorum sacerdotis. Cùm autem Christiana esset, comprehensa, & ad Olimbrium præsidem adducta, multisque cruciatibus affecta, Christum nequaquam abnegavit, idolorum infirmitatem vanitatemque deridens. In carcerem itaque conjicitur: ubi apparuit ei maximus draco, serpentes circa collum habens, qui circa sanctam sibilans, illam devorare minabatur. At illa sese obsignans, crucisque figuram formans, eum interemit. Postea in lacum aquæ projecta est: apparensque columba S. Marina M.

aquam benedixit, ipsamque baptizavit. Egressa autem ex lacu, & ad præsidem rursus adducta, Christumque liberè confessa, sententiam capitis accepit. Cùm itaque ad locum mortis venisset, & diu orasset, capite plexa est.

σφραγισαμένη καὶ ποιήσασα τὸν τύπον τοῦ σταυροῦ, ἐνέκρωσεν αὐτόν. Εἶτα ἐῤῥίφη εἰς λάκκον ὕδατος. Καὶ φανεῖσα περιστερὰ εὐλόγησε τὸ ὕδωρ, καὶ ἐβάπτισεν αὐτήν. Καὶ τῆς λίμνης ἐξελθοῦσα, καὶ πάλιν τῷ ἐπάρχῳ παραστᾶσα, καὶ τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ ὁμολογήσασα, ἔλαβε τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν. Καὶ καταλαβοῦσα τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, καὶ ἐπιπολὺ προσευξαμένη, ἐτελειώθη.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂

18. Die Decima octava.

ΙΗ'.

Certamen Sancti Martyris Æmiliani.

S. Æmilianus M.

ÆMilianus Christi martyr fuit ex urbe Dorostolo Mysiæ in Thracia temporibus Juliani apostatæ. Cùm autem Græci cujusdam servus esset, professione verò Christianus, opportunitatem nactus, accepto malleo fanum idolorum ingressus, simulacra omnia contrivit, & victimas dispersit. Cùm verò idololatræ auctorem ejus facti ignorarent, agricolam quemdam comprehenderunt, eumque verberare cœperunt, & ad præsidem raptarunt. Quod sanctus intuitus, seipsum tradidit, dicens: Ego sum qui hoc feci. Adductus igitur ad præsidem, ejus insipientiam coarguit, utpote qui vanis idolis fidem adhiberet. Quamobrem ad iracundiam illum excitavit; virgisque durissimè cæsus, cùm in confessione Christi permaneret, igni traditus, in medio ejus benedicens & laudans Deum, sanctam animam dimisit.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Αἰμιλιανὸς, ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Δοροστόλου Μυσίας τῆς Θρᾴκης ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, δοῦλος μὲν τυγχάνων ἕλληνός τινος, Χριστιανὸς δὲ ὑπάρχων· καὶ λαβὼν καιρὸν, ἐκράτησε σφῦραν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ συνέτριψε πάντα τὰ ἀγάλματα, καὶ τὰς θυσίας διεσκόρπισεν. Οἱ δὲ εἰδωλολάτραι ἀγνοοῦντες τὸν τοῦτο ποιήσαντα, ἐκράτησαν γεώπονόν τινα, καὶ ἤρξαντο τύπτειν αὐτὸν, καὶ σύρειν πρὸς τὸν Ἡγεμόνα. Τότε ὁ ἅγιος ἰδὼν, παρέδωκεν ἑαυτὸν, λέγων. Ἐγώ εἰμι ὁ τοῦτο πεποιηκώς. Ἀχθεὶς οὖν πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ἤλεγξε τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ ματαίοις πεποιθότα εἰδώλοις. Καὶ διὰ τοῦτο εἰς ὀργὴν κινήσας αὐτὸν, ἐτύφθη σφοδρῶς μετὰ ῥαβδίων, καὶ ἔτι ἐμμένων τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, παρεδόθη πυρί. Καὶ μέσον αὐτοῦ τὸν Θεὸν εὐλογῶν, καὶ δοξάζων, ἀφῆκε τὴν ἁγίαν ψυχήν.

Et certamen Sancti Martyris Hyacinthi in urbe Amastride.

S. Hyacinthus M.

HYacinthus Christi martyr, piis parentibus natus, patrem habuit Theoclitum, matrem Neonillam, Heraclio Amastridis Episcopo. Huic nomen ab Angelo impositum est. Triennis autem factus, puerum defunctum Christo invocato ad vitam revocavit. Adulta cum virtute ætate, canitiem prævenit, multis interim miraculis perpetratis. Videns autem idololatras arbores superstitiosè adorare, proceram nempe cultamque ulmum, illam excidit. Retentus igitur, adductus est ad præsidem, & ad urbis Amastridis optimates. Cùmque graviter vapulasset, evulsis radi-

citus

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ὑακίνθου, τοῦ ἐν Ἀμάστριδι.

Ὑάκινθος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν γονέων εὐσεβῶν υἱὸς, Θεοκλήτου καὶ Νεονίλλης, ἐπὶ Ἡρακλείου Ἐπισκόπου Ἀμάστριδος. ὅστις ὄνομα ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἐδέξατο. Καὶ τριετὴς γενόμενος, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐπικλήσει παιδίον ἀνέστησε τεθνειός. Συναυξανομένης δὲ τῇ ἡλικίᾳ τῆς ἀρετῆς, ἐπεὶ πρὸς πολιὸν ἔφθασε, πολλὰς μεταξὺ θαυματουργίας πεποιηκὼς, ὁρῶν τοὺς εἰδωλολάτρας δένδρα θρησκεύοντας· τοῦτο δὲ ἦν πτελαία διάκηφος, καὶ τετιμημένη, ἐξέτεμεν αὐτό. Καταχεθεὶς

σὺν

σιν ἤχθη πρὸς τὸν Ἄρχοντα, καὶ πρὸς τοὺς τῆς πόλεως Ἀμάστριδος ὑπερέχοντας. Καὶ τυφθεὶς σφοδρῶς, ἐξεῤῥιζώθη τοὺς ὀδόντας. Καὶ δεθεὶς σχοινίοις, ἐσύρετο ἔξω τῆς πόλεως, καὶ καλάμοις ὀξέσι κατεκεντεῖτο. Εἶτα βληθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ κατετέθη ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, βρύον ἀενάως ἰάματα.

citus dentibus, funibus alligatus, extra urbem raptatus est, acutisque arundinibus punctus. Deinde in carcerem conjectus, spiritum Deo tradidit. Ejus autem reliquiæ in eadem urbe depositæ, curationes perpetuo fundunt.

Καὶ Ἄθλησις τῆς ὁσίας Μάρτυρος Θεοδοσίας.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Θεοδοσία ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Καβαλλίνου, ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τῆς μητρός, ἅπασαν τὴν καταλειφθεῖσαν αὐτῇ περιουσίαν δοῦσα πτωχοῖς, εἰσῆλθεν εἰς μοναστήριον, καὶ ἐγένετο μοναχή. Κρατήσας δὲ τῆς βασιλείας Λέων ὁ Εἰκονομάχος, καὶ τὸν ἁγιώτατον Πατριάρχην Γερμανὸν τοῦ θρόνου ἀπελάσας, καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας ἀπελείφων, ἐβούλετο καὶ τὸν ἐν τῇ χαλκῇ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν χαρακτῆρα καταστρέψαι. Καὶ μαθοῦσα τοῦτο ἡ ἁγία Θεοδοσία μετὰ καὶ ἑτέρων γυναικῶν, καὶ ζῆλον θεῖον ἀναλαβοῦσα, τὸν ἀναβαίνοντα εἰς τὴν σκάλαν σπαθάριον ἐπὶ τὸ καταλῦσαι τὴν ἁγίαν εἰκόνα, ῥίψασα συνέτριψε. Καὶ ἀνελθοῦσα εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἤλεγξε τὸν αἱρετικὸν Ἀναστάσιον. Τότε αἱ μὲν ἄλλαι γυναῖκες ἀπεκεφαλίσθησαν· ἡ δὲ ἁγία Θεοδοσία συρομένη σχοινίῳ, ἀπεσφάγη μετὰ κέρατος ἐν τοῖς τοῦ βοὸς ἐμβόλοις.

Et certamen Sanctæ Martyris Theodosiæ.

Theodosia Christi martyr, imperante Constantino Caballino, ex urbe Constantinopoli fuit, piorum parentum filia. Patre autem ac matre vita functis, cùm relictas sibi facultates omnes pauperibus dedisset, monasterium ingressa, sanctimonialis facta est. Cùm verò imperium tenuisset Leo Iconomachus, idemque sanctissimum Patriarcham Germanum è throno dejecisset, sanctasque imagines rejiciens, æneam Salvatoris nostri imaginem destruere voluisset; ea re comperta sancta Theodosia cum aliis mulieribus, divino zelo inflammata, ascendentem in scalam spatharium; ut æream imaginem destrueret, projiciens contrivit; tùm Patriarchium ingressa, hæreticum Anastasium objurgavit. Quamobrem aliæ quidem mulieres capite plexæ sunt; Theodosia verò funiculis raptata, irruentis bovis cornu interempta est. S. Theodosia M.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂Ι ΑΥΤΩ͂Ι

ΙΘʹ.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Δίου.

Δῖος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἦν ἀγωνιζόμενος ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας. Εἰς ἄκραν δὲ ἄσκησιν ἐλθών, παρεγένετο δι᾽ ἀποκαλύψεως καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Καὶ καταλαβὼν τὸν τόπον, ἔνθα νῦν τὸ αὐτοῦ μοναστήριον ἵδρυται, δαιμόνων ὄντα τότε κατοικητήριον, καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐξελάσας, προσηύχετο τῷ Θεῷ. Διὰ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ τῷ βασιλεῖ γνωρισθείς, πολλοὺς τῶν πει-

ρασ-

EODEM MENSE

Die Decima nona. 19.

Commemoratio Sancti Patris nostri Dii.

Sanctus Pater noster Dius, imperante Theodosio Magno, Antiochiæ in Syria certabat. Cùm autem ad summum vitæ asceticæ culmen pervenisset, accepta Dei revelatione Constantinopolim profectus, in eum locum venit, ubi nunc illius monasterium conditum est: quod cùm dæmonum tunc habitaculum esset, pulsis inde malis spiritibus, illud Deo consecravit. Ob suam verò virtutem Imperatori notus factus, multos à tentationibus ereptos ad Deum adduxit, & maximum excitavit templum, ac plurima patravit miracula. S. Dius.

Bacu-

Baculum enim in terram defigens, germinare fecit, cùm aridus esset, qui usque in hodiernum diem conspicitur: aquam prætereà scaturire fecit; & mortuum ad vitam revocavit. Cùm autem in morbum incidisset, ac velut mortuus, desperata salute, jaceret, Attico Constantinopoleos, & Alexandro Antiochiæ Patriarchis, qui ipsum visitaturi accesserant, repentè ad se reversus dixit: Quindecim mihi annos largitus est Deus. Surgens itaque, cùm illum annorum numerum explevisset, migravit ad Dominum.

ρασμῶν ἐλυτροῦτο, καὶ τῷ Θεῷ προσῆγε· καὶ ναὸν ἔκτισε μέγιστον, καὶ θαύματα ἐποίησε πολλά. Καὶ γὰρ τὴν ῥάβδον αὐτοῦ πήξας, ξηρὰν οὖσαν, ἀναβλαστῆσαι παρεσκεύασεν· ἥτις μέχρι τοῦ νῦν ὁρᾶται· καὶ ὕδωρ ἀναβλῦσαι πεποίηκε· καὶ νεκρὸν ἀνέστησεν. Ἀσθενήσας δὲ, καὶ ἀπαγορευθεὶς ὡσεὶ νεκρὸς κείμενος, καὶ τῶν Πατριαρχῶν ἀπελθόντων πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, Ἀττικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Ἀλεξάνδρου Ἀντιοχείας, ἐξαίφνης ἀνανήψας εἶπεν· ὅτι ἐχάρισέ μοι ὁ Θεὸς ἔτη ΙΕʹ. Ἀναστὰς οὖν, καὶ ταῦτα ἐκπληρώσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Et commemoratio Sanctæ Macrinæ sororis Basilii Magni.

S. Macrina. Sancta Macrina formoso corpore, suavibusque moribus ornata, viro quidem in matrimonium collocata est; sed nondum ab eo cognita, postquam ille hac in re ipsi consensisset, in peregrinationibus vitam finivit. Ipsa verò omni seculari commercio abdicato, cum matre vivebat, divinis scripturis vacans, & tamquam altera mater, germanos fratres enutriens: decem cum cùm omnes pueri essent, ipsa erat omnium maxima. Cùm verò in sanctitate, ac religiosa exercitatione vitam transigeret, multos juvabat. Non enim verbis tantùm; sed etiam operibus docebat. Qui enim fecerit, & docuerit, ut sanctum inquit Evangelium, hic magnus vocabitur in regno cœlorum. Instante autem exitus hora, unà cum fratre suo Gregorio Nyssæ Episcopo, qui ad visitandam ipsam accesserat, philosophata est de anima, deque aliis quibusdam Scripturæ quæstionibus: atque hunc in modum cùm orasset, ad Deum, cui deservierat, migravit.

Καὶ Μνήμη τῆς ὁσίας Μακρίνης ἀδελφῆς τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Ἡ Ὁσία Μακρῖνα, κάλλει σώματος, καὶ τρόποις κοσμουμένη χρηστοῖς, συνεζεύχθη μὲν ἀνδρί· συναφείας δὲ μήπω γενομένης, ἐπεὶ ὁ ταύτην ἁρμοσάμενος, ἐν ἐπιδημίαις ἐτελεύτησεν, αὐτὴ πάσης ἐπιμιξίας κοσμικῆς χωρίσασα ἑαυτὴν, σὺν τῇ μητρὶ ταῖς θείαις γραφαῖς σχολάζουσα, καὶ ἐν τάξει δευτέρας μητρὸς, τοὺς μετ' αὐτὴν γεννηθέντας ἐκτρέφουσα ἀδελφούς. Δέκα γὰρ ὄντων τῶν ἁπάντων παίδων, αὐτὴ ἦν πρώτη. Ὁσίως δὲ καὶ ἐν ἀσκήσει βιώσασα, πολλοῖς εἰς ὠφέλειαν ἐγένετο· διδάσκαλος γὰρ ἦν, οὐ μόνον λόγων, ἀλλὰ καὶ ἔργων. Ὁ γὰρ ποιήσας καὶ διδάξας, φησὶν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Πρὸς δὲ τῷ τελευτᾶν γενομένη, συνεφιλοσόφησε τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς Γρηγορίῳ τῷ Νύσσης, ἀπελθόντι εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῆς, περί τε ψυχῆς, καὶ ἄλλων τινῶν γραφικῶν ζητημάτων. Καὶ οὕτω προσευξαμένη, πρὸς Θεὸν, ὃν ἐθεράπευσεν, ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

Κ'.

Η' πυρφόρος ἀνάβασις εἰς οὐρανοὺς Ἠλιοῦ τοῦ Προφήτου.

Ἡλίας ὁ Προφήτης ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Θέσβης ἐκ γῆς Ἀράβων, ἐκ φυλῆς Ἀάρων· κατῴκει δὲ ἐν Γαλαάδ. Καὶ ὅτε ἔτεκεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, εἶδεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὀπτασίαν, ὅτι ἄνδρες λευκοφανεῖς αὐτὸν προσηγόρευον, καὶ πυρὶ ἐσπαργάνουν, καὶ φλόγα πυρὸς ἐδίδουν αὐτῷ φαγεῖν. Καὶ ἐλθὼν εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἀνήγγειλε τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ χρηματισμός· μὴ δειλιάσῃς ἄνθρωπε· ἔσται γὰρ ἡ οἴκησις τοῦ παιδίου φῶς· καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ἀπόφασις· καὶ κρινεῖ τὸν Ἰσραὴλ ἐν ῥομφαίᾳ καὶ πυρί. Οὗτος οὖν προεφήτευσεν ἔτη εἴκοσι πέντε· προλαβὼν τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν ἔτη ὀκτακόσια δέκα ἕξ. Καὶ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ κατήνεγκεν, καὶ τὸν ὑετὸν ἐπέσχεν ἐπὶ ἔτη τρία, καὶ μῆνας ἕξ· καὶ πεντήκοντα δυνατοὺς κατέκαυσε· καὶ ἐν τῷ Χωρὴβ ὄρει τὸν Θεὸν εἶδε· καὶ τὸν Ἰορδάνην ἔσχισε τῇ μηλωτῇ· καὶ εἰς οὐρανοὺς ἐν ἅρματι πυρὸς ἀναληφθεὶς, ζῇ μέχρι τῆς σήμερον.

EODEM MENSE

Die Vigesima. 20.

Ignifera Eliæ Prophetæ in cœlos ascensio.

Elias Propheta ex regione Thesbe in terra Arabum fuit, de tribu Aaron: in Galaad autem habitavit. Cùmque ipsum mater pareret, vidit pater visionem, quod scilicet viri quidam in albis apparentes ipsum compellabant, igneisque fasciis involventes, flammam ignis devorandam eidem tradebant. Hierosolyma itaque profectus, id sacerdotibus significavit: cui hoc divinum oraculum redditum est: Ne timeas, inquit, ô homo: erit enim habitaculum infantis lumen, & verbum ipsius sententia, & judicabit Israëlem in gladio & igne. Iste igitur prophetavit annos viginti quinque, Christi adventum antecedens annis octingentis sexdecim. Ignem de cœlo detulit; pluviam annis tribus, mensibus sex cohibuit: quinquaginta miseros combussit: in monte Horeb Deum vidit: Jordanem melote scidit: in cœlos denique in curru igneo assumptus, vivit adhuc usque in præsentem diem.

S. Elias Propheta.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΚΑ'.

Μνήμη τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν Σάλου, καὶ Ἰωάννου.

Οὗτοι ἐκ πόλεως Ἐμέσης ὁρμώμενοι ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου ἐγνωρίζοντο. Ἀπελθόντες δὲ εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ τὸ ζωοποιὸν ξύλον προσκυνήσαντες, οὐκέτι πρὸς τὰ οἰκεῖα ὑπέστρεψαν· ἀλλὰ τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Γερασίμου καταλαβόντες, γεγόνασι μοναχοί. Καὶ τοῦ μοναστηρίου ἐξελθόντες, τὴν ἔρημον κατέλαβον, πᾶσαν ἄσκησιν καὶ σκληραγωγίαν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτεσι διανύσαντες. Ἔπειτα ὁ μὲν Ἰωάννης ἐν τῇ ἐρήμῳ κατελείφθη· ὁ δὲ Συμεὼν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν· καὶ

ὑπο-

EODEM MENSE

Die Vigesima prima. 21.

Commemoratio Sanctorum Patrum Simeonis propter Christum Sali, & Joannis.

Hi Emessa urbe oriundi, Justino imperante claruerunt. Cùm autem ad sanctam civitatem abiissent, & vivificum lignum adorassent, non amplius ad propria reversi sunt; sed ad monasterium sancti Gerasimi digressi, monachi facti sunt: & è monasterio egressi, eremum petierunt; omnem exercitationem austeritatemque per annos quadraginta excogitantes. Postea Joannes quidem in eremo remansit; Simeon verò in sanctam civitatem regressus, stultitiamque simulans, multa in hac simulatione miracula patravit. Cùm autem extremum diem obiisset, & à duobus pauperibus hominibus ad sepulcrum efferretur,

SS. Simeon Salus, & Joannes.

retur, Hebræus quidam audivit plurimam psalmodiam Angelicam; & ex ædibus suis prospiciens, vidit duos solos, qui reliquias ejus portabant: & intellexit, quod Angeli psallerent, atque ait: Beatus es, Simeon: quia cùm non habeas cantantes homines, habes Angelos hymnos canentes. Sanctus autem Joannes finem quoque vivendi in pace fecit.

ὑποκριθεὶς μωρίαν, πολλὰ θαύματα ἐν τῇ προσποιήσει ταύτῃ ἐργάσατο. Θανὼν δὲ, καὶ φερόμενος τῇ ταφῇ ὑπὸ δύο πενιχρῶν ἀνθρώπων, Ἑβραῖός τις ἤκουσε ψαλμῳδίας πλείστης ἀγγελικῆς. Καὶ προκύψας τοῦ οἰκήματος, ὁρᾷ δύο μόνους τοὺς τὸ λείψανον αὐτοῦ βαστάζοντας· καὶ συνεὶς, ὅτι Ἄγγελοι ψάλλουσιν, ἔφη· μακάριος εἶ Συμεὼν, ὅτι μὴ ἔχων ἀνθρώπους ψάλλοντας, ἔχεις Ἀγγέλους ὑμνοῦντας. Ἐτελειώθη δὲ καὶ ὁ ὅσιος Ἰωάννης.

Et commemoratio Ezechielis Prophetæ.

S. Ezechiel Propheta. Ezechiel gloriosus & magnus Propheta, fuit quidem filius cujusdam sacerdotis ex tribu Levi; prophetavit autem annos viginti; antecessit verò incarnationem Domini nostri Jesu Christi annis quadringentis septuaginta septem. Cùmque captivitatis temporibus in terram Chaldæorum migrasset, magnum portentum dedit, cùm serpentes puetos eorum atque jumenta consumerent. Ab illis autem hanc ob causam interemptus fuit. Contradicebant enim ei cunctis diebus: occiditque eum præfectus populi, quòd ab eo objurgaretur. Sepultus autem fuit honorificè à propinquis in illa regione, cùm is ad Deum avolasset, pro quo multas tribulationes ab impiis sustinuerat, bona recepturus, quæ oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ Sanctis se diligentibus Deus præparavit.

Καὶ Μνήμη Ἰεζεκιὴλ τοῦ Προφήτου.

Ἰεζεκιὴλ ὁ ἔνδοξος καὶ μέγας Προφήτης, ἦν μὲν υἱὸς ἑνὸς τῶν ἱερέων, ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ Λευΐ. Προεφήτευσε δὲ ἔτη εἴκοσι, προλαβὼν τὴν σάρκωσιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔτη τετρακόσια ἑβδομήκοντα ἑπτά. Καὶ ἐπὶ τῶν τῆς αἰχμαλωσίας καιρῶν, ἀπελθὼν ἐν γῇ Χαλδαίων, ἔδωκε τέρας μέγα, ὅτε οἱ ὄφεις τὰ βρέφη αὐτῶν καὶ τὰ κτήνη ἀπώλλυον. Διὸ καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνῃρέθη διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν. Ἀντέκειντο γὰρ αὐτῷ πάσας τὰς ἡμέρας· καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν ὁ Ἡγούμενος τοῦ λαοῦ, ὡς ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐτάφη ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὸ τῶν συγγενῶν ἐντίμως, ἀναδραμὼν πρὸς Θεὸν, δι' ὃν τοὺς πολλοὺς ὑπέστη πειρασμοὺς ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ ἀπολαβὼν τὰ ἀγαθὰ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν ἁγίοις.

EODEM MENSE

22. Die Vigesima secunda.

Commemoratio Sanctæ Mariæ Magdalenæ.

S. Maria Magdalena. Maria Magdalena fuit ex Magdalis Syriæ montibus. Cùm autem à septem dæmoniis vexaretur, à Christo curata est. Ob hoc beneficium illum secuta, & discipula ipsius facta, eidem ministrabat usque ad ejus passionem. Cùmque unguentum unà cum altera Maria deferret, prima resurrectionem vidit, cùm vespere sabbatorum vidit Angelum, mane autem duos Angelos in albis sedentes: & rursum ipsum Dominum, quem hortulanum existimabat, audivit sibi dicentem: Noli me tangere. Post divinam igi-

tur

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΒ'.

Μνήμη τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἐκ τῶν Μαγδάλων ἦν τῶν ὁρίων τῆς Συρίας· ὀχλουμένη δὲ ὑπὸ δαιμόνων ἑπτὰ, ἐθεραπεύθη ὑπὸ Χριστοῦ. Καὶ διὰ τὴν τοιαύτην εὐεργεσίαν ἀκολουθήσασα αὐτῷ, γέγονε μαθήτρια αὐτοῦ. Καὶ ἦν διακονοῦσα αὐτῷ μέχρι τοῦ πάθους αὐτοῦ. Καὶ πρώτη τὴν ἀνάστασιν ἅμα τῇ ἄλλῃ Μαρίᾳ, μύρα κομίζουσα, κατεῖδεν· ἡνίκα ὀψὲ σαββάτων εἶδον τὸν Ἄγγελον. Πρωΐας δὲ δύο Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους. Καὶ πά-

λιν

λιν αὐτὸν τὸν Κύριον, ἐν καὶ κηπουρὸν λογιζομένη, ἤκουσε παρ᾽ αὐτοῦ, μή μου ἅπτου. Μετὰ οὖν τὴν θείαν τοῦ Χριστοῦ ἀνάληψιν, ἀπελθοῦσα εἰς Ἔφεσον πρὸς τὸν θεῖον Ἰωάννην τὸν Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν, ἐκεῖ ὁσίως κεκοίμηται. Καὶ ἐτέθη πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ οἱ ἅγιοι καὶ μακάριοι ἑπτὰ κεκοίμηνται παῖδες. Ὕστερον δὲ ἐπὶ Λέοντος τοῦ σοφωτάτου βασιλέως, τὸ ταύτης ἅγιον κομισθὲν λείψανον, ἐν τῇ ὑπ᾽ αὐτοῦ συστᾱθείσῃ μονῇ τοῦ ἁγίου Λαζάρου κατετέθη.

tur Christi ascensionem, ad divinum Jo[annem] Apostolum & Evangelistam Ephesum profecta, ibi sanctè obdormivit, & deposita fuit ad ingressum speluncæ, in qua sancti ac beati septem pueri obdormierunt. Postremo autem sub Leone sapiente Imperatore sanctæ ipsius reliquiæ delatæ, in monasterio sancti Lazari, quod ille exstruxerat, depositæ fuerunt.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΓ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ.

Φωκᾶς ὁ Ἱερομάρτυς, ὢν ἐπὶ τῆς βασιλείας Τραϊανοῦ, ἐν ἀμέμπτῳ πολιτείᾳ, καὶ παντοίαις ἀρεταῖς διαλάμπων. Κρατηθεὶς οὖν, προσηνέχθη Ἀφρικανῷ τῷ ἐπάρχῳ. Καὶ ἐρωτηθεὶς, ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Ἀντιστὰς δὲ αὐτῷ καὶ ὁ ἔπαρχος ἐν λόγοις, καὶ πειρασθεὶς βλασφημῆσαι μὲν τὸν Χριστὸν, αὐτὸν δὲ τιμωρήσασθαι, σεισμοῦ γενομένου, ἐξαίφνης πεσὼν μετὰ τῶν ὑπ᾽ αὐτῷ στρατιωτῶν, ἄπνους ἔκειτο. Ἀλλὰ προσευξάμενος ὁ ἅγιος, ἤγειρε καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς στρατιώτας. Καὶ πάλιν κρατηθεὶς, ἀπεστάλη δέσμιος πρὸς Τραϊανόν. Καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ κηρύξας τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ οἰκονομίαν πᾶσαν διεξελθὼν, κρεμασθεὶς, ἐξέσθη. Καὶ ἐπὶ πλέον ἐμμένων τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, εἰς ἄσβεστον ἐνεβλήθη. Καὶ ἐξ αὐτῆς ὑγιὴς ἐξελθὼν, εἰς λουτρὸν σφοδρῶς ἐκπυρωθὲν, καὶ ὑπερκαὲν εἰσήχθη. Ἐν ᾧ τὸν Θεὸν δοξολογῶν, καθάπερ ἐν τῇ δροσοβόλῳ καμίνῳ οἱ ἅγιοι τρεῖς παῖδες, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

EODEM MENSE

Die Vigesima tertia. 23.

Certamen sacrosancti Martyris Phocæ.

Phocas sacromartyr, imperante Trajano, inculpatis moribus, & omnigenis virtutibus effulsit. Comprehensus autem, & ad Africanum præfectum adductus, ab eoque interrogatus, Christum confessus est. Cui cùm præfectus verbis contradicens, conaretur Christum blasphemare, ipsumque tormentis subjicere, terræmotu facto, repente cadens unà cum subjectis sibi militibus, exanimatus jacuit. Sed precatus sanctus, illum ejusque milites ad vitam revocavit. Rursus autem comprehensus, vinctus ad Trajanum missus est: quo præsente cùm Christum prædicasset, deque universa ejus dispensatione disseruisset, suspensus, depexusque fuit: cùmque magis in Christi confessione permaneret, in ardentem fornacem injectus, ex eaque incolumis evadens, in balneum valdè inflammatum & suprà modum accensum immissus, ibi Deum laudans, velut tres sancti pueri in camino rore asperso, spiritum tradidit. S. Phocas M.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Τροφίμου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Τρόφιμος, καὶ Θεόφιλος οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες μετὰ τῆς ἱερᾶς συνοδίας αὐτοῦ, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ, κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, βασιλείας Διοκλητιανοῦ τοῦ παρανομωτάτου καὶ τυραννικωτάτου, τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντες, καὶ τοὺς προσερχομένους αὐτοῖς, ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ διδάσκοντες καὶ βαπτίζοντες. Διαγνωσθέντες δὲ καὶ κρατη-

Et certamen Sancti Martyris Trophimi, & sociorum.

Trophimus, ac Theophilus Christi martyres cum sanctis sociis vixerunt, imperante, Dei permissu, impiissimo tyranno Diocletiano. Christum autem confitentes, ad se accedentes in ejus nomine docebant, atque baptizabant. Cogniti igitur & comprehensi, victi ad illum adducti sunt: cùmque Christum abnegare & idolis sacrificare adigerentur, nec obtemperare vellent, gra- S. Trophimus, & socii MM.

graviter verberati, ligniſque ſuſpenſi, depexi ſunt, ſaxiſque obruti; mox è lignis depoſiti, atque in ingentem caminum injecti, ſed Dei gratia ab eo liberati, & illæſi exeuntes, ita ut ne capillum quidem eorum tetigiſſet ignis, obſtupefecerunt tyrannum. Poſtremo inclinatis cervicibus, ſacra eorum capita abſciſſa ſunt.

τηθέντες, παρέστησαν ἐνώπιον αὐτοῦ δέσμιοι. Καὶ ἀναγκασθέντες ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, ἐτύφθησαν σφοδρῶς. Καὶ κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου, ἐξέσθησαν. Εἶτα ἐλιθοβολήθησαν. Καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ ξύλου καταβιβασθέντες, εἰς κάμινον μεγάλην ἐνεβλήθησαν. Ἀλλὰ καὶ τῆς καμίνου τῇ τοῦ Θεοῦ ῥυσθέντες χάριτι, καὶ ἀβλαβεῖς ἐξελθόντες, ὡς μηδὲ τριχῶν ἅψασθαι αὐτῶν τοῦ πυρὸς, ἐξέπληξαν τὸν τύραννον. Καὶ τέλος κλίναντες τοὺς αὐχένας, τὰς ἱερὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Et commemoratio fratrum noſtrorum, qui in Bulgaria interfecti ſunt.

Καὶ Μνήμη τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ σφαγέντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Memoria eorum, qui in Bulgaria cæſi ſunt.

IMperante Nicephoro Stauracii patre Romæos inter & Bulgaros bellum contigit. Cùm autem victoriam de hoſtibus Imperator retuliſſet, exhilaratus populus cibis, & potibus indulgebat. Sed concitati à diabolo qui reliqui fuerant Bulgari, Romæaſque copias noctu adorti, Imperatorem quidem captum occiderunt; ceteros verò, qui ſub eo militabant, partim interfecere, partim captivos abduxere. Hinc qui tempus nacti non ſunt, ſtatim periere: qui verò ad proximos montes fugere potuerunt, incolumes evaſere. Ii verò, qui in poteſtatem hoſtium venerunt, impulſi Chriſtum abnegare (nondum enim eum Bulgari agnoverant:) nec id facere volentes, variis duriſque mortis generibus ſubjecti fuere: & alii quidem gladio obtruncati, alii verò ſuſpenſi & ſuffocati, alii telis confoſſi, alii denique ad carcerem & inediam damnati, martyrii curſum conſummarunt.

SS. Apollinaris, & Vitalius, Apollonius, & Eugenius: & Suſanna.

Et certamen ſacroſanctorum martyrum Apollinaris, & Vitalii Epiſcopi Ravennæ: & Apollonii: & Eugenii martyris: & Suſannæ in Leucate.

ΕΠΙ' τῆς βασιλείας Νικηφόρου τοῦ πατρὸς Σταυρακίου συνέβη πόλεμον γενέσθαι Ῥωμαίοις μετὰ Βουλγάρων. Καὶ τοῦ βασιλέως κατὰ κράτος νικήσαντος, ἐν τρυφαῖς καὶ πότοις ἐσχόλαζεν ὁ λαὸς, χαίρων διὰ τὸ νικῆσαι. Ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Διαβόλου διεγερθέντες οἱ περιλειφθέντες Βούλγαροι, καὶ τῷ Ῥωμαϊκῷ ἐπιπεσόντες ἐν νυκτὶ στρατεύματι, αὐτόν τε τὸν βασιλέα ἐκράτησαν καὶ ἀνεῖλον, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν, τοὺς μὲν ἐφόνευσαν, τοὺς δὲ ᾐχμαλώτευσαν. Ἐντεῦθεν ὅσοι μὲν καιρίας οὐκ ἐδέξαντο, παραυτίκα ἀπέθανον· ὅσοι δὲ δρασέων ὀρέων ἐδράξαντο, διεσώθησαν. Οἱ δὲ κρατηθέντες ζῶντες, ἀναγκασθέντες ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν· οὔπω γὰρ ἐπέγνωσαν οἱ Βούλγαροι αὐτόν· καὶ μὴ πεισθέντες, πολυτρόποις καὶ χαλεποῖς θανάτοις ὑπεβλήθησαν. Οἱ μὲν ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Οἱ δὲ κρατηθέντες ἐτελειώθησαν, κρεμασθέντες, καὶ ἀποπνιγέντες. Ἄλλοι βέλεσι κατακεντηθέντες ἐτελειώθησαν. Καὶ ἕτεροι φυλακῇ καὶ λιμῷ καταδικασθέντες, τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον ἐτέλεσαν.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἀπολλιναρίου, καὶ Βιταλίου Ἐπισκόπου Ῥαβέννης. Καὶ Ἀπολλωνίου. Καὶ Μάρτυρος Εὐγενίου. Καὶ τῆς Σωσάννης τῆς ἐν τῷ Λευκάτῃ.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΚΔ'.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Χριστίνης.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Χριστίνα, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς πόλεως Τύρου. Στρατηλάτην δὲ πατέρα ἔχουσα, εἰς πύργον ὑψηλὸν κατήχθη παρ᾽ ἐκείνου πρὸς τὸ μὴ θεαθῆναι ὑπό τινος, ἀναβιβάσαντος εἰς τὸν πύργον καὶ τοὺς ἑαυτοῦ θεοὺς, καὶ προστάξαντος αὐτῇ θύειν καὶ προσκυνεῖν αὐτοῖς. Ἀλλ᾽ ἐκείνη κατανοήσασα τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν, οὐδαμῶς προσεῖχεν αὐτοῖς. Τοῦ δὲ οὐρανοῦ τὸ κάλλος διὰ θυρίδος βλέπουσα, καὶ ἐκ τῶν ποιημάτων τὸν δημιουργὸν κατανοήσασα, συνέτριψε τὰ εἴδωλα, καὶ ἔρριψε κάτω. Καὶ διαγνωσθεῖσα, καὶ τοῦ πύργου καταβιβασθεῖσα, πάσαις τιμωρίαις καθυπεβλήθη, παρὰ τοῦ οἰκείου πατρός. Ἀποκλεισθεῖσα δὲ εἰς φυλακὴν, ἐτρέφετο ὑπὸ Ἀγγέλου· καὶ ῥιφθεῖσα ἐν θαλάσσῃ, ἐδέξατο τὸ ὕδωρ εἰς βάπτισμα. Καὶ τῆς θαλάσσης ἐξελθοῦσα, ἀπεκλείσθη πάλιν εἰς φυλακήν. Καὶ μετὰ τελευτὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς ἐξέτασιν ἀχθεῖσα Δίονι τῷ Ἄρχοντι, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ θαυματουργήσασα, πολλοὺς ἐποίησε πιστεῦσαι Χριστῷ. Καὶ τοὺς μαστοὺς ἐκκοπεῖσα, καὶ κατὰ καρδίας πληγεῖσα τοῖς κονταρίοις, ἐτελειώθη.

EODEM MENSE

Die Vigesima quarta. 24.

Certamen Sanctæ Martyris Christinæ.

CHristi martyr Christina erat ex urbe Tyro. Patrem autem militiæ præfectum nacta, in excelsam turrim ab illo deportata fuit, ne à quopiam videretur, cùm in eandem turrim proprios Deos advexisset, eique præcepisset, ut illis sacrificaret, eosque adoraret. At illa infirmitatem eorum intelligens, nequaquam iis animum advertit: sed cœli pulchritudinem ex fenestra prospiciens, factoremque ex operibus cognoscens, idola contrivit dejecitque. Deprehensa igitur, & ex turri deposita, cruciatibus omnibus à proprio patre subjecta fuit. Deinde in custodiam detrusa, cibum ab Angelo sumpsit: in mare autem projecta, aquam pro baptismate habuit. Postea ex mari egressa, iterumque in carcerem conjecta, post patris sui interitum ad Dionem præsidem in quæstionem adducta, dirissimis verberibus cæsa est. Postremo cùm ob patrata miracula complures ad fidem Christi amplectendam adduxisset, mamillis abscissis, hastisque cordi infixis, vitam finivit. S. Christina M.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΚΕ'.

Μνήμη τῆς ἁγίας Ἄννης τῆς μητρὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἄννα ἡ σεβασμία μήτηρ τῆς ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἦν μὲν ἐκ φυλῆς Λευΐ, ἀπὸ Βηθλεὲμ δὲ τῆς Ἰουδαίας, θυγάτηρ Ματθὰν τοῦ ἱερέως. Ὅστις Ματθὰν ὑπῆρχεν ἱερατεύων ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Κλεοπάτρας, πρὸ τῆς βασιλείας Ἡρώδου υἱοῦ Ἀντιπάτρου. Ἔσχε δὲ θυγατέρας τρεῖς, Μαρίαν, Σόβην, καὶ Ἄνναν. Ἔγημε δὲ ἡ πρώτη θυγάτηρ ἐν Βηθλεὲμ, καὶ ἔτεκε Σαλώμην τὴν Μαρίαν. Ἡ δὲ δευτέρα καὶ αὐτὴ ἐν Βηθλεὲμ, καὶ ἔτεκεν Ἐλισαβὲτ τὴν μη-

EODEM MENSE

Die Vigesima quinta. 25.

Commemoratio Sanctæ Annæ matris Deiparæ.

ANna venerabilis mater gloriosæ Dominæ nostræ Deiparæ semperque Virginis Mariæ, erat ex tribu Levi de Bethlehem Judææ, filia Matthan sacerdotis. Hic verò Matthan sacerdotio fungebatur regnante Cleopatra, antequam Herodes Antipatri filius regnaret: habuit autem tres filias, Mariam, Soben, & Annam. Nupsit autem prima filia in Bethlehem, genuitque Salomen, quæ & Maria. Altera quoque nupsit in Bethlehem, & genuit Elisabeth matrem Præcursoris. Anna verò nupsit in terra Galilææ, & genuit Mariam Deiparam: ita ut Salome, Elisabeth, ac Deipa- S. Anna mater Deiparæ.

ra sint trium sororum filiæ. Itaque Anna cùm genuisset, ut præfati sumus, magnam utilitatem, mundique salutem, immaculatam omnisque labis expertem Deiparam, eamque educasset, atque in templum Domini adduxisset, Deoque obtulisset, ad ipsum gaudens migravit.

τέρα τοῦ Προδρόμου. Ἡ δὲ Ἄννα εἰς τὴν γῆν τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἔτεκεν Μαρίαν τὴν Θεοτόκον. Ὥς εἶναι τὴν Σαλώμην, καὶ τὴν Ἐλισαβέτ, καὶ τὴν Θεοτόκον θυγατέρας ἀδελφῶν τριῶν θηλειῶν. Ἡ δὲ Ἄννα, ὡς εἴπομεν, γεννήσασα τὸ μέγα ὄφελος, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, τὴν ἄχραντον, καὶ ὑπεράμωμον Θεοτόκον, καὶ ἀναθρεψαμένη καὶ ἀπαγαγοῦσα ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ ἀναθεῖσα αὐτὴν τῷ Θεῷ, πρὸς αὐτὸν χαίρουσα ἐξεδήμησεν.

Et commemoratio Sanctæ Eupraxiæ.

S. Eupraxia. SAncta Eupraxia imperante Theodosio claruit, cujus & affinis fuit, filia autem Antigoni Senatoris: quo defuncto, ipsa à matre Eupraxia ad Imperatorem adducta tamquam affinem & procuratorem suum, sub ejus tutela vixit. Senatori autem cuidam desponsa, cùm hic, antequam ei copularetur, obiisset, facultates suas pauperibus distribuens, unà cum matre in urbem Ægypti Thebas concessit: & monasterium ingressa, in quo centum sanctimoniales degebant, vitam Angelis æqualem duxit. Mater verò cùm suas possessiones, quæ in Oriente erant, circumiens vendidisset, easque partim pauperibus dedisset, partim ecclesiis obtulisset, ad monasterium regressa, paulo post obdormivit. Post hæc Eupraxia cùm ad culmen virtutis devenisset, & miracula patrasset, requievit in Domino.

Καὶ Μνήμη τῆς ὁσίας Εὐπραξίας.

Ἡ Ὁσία Εὐπραξία, ἦν μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, οὗ καὶ συγγενὴς ἐτύγχανεν· θυγάτηρ δὲ Ἀντιγόνου τοῦ συγκλητικοῦ. Οὗ τελευτήσαντος, αὐτὴ παρὰ τῆς μητρὸς Εὐπραξίας ἀνετέθη τῷ βασιλεῖ ὡς συγγενεῖ, καὶ ἐπιτρόπῳ αὐτῆς, φροντίζεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ μνηστευθεῖσα συγκλητικῷ τινὶ, ἐπείπερ ἐκεῖνος πρὸ τῆς συναφείας ἐτελεύτησεν, τὰ ὑπάρχοντα αὐτῇ δοῦσα πτωχοῖς, μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς κατέλαβε τὴν ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν Θηβῶν. Καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ μοναστήριον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον ἑκατὸν μονάζουσαι, ἀπεκείρατο. Καὶ αὐτὴ μὲν προσήδρευεν τῷ μοναστηρίῳ τὴν ἰσάγγελον βιοῦσα ζωήν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς περιελθοῦσα τὰ κατ' ἀνατολὴν κτήματα αὐτῆς, καὶ τὰ μὲν πωλήσασα, καὶ δοῦσα πτωχεῖς, τὰ δὲ ἐκκλησίαις ἀναθεῖσα, ὑπέστρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ ὀλίγον ἐπιβιώσασα ἐκοιμήθη. Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ Εὐπραξία μεγάλης ἀρετῆς ἐλθοῦσα, καὶ θαύματα ποιήσασα, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Et commemoratio Sanctæ Olympiadis.

S. Olympias. SAncta Olympias imperantibus Arcadio, & Honorio filiis Theodosii magni, filia fuit Acundi Comitis, neptis autem Ablabii præfecti, sponsa tantum appellata, nullius tamen uxor: qui enim eam duxerat, cùm ad Dominum migrasset, ipsa virgo simul & vidua remansit. Cunctos autem vitæ dies in jejuniis, orationibus, & summa in pauperes liberalitate transigebat. Quas verò possidebat, facultates omnes in famulatum Pontificum Christi exhauriens, beatum Joannem Chrysostomum maximè honorabat, eidem in suis infirmitatibus deserviens. Postquam autem ille injustum exilium

Καὶ Μνήμη τῆς ὁσίας Ὀλυμπιάδος.

Ἡ Ὁσία Ὀλυμπιὰς, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρκαδίου, καὶ Ὀνωρίου τῶν υἱῶν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· θυγάτηρ μὲν Ἀκούνδου τοῦ Κόμητος, ἐγγόνη δὲ Ἀβλαβίου τοῦ Ἐπάρχου· νύμφη δὲ μόνον χρηματίσασα, γυνὴ δὲ οὐδενός. Τοῦ γὰρ λαβόντος αὐτὴν, πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, παρθένος ἅμα καὶ χήρα διέμεινε. Διατελέσασα δὲ πάντα τὸν βίον αὐτῆς ἐν νηστείαις καὶ προσευχαῖς, καὶ ταῖς τῶν δεομένων ἐπιδόσεσι, καὶ πᾶσαν, ἣν εἶχε, περιουσίαν κενώσασα εἰς θεραπείαν τῶν τοῦ Χριστοῦ

Ἀρ-

Ἀρχιερέων, καὶ τὸν μακάριον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον διαφερόντως τιμήσασα, καὶ ἐν ταῖς ἀσθενείαις θεραπεύουσα· ἐπειδήπερ ἐκεῖνος ἄδικον ἐξορίαν παρὰ τῆς βασιλίσσης Εὐδοξίας ὑπέστη, ἐπὶ τέλει καὶ αὐτὴ τῷ τῆς ὁμολογίας κατεκοσμήθη στεφάνῳ. Ἐξοριασθεῖσα γὰρ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπέμεινεν. Ἀλλὰ μέχρι τέλους εὐχαριστοῦσα τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Καὶ Μνήμη τῶν ἁγίων ΞΕʹ. πατέρων ἡμῶν, τῶν ἐν τῇ Εʹ. Συνόδῳ συνελθόντων.

Τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἄνθιμος ὁ αἱρετικὸς, γεγονὼς μὲν Τραπεζοῦντος Ἐπίσκοπος, μετατεθεὶς δὲ καὶ προχειρισθεὶς ἀρχιερεὺς τοῦ μεγάλου θρόνου τῆς βασιλευούσης. Ἀλλ᾽ αἱρετικὸς ὢν ἐκεῖνος, ἐξεβλήθη παρὰ τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ἐχειροτονήθη ἀντ᾽ αὐτοῦ Μηνᾶς ὁ ἁγιώτατος πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ξενοδόχος τῶν Σαμψῶν ὑπὸ Ἀγαπητοῦ Πάπα τῆς μεγάλης Ῥώμης. Ἐπὶ τούτου ἀναφανέντες Σεύηρος, καὶ Πέτρος, ἄνθρωποι πᾶσαν αἵρεσιν ἐν ἑαυτοῖς περιφέροντες, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν ταράττοντες, ἐλύπουν τοὺς Ὀρθοδόξους. Καὶ συγκαλέσας Σύνοδον ἑξηκονταπέντε ἁγίων πατέρων Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀναθεμάτισεν αὐτούς τε καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶν, καὶ πᾶσαν αἵρεσιν. Ἐκ τότε οὖν ἑορτάζουσα ἡ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία τὴν τοιαύτην ἀνάμνησιν, δοξάζει τὸν Θεόν.

lium ab Eudoxia Imperatrice passus fuisset, tandem & ipsa confessionis corona exornata est. Nam pro veritate relegata, multas tribulationes sustinuit. Sed usque in finem Deo gratias agens spiritum tradidit.

Et commemoratio Sanctorum LXV. Patrum nostrorum, qui in Quinta Synodo congregati sunt.

Anno septimo Justiniani Imperatoris, Anthimus hæreticus factus est Constantinopolitanus Patriarcha, qui olim Trapezuntis Episcopus erat, sed inde translatus, ad magnam regiæ urbis cathedram ascendit. Cùm verò hæreticus esset, ab orthodoxis ejectus est, & in ejus locum sanctissimum ecclesiæ Constantinopolitanæ presbyterum, & Sampsonis Xenodochio præfectum Menam Agapitus magnæ Romæ Papa ordinavit. Eo præsule innotuere Severus & Petrus, homines hæresim omnem in seipsis circumferentes, qui ecclesiam Christi perturbarunt, orthodoxos vexantes. Quamobrem Justinianus Imperator Synodum sexaginta quinque sanctorum Patrum Constantinopolim convocavit, eosque cum asseclis, nec non universas hæreses anathematizavit. Hine ecclesia Dei memoriam hujus Synodi recolens, Deum glorificat.

Quinta Synodus.

EODEM MENSE

26. Die Vigesima sexta.

Certamen sacrosancti Martyris Hermolai, & sociorum.

S. Hermolaus, & socii MM.

HErmolaus sacromartyr, ejusque socii Hermippus, & Hermocrates, ex clero ecclesiæ Nicomediensis Presbyteri, reliqui fuerant ex viginti millibus sanctorum, quos in ecclesia impius Maximianus combussit. In quadam autem domuncula absconditi erant. Postquam verò sanctus Panteleemon comprehensus, & in quæstionem ad impium Maximianum adductus fuisset, compulsus est indicare, ubinam Hermolaus lateret: cùmque mentiri nesciret, locum confessus fuit. Capti igitur Hermolaus, Hermippus, & Hermocrates, vinctique, & ad tyrannum adducti, liberè Christum confessi sunt; & idola quidem irridebant probrisque incessebant; eos autem qui in illa crederent, miseros vocabant. Quamobrem diversis tormentis excruciati, capite plexi sunt: atque ita consummati, regnum indissolubile, vitamque sempiternam receperunt.

Et certamen sancti Martyris Sancti, & sociorum.

Sanctus, & socii Martyres.

HI Marco Antonino imperante ex urbe Ravenna provinciæ Italiæ fuerunt. Quod autem Christum confiterentur, à provinciæ præfecto comprehensi, primùm quidem durissimis suppliciis affecti sunt, ut sic abnegare Christum adigerentur: sed id se committere negantes, in carcerem conjecti, mox inde educti, rursus torti fuere: & alius quidem candentes laminas æneas lateribus subjectas habuit; alius feris traditus; alius in sede ferrea candente impositus est. Quædam autem mulier à mane usque ad vesperam flagris cæsa, mox in lignum suspensa, ferisque objecta, equis demum alligata, ab iisque diutius raptata, spiritum tradidit. Reliqui verò in carcerem detrusi, funibusque strangulati, canibus ad devorandum projecti sunt: quorum

reli-

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ ΑΥ͂ΤΩ͂

Κϛʹ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἑρμολάου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ἙΡμόλαος ὁ Ἱερομάρτυς, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Ἕρμιππος, καὶ Ἑρμοκράτης ἐκ τοῦ κλήρου τῆς ἐν Νικομηδείᾳ ἐκκλησίας ὑπῆρχον πρεσβύτεροι περιλειφθέντες ἐκ τῶν καυθέντων δισμυρίων ἁγίων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπὸ Μαξιμιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς, καὶ κρυπτόμενοι ἔν τινι δωματίῳ. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἅγιος Παντελεήμων κρατηθεὶς, καὶ εἰς ἐξέτασιν ἀχθεὶς Μαξιμιανῷ τῷ δυσσεβεῖ, ἠναγκάσθη περὶ Ἑρμολάου εἰπεῖν, ποῦ κρύπτεται· καὶ μὴ εἰδὼς ψεύδεσθαι, ὡμολόγησε τὸν τόπον· ἐκρατήθησαν καὶ αὐτοὶ Ἑρμόλαος, Ἕρμιππος, καὶ Ἑρμοκράτης. Καὶ δέσμιοι παραστάντες τῷ τυράννῳ, ὡμολόγησαν παῤῥησίᾳ τὸν Χριστὸν, καὶ τὰ εἴδωλα διεχλεύασαν καὶ διέσυραν, καὶ τοὺς εἰς αὐτὰ πιστεύοντας ἀθλίους ἐπεκάλεσαν. Ὅθεν διαφόρως τιμωρηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν. Καὶ οὕτω τελειωθέντες ἀπέλαβον βασιλείαν τὴν ἀκατάλυτον καὶ ζωὴν ἀΐδιον.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σάγκτου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΟὙτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου Ἀντωνίνου, ἐκ Ῥαβέννης τῆς πόλεως χώρας Ἰταλίας. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθέντες παρὰ τοῦ τῆς χώρας Ἄρχοντος, πρῶτον μὲν ἐβασανίσθησαν σφοδρῶς, τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι καταναγκαζόμενοι. Καὶ τοῦτο μὴ ποιήσαντες, παρεδόθησαν φυλακῇ. Ἔπειτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, πάλιν ἐτιμωρήθησαν. Ὁ μὲν γὰρ χαλκᾶ πέταλα πεπυρωμένα κατὰ τῶν πλευρῶν ἐδέξατο· ὁ δὲ θηρίοις ἐξεδόθη· ὁ δὲ εἰς σιδηροῦν θρόνον πεπυρωμένον ἐκαθέσθη. Καὶ γυνή τις τυφθεῖσα ἀπὸ πρωΐας ἕως ἑσπέρας, καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεῖσα, καὶ θηρίοις ἐκδοθεῖσα. καὶ ἵπ-

ποις

ποις προσδεθεῖσα, καὶ ἐπὶ πολὺ συρομένη, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐν τῇ φυλακῇ βληθέντες, χοινίοις ἀπεπνίγησαν, καὶ βορὰ τοῖς κυσὶν ἐῤῥίφησαν, καὶ ἄψαυστα τὰ λείψανα αὐτῶν διαμείναντα, τῷ ποταμῷ Ῥοδανῷ ἐναπεῤῥίφησαν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Παλαιολαυρίτου, καὶ τοῦ ἁγίου Μαυρικίου.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΖʹ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος.

ΠΑντελεήμων ὁ τοῦ Χριστοῦ μέγιστος Μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Νικομηδείας, υἱὸς δὲ Εὐστοργίου ἕλληνος, καὶ Εὐβούλης χριστιανῆς, ἰατρὸς τὴν τέχνην· διδαχθεὶς ταύτην μὲν παρὰ Εὐφροσύνου, δόξαν μεγίστην ἔχοντος ἐν τοῖς ἰατροῖς. Τὴν δὲ τοῦ Χριστοῦ πίστιν παρὰ Ἑρμολάου τοῦ πρεσβυτέρου, ὑφ᾽ οὗ καὶ ἐβαπτίσθη. Δι᾽ ἣν καὶ παῖδα ὑπὸ ἐχίδνης πληγέντα, καὶ θανατωθέντα ἀνέστησε, καὶ τυφλὸν ἀναβλέψαι ἐποίησε· καὶ ἄλλα πολλὰ διενέργησε θαύματα. Διαγνωσθεὶς δὲ τῷ βασιλεῖ Μαξιμιανῷ, καὶ κρατηθεὶς, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἐβασανίσθη διαφόρως. Καὶ τελευταῖον τὴν διὰ τοῦ ξίφους ἀπόφασιν λαβὼν, δεθεὶς ἁλύσεσι, καὶ καταλαβὼν τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, προσεδέθη δένδρῳ ἐλαίας. καὶ ἀποτμηθεὶς τὴν κεφαλὴν, ἐῤῥάνε αἷμα, καὶ γάλα· ὅπερ μέχρι τῆς σήμερον φαινόμενον, παρέχει τοῖς προσερχομένοις πᾶσι πιστοῖς ἰάματα.

Καὶ Μνήμη τῆς ἁγίας Ἀνθούσης.

ΗὉσία Ἄνθουσα ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Καβαλλίνου. Καταλιποῦσα δὲ τὸν κόσμον, καὶ τὸν Χριστὸν ποθήσασα, ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις διέτριβεν. Καὶ εὑροῦσα μοναχόν τινα πρεσβύτερον ἅγιον ἐν τοῖς χωρίοις τοῦ Μαντινέου προσκαθεζόμενον, ἐκεῖνον ἐμιμήσατο εἰς ἄσκησιν. Καὶ εἰς τοσοῦτον προσῆλθεν ἀρετῆς, ὡς καὶ εἰς φοῦρνον ἐκκαέντα σφοδρῶς εἰσελθεῖν, καὶ μὴ καῆναι. Μετὰ δὲ τελευτὴν Σισιννίου τοῦ ἁγιωτάτου πρεσβυτέρου, διαγνωσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καβαλ-

reliquiæ cùm intactæ mansissent, in Rhodanum fluvium jactæ fuerunt.

Et commemoratio sancti Joannis Palæo- SS. Joannes, & Mauricius.
lauritæ: & sancti Mauricii.

EODEM MENSE

Die Vigesima septima. 27.

Certamen Sancti magni Martyris Pantaleemonis.

PAntaleemon maximus Christi martyr, ex S. Pantaleemon M.
urbe Nicomedia, filius fuit Eustorgii ethnici, & Eubules Christianæ, professione medicus; quam quidem artem ab Euphrosyno maximam inter medicos gloriam adepto didicerat; Christi autem fidem ab Hermolao Presbytero accepit, à quo & baptizatus est: ob eamque & puerum viperæ morsu interfectum ad vitam revocavit, & cæco visum restituit, & alia plura miracula patravit. Delatus autem ad Maximianum Imperatorem, & comprehensus, cùm Christum confessus fuisset, diversis tormentis excruciatus fuit. Postremo accepta capitis sententia, vinculis constrictus, & ad locum supplicii ductus, olivæ alligatus, & capite truncatus, sanguinem & lac emisit: quæ usque in hodiernum diem conspiciuntur, & fidelibus omnibus accedentibus curationes præstant.

Et commemoratio Sanctæ Anthusæ.

SAncta Anthusa floruit imperante Constan- S. Anthusa.
tino Caballino. Cùm autem abdicato seculo Christum concupisceret, in montibus & speluncis sese exercuit: & sanctum quemdam monachum ac presbyterum in Mantinei terris commorantem nacta, hunc in religiosa exercitatione imitandum suscepit, eoque in virtutibus profecit, ut ardentem caminum ingressa, nullam flammæ læsionem senserit. Post obitum verò sanctissimi Presbyteri Sisinii, agnita à Caballino, quod sanctas imagines honoraret coleretque, missis ad eam nunciis compulsa illatum adorationem abnegare,

re, cùm id illa facere recusaret, ditis verberibus cæsa fuit. Sed cùm Imperatoris uxore in partus difficultatem incidente, illa indicasset, binos infantes, masculum, scilicet, & feminam, Imperatricem esse enixuram, idque, sicut prædixerat, contigisset; à tormentis liberata, sic Imperatricem erga se affecit, ut matris loco ab ea haberetur. Atque hunc in modum obdormivit.

βαλλίνου, ὅτι τὰς ἁγίας εἰκόνας τιμᾷ καὶ σέβει, ἠναγκάσθη παρὰ τῶν ἀποσταλέντων, ἀρνήσασθαι τὴν τύπων προσκύνησιν. Καὶ μὴ πεισθεῖσα, ἐτύφθη σφοδρῶς. Ἐπεὶ δὲ μὴ δυναμένη τεκεῖν, τῇ τοῦ βασιλέως ἐμήνυσε γυναικὶ παιδία δύο γεννῆσαι, τὸ μὲν ἄρσεν, τὸ δὲ θῆλυ· τούτου γενομένου, ἀπελύθη τῆς βασάνου. Καὶ οὕτω παρεσκεύασε τὴν βασίλισσαν διατεθῆναι πρὸς αὐτὴν, ὡς καὶ εἰς μητρὸς τάξιν ἔχειν. Καὶ οὕτως ἐκοιμήθη.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

28. Die Vigesima octava.

ΚΗ'.

Certamen Sancti Martyris Eustathii Ancyræ.

S. Eustathius Ancyr. EUstathius Christi martyr, cùm professione miles esset, ac religione Christianus, ad Cornelium Ancyræ præsidem adductus, interrogatusque, Christum liberè confessus est. Quamobrem graviter verberatus, spondylisque perforatis, funibus alligatus, raptatur ab urbe Ancyra usque ad Sangarum fluvium, sequente ac vidente eodem præside. Illic verò in theca inclusus, in eundem fluvium demergitur. Sed Deo volente superveniens divinus Angelus, thecam ad terram eduxit, inventusque est in ea Sanctus illæsus, & psallens: Qui habitat in adjutorio Altissimi, & cætera. Quod cùm præses didicisset, pudore perfusus, educto gladio seipsum interemit. Sanctus autem martyr orans, divinique muneris per emissam sibi cœlitus columbam manibus apparentis Angeli particeps factus, spiritum tradidit: ejus verò reliquiæ in cadem urbe Ancyra depositæ fuere.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐσταθίου Ἀγκύρας.

ΕΥστάθιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, στρατιώτης μὲν ὢν, χριστιανὸς δὲ, καὶ προσαχθεὶς Κορνηλίῳ τῷ Ἡγεμόνι Ἀγκύρας, καὶ ἐρωτηθεὶς, παῤῥησίᾳ ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ τοὺς ἀστραγάλους τρυπηθεὶς, καὶ σχοινίοις περιλειφθεὶς, σύρεται ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀγκύρας ἕως τοῦ Σαγγάρου ποταμοῦ, ἀκολουθοῦντος καὶ ὁρῶντος τοῦ Ἡγεμόνος. Ἐκεῖσε δὲ ἐν γλωσσοκόμῳ βληθεὶς, ἐῤῥίφη ἐν τῷ ποταμῷ. Κατ᾽ εὐδοκίαν δὲ τοῦ Θεοῦ ἐπιστὰς θεῖος Ἄγγελος, ἐξήγαγε τὸ γλωσσόκομον ἐπὶ τὴν ξηρὰν, καὶ εὑρέθη ἐν αὐτῷ ὁ ἅγιος ἀβλαβὴς, ψάλλων· ὁ κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ ὑψίστου, καὶ τὰ ἑξῆς. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Ἡγεμὼν καὶ αἰσχυνθεὶς, σπασάμενος μάχαιραν, ἀνεῖλεν ἑαυτόν. Ὁ δὲ ἅγιος μάρτυς εὐξάμενος, καὶ μεταλαβὼν τῆς θείας δωρεᾶς διὰ τῆς ἐκπεμφθείσης αὐτῷ οὐρανόθεν περιστερᾶς, ταῖς χερσὶ τοῦ ἐπιφανέντος Ἀγγέλου, τὸ πνεῦμα παρέθετο. Καὶ κατετέθη τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Ἀγκύρᾳ.

Et

Καὶ

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀκακίου.

Ἀκάκιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικινίου· ᾧ καὶ προσαχθεὶς, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, καὶ κρεμασθεὶς ἐξεσάσθη. Εἶτα παρεδόθη Τερεντίῳ τῷ ἐπάρχῳ. Ὑφ' οὗ εἰς τήγανον πεπυρωμένον ἐνεβλήθη, πίσσης καὶ ἐλαίου καὶ στέατος πεπληρωμένον. Καὶ μηδὲν ἀδικηθεὶς, εἰς Ἀπάμειαν, καὶ Ἀπολλωνιάδα τῷ Ἡγεμόνι ἀπερχομένῳ ἀκολουθεῖν ἠναγκάσθη. Ἔνθα ἐν τῷ ναῷ εἰσαχθεὶς τῶν εἰδώλων, προσευξάμενος πάντα συνέτριψε τὰ ξόανα. Μετὰ ταῦτα τῷ Τριβούνῳ παραδοθεὶς, καὶ τυφθεὶς σφοδρῶς ἐθηριομάχησεν. Εἶτα εἰς φοῦρνον ἐμβληθεὶς, ἀβλαβὴς διέμεινεν. Δόξας δὲ ὁ Τριβοῦνος ψυχρὸν εἶναι τὸν φοῦρνον, καὶ προσεγγίσας ἰδεῖν, αὐτὸς μὲν κατεκαείς, εἰς κονιορτὸν ἐγένετο. Ὁ δὲ Ἀκάκιος παρεδόθη Ποσιδωνίῳ τῷ Ἄρχοντι. Καὶ περιτεθεὶς βαρέα σίδηρα, ἤχθη εἰς Μίλητον. Καὶ πάλιν συντρίψας τὰ εἴδωλα, ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν, τῆς τομῆς ῥευσάσης αἷμα καὶ γάλα.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Προχόρου, Νικάνορος, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Et certamen Sancti Martyris Acacii.

Acacius Christi martyr claruit imperante Licinio: ad quem adductus, cùm Christum confessus fuisset, suspensus, & excarnificatus est. Deinde Terentio Præfecto traditus, ejusque jussu in candentem ollam pice, oleo, seboque plenam injectus, incolumis evasit. Præfectum verò Apameam & Apolloniadem abeuntem sequi compulsus, ibique in fanum idolorum adductus, fusis precibus simulacra omnia contrivit. Postea Tribuno traditus, graviterque cæsus, cum feris pugnavit. Mox in fornacem injectus, illæsus permansit. Tribunus verò frigefactam fornacem existimans, cùm eam visurus appropinquaret, flamma combustus, in pulverem redactus est. At Acacius Possidonio præsidi traditus, gravibusque catenis ferreis circumdatus, Miletum abductus fuit: ubi cùm idola rursus contrivisset, capite obtruncatus, sanguinem & lac emisit. S. Acacius M.

Et certamen Sanctorum Apostolorum Prochori, Nicanoris, & sociorum. SS Prochorus, Nicanor, & socii.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΘʹ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Καλλινίκου.

Καλλίνικος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς χώρας Κιλικίας· Χριστιανὸς δὲ ὢν, καὶ διδάσκων τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, παρῄνει μὲν ἀπέχεσθαι τῶν ματαίων, τὸν δὲ ποιητὴν τοῦ παντὸς ἐπιγινώσκειν Χριστόν. Ὅθεν κρατηθεὶς, ἤχθη πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ παρ' αὐτοῦ παντοίαις βασάνοις ὑποβληθεὶς, ὑποδήματα σιδηρᾶ μετὰ ἥλων ὀξέων ὑπεδέθη, καὶ ἠναγκάσθη τρέχειν ἔμπροσθεν τῶν ἵππων μέχρι τῆς πόλεως Γάγγρας ἀπεχούσης σταδίους ἑξήκοντα. Καὶ πεζεύσας ἑξήκοντα στάδια, καὶ ἰδὼν τοὺς ἀπάγοντας αὐτὸν στρατιώτας τῷ δίψει λειποψυχοῦντας, προσευξάμενος ἐξήγαγεν

EODEM MENSE

Die Vigesima nona. 29.

Certamen Sancti Martyris Callinici.

Callinicus Christi martyr ex regione Ciliciæ, Christianus cùm esset, verbumque Christi doceret, hortabatur, à rebus quidem vanis se abstinere, universorum autem factorem Christum agnoscere. Quamobrem comprehensus, & ad præsidem adductus, omnigenis ab eo tormentis subjectus est: mox ferreis calceamentis cum clavis acutis subligatis, ante equos usque ad urbem Gangram stadiis sexaginta dissitam currere adactus, cùm sexaginta stadia pedibus confecisset, videns abducentes ipsum milites præ siti animam agere, fusis precibus aquam è terra eduxit, eosque potavit. Cùm verò in urbem Gangram pervenisset, in carcerem conjectus, paucisque post diebus inde eductus, compellebatur Christum S. Callinicus M.

stum abnegare: quod cùm se commissurum negaret, igne vitam finivit: venerandæ autem illius reliquiæ manibus Christianorum in eodem supplicii loco depositæ fuerunt.

S. Joannes Metropol. Chalced. Et commemoratio sancti Patris nostri & Confessoris Joannis Metropolitæ Chalcedonis.

γεν ὕδωρ ἐκ τῆς γῆς, καὶ ὑπότισεν αὐτούς. Καὶ φθάσας τὴν πόλιν Γάγγραν, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, πυρὶ ἐτελειώθη. Καὶ κατετέθη τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον χερσὶ Χριστιανῶν ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῆς τελειώσεως.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἰωάννου Μητροπολίτου Χαλκηδόνος.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ ΑΥ'Τῼ͂

30. Die Trigesima.

Λ'.

Commemoratio Beati Joannis militis.

S. Joannes miles. HIC sub Juliano apostata militabat. Cùm autem missus fuisset unà cum aliis militibus, ut Christianos persequeretur, illos quidem persequi videbatur; sed clam patrocinium Christianorum suscipiens, aliis quidem, antequam caperentur, significabat, ut fugerent; aliis verò, postquam comprehensi fuerant, occultam fugam parabat. Neque verò commiserationem dumtaxat erga istos ostendebat; sed etiam indigentibus necessaria suppeditabat, vitamque suam orationibus, jejuniis, infirmorum visitationibus, afflictorumque consolatione exornabat, & ad honesti normam reformabat. Atque hunc in modum cùm vixisset, in Domino requievit, depositusque fuit in loco, ubi peregrini condebantur. Novissimè autem cuidam mulieri per visionem innotuit: ei enim apparens, vitæ quidem actus nomenque suum indicavit: miracula autem plurima patrat; sed servorum in primis fugam cohibet.

SS. Silas, Silvanus, Crescens, Epænetus, & Andronicus. Et commemoratio Sanctorum Apostolorum Silæ, Silvani, Crescentis, Epæneti, & Andronici.

Μνήμη τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τοῦ στρατιώτου.

ΟΥ̓͂ΤΟΣ ἦν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου στρατευόμενος. Ἀποσταλεὶς οὖν μετὰ καὶ ἑτέρων στρατιωτῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, ἦν μὲν τοῖς ὁρῶσι διώκτης· συνεμάχει δὲ κρύφα τοῖς Χριστιανοῖς· τοῖς μὲν πρὸ τοῦ κρατηθῆναι μηνύων φυγεῖν· τοῖς δὲ μετὰ τὴν κατάσχεσιν λάθρα ἐπινοῶν τὴν ἀπόδρασιν. Οὐ μόνον δὲ τὸ συμπαθεὶς πρὸς τούτους ἐπεδείκνυτο, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐνδεέσιν ἐχορήγει τὰ ἐπιτήδεια. Καὶ προσευχαῖς καὶ νηστείαις, καὶ τῶν ἀσθενῶν ἐπισκέψεσι, καὶ ταῖς τῶν θλιβομένων παραμυθίαις τὸν βίον αὐτοῦ ἐπεκόσμει, καὶ πρὸς τὸ σεμνὸν κατερύθμιζεν. Οὕτω δὲ βιώσας, ἐν Κυρίῳ ἀνεπαύσατο· καὶ κατετέθη ἐν τόπῳ, ἔνθα καὶ οἱ ξένοι ἐτίθεντο· ἐγνώσθη δὲ ὕστερον γυναικί τινι δι' ἀποκαλύψεως· ᾗ αὐτῇ ἐπιστὰς, τήν τε ἐν τῷ βίῳ πρᾶξιν αὐτοῦ, καὶ ὃ ἐπεκέκλητο ὄνομα, διεσάφησε. Θαυματουργῶν δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐπέχει καὶ τοὺς δρασμοὺς τῶν δούλων.

Καὶ Μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Σίλα, Σιλουανοῦ, Κρίσκεντος, Ἐπαινετοῦ, καὶ Ἀνδρονίκου.

ΜΗΝΙ' Τῷ Α'ΥΤῷ

ΛΑ'.

Α'́θλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ι'ουλίττης.

Ι'Ουλίττα ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ πόλεως Καισαρείας Καππαδοκίας· δίκην δὲ ἔχουσα πρός τινα πλεονεκτικὸν ἄνδρα, καὶ βίαιον, ὃς γῆς πάσης τὸ πλεῖον ἀποτεμὼν, καὶ ἀγροὺς, καὶ ζῶα, καὶ κώμας, καὶ οἰκέτας, καὶ πᾶσαν τὴν τοῦ βίου κατασκευὴν πρὸς ἑαυτὸν μετέστησε, καταφρονῶν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ Θεοῦ, συκοφάνταις καὶ ψευδομάρτυσι, καὶ δωροδοκίαις τῶν δικαζόντων ἐπερειδόμενος· παραστᾶσα τῷ δικάζοντι, καὶ ἀρξαμένη ἀναδιδάσκειν τὴν τοῦ ἀνδρὸς τυραννίδα, διεβλήθη παρ' αὐτοῦ, ὡς εἴη Χριστιανή. Καὶ πρὸς μηδὲν ἰδοῦσα τῶν παρόντων, ἀλλὰ πάντων καταφρονήσασα· ἐῤῥέτω, εἶπεν, ὁ βίος, καὶ ἡ τούτου δόξα. Ε'γὼ γὰρ τὸν τῶν ἁπάντων δημιουργὸν, καὶ ποιητὴν οὐκ ἀρνήσομαι. Παρ' αὐτὰ οὖν ὁ ἄδικος κριτὴς πυρὶ ταύτην παρέδωκεν. Η῾ δὲ κάμινος περιχυθεῖσα τῆς ἁγίας τὸ σῶμα, ὥσπερ τις θάλαμος φωτεινὸς, τὴν μὲν ψυχὴν ἐπὶ τὴν οὐράνιον χώραν ἔπεμψεν· τὸ δὲ τίμιον αὐτῆς σῶμα ἀκέραιον διεσώσατο τοῖς προσήκουσι, καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ε'υδοκίμου τοῦ Νέου.

Ο῏Υτος ὁ μακάριος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοφίλου τοῦ μισοχρίστου. Οὗ οἱ γεννήτορες σὺν τῇ τοῦ βίου περιφανείᾳ· πατρίκιοι γὰρ ἦσαν· ὀρθόδοξοι ἐγνωρίζοντο. Καππάδοκες τὸ γένος. Διὸ καλῶς ὁ Ε'υδόκιμος ἀναγόμενος ὑπ' αὐτῶν τὰ εἰς ἀρετὴν, Κανδιδάτος ὑπὸ Θεοφίλου ἐτιμήθη, καὶ στρατοπεδάρχειν ἐτάχθη. Πρῶτον μὲν κατὰ τὴν Καππαδοκῶν χώραν, ἔπειτα κατὰ τὸ Χαρσιανόν· ζυγός τις δίκαιος ὢν καὶ κανὼν, καὶ ἰσότητα πᾶσαν φυλάττων, ἐλεημοσύνας τε πλείστας ἐκ-

EODEM MENSE

Die Trigefima prima. 31.

Certamen Sanctæ Martyris Julittæ.

JUlitta Christi martyr ex Cæsarea Cappadociæ urbe oriunda, cùm litem haberet adversus quemdam virum avarum & violentum, qui terræ hujus plenitudinem sibi vendicaturus, & agros, & animalia, & pagos, & servos, & omnem vitæ apparatum ad seipsum transtulerat, justitiam atque Deum flocci pendens, calumniatoribus, fallisque testibus, & muneribus judicibus oblatis confisus: cùmque illa coram judice adstaret, cœpissetque hominis tyrannicam usurpationem exponere; ab eodem, quod Christiana esset, accusata fuit. At illa nihil præsentium respectans, sed omnia contemnens: Abeant, inquit, vita, ejusque gloria: ego enim rerum omnium factorem & conditorem non negabo. Extemplo itaque iniquus judex flammis illam adjudicavit. Fornax verò Sanctæ corpus, velut splendidus thalamus, complexa, animam quidem ad cœlestem regionem transmisit; venerandum autem ejus corpus integrum & incorruptum cognatis, & universis fidelibus servavit. S. Julitta M.

Et commemoratio Sancti Patris nostri Eudocimi junioris.

HIC beatus, imperante Theophilo Christi hoste, claruit. Parentes Cappadoces fuere, qui seculi splendorem (Patricii quippe erant:) cum orthodoxa religione conjunxerant. Quamobrem Eudocimus ab eis ad virtutem optimè educatus, ad Candidati honorem à Theophilo provectus, militiæ præfecturam etiam obtinuit, primum quidem apud Cappadocum provinciam, deinde apud Charsianum. Justa ubique statera erat, & regula, omnemque æqualitatem observans, plurimas quotidie eleemosynas erogabat, ecclesias exornabat, viduas & pupillos vindicabat, S. Eudocimus junior.

 &om-

& omnium abſolutè virtutum ſpeciem referebat. Per hunc modum ſecundùm Deum verſatus, corporis ægritudine tandem correptus, ſpiritum Deo reddidit. Ejus autem propinqui mandatum ipſius implentes, eundem cum veſtibus, & calceamentis ſepelierunt, quem Deus pluribus miraculis illuſtravit.

ἐντελῶν καθ' ἑκάστην, καὶ τὰς ἐκκλησίας καλλιεργῶν· χήρας καὶ ὀρφανοὺς ἐκδικῶν· καὶ ἁπλῶς πάσης ἀρετῆς ἰδέαν μετερχόμενος. Κατὰ Θεὸν οὖν πολιτευσάμενος, νόσῳ σωματικῇ κατασχεθείς, τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο, Οἱ δὲ προσήκοντες τὴν αὐτοῦ κέλευσιν ἀποπληροῦντες, μετὰ τῶν ἐνδυμάτων, καὶ ὑποδημάτων ἔθαψαν, θαύμασι πολλοῖς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοξασθέντα.

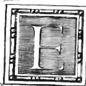

MENOLOGII GRÆCORUM
MENSIS AUGUSTUS.

ΜΗΝΙ' ΑΥΓΟΥΣΤῼ

Ἐν τῇ Πρώτῃ.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μακκαβαίων.

'Λεάζαρ ὁ τιμιώτατος διδάσκαλος ἦν τῶν ἑπτὰ παίδων τῆς ἁγίας Σολομωνίδος, κατοικῶν ἐν Ἱεροσολύμοις. Πορθήσαντος δὲ Σελεύκου τοῦ βασιλέως τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὸ τῶν Ἑβραίων γένος αἰχμαλωτίσαντος, ἐκρατήθησαν καὶ οὗτοι· καὶ ἠναγκάσθησαν ἑλληνικῶν ἀπογεύσασθαι θυσιῶν καὶ μιαροφαγῆσαι. Μὴ πεισθέντες δὲ, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν πατρίων ἀγωνισάμενοι νόμων, διαφόροις ὑπεβλήθησαν τιμωρίαις. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Ἐλεάζαρος τυφθεὶς σφοδρῶς, καὶ εἰς τὸ πῦρ βληθεὶς, καὶ εὐξάμενος τῷ Θεῷ, τὸ πνεῦμα παρέδωκε. Δεύτερον δὲ οἱ παῖδες κατὰ τάξιν ὡς ἐγεννήθησαν καθ' εἷς ἀχθέντες, καὶ ἀστρεμβόλοις

καὶ

MENSE AUGUSTO

Die Prima. 1.

Certamen Sanctorum Maccabæorum.

Leazarus vir ille spectatissimus, qui Hierosolymis habitabat, Magister erat septem sanctæ Solomonidis filiorum. Hierosolymis verò à Seleuco Rege depopulatis, atque Hebræorum populo in captivitatem abducto, detenti fuerunt & isti, cogebanturque ex gentium victimis degustare, & pollutos comedere cibos; nunquam autem suasi, sed pro patriis legibus decertantes, diversis subjiciuntur cruciatibus. Primò quidem Eleazarus acriter cæsus, inque ignem injectus, orans spiritum Deo tradidit. Pueri deinde eodem quo nati fuerant ordine, alius post alium adducti, tormentis, equuleis, rotis, & igni expositi, pro pietate sunt consumpti, mentis profectò rationem præferentes supremam habentem in passiones potestatem. Tertiò

SS. Maccabæi MM.

eo-

eorum mater Solomonis sponte fornacem ingressa, super proprios moritur filios.

καὶ καταπέλταις, καὶ τρόχοις, καὶ πυρὶ προσομιλήσαντες, ὑπὲρ εὐσεβείας ἐτελειώθησαν, δείξαντες ὄντως τὸν λογισμὸν αὐτοκράτορα τῶν παθῶν. Καὶ τρίτον ἡ αὐτῶν μήτηρ Σολομωνὶς αὐτομάτως εἰς τὴν κάμινον εἰσελθοῦσα, τοῖς ἰδίοις ἐπαπέθανε τέκνοις.

Et Certamen Sancti Martyris Leontii, & sociorum.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λεοντίου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

SS. Leontius, & socii MM. Christi Martyres Leontius, & Alexander unà cum sanctis suis sociis fuerunt temporibus Diocletiani Imperatoris ex Pamphyliæ regione, diversis in locis nati, una tamen mente erga Dominum nostrum Jesum Christum animati, utpote ex Christianis orti progenitoribus. Itaque inter se inito consilio, atque cunctis hujus seculi rebus contemptis, accesserunt ad Dianæ fanum; eoque ingressi, omnia everterunt idola. Cogniti igitur, & comprehensi, vehementer cæduntur, unguibusque ferreis dilaniantur, ac subulis oculi eorum transfiguntur: & custodiæ traditi, ad plures dies sine cibo permanserunt. De carcere postea educti, feris sunt expositi. Sed eos belluæ minimè læserunt. Demum gladii accepta sententia, capite fuere obtruncati.

Λεόντιος, καὶ Ἀλέξανδρος οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες μετὰ τῆς ἱερᾶς συνοδίας αὐτῶν, ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ ἐκ τῆς χώρας Παμφυλίας, ἐκ διαφόρων μὲν χωρίων ὄντες, μίαν δὲ γνώμην ἔχοντες πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὡς Χριστιανοὶ ἐκ προγόνων τυγχάνοντες. Κοινῇ τοίνυν βουλευσάμενοι, καὶ πάντα τὰ βιοτικὰ εἰς οὐδὲν λογισάμενοι, κατέλαβον τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν. Καὶ ἐν αὐτῷ γενόμενοι, κατέστρεψαν πάντα τὰ εἴδωλα. Γνωσθέντες οὖν καὶ κρατηθέντες, ἐτύφθησαν σφοδρῶς, καὶ μετὰ σιδηρῶν ὀνύχων διεξέσθησαν, καὶ σουβλίοις τοὺς ὀφθαλμοὺς διεκεντήθησαν. Καὶ φυλακῇ παραδοθέντες, ἄτροφοι διέμειναν ἐπὶ πολλαῖς ἡμέραις. Εἶτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, ἐθηριομάχησαν· τὰ δὲ θηρία οὐκ ἥψαντο αὐτῶν. Καὶ λαβόντες τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἀπεκεφαλίσθησαν.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂

2. Die Secunda.

Β'.

Certamen sacrosancti Martyris Stephani, & sociorum.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Στεφάνου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

S. Stephanus, & socii MM. Stephanus sacer Martyr fuit Valeriano Imperatore ex antiqua Roma. Cùm autem propter persecutionem sub dumuncula latitaret, eos qui ad ipsum ex gentibus accedebant, baptizabat; Diaconos, & Presbyteros consecrabat; Deumque precabatur pro mundi salute. Sanitati verò per ipsum restituta filia Emesii Tribuni Plebis, non modò illum, sed virorum etiam, mulierumque multitudinem induxit, ut baptizarentur: qui variis consumpti sunt cruciatibus. Horum autem reliquias colligens Pontifex Stephanus, honorificè sepelivit. Exin templum Martis coactus introire, & adorare, ingressus, Deumque deprecatus, prostravit idolum. Post hæc dum sacris ipse

Στέφανος ὁ Ἱερομάρτυς ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Οὐαλεριανοῦ ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Κρυπτόμενος δὲ διὰ τὸν διωγμὸν ἐν οἰκήματι, τοὺς πρὸς αὐτὸν παραγενομένους Ἕλληνας ἐβάπτιζε· καὶ Διακόνους, καὶ Πρεσβυτέρους ἐχειροτόνει· καὶ τὸν Θεὸν παρεκάλει ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας. Ἰασάμενος δὲ καὶ τὴν θυγατέρα Ἐμεσίου τοῦ δημάρχου, παρεσκεύασεν αὐτὸν βαπτισθῆναι· καὶ οὐ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν· οἵτινες διαφόροις τιμωρίαις ἐτελειώθησαν. Τὰ δὲ λείψανα αὐτῶν συναγαγὼν ὁ ἀρχιερεὺς Στέφανος, ἐν-

ἐντίμως ἐκηδεύσεν. Εἶτα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀρεως ἀναγκασθεὶς εἰσελθεῖν, καὶ προσκυνῆσαι, εἰσῆλθε· καὶ προσευξάμενος, κατέβαλε τὸ εἴδωλον. Καὶ μετὰ ταῦτα λειτουργῶν, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ κατετέθη ἐν αὐτῇ τῇ καθέδρα σὺν τῷ μαθητῇ αὐτοῦ, ἐπὶ χεῖρας κρατοῦντι τὸ τῆς πίστεως ἅγιον σύμβολον.

ipse fungeretur, capite obtruncatur: ac depositus fuit in ipsa cathedra, simul cum suo discipulo, qui manu sanctum fidei symbolum tenebat.

Καὶ Εὕρεσις τῶν Λειψάνων τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Δάδα, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΟὙτοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν τῇ πόλει Δορoστόλῳ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Θράκης. Κρατηθέντες δὲ καὶ παραστάντες τῷ Ἄρχοντι, ἠναγκάσθησαν θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθέντες, ἐνεβλήθησαν εἰς φυλακὴν. Τοῦ δὲ ἁγίου Μαξίμου ὑπαναγινώσκοντος τοῖς μάρτυσιν αὐτοῦ τὰς θείας γραφὰς, ὑπνώσαντες ὁρῶσι τὸν διάβολον ὅπλα πολεμικὰ κρατοῦντα καὶ κατ' αὐτῶν πολεμοῦντα. Καὶ διεγερθέντες εἶδον Ἄγγελον Θεοῦ θάρσος αὐτοῖς ἐμποιοῦντα. Εἶτα ἐτύφθησαν δεινῶς, καὶ λαβόντες τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἤχθησαν εἰς τὸν τόπον τῶν καταδίκων. Κἀκεῖ τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν μηνὶ Ἀπριλλίῳ ΚΗ'. Εὑρέθησαν δὲ τὰ τίμια λείψανα αὐτῶν δι' Ἀγγέλου μηνὶ Αὐγούστῳ δευτέρᾳ· ἅτινα νῦν κατάκεινται ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἁγίας Θεοτόκου ἐν τοῖς Βιγλεντίας, ἰάσεις πλείστας ἐπιτελοῦντα τοῖς προσερχομένοις αὐτοῖς.

Et Inventio Reliquiarum Sancti Martyris Dadæ, & sociorum.

HI Sancti Martyres, Maximiano Imperatore, degebant in Dorostolo Thraciæ civitate: detenti autem, & ante præsidem stantes, idolis cogebantur sacrificare. Quod cùm facere detrectarent, in carcerem fuerunt injecti. Sancto verò Maximo prælegente suis Martyribus sacras Scripturas, obdormiscentes ipsi Diabolum intuentur, qui bellica perstringens arma, in eos pugnabat: atque expergefacti, Angelum Dei vident, qui eorum animos erigebat. Crudeliter postea verberantur: & gladii sententiam subeuntes, ad reorum locum ducti sunt, ibique caput eis abscissum mensis Aprilis die vigesima octava. Pretiosa ipsorum lipsana per Angelum reperta sunt die secunda Augusti, quæ nunc jacent in remplo sanctæ Deiparæ in Vigilantiæ ædibus posito, plurimasque efficiunt sanationes accedentibus ad ea. Inventio reliquiarum S. Dadæ, & sociorum.

Καὶ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου.

ἘΠΙ' τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐφανερώθη τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Ἀνὴρ γάρ τις οἰκῶν τὴν κώμην, ἐν ᾗ αὐτὸ ὑπὸ γῆν ἐκρύπτετο, πρεσβύτερος, Λουκιανὸς ὄνομα, ἐκ θείας ὀπτασίας εὗρεν αὐτό. Καὶ γὰρ τρὶς τούτῳ ἐπιφανεὶς ὁ πρωτάθλος, ἑαυτὸν καταδήλωσεν. Καὶ μαθὼν τοῦτο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάννης, καὶ χαρᾶς πλησθεὶς, τὸν τόπον σὺν τῷ κλήρῳ κατέλαβε. Καὶ ἀνορύξας εὗρε τὴν σορόν. Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, καὶ εὐωδία πλείστη.

Et translatio Reliquiarum sancti Stephani Protomartyris.

IMperante Constantino Magno inventæ sunt Reliquiæ sancti Stephani Protomartyris. Quidam enim Presbyter, Lucianus nomine, qui in ea villa habitabat, ubi sub terra eædem reliquiæ latebant, divina visione admonitus, illas invenit. Huic cùm primus Athleta tertiò apparuisset, seipsum manifestavit. Quod ubi rescivit Joannes Archiepiscopus, summa lætitia affectus, unà cum Clero in locum illum processit: cùmque effodisset, loculum reperit. Repente autem terræmotus magnus factus est, & plurimus fragrans odor. Translatio S. Stephani Protomart.

EODEM MENSE

3. Die Tertia.

Memoria Sanctorum Dalmati, Fausti, & Isaacii.

SS. Dalmatus, Faustus, & Isaacius.

BEatus Isaacius priùs in eremo virtutem exercens, corporis affectionibus edomitis, dæmonibusque subactis, divina postea providentia Constantinopolim concessit; & in quodam commorans Urbis monasterio, quod nunc Dalmati nuncupatur, multis sua virtute, & doctrina suasit, ut mundo derelicto monachi fierent, ac seeum convenirent: ex quibus fuit Dalmatus, & Faustus illius filius. Ipse enim eùm Theodosii Imperatoris temporibus miles esset, quadam die dum forte in Sanctum incidisset, hujus degustato colloquio, uxorem filiosque deserens, Faustum filium solum secum assumens, ad eum se contulit, & monasticæ vitæ sese addixit, suum etiam filium detondens: atque adeo ad virtutem sunt enixi, ut celeberrimi apud Imperatorem essent, & Senatum; ac plurima etiam miracula patrarent ad Dei gloriam. Sic post Isaacii obitum vitam finierunt.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι Α'ΥΤΩ͂Ι

Γ'.

Μνήμη τῶν ὁσίων Δαλμάτου, καὶ Φαύστου, καὶ Ἰσαακίου.

Ο῾ Ὅσιος Ἰσαάκιος πρώτερον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσκήσας, καὶ τὰ πάθη τοῦ σώματος νεκρώσας, καὶ τοὺς δαίμονας νικήσας, ὕστερον κατὰ θείαν πρόνοιαν παρεγένετο εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ προσκαθεσθεὶς ἑνὶ τῶν τῆς πόλεως μοναστηρίων, ὁ τοῦ Δαλμάτου νῦν λέγεται, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ τῆς διδασκαλίας πολλοὺς ἔπεισε καταλιπεῖν τὸν κόσμον, καὶ γενέσθαι μοναχοὺς, καὶ συναχθῆναι. ἐξ ὧν ἦσαν Δαλματος, καὶ Φαῦστος ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Οὗτος γὰρ στρατιώτης ὢν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, ἐν μιᾷ ἀπελθὼν καὶ συντυχὼν τῷ ἁγίῳ, καὶ τῆς ἐκείνου ὁμιλίας γευσάμενος, καταλιπὼν καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα, μόνον δὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φαῦστον ἀναλαβὼν, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν, καὶ γέγονε μοναχὸς, ἀποκείρας καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἠγωνίσαντο, ὡς περιβόητοι γενέσθαι βασιλεῦσι καὶ Συγκλήτῳ, καὶ θαύματα διάφορα εἰς δόξαν Θεοῦ ἐπιτελέσαι· καὶ οὕτως μετὰ τελευτὴν Ἰσαακίου τελειωθῆναι.

EODEM MENSE

4. Die Quarta.

Certamen Sanctæ Martyris Iæ, & sociorum.

S. Ia, & socii MM.

HÆC sapore Persarum rege floruit, summæ senectutis ætate provecta. Comprehensa autem cum novem millibus Christianorum, qui captivi abducti, à Magorum principibus diverso tormentorum genere excruciabantur, unà cum iis ista etiam beata cruciatus constanti animo pertulit: & postquam multis fuit pœnis vexata, capite plexa est.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂Ι Α'ΥΤΩ͂Ι

Δ'.

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἴας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Α῞Υτη ἦν ἐπὶ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, πρεσβυτάτην ἔχουσα τὴν ἡλικίαν. Συνελήφθη οὖν μετὰ ἐννέα χιλιάδων Χριστιανῶν αἰχμαλώτων, παρὰ τῶν ἀρχιμάγων διαφόροις βασάνοις παραδοθέντων. Μεθ᾽ ὧν καὶ ἡ μακαρία ταῖς τιμωρίαις ἐνεκαρτέρει, ἥτις μετὰ πολλῶν βασάνων αἰκίας, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Et Καὶ

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ Κουβικουλαρίου.

Ἐλευθέριος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ τῆς πόλεως Βυζαντίου ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, εἷς τῆς συγκλήτου, Εὐνοῦχος δὲ, καὶ τῷ βασιλεῖ προσῳκειωμένος. Ἐπεὶ δὲ εὐηρέστησε μὲν τῷ Θεῷ διὰ τῆς τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ διδασκαλίας, οὐκ ἦν δὲ τετελειωμένος τῷ θείῳ βαπτίσματι, καὶ θέλων βαπτισθῆναι, ᾐτήσατο τὸν βασιλέα, ἐάσαι αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς τὸ προάστειον αὐτοῦ· καὶ τυχὼν τῆς αἰτήσεως, ἀπῆλθε πλησίον τοῦ Σαγγάρου ποταμοῦ. Καὶ ποιήσας ὑπὸ γῆν κρυπτὴν ἐκκλησίαν, καὶ πρεσβύτερον ἀγαγὼν, ἐβαπτίσθη ἐκεῖ· καὶ θέλων ἐκφυγεῖν τὸν βασιλέα, προεφασίσατο νόσον. Καὶ μαθὼν ταῦτα ὁ Μαξιμιανὸς παρεγένετο ἐπὶ τὸν τόπον, καὶ αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδὼν τὸν ναὸν, καὶ τὴν διακοσμίαν τοῦ θυσιαστηρίου, ὠργίσθη· καὶ κρατήσας αὐτὸν, καὶ πρότερον ἱκανῶς βασανίσας, ὕστερον ἀπεκεφάλισεν.

Et certamen Sancti Martyris Eleutherii Cubicularii.

Eleutherius Christi martyr, Maximiano Imperatore, ex urbe Byzantio oriundus, unus erat ex senatoribus, idemque in numero Eunuchorum Imperatori familiaris. Cùm autem Deo placuisset ob mandatorum illius doctrinam, non tamen divino perfectus erat baptismate. Quare cupiens baptizari, rogavit Imperatorem, ut sibi permitteret in suum suburbium pergere. Impetrata autem facultate, ad Sangarum fluvium accessit, ibique subterraneam ecclesiam construens, Presbyterum adduxit, ab eoque baptizatus fuit. Ut verò Imperatorem fugeret, morbum causatur. Quod ubi Maximianus rescivit, ad locum accedens, propriisque oculis templum altarisque apparatum intuitus, ira excanduit: & comprehensum Eleutherium, diris primo tormentis subjecit: mox capite obtruncavit. S. Eleutherius Cubicularius.

ΜΗΝΙ͂ Τῼ͂ ΑΥ͂Τῼ͂

Ε΄.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐσιγνίου.

Εὐσίγνιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἦν μὲν ἐκ τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας, γέγονε δὲ στρατηγὸς Κωνσταντος τοῦ πατρὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου· καὶ διαρκέσας μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, καὶ κρατηθεὶς ὡς Χριστιανὸς, ἤχθη εἰς ἐξέτασιν· καὶ ἐλέγξας τὸν παραβάτην, ὡς τὸν ἀληθῆ Θεὸν καταλιπόντα, καὶ τοῖς ματαίοις εἰδώλοις προσελθόντα ὡς θεοῖς, ἐξετάσθη εἰς μάστιγας. Καὶ τιμωρηθεὶς ἰσχυρῶς, ἐπείπερ ταῖς πληγαῖς κατεπονήθη· ἐτῶν γὰρ ἦν ἑκατὸν δέκα· ἀπερρίφη ἐν φυλακῇ. Καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ πάλιν τῷ παραβάτῃ παραστὰς, ἠναγκάζετο ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις. Καὶ μὴ πεισθεὶς, ἀλλὰ πάλιν ἐλέγξας τὸν τύραννον, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη· καὶ οὕτως ἐτελειώθη, ἀπολαβὼν στέφανον ἀμάραντον, καὶ ζωὴν αἰώνιον.

EODEM MENSE

Die Quinta. 5.

Certamen Sancti Martyris Eusignii.

Eusignius Christi martyr ex magna urbe Antiochia, militiæ dux fuit temporibus Constantii patris magni Constantini, vixitque usque ad tempora Juliani apostatæ. Comprehensus autem Christianæ fidei causa, quæstioni subjicitur. Cùmque Apostatam redargueret, quod Deo vero derelicto, ad vana idola tamquam ad Deos accessisset, fustibus cæsus, dutisque tormentis excruciatus est. Postquam autem plagis pene confectus esset, (erat enim annorum centum ac decem:) in carcerem detruditur: unde aliquot post diebus eductus, & iterum in conspectum Apostatæ productus, compellebatur Christum abnegare, & idolis sacrificare. Sed cùm ad id induci non posset, quin potius tyrannum rursus increparet, gladio caput ei amputatur: atque ita decessit, coronam immarcescibilem, vitamque æternam adeptus. S. Eusignius M.

EODEM MENSE

6. Die Sexta.

Transfiguratio Domini nostri Jesu Christi.

Transfiguratio Domini.

POstquam multa de periculis, aliisque molestis rebus ad Discipulos suos Christus disseruisset, & hæc quidem esse in præsenti vita, bona verò in spe affirmasset; volens iis demonstrare, quænam esset illa gloria, cum qua venturus erat, assumpsit eos in montem excelsum seorsum, & transfiguratus est coram eis: & resplenduit facies ejus, sicut sol; vestimenta autem ejus facta sunt splendida, ut lux. Et apparuerunt illis Moyses, & Elias, cum eo loquentes. Tres autem tantum ex illis assumpsit, tamquam excellentiores. Moysem verò, & Eliam in medium produxit, ut minus rectas opiniones, quas multi de se habebant, corrigeret. Nam quidam ipsum Eliam dicebant, alii Hieremiam: atque idcirco istos adduxit, ut discipulis ostenderet, discrimen esse inter servos, & dominum; eisque persuaderet, se mortis vitæque potestatem habere.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΓΟΥΣΤΩ

ϛʹ.

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΠειδὴ πολλὰ περὶ κινδύνων καὶ τινων λυπηρῶν ὁ Χριστὸς πρὸς τοὺς μαθητὰς διελέχθη· καὶ τὰ μὲν ἦσαν ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὰ δὲ ἀγαθὰ ἐν ἐλπίσι, βουλόμενος αὐτοὺς πληροφορῆσαι, καὶ δεῖξαι, τίς ἐστιν ἡ δόξα ἐκείνη, μεθ᾽ ἧς μέλλει παραγενέσθαι, ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατιδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λαμπρὰ, ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωυσῆς, καὶ Ἠλίας μετ᾽ αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Τοὺς τρεῖς δὲ μόνους τῶν ἄλλων παραλαμβάνει ὡς ὑπερέχοντας· Μωυσῆν δὲ καὶ Ἠλίαν εἰς μέσον παράγει, τὰς εἰς αὐτὸν οὐκ ὀρθὰς ὑπονοίας παρὰ τοῖς πολλοῖς γινομένας διορθούμενος. Ἐπειδὴ γὰρ τινὲς μὲν αὐτὸν Ἠλίαν ἔλεγον, ἄλλοι δὲ Ἱερεμίαν· διὰ τοῦτο τούτους παρέστησεν, ἵνα τοῖς μαθηταῖς δείξῃ τὸ μέσον τῶν δούλων καὶ τοῦ δεσπότου, καὶ πληροφορήσει αὐτοὺς, ὅτι καὶ θανάτου, καὶ ζωῆς ἐξουσίαν ἔχει.

EODEM MENSE

7. Die Septima.

Certamen Sancti Dometii Martyris.

S. Dometius M.

MArtyr Christi Dometius, tyrannidem exercente Juliano Apostata, ex regione Phrygiæ fuit. Videns autem complures tyranno morem gerere, & in dies augeri eorum numerum, qui Christum ejurarent, & idola colerent; moleste id ferebat, animo angebatur, summaque tristitia afficiebatur. Quadam igitur die cùm ludi circenses fierent, & sacrificium immundis dæmoniis offerretur, id tolerare nequivit; sed divino zelo inflammatus, in medium spectaculum exsiliens, alta voce Apostatam Julianum anathematizavit, ido-

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΓΟΥΣΤΩ

Ζʹ.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Δομετίου.

ΔΟμέτιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ἦν μὲν ἐπὶ τυραννίδος Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου ἐκ τῆς χώρας Φρυγίας. Ὁρῶν δὲ τοὺς προκειμένους τῷ τυράννῳ πολλοὺς ὄντας, καὶ καθεκάστην προστιθεμένους, καὶ ἀρνουμένους μὲν τὸν Χριστὸν, προσκυνοῦντας δὲ τοῖς εἰδώλοις, ἐδυσφόρει, καὶ ἠνιάκτει, καὶ λύπῃ πολλῇ συνείχετο. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν ἱπποδρομίας ἐπιτελουμένης, καὶ θυσίας προσφερομένης τοῖς ἀκαθάρτοις δαίμοσιν, οὐχ ὑπέμειν-

νον· ἀλλὰ ζηλώσας ζήλῳ θεϊκῷ, ἔστη μέσον τοῦ θεάτρου, καὶ μεγάλῃ φωνῇ τόν τε ἀποστάτην Ἰουλιανὸν ἀνεθεμάτισε, καὶ τοὺς εἰδωλολατροῦντας διέπτυσεν, καὶ τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς ἐχλεύασε. Κρατηθεὶς οὖν, καὶ δεθεὶς ἀσφαλῶς, παρεδόθη τῷ Ἄρχοντι· καὶ πολλὰς βασάνους ὑποστὰς, ἀπεκλείσθη εἰς φυλακήν. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, ξίφει τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπετμήθη.

idololatras consputavit, & falso nomine appellatos Deos risit. Quamobrem comprehensus, arctisque vinculis constrictus, præsidi traditur: cùmque plurimis suppliciis tortus esset, in carcerem conjicitur: unde paucis post diebus extractus, compellebatur Christum ejurare. Sed cùm id facere recusaret, gladio sacrum illius caput amputatum fuit.

Καὶ ἡ Ἀνάμνησις τῆς καταλύσεως τῶν Περσῶν, καὶ τῶν Ἀβάρων.

ΕΠΙ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, Χοσρόης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ἀπέστειλε στρατηγὸν μετὰ δυνάμεως πολλῆς λαοῦ. Καὶ κατέστρεψε πᾶσαν Ῥωμαϊκὴν πολιτείαν. Ἦλθε δὲ καὶ ὁ αὐτὸς στρατηγὸς καὶ μέχρι Χαλκηδόνος, βουλόμενος κρατῆσαι καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Θέλων δὲ ὁ Ἡράκλειος ἀντιπερισπάσαι τοὺς Πέρσας, λαοῦ ἀπορῶν, καταλιπὼν τὴν πόλιν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Κωνσταντίνῳ, ἐξῆλθε λάθρα, καὶ ἐμβὰς εἰς πλοῖον, τὸ στενὸν ἀναδραμὼν, ἔλαθε τοὺς Πέρσας, καὶ συναγαγὼν λαὸν, καὶ εἰς Περσίδα ἀπελθὼν, ἠφάνιζε τὴν χώραν. Μαθὼν δὲ ὁ τῶν Ἀβάρων Ἄρχων τὸν Ἡράκλειον ἐν τῇ Περσίδι ὄντα, λύσας τὴν εἰρήνην, ἦλθε μέχρι τῆς χρυσείας πόρτης, καὶ ἐπολέμει. Ἐπολιορκεῖτο οὖν ἡ πόλις διά τε γῆς καὶ θαλάσσης. Ἀλλὰ λιτανεύσας ὁ τοῦ Θεοῦ λαὸς, καὶ ὁ Πατριάρχης, βαστάζοντες τὴν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἠφάνισε τοὺς πολεμίους. Ἔκτοτε δὲ εὐχαριστοῦσα ἡ πόλις ἐπιτελεῖ τὴν τοιαύτην λιτήν.

Καὶ Μνήμη τῶν εὐσεβῶν βασιλισσῶν Πουλχερίας, καὶ Εἰρήνης.

Et memoria cædis Persarum, & Abarorum.

Heraclio Imperatore Chosroës Persarum Rex Ducem misit cum magni exercitus robore, & totam Romanam ditionem devastavit; atque ipse Dux Chalcedonem usque profectus est, cogitans Constantinopolim etiam in potestatem redigere. Cùm autem vellet Heraclius Persas distrahere, eique militum copia non adesset, relicta civitatis cura filio suo Constantino, clam egreditur; ac navim ascendens, in Ponti fauces evasit, Persis occultus: collectoque exercitu in Persidem discedens, regionem destruxit. Certior verò factus Abarorum Princeps, quòd Heraclius in Perside esset, rupto pacis fœdere, usque ad auream Portam pervenit, & bellum intulit. Obsidione itaque terra marique Urbs cingebatur. At Dei populus, & Patriarcha publicis precibus institutis, circumferentes Sanctissimæ Genitricis Dei imaginem, hostes exterminarunt. Ex tunc pro gratiarum actione Urbs agit hujusmodi supplicationem. Cædes Persarum, & Abarorum.

Et commemoratio religiosarum Imperatricum Pulcheriæ, & Irenes. SS. Pulcheriæ, & Irenes.

EODEM MENSE

8. Die Octava.

Certamen S. Martyris Marini.

S. Marinus Martyr.

CHristi Martyr Marinus, Diocletiano Imperatore, fuit ex Anazarbi civitate. Christianus autem cùm esset, multosque ex infidelibus ad Christum adduceret, & baptizaret, denunciatus est apud Lysiam Præfectum; ac detentus, atque ante ipsum stans, Christumque confessus, cæditur vehementer, & gravi ferro ei imposito, in carcerem conjicitur. Postridie ad quæstionem ductus, coactusque Christum abnegare, & idolis sacrificare, nec ad id inductus, pedibus fuit ex equuleo suspensus, flagellisque contusus: lampadibus deinde exustus; atque ad extremum usque spiritum in Christi confessione persistens, gladii sententiam subiit; & extra civitatem raptatus, sacro capite obtruncatur; ejus verò cadaver canibus vorandum projectum, sepulturæ à Xanthio quodam pio viro fuit traditum.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

Η'.

Α'θλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου.

Ὁ Τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Μαρῖνος, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Α'ναζάρβου. Χριστιανὸς δὲ ὤν, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων προσάγων τῷ Χριστῷ, καὶ βαπτίζων, κατεμηνύθη τῷ Ἡγεμόνι Λυσίᾳ. Καὶ κρατηθεὶς καὶ παραστὰς ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ σίδηρα βαρέα περιτεθεὶς, εἰς φυλακὴν ἐνεβλήθη, καὶ τῇ ἑξῆς ἀχθεὶς εἰς ἐρώτησιν, καὶ ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐκρεμάσθη ἐκ τῶν ποδῶν ἐπὶ ξύλου, καὶ κατεκόπη ταῖς μάστιξιν. Εἶτα κατεκάη λαμπάσι· καὶ μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς ἐμμείνας τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ, ἔλαβε τὴν διὰ τοῦ ξίφους ἀπόφασιν. Καὶ ἑλκυσθεὶς ἔξω τῆς πόλεως, τὴν ἱερὰν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπετμήθη. Τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ῥιφὲν τοῖς κυσὶν εἰς βρῶσιν, ὑπὸ Ξανθίου τινὸς εὐλαβοῦς, παρεδόθη ταφῇ.

Et certamen Sancti Patris nostri Æmiliani Cyzici Episcopi.

S. Æmilianus Episc.

SAnctus Pater noster & magnus sacer Martyr atque Confessor Æmilianus temporibus eorum exstitit Imperatorum, qui imaginibus erant infensi, Cyzici Episcopus. Non pietate modo & scientia, ceterisque institutis, quæ veris sunt digna Pontificibus, sed misericordia etiam erga pauperes, commiseratione, longanimitate, ac benignitate refulsit. Zelus illi divinus erat pro fide orthodoxa, fidenterque verbis eos perstringebat, qui adoratione, & honore sacras imagines minimè prosequebantur, hæreticos ipsos appellans, atque Christi inimicos. Delatus itaque à veritatis hostibus apud Christi adversarium Imperatorem Leonem, detentusque, ad eum vinctus adducitur; atque innumeris primò subjectus afflictationibus, postea patriis finibus exterminatus, plurimas perpessus in exilio vexationes, consummatus est.

Καὶ Α'θλησις τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Αἰμιλιανοῦ Ε'πισκόπου Κυζίκου.

Α'Ιμιλιανὸς ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν καὶ μέγας Ἱερομάρτυς, καὶ Ὁμολογητὴς, ἦν μὲν ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν εἰκονομάχων βασιλέων, Ε'πίσκοπος τῆς πόλεως Κυζίκου· διέλαμπε δὲ οὐ μόνον εὐσεβείᾳ καὶ γνώσει καὶ τῇ λοιπῇ καταστάσει πρεπούσῃ τοῖς ὄντως Α'ρχιερεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐλεημοσύνῃ, καὶ συμπαθείᾳ, μακροθυμίᾳ τε καὶ χρηστότητι. Εἶχε δὲ καὶ ζῆλον θεϊκὸν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· καὶ διέβαλλε παῤῥησίᾳ τοὺς μὴ προσκυνοῦντας, καὶ τιμῶντας τὰς ἁγίας εἰκόνας, αἱρετικοὺς αὐτοὺς ἀποκαλῶν, καὶ ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ. Διαβληθεὶς οὖν τῷ μισοχρίστῳ βασιλεῖ Λέοντι παρὰ τῶν τῆς ἀληθείας ἐχθρῶν, κρατηθεὶς, ἤχθη δέσμιος πρὸς αὐτόν. Καὶ μυρίαις κακώσεσι καθυποβληθεὶς πρότερον, ὕστερον ἐξορισθεὶς, ἐν τῇ ἐξορίᾳ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείνας, ἐτελειώθη.

Et

Καὶ

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου.

Θεοδόσιος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐντολῇ πειθαρχῶν, τῇ λεγούσῃ· ὅστις οὐκ ἀφήσει πατέρα καὶ μητέρα, καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, καὶ ἀγροὺς, καὶ οἰκίαν, καὶ ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐ δύναταί μου εἶναι μαθητής· κατέλιπεν ἅπαντα. Καὶ ἄρας αὐτοῦ τὸν σταυρὸν ἐπ᾽ ὤμων, ἠκολούθησεν αὐτῷ προθύμως. Καὶ γενόμενος μοναχὸς, ἐμάκρυνε φυγαδεύων ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ποτὲ μὲν, ἐν ὄρεσι διατρίβων, ποτὲ δὲ ἐν σπηλαίοις διαιτώμενος, καὶ τρεφόμενος ἐκ τῶν καρπῶν τῶν δένδρων, καὶ τῶν παραφυομένων ταῖς πέτραις βοτανῶν· ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ τὸν Θεὸν παρακαλῶν, ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας. Οὕτω δὲ βιοὺς, ἐδέξατο καὶ θαυμάτων χάριν, καὶ πολλοὺς ἀσθενοῦντας θεραπεύσας, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησε χαίρων.

Et memoria Sancti Patris nostri Theodosii.

Sanctus Pater noster Theodosius à tenellis unguibus obtemperans Christi præcepto ajentis: Qui non relinquet patrem, & matrem, & fratres, & sorores, & agros, & domum, ac non tollet crucem suam, & sequetur me, non potest meus esse discipulus; cuncta dereliquit, crucemque suam super humeros tollens, alacriter secutus est eum; & solitariam vitam amplexus, secessit fugiens in eremum. Et modo in montibus versabatur, modo in speluncis degebat, atque ex arborum fructibus vescebatur herbisque adnascentibus in petris, diu noctuque Deum deprecans pro sua & mundi salute. Atque ita vitam agens, donum etiam miraculorum accepit; ac pluribus infirmis sanitate restituta, lætus emigravit ad Deum. S. Theodosius.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν, καὶ Θαυματουργοῦ Μύρωνος.

Μύρων ὁ ἐν ἁγίοις καὶ μέγας Ἱεράρχης, ἦν μὲν ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου, εὐγενῶν δὲ γονέων υἱός. Ὑφ᾽ ὧν καὶ ζευχθεὶς γυναικὶ, ἐπολιτεύετο εὐσεβῶς· καὶ ἐργαζόμενος σπουδαίως τὴν γῆν, διέτρεφεν ἐκ τῶν καρπῶν τοὺς πένητας. Ἔχων δέ ποτε κῆπον ἐρεβίνθων, εὗρεν ἐν αὐτῷ κλέπτοντάς τινας ἐρεβίνθους. Οἵτινες ἐδόκουν μὲν συνάγειν ἐρεβίνθους, ἐλάμβανον δὲ ἀκάνθας. Καὶ δοὺς αὐτοῖς ἐρεβίνθους, ἀπέλυσεν. Καὶ ἄλλους εὑρὼν ἐν τῇ ἅλωνι γεμίσαντας τοὺς σάκκους ἑαυτῶν σίτου, καὶ μὴ δυναμένους κουφίσαι αὐτοὺς, ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν τοὺς σάκκους, καὶ ἀπέλυσε, παραγγείλας ἀπελθεῖν, καὶ μηκέτι κλέψαι. Εἶτα χειροτονηθεὶς Πρεσβύτερος, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος, καὶ τῆς εἰς τοὺς πένητας ἐλεημοσύνης μηδέποτε ἐπιλαθόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Et memoria Sancti Patris nostri Thaumaturgi Myronis.

Myron Sanctus magnusque Pontifex fuit ex insula Cretæ, Decio Imperatore, nobilium parentum filius, à quibus connubio feminæ junctus, ex pietatis regula vitam suam dirigebat; ac terram omni cura colens, fructibus pauperes alebat. Cùm autem hortum quemdam cicere consitum haberet, reperit quosdam ciceR subripientes, qui dum putant cicer colligere, spinas accipiebant: at ipse cicere dato, eos dimisit. Aliis etiam deprehensis, qui in ejus area saccos impleverant frumento, neque poterant eos efferre, ipse illorum humeris saccos imposuit, & missos fecit, admonens, ut abirent, nec amplius furarentur. Presbyter postea consecratus, ac deinde Episcopus, & misericordiam erga pauperes nunquam ex animo abjiciens, in pace quievit. S. Myron Thaumaturgus.

Et certamen Sancti Martyris Antonini.

S. Antoninus Martyr.

ANtoninus Chriſti Martyr ex urbe prodiit Alexandria, vir Chriſtifidelis, pius, ac timens Deum: propterea ab idololatris comprehenſus, ad Præfectum adducitur; atque interrogatus, Chriſtum confitetur. In lignum itaque ſuſpenſus, acriter fuit dilaniatus: coactuſque à lictoribus, & militibus Præfecto aſtantibus, Chriſtum abnegare, ut à cruciatu abſolveretur, eo magis ipſe Chriſtum quidem Deum verum prædicabat; idola verò, & illorum cultores ſugillabat, ridebatque. Diu autem in tormentis perſiſtens, ignis ſententiam ſubiit. Sic Deum precatus, atque eos, qui aderant, ut ſolum Chriſtum Deum agnoſcerent, hortatus, in fornacem injectus, beatam ſuam animam Deo tradidit.

SS. Eleutherius, Leonidas, & pueri.

Et certamen ſanctorum martyrum Eleutherii, Leonidis, & puerorum.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀντωνίνου.

ΑΝτωνῖνος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας τῆς πόλεως· Χριστιανὸς δὲ καὶ ἀβλαβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, προσήχθη τῷ Ἄρχοντι. Καὶ ἐρωτηθεὶς ὡμολόγησε τὸν Χριστόν. Κρεμασθεὶς οὖν ἐπὶ ξύλου, ἐξέσθη σφοδρῶς. Καὶ ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν δημίων καὶ τῶν παρισταμένων τῷ Ἄρχοντι στρατιωτῶν, ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ ἀπολυθῆναι τῆς βασάνου, αὐτὸς μᾶλλον μεγάλῃ τῇ φωνῇ, τὸν μὲν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἀνεκήρυττε· τὰ δὲ εἴδωλα καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὰ διέσυρε, καὶ ἐχλεύαζεν. Ἐπιπολὺ δὲ ταῖς βασάνοις προσκαρτερήσας, τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἀπόφασιν ἔλαβε. Καὶ οὕτως δεξάμενος, καὶ τοὺς παρεστῶτας διδάξας μόνον τὸν Χριστὸν γνωρίζειν Θεόν, βληθεὶς εἰς τὴν κάμινον, παρέδωκε τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχήν.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἐλευθερίου, Λεωνίδους, καὶ τῶν νηπίων.

EODEM MENSE

Die Nona.

9.

Certamen Sancti Apoſtoli Matthiæ.

S. Matthias Apoſtolus.

MAtthias Chriſti Apoſtolus primum quidem unus erat ex ſeptuaginta Apoſtolis, omni virtute inter eos, atque honeſtate excellens. Poſtquam autem Judas Iſcariotes, qui ex duodecim erat diſcipulis, propter avaritiam Dominum noſtrum Jeſum Chriſtum Judæis invidia repletis prodidit, ipſumque intuitus ad cædem uſque flagellis contuſum, abiens ſibi mortem laqueo conſcivit; duodecimus numerus fuit diminutus. Tùm Petrus unà cum decem diſcipulis, qui cum ipſo erant, precationibus inſiſtens, miſit ſortes: & cecidit ſors ſuper Matthiam, & adnumeratus eſt cum undecim Apoſtolis loco Judæ Iſcariotæ. Poſt hæc in ulteriori Æthiopia prædicans Evangelium, atque multos illuminans, detentus ab infidelibus, & plurimum cæſus, Deo tradidit ſpiritum.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

Θ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ματθία.

ΜΑτθίας ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, πρότερον μὲν ἦν εἷς τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων, διαπρέπων ἐν αὐτοῖς ἐν πάσῃ ἀρετῇ καὶ κοσμιότητι. Ἐπεὶ δὲ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης εἷς ὑπάρχων τῶν δώδεκα μαθητῶν, διὰ φιλαργυρίαν παρέδωκε τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τοῖς φθόνου πεπληρωμένοις Ἰουδαίοις· καὶ ἰδὼν ὅτι ἐφραγελλώθη πρὸς τὸ θανατωθῆναι, ἀπελθὼν ἀπήγξατο, ἐνέλιπεν ὁ ἀριθμὸς τῶν δώδεκα. Καὶ σταθεὶς εἰς προσευχὴν ὁ Πέτρος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δέκα μαθητῶν, ἔβαλε κλῆρον, καὶ ἔπεσε κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα Ἀποστόλων ἀντὶ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου. Καὶ μετὰ ταῦτα κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ ἔξω Αἰθιοπίᾳ· καὶ πολλοὺς φωτίσας, κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ πλεῖστα τυφθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

ΟὟτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου. Ὄντες δὲ ὀρθόδοξοι, καὶ τὸν Θεὸν φοβούμενοι, καὶ τὰς τιμίας εἰκόνας τιμῶντες, ἐμαρτύρησαν. Ὁρῶντες γὰρ αὐτὸν τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν ἀποστρεφόμενον, καὶ αὐτὰς πυρὶ κατακαίοντα, ἐζηλοτύπουν λυπούμενοι. Ὅτε δὲ εἶδον καὶ τὴν χαλκῇ πύλῃ τιμίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ διορυσσομένην, ἐξήνεγκαν τὴν λύπην εἰς φῶς. Καὶ κρατήσαντες τὸν ἐπὶ τῆς σκάλας ἀναβάντα σπαθάριον, πρὸς τὸ καταλῦσαι τὴν εἰκόνα, καὶ ῥίψαντες ἐπὶ τὴν γῆν μετὰ τῆς σκάλας, ἀπέκτειναν· καὶ κινήσαντες εἰς θυμὸν τὸν τύραννον, οἱ μὲν παραυτίκα ξίφει ἐτελειώθησαν, πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν ὄντες· ἐν οἷς ἦσαν καὶ γυναῖκες οὐκ ὀλίγαι, καὶ Μαρία ἡ Πατρικία. Οἱ δὲ φυλακῇ παραδοθέντες, καὶ τὰ πρόσωπα κατακαέντες, καὶ πολλὰ δεινὰ ὑποστάντες, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Κωνσταντίνου Ἀρχιεπισκόπου τῆς βασιλίδος πόλεως.

Et certamen Sancti Martyris Juliani, & sociorum.

HI Imperatore Leone Iconomacho claruere. Cùm verò Orthodoxæ fidei essent, Deumque timerent, & venerabiles honore prosequerentur imagines, martyrium objerunt. Animadvertentes enim illum à sanctarum imaginum adoratione aversum, atque eas igne absumere, zelum ex hoc concipiebant, mœrore contabescentes. At cùm viderent venerandam etiam Christi imaginem, quæ in ætea porta extabat, effringi, ægrum animi sensum in medium protulerunt; & arrepto spathario, qui scalam, effigiem destructurus, ascendebat, eum unà cum scala dejicientes, interfecerunt; atque ad iram commoto tyranno, alii quidem statim gladio consumpti (multi enim erant numero, inter quos plures feminæ, & Maria Patricia) alii custodiæ traditi, ac facie combusti, plurimosque passi cruciatus, capite fuere obtruncati. S. Julianus, & Socii MM.

Et commemoratio sancti Constantini Archiepiscopi regiæ urbis. S. Constantinus Patriarcha CP.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂ ΑΥΤΩ͂

Ι.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Λαυρεντίου, Ξύστου, καὶ Ἱππολύτου.

ΟὟτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου. Ὁ μὲν Ξύστος ἐξ Ἀθηνῶν, ἔνθα καὶ τὸν τῆς φιλοσοφίας ἤσκησε λόγον. Παραγενόμενος δὲ ἐν Ῥώμῃ, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος μετὰ τὴν τελευτὴν Στεφάνου τοῦ Ἱερομάρτυρος. Δοὺς δὲ διὰ χειρὸς Λαυρεντίου Διακόνου τὰ προσόντα αὐτῷ ἱερὰ χρήματα πτωχοῖς, λέγει αὐτῷ· Λαυρέντιε· αὔριον παραδιδόμεθα Δεκίῳ εἰς ἐξέτασιν. Κατὰ δὲ τὴν πρόῤῥησιν αὐτοῦ κρατηθεὶς, καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἀπεκεφαλίσθη. Προσαχθεὶς δὲ καὶ Λαυρέντιος, καὶ τὰ ἱερὰ χρήματα ἀπαιτούμενος, ἐπιθεὶς εἰς τὰς ἁμάξας τοὺς χωλοὺς, καὶ ἀνα-

EODEM MENSE

Die Decima. 10.

Certamen Sanctorum Martyrum Laurentii, Xysti, & Hippolyti.

ERant isti temporibus Decii Imperatoris. Et Xystus quidem Athenis natus, ubi Philosophiæ studiis operam navavit; Romam verò profectus, post Stephani sacri Martyris obitum Episcopus consecratur. Cumque quas habebat ecclesiæ pecunias, pauperibus per Laurentii Diaconi manus distribuisset, ait illi: Laurenti, cras Decio trademur ad examen. Ac juxta ejus prædictionem detentus, minimeque inductus, ut idolis sacrificaret, capite fuit obtruncatus. Delatus etiam Laurentius, cùm sacram supellectilem ab eo postularent, imponens ipse super currus claudos, mancosque, quibus pecuniam erogaverat, ante Imperatorem adduxit, dicens: hi sunt, qui pecuniam custodiunt. Tunc super candentium carbonum cratem exten- SS. Laurentius, Xystus, & Hippolytus.

tensus, tradidit spiritum. Sanctus verò Hippolytus eorum assumens reliquias, atque sepeliens, captus fuit; & alligatus ad indomitos equos, raptatus consummatur.

ἀναπήρους, οἷς διένειμεν τὰ χρήματα, ἤγαγεν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως, εἰπών· οὗτοί εἰσιν οἱ τῶν χρημάτων φύλακες. Τότε ἁπλωθεὶς ἐπ' ἐσχάρας, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ δὲ ἅγιος Ἱππόλυτος λαβὼν τὰ λείψανα αὐτῶν, καὶ θάψας, ἐκρατήθη. Καὶ προσδεθεὶς ἵπποις ἀγρίοις, ἐτελειώθη συρόμενος.

EODEM MENSE

Die Undecima.

11.

Certamen sacrosancti Martyris Eupli.

S. Euplus M. EUplus Christi martyr, Diocletiano Imperatore, ex urbe Catana in Sicilia insula claruit. Cùm autem in ejusdem urbis ecclesia Diaconus esset, Christi fide populum imbuebat, sacras Scripturas prælegens. Quamobrem delatus, & à præside comprehensus, cùm Christum abnegare compelleretur, nec ad id faciendum induci posset, manibus pedibusque ligatis in equuleum suspensus, ferreis manicis unguiculisque depexus est, gravibusque malleis ossa ejus confracta sunt. Postea ex equuleo depositus, in carcerem detruditur: ubi sitiens, nec aquam ad bibendum habens, fusis precibus fontem aquæ ex terra eduxit, bibensque gratias Deo egit. Tùm è carcere extractus, auribus subulis perforatis, postremum gladio cæsus est.

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ Α'ΥΓΟΥ'ΣΤῼ͂

ΙΑ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εὔπλου.

ΕΥ'πλος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ ἐκ τῆς πόλεως Κατάνης τῆς ἐν Σικελίᾳ τῇ νήσῳ. Διάκονος δὲ ὢν τῆς ἐν αὐτῇ ἐκκλησίας, ἐδίδασκε τὸν λαὸν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὑπαναγινώσκων τὰς ἱερὰς γραφάς· ὅθεν ἐξαγνωσθεὶς, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος, καὶ τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι βιασθεὶς, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐδέθη χεῖρας καὶ πόδας. Καὶ κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου, χερσὶ σιδηραῖς καὶ ὄνυξι κατεξαίνετο, καὶ βαρείαις σφύραις τὰ ὀστᾶ συνετρίβετο. Εἶτα τοῦ ξύλου καταβιβασθεὶς, φυλακῇ ἐναπερρίφη· ἔνθα διψήσας, καὶ μὴ ἔχων ὕδωρ πίνειν, προσευξάμενος, πηγὴν ὕδατος ἐξήγαγε τῆς γῆς, καὶ πιὼν εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ. Μετὰ ταῦτα τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ σουβλίοις ἐξατρυπηθεὶς, τελευταῖον ξίφει τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπεκεφαλίσθη.

EO- ΜΗΝΙ'

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΒʹ.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φωτίου, καὶ Ἀνικήτου.

Φώτιος, καὶ Ἀνίκητος οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· ἦν δὲ ὁ Φώτιος ἀνέψιος τοῦ Ἀνικήτου. Δημηγορήσαντος δὲ Διοκλητιανοῦ ἐν Νικομηδείᾳ, καὶ πάντα τὰ βασανιστήρια εἰς μέσον προθέντος, καὶ ἀπειλήσαντος, ὡς εἴ τις ἑαυτὸν Χριστιανὸν ὁμολογήσει, θανάτῳ ὑποπεσεῖται· παρὼν ὁ Ἀνίκητος, Χριστιανὸν ἑαυτὸν μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεκήρυξεν. Καὶ κρατηθεὶς, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ τὰ ἐπ᾽ αὐτὸν ἀπολυθέντα θηρία ἡμερώτερα προβάτων ἀπέδειξεν. Εἶτα προσευξάμενος, συνέτριψε τὸ τοῦ Ἡρακλέως ξόανον. Λαβὼν δὲ τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, καὶ μέλλων ἀποκεφαλισθῆναι, δι᾽ εὐχῆς ἐξήρανε τοῦ δημίου τὴν χεῖρα. Τότε προσδραμὼν ὁ Φώτιος, ἠσπάσατο αὐτόν· καὶ κρατηθεὶς, συνεδέθη αὐτῷ· καὶ ἀμφότεροι διαφόρως βασανισθέντες, τέλος πυρὶ ἐτελειώθησαν.

EODEM MENSE

Die Duodecima. 12.

Certamen Sanctorum Martyrum Photii, & Aniceti.

PHotius, atque Anicetus Christi martyres, Diocletiano Imperatore claruerunt. SS Photius, & Anicetus MM. Erat autem Photius Aniceti nepos.. Cùm verò ad Nicomediæ populum concionem Diocletianus haberet, cunctaque in medium tormenta proferret, comminatus fore, ut morti succumberet, qui se Christianum confiteretur; adstans Anicetus Christianum sese elata voce enunciavit: comprehensusque, vehementer est cæsus; & belluas in eum immissas ovibus mitiores effecit. Orans deinde, Herculis contrivit idolum. Accepta autem gladii sententia, dum jam caput illi esset amputandum, fusis precibus, manum tortoris aridam reddidit. Tunc accurrens Photius illum amplexatur; detentusque, simul cum eo vinctus est: ac uterque diversis affectus cruciatibus, tandem fuit igne consumptus.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΓʹ.

Ἡ μετάθεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ ἐπικληθέντος Πωγωνάτου, ὄντος ἀπογόνου Ἡρακλείου. Ταῖς μεγίσταις οὖν τιμαῖς, ὑπὸ τῶν πρώην βασιλέων δεξιωθεὶς, καὶ ἱκανὸς ὢν ἐν ταῖς πολιτικαῖς διοικήσεσι, τὰ πρακτέα ὑφηγεῖσθαι διὰ λόγων καὶ τρόπων, καὶ τὴν ἀπὸ χρόνου σύνεσιν, εἰς τὸ τοῦ πρωτοασηκρίτου προσβιβάσθη ἀξίωμα. Καὶ βουλῆς τοῖς βασιλεῦσι γέγονε κοινωνός. Ἐπεὶ δὲ ἡ πονηρὰ καὶ ἔκφυλος δόξα τῶν μίαν θέλησιν ἐπὶ τῆς διὰ σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας ἀνοήτως καὶ δυσσεβῶς ἐπεκράτει, ὅσον ἐπ᾽ αὐτοῖς μίαν τῶν δύο φύσεων ἀναιρούντων, καὶ διὰ πράγματά τινα τὴν κακοδοξίαν κρατοῦντα κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐπομπεύετο, καὶ ἐπὶ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἐπροεκει-

το

EODEM MENSE

Die Decima tertia. 13.

Translatio Reliquiarum Sancti Patris nostri Maximi Confessoris.

EXtitit hic temporibus Constantini cognomento Pogonati, Heraclii nepotis. S. Maximus Confessor. Itaque maximis acceptus honoribus à præteritis Imperatoribus, cùm esset ipse ad Reipublicæ munera idoneus, sermonibus, moribusque quæ sunt agenda suadendo, ac longa rerum experientia edoctus, ad primi à secretis dignitatem fuit promotus, atque à consiliis erat Imperatoribus. Postea verò quàm improba, & barbara eorum prævaluit opinio, qui unam circa Incarnationis Christi œconomiam stultè ac impiè voluntatem asserebant, alteram ex duabus naturis de medio auferentes; & per constituta quædam malam præseferentia opinionem, veluti per pompam in foro ostentabatur, & super magna extabat ecclesia; non ferens iste, communicando cum impiis, simul impiè agere, elegit potius abjectus esse

Cc in

in Domo Dei, quàm habitare in tabernaculis peccatorum. Profectus igitur in Chrysopolis monasterium, comam depofuit, ubi poftea Magifter factus eft. Divino exinde zelo velut igne fuccenfus, antiquiorem Romam venit, & Papæ Beatiffimo Martino fuafit, ut particularem Synodum congregaret, atque duces in impio dogmate eorum, qui unam in Chrifto voluntatem fomniabant, anathemate percelleret. At fermones etiam confcribens ad redarguendum eos, qui ita fentiebant, & epiftolas componens, demonftrationibus ex ratione, Scripturaque defumptis integritatem noftræ fidei comprobantes, ubique terrarum diffeminavit. Roma autem unà cum duobus fuis difcipulis Anaftafiis fecedens, reus apud Senatum hærefi Imperatoris confentientem conftituitur, quod cunctis morem gerentibus Imperatori, ipfe folus obfifteret, atque alios etiam ad defectionem excitaret, per epiftolas illos inducens, ut contraria fentirent. Propterea in cuftodiam propè Thraciam mittitur: & perfeverans ipfe in orthodoxa fide, dextera ac lingua amputatis, illinc in Lazicen relegatur: ubi ad tres annos vitam traducens, & proprii corporis indigentiis ipfe miniftrans, plenus dierum, poft brevem morbum in Domino requievit, fepultufque fuit in Sancti Arfenii monafterio in eadem Lazorum regione: ubi in dies multa operatur miracula. Poftquam verò obtruncatus eft, linguam ei denuò per prodigium referunt à Deo reftitutam, & quamdiu vixit, difertè fuiffe locutum. Ex duobus autem ejus difcipulis major quidem natu Anaftafius, perinde ac Magifter, lingua & dextera obtruncatus, in remotum exilium exturbatur; junior verò in quoddam Thraciæ miffus caftrum, ibi vita functus eft.

τῆς ἐκκλησίας, οὐκ ἀνεχόμενος τῇ τῶν ἀσεβῶν κοινωνίᾳ συνασεβεῖν· ἀφεὶς τὰς κοσμικὰς ἀρχὰς, εἵλετο μᾶλλον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ παρεῤῥίφθαι, ἢ ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν κατοικεῖν. Καταλαβὼν οὖν τὸ ἐν Χρυσοπόλει μοναστήριον, τὴν κόμην ἀπέθετο. Οὗ καὶ καθηγητὴς ὕστερον γέγονεν. Εἶτα θείῳ ζήλῳ ὥσπερ ὑπὸ πυρὸς ἐξαφθεὶς, τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην κατέλαβε. Καὶ Πάπαν τὸν μακαριώτατον Μαρτῖνον, τοπικὴν ἀθροῖσαι Σύνοδον, καὶ ἀναθεματίσαι τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ δυσσεβοῦς δόγματος, τῶν μίαν ἐπὶ Χριστοῦ θέλησιν ληρωδούντων, παρέπεισεν· ἀλλὰ καὶ εἰς ἔλεγχον τῶν οὕτω φρονούντων λόγους γράψας, καὶ ἐπιστολὰς λογικαῖς ἀποδείξεσι, καὶ γραφικαῖς τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως τὴν ἀκρίβειαν βεβαιούσας συνθεὶς, πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐξέπεμψεν. Ἀναζεύξας δὲ ἀπὸ Ῥώμης μετὰ τῶν δύο Ἀναστασίων τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, εἰς εὐθύνας παρὰ τῆς συγκλήτου καθίσταται, ὁμοδοξούσης τῇ τοῦ βασιλέως αἱρέσει· ὅτι πάντων ὑπεικόντων τῷ βασιλεῖ, αὐτός τε μόνος ἀνθίσταται, καὶ τοὺς ἄλλους εἰς ἀποστασίαν κινεῖ, ἐναντία διὰ τῶν ἐπιστολῶν φρονεῖν, μεταπείθων αὐτούς. Ἐπὶ τούτῳ πέμπεται ἐν φρουρᾷ κατὰ τὴν Θρᾴκην. Καὶ ἐπιμένων τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, τὴν χεῖρα καὶ τὴν γλῶτταν ἀκρωτηριάζεται. Κἀκεῖθεν εἰς ὑπερορίαν κατὰ τὴν Λαζικὴν πέμπεται. Ἔνθα ἐπὶ τρισὶ δὲ χρόνοις διαγαγὼν, καὶ ταῖς οἰκείαις τοῦ σώματος χρείαις αὐτὸς ὑπηρετησάμενος, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, μικρὸν νοσήσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Καὶ κατετέθη ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου, ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ τῶν Λαζῶν, πολλὰς θαυμάτων ἐνεργείας καθ' ἑκάστην ποιῶν. Λέγεται δὲ, μετὰ τὴν ἐκτομὴν, αὖθις ὑπὸ Θεοῦ παραδόξως ἀποκατασταθῆναι τὴν γλῶτταν, καὶ τρανῶς φθέγγεσθαι, μέχρις ἂν τῷ βίῳ ὑπῆρχεν· Τῶν δὲ δύο αὐτοῦ μαθητῶν, ὁ μὲν πρεσβύτερος Ἀναστάσιος ἴσα τῷ διδασκάλῳ τὴν γλῶτταν καὶ τὴν χεῖρα τμηθεὶς, μακρὰν ἐξωρίσθη. Ὁ δὲ νεώτερος, ἔν τινι τῶν κατὰ τὴν Θρᾴκην φρουρίων πεμφθεὶς, τὸν βίον κατέλυσεν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΔʹ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαρκέλλου Ἐπισκόπου Ἀπαμείας.

Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς Κυπρίων ὁρμώμενος νήσου, ἐν ᾗ κοσμικὴν πρᾶξας ἀρχὴν, καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῆς πιστευθεὶς, πάντας ἐξέπληξεν εὐσεβείᾳ, καὶ ἀκριβείᾳ, περὶ τὰ πράγματα χρώμενος. Εἰς δὲ τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν μεταβὰς, καὶ Ἀπαμείας τῆς κατὰ Συρίαν Ἐπίσκοπος καταστὰς, πρός τε τὰ ἄλλα δικαίως ἐπολιτεύσατο καὶ ὁσίως. Καὶ δὴ θερμὸς τῆς κατὰ Χριστὸν πίστεως, γέγονε ζηλωτής. ἐκκλησίας τε εἰς δόξαν Θεοῦ συνιστῶν, καὶ ναοὺς εἰδωλικοὺς καθαιρῶν. Ὧν ἕνα μὴ συγχωροῦντος αὐτῷ τοῦ ἐν αὐτῷ δαίμονος καταπαῦσαι, ἢ μηχαναῖς τισὶ καταβληθῆναι, ὃς ἐλέγετο τοῦ Διός· λαβὼν ὕδωρ ὁ ἅγιος καὶ εὐλογήσας, καὶ τοῖς στοιβασθεῖσι ξύλοις ἐπιρράνας, ἀναφθῆναι καὶ κατακαῆναι πεποίηκε. συσχεθεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ εἰς πῦρ βληθεὶς, τὸν στέφανον ἠνέγκατο.

EODEM MENSE

Die Decima quarta. 14.

Memoria sacrosancti Martyris Marcelli Apameæ Episcopi.

HIC Theodosio Imperatore ex Cypro prodiit insula, cujus administrationis provincia cùm ei esset commissa, mundanam ipse gerens præfecturam, adeò pietatem exactamque rationem in rebus agendis adhibebat, ut omnes ad sui pertraxerit admirationem. Ad Pontificium verò ordinem translatus, atque Apameæ in Syria Episcopus constitutus, in ceteris omnibus justè, & sanctè munere suo fungebatur. Fervidus etiam erat Christi fidei zelotes, ecclesias ad Dei gloriam construens, & idolorum fana destruens; quorum unum, quod Jovis dicebatur, cùm non sineret qui in eo insidebat Dæmon, ipsum comburi, nec quibuscumque machinis solo æquari; Sanctus accepta aqua, eaque benedicta, struemque lignorum ea aspergens, ut ignis conciperetur, atque fanum incendio consumeretur, effecit. Quapropter ab idololatris ipse comprehensus, atque in ignem injectus, coronam accepit.

S. Marcellus Episc. Apamea.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΕʹ.

Ἡ Κοίμησις τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου.

Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς προσλαβεῖν ηὐδόκησε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα, δι' Ἀγγέλου αὐτῇ τὴν αὐτῆς μετάστασιν κατεμήνυσεν. Ἡ δὲ ἀκούσασα ἐχάρη· καὶ ἀνελθοῦσα εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαίων, καὶ προσευξαμένη, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Καὶ εὐτρεπίσασα τὰ πρὸς τὴν ταφὴν ἅπαντα, ἐξεδέχετο τὸν υἱὸν αὐτῆς. Καὶ γενομένης βροντῆς μεγάλης, παρεγένοντο οἱ Ἀπόστολοι πάντες ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς διὰ νεφελῶν πρὸς τὸ κηδεῦσαι τὸ ἄχραντον αὐτῆς σῶμα· Καὶ σχηματισθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης, παρέθετο τὴν ἁ-

γίαν

EODEM MENSE

Die Decima quinta. 15.

Dormitio gloriosissimæ Dominæ nostræ Deiparæ.

CUM placuisset Deo suam genitricem ad se assumere, ipsi per Angelum translationem suam annunciavit: quæ ubi audivit, lætata est; & ad montem Olivarum ascendens, cùm orasset, domum suam revertitur; præparatisque omnibus, quæ ad sepulturam erant necessaria, suum accepit Filium: ac ingenti tonitru facto, Apostoli omnes ex terræ finibus per nubes ad immaculatum ejus corpus curandum accesserunt: & supra lectum ipsa sese componens, sanctam suam animam in manus Filii Deique sui tradidit. Ipsius verò purissimum corpus à sanctis Apostolis sepultum, post tertiam diem non est repertum. Sepul-

Dormitio Deiparæ.

etum enim adaperiens Thomas, qui sero venerat, ut lipsanum adoraret, illud haudquaquam invenit; id siquidem transtulerat Deus in locum, quem ipse scit; sed lintea dumtaxat fuere reperta.

γίαν αὐτῆς ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ αὐτῆς. Τὸ δὲ πανάχραντον αὐτῆς λείψανον ταφὲν ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, μετὰ τρίτην ἡμέραν οὐχ εὑρέθη. Ἀνοίξας γὰρ ὁ Θωμᾶς τὸν τάφον, πρὸς τὸ προσκυνῆσαι τὸ λείψανον· ὕστερον γὰρ ἦλθεν· οὐχ εὗρεν αὐτό. Μετέθηκε γὰρ αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐν τόπῳ, ᾧ οἶδεν αὐτός· εὑρέθησαν δὲ μόναι αἱ σινδόναι.

Et certamen Sancti Martyris Ursicii.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Οὐρσικίου.

S. Ursicius Martyr.

CHristi Martyr Ursicius temporibus Imperatoris Maximiani fuit ex Illyrici regione, ordine miles, dignitate Tribunus. Christianus cum esset, denunciatus est apud Imperatorem à quodam, qui sub ipso militabat; detentusque, idolis cogebatur litare; at non suasus, cæditur acriter, & manus pedesque vinctus, crassis funibus oleo, sebo, resina, & pice illitis, atque igne succensis, comburebatur ipse crudeliter. Ejus autem manibus, pedibusque conflagrantibus, exclamans, ait: Jure optimo hæc patior: dignæ enim manus istæ incendio, quippe quæ tyrannum, dum in belli deterrimo discrimine perderetur, quod utinam nunquam patrassent, ipsæ servarunt. Hoc audito Tyrannus pudore perfusus, aqua illius manibus immersis, atque ardore compresso, ipsum dimisit. Sed postea sanctus iterum comprehensus, capite fuit obtruncatus.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Οὐρσίκιος, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ τῆς χώρας τοῦ Ἰλλυρικοῦ, τὴν τάξιν στρατιώτης, τὴν ἀξίαν Τριβοῦνος. Χριστιανὸς δὲ ὤν, κατεμηνύθη τῷ Ἄρχοντι ὑπὸ ἑνὸς τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατιωτῶν. Καὶ κρατηθεὶς, ἐβιάζετο θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Μὴ πεισθεὶς δὲ, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ δεθεὶς χεῖρας καὶ πόδας σχοινίοις παχέσι χρισθεῖσιν ἐλαίῳ, καὶ στέατι, καὶ ῥιτίνῃ, καὶ πίσσῃ, καὶ ἐμπρησθείσῃ πυρὶ κατεκαίετο ἀνηλεῶς. Καιομένων δὲ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀνακράξας ἔφη· καλὰ καὶ δίκαια πάσχω. Ἄξιαι γὰρ εἰσὶν αἱ χεῖρες αὗται καύσεως, ὅτι τὸν τύραννον κάκιστα ἀπολλύμενον ἐν πολέμῳ, ὡς μὴ ὤφελε, διεσώσαντο. Τοῦτο ἀκούσας ὁ τύραννος, καὶ αἰσχυνθεὶς, βαλὼν εἰς ὕδωρ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ κατασβέσας, ἀπέλυσεν αὐτόν. Ἀλλ' ὕστερον πάλιν κρατηθεὶς ὁ ἅγιος, ἀπεκεφαλίσθη.

Et memoria ejus, quæ ope Dei accidit, cædis impiorum Hagarenorum.

Καὶ ἡ Ἀνάμνησις τῆς γενομένης καταστροφῆς ἐλέει Θεοῦ τῶν Ἀγαρηνῶν.

Cædes Hagarenorum

IMperante Leone Isauro numerosus Saracenorum exercitus venit, ac terra marique Constantinopolim circumdedit, & Urbem illam obsidione opprimere meditabantur. Cùmque Imperatorem animadvertissent à necessitatis urgeri angustiis, atque cum illis ad conditionem paratum descendere; autumabant ipsi præsidium etiam imponere civitati. At Dominus ille, qui superbis resistit, irritum eorum reddidit consilium. Explorans enim illius gentis Princeps, quod nihil proficeret, postulavit, sibi saltem licere per Bosphori portam equo insidentem ingredi. At aliis extra noxam intro-eunti-

ἘΠΙ' τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ἦλθε πλῆθος πολὺ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ περιεκύκλωσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, διά τε γῆς καὶ θαλάσσης. Καὶ ἐβούλετο πολιορκῆσαι αὐτήν. Ἰδόντες δὲ τὴν ἀνάγκην τοῦ βασιλέως, βουληθέντος δοῦναι αὐτοῖς πάκτα, αὐτοὶ καὶ φύλακας ἔλεγον ἐγκαταστῆσαι τῇ πόλει. Ἀλλ' ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος Κύριος, ἄπρακτον ἔδειξε τὴν βουλήν. Καὶ ἰδὼν ὁ Ἄρχων αὐτῶν, ὅτι οὐδὲν ἀνύει, κἂν εἰσελθεῖν ἀπὸ τῆς τοῦ Βοσπορίου πόρτης ἔφιππος, καὶ

καὶ τῶν ἄλλων ἀβλαβῶν εἰσελθόντων, ὁ αὐτοῦ ἵππος μόνος ὀρθοβολῶν οὐκ εἰσήρχετο. Καὶ ἀναβλέψας καὶ ἰδὼν ἐπάνω τῆς πόρτης τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἔγνω τοῦτο παθεῖν, διὰ τὸ βλασφημῆσαι εἰς αὐτήν. Λοιπὸν οὖν ὑπέστρεψαν ἄπρακτοι· καὶ κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος γενόμενοι σὺν τοῖς πλοίοις, ὑπὸ χαλάζης πυρώδους ἀπώλοντο.

euntibus, ejus solummodo equus sese erigens, intro minimè pervadebat. Tunc ille attollens oculos, ac supra portam Deiparæ intuitus imaginem, id ei accidere intellexit, quia in ipsam blasphemias emiserat. Itaque re infecta sunt reversi: & cùm ad mare Ægæum cum navibus pervenissent, ferventi grandine percussi perierunt.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΓΟΥΣΤΩ͂

ιϛ'.

EODEM MENSE

Die Decima sexta. 16.

Α'θλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Διομήδους.

Διομήδης ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἦν μὲν ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας. Μετήρχετο δὲ τὴν ἰατρικὴν τέχνην. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, καταλιπὼν τὴν Ταρσὸν, παρεγένετο εἰς Νίκαιαν, διὰ τῆς θεοσεβείας καὶ τὴν κατὰ τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἐπιστήμης, εὐεργετῶν τοὺς προσιόντας αὐτῷ. Ὅθεν διεβλήθη τῷ βασιλεῖ. Ἐπεὶ δὲ οἱ πρὸς τὸ κρατῆσαι αὐτὸν παραγενόμενοι εὗρον πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντα, ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἀπήγαγον. Ἣν θεασάμενος ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν ἀπενεχθῆναι αὐτὴν καὶ προστεθῆναι τῷ σώματι. Καὶ τούτου γενομένου, λέγεται παραυτίκα τοὺς ἀπάγοντας αὐτὴν στρατιώτας ἀπολαβεῖν τῶν οἰκείων ὀφθαλμῶν τὴν ἐνέργειαν, ἣν ἀπέβαλον, ὅτε τοῦ ἁγίου ἀπέτεμον τὴν κεφαλήν. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον παρεδόθη ταφῇ ὑπὸ εὐλαβῶν ἀνδρῶν.

Certamen Sancti Martyris Diomedis.

Diomedi Christi Martyri Tarsus Ciliciæ urbs patria fuit. Artem didicerat medicam. Diocletiani verò Imperatoris temporibus Tarso cedens, Nicæam proficiscitur; ubi pietate erga Deum, & artis medicæ peritia bene merebatur de illis, qui ad ipsum accedebant. Hinc delatus est apud Imperatorem. Sed qui eum apprehensuri advenerant, cùm ipsum jam ad Dominum migrasse reperissent, ejusdem caput obtruncarunt, & Imperatori attulerunt: quod spectans Imperator, jussit referri, & corpori adjungi: quo facto, statim qui deduxerant milites, suorum oculorum usum, quem amiserant, cùm caput amputarunt, dicuntur recepisse. Hujus autem pretiosæ reliquiæ à fidelibus & piis viris sepulturæ traditæ fuerunt. S. Diomedes Martyr

Καὶ Α'θλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μύρωνος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀντιπάτρου Ἄρχοντος Ἀχαΐας, πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας. Κατὰ οὖν τὴν ἡμέραν τῶν Χριστοῦ γενεθλίων τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπελθόντος τοὺς Χριστιανοὺς κρατῆσαι, αὐτὸς ζήλου πλησθεὶς, ὕβρισεν αὐτόν. Διὸ κρεμασθεὶς, ἐξέσθη. Εἶτα εἰς κάμινον ἐνεβλήθη. Ἡ δὲ κάμινος τὸν μὲν ἅγιον ἐφύλαξεν ἀβλαβῆ· τοὺς δὲ περὶ αὐτὴν κατέφλεξεν ἄνδρας τῶν παρεστώτων ἑκατὸν πεντήκοντα. Ὁ δὲ ἅγιος

Et certamen sacrosancti Martyris Myronis.

Extitit hic Decio Imperatore, & Antipatro Achajæ Præfecto, Presbyter ecclesiæ. Die itaque Christi natali sacra, Antipatro in ecclesiam profecto, ut Christianos comprehenderet, zelo iste repletus, eum durioribus dictis lacessivit. Quapropter suspensus dilaniatur: in fornacem exinde injicitur. At fornax Sanctum quidem servavit incolumem; eos verò, qui circa ipsam stabant, viros combussit ad centum quinquaginta. Ac iterum coactus Sanctus idolis sacrificare, nec ad id inductus, ab humeris ad pedes detractis ex cute loris, S. Myron Martyr.

loris, unum ex iis arripiens, in Proconsulis vultum vibravit. Postea discissis carnibus discerpitur: atque ipsum intuitus Antipater, rubore suffusus, ipse sibi manus intulit. Hic autem Cyzicum delatus, & ab illo Proconsule gladii accepta sententia, decollatus fuit.

ἅγιος πάλιν ἀναγκασθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, λωροτομεῖται ἀπὸ τῶν ὤμων ἕως τῶν ποδῶν. Ἐξ ὧν λαβὼν ἕνα λῶρον, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀνθυπάτου ἠκόντισεν. Εἶτα ξέεται τὰς ἐκδαρείσας σάρκας. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἀντίπατρος καὶ αἰσχύνης πληρωθεὶς, ἀνεῖλεν αὑτὸν οἰκείαις χερσίν. Ὁ δὲ ἐκεῖθεν ἐν Κυζίκῳ ἀχθεὶς, καὶ παρὰ τοῦ Ἀνθυπάτου ἀπόφασιν τὴν διὰ τοῦ ξίφους λαβὼν, τὸν αὐχένα ἐτμήθη.

EODEM MENSE

Die Decima septima.

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂͂ ΑΥΤΩ͂

ΙΖ΄.

17.

Certamen Sancti Martyris Pauli, Julianæ, & sociorum.

SS. Paulus, Juliana, & socii MM.

FUerunt isti Aureliano Imperatore, Ptolemaide nati, fratres secundùm carnem. At Paulus divinitus inspiratas meditatus Scripturas, Judæis Græcisque os obstruebat. Dum verò in civitate Imperator versaretur, denunciatus, ei sistitur: & Christum confessus, suspenditur, & depectitur: quem soror intuita, & contra Tyrannum exclamans, ipsa quoque comprehenditur, ac suspensa dilaceratur: inque lebetem pice ebullientem ambo conjiciuntur; sed nulla ex hoc noxa accepta, super ferreum grabatum ignitum extenduntur, & super lumbis vapulant. In carcerem postea detrusi, Angelicum cibum sumentes, corroborati sunt. E custodia exinde educti cæduntur. Stratonicus autem, Codratus, & Acacius lictores, quod Sanctis parcerent, capite fuere obtruncati.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Παύλου, καὶ Ἰουλιανῆς, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν.

ΟὟτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐν τῇ πόλει Πτολεμαΐδι. ἐτύγχανον δὲ ἀδελφοὶ κατὰ σάρκα. Ὁ δὲ Παῦλος τὰς θεοπνεύστους γραφὰς μελετήσας, ἐπεστόμιζεν Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας. Ἐπιδημήσαντι δὲ τῇ πόλει τῷ βασιλεῖ, μὴ λαθὼν, παρέστη αὐτῷ. Καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, κρεμασθεὶς ξέεται. Ὃν ἰδοῦσα ἡ ἀδελφὴ, καὶ καταβοήσασα τοῦ τυράννου, κρατεῖται καὶ αὐτή. Καὶ κρεμασθεῖσα ξέεται. Καὶ ἐν λέβητι μετὰ πίσσης βράζοντι ἀμφότεροι ἐμβάλλονται. Εἶτα μὴ βλαβέντες, ἐπὶ κραβάτου σιδηροῦ πεπυρακτωμένου ἁπλοῦνται· Καὶ τὰ ψόα ἄνωθεν τύπτονται. Εἶτα ἐβλήθησαν ἐν τῇ φυλακῇ· καὶ Ἀγγελικὴν τροφὴν δεξάμενοι ἐνίσχυσαν. Εἶτα ἐκβληθέντες τύπτονται. Στρατονικος δὲ, καὶ Κοδρᾶτος, καὶ Ἀκάκιος οἱ δήμιοι τῶν ἁγίων φεισάμενοι, σὺν αὐτοῖς ἀπεκεφαλίσθησαν.

Et certamen Sanctorum Martyrum Stratonis, Philippi, & Eutychiani.

SS. Straton, Philippus, & Eutychianus MM.

DUM agerent hi Nicomediæ, adierunt ex composito theatrum, ut populum ibi congregatum instruerent, atque ab idolorum cultu averterent, & ad Christi adducerent fidem. Quadam igitur die animadvertens Præfectus theatrum hominibus esse vacuum, ac certior factus, id eo evenisse, quod populus à sanctis Martyribus edoctus, à spectaculorum voluptatibus destiterat, & nova quædam vivendi instituta, patriis Diis postha-

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Στράτωνος, Φιλίππου, καὶ Εὐτυχιανοῦ.

ΟὟτοι ἐν Νικομηδείᾳ τῇ πόλει διατρίβοντες, ἐπίτηδες ἀπήρχοντο εἰς τὸ θέατρον, ὥστε τὸν συναθροιζόμενον λαὸν κατηχεῖν, καὶ τῆς εἰδωλολατρείας ἀφιστᾶν, καὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ πίστει προσάγειν. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν, κενὸν ἀνθρώπων ὁ Ἄρχων τὸ θέατρον ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, ὅτι ὑπὸ τῶν ἁγίων Μαρτύρων οἱ ὄχλοι διδασκόμενοι, τὰς ἐν τοῖς θεά-

θεάματι κατέλιπον ἡδονὰς, καὶ καινόν τινα μετέρχονται βίον, τῶν πατρώων ὑπεριδόντες θεῶν, σὺν τάχει τοὺς ἁγίους παραστῆναι κελεύει. Καὶ δὴ παραστάντες, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν αὐτοί τε ἔχειν ὁμολογήσαντες, καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκειν· ἀχθέντες εἰς τὸ θέατρον, θηρίοις ἐκδίδονται. Διαφυλαχθέντες δὲ ἐξ αὐτῶν ἀβλαβεῖς, καὶ τρόποις διαφόροις δοκιμασθέντες κολάσεων, τὸ τελευταῖον ἐμβληθέντες πυρὶ, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ διηγωνίσαντο στάδιον. Καὶ νικήσαντες, καὶ τὸν στέφανον τῆς νίκης λαβόντες, ἀπέλαβον βασιλείαν οὐρανῶν.

habitis, sequebatur; jussit è vestigio Sanctos ad se accersiri. Cui ipsi adstantes, Christi fidem à se teneri, eamque alios doceri confessi, in theatrum ducti, feris exponuntur. Sed ab illis illæsi servati, postquam variis fuere probati cruciatibus, tandem in ignem injecti, certamen pro Christo certarunt, & victoria relata, victoriæ recipientes coronam, cœlorum regnum sunt consecuti.

ΜΗΝΙ ΤΩ͂ ΑΥΤΩ͂

ΙΗ'.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φλόρου, καὶ Λαύρου.

Οὗτοι ὑπῆρχον δίδυμοι ἀδελφοὶ, λιθοξόοι τὴν τέχνην. Μετὰ δὲ τὴν τῶν διδασκάλων αὐτῶν ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίαν, καταλιπόντες τὰς ἐν Βυζαντίῳ διατριβὰς, παρεγένοντο ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ. Ἔνθα παρὰ τῷ Ἡγεμόνι μέταλλά τινα διερευνῶντες, τὴν οἰκείαν τέχνην εἰργάζοντο. Εἶτα παρ' αὐτοῦ ἀποστέλλονται πρὸς Λικίνιον. Καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔλαβον χρήματα, ἀνεγεῖραι τοῖς εἰδώλοις ναόν. Ἀλλὰ τὰ μὲν χρήματα τοῖς πένησι δέδωκαν· τὸν δὲ ναὸν εἰργάζοντο. Καὶ ὅτε ἐτελέσθη, συντρίψαντες τὰ εἴδωλα, καθιέρωσαν αὐτὸν εἰς δόξαν Χριστοῦ. Γνοὺς δὲ τοῦτο Λικίνιος, ἐνέβαλεν αὐτοὺς εἰς φρέαρ βαθύ· ἐν ᾧ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς παρέδωκαν τῷ Θεῷ. Ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου φανερωθέντα τὰ τίμια αὐτῶν λείψανα ἐπανήχθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν· καὶ ἀπετελέσθησαν ἐν τόπῳ, ἐν ᾧ νῦν κατάκεινται.

EODEM MENSE

Die Decima octava. 18.

Certamen Sanctorum Martyrum Flori, & Lauri.

Erant isti fratres uno eodemque editi partu, sculpturam exercentes. Post exantlatum verò pro Christo à suis magistris martyrium, Byzantio secedentes, in Illyricum venerunt: ubi apud Præfectum in quibusdam elaborandis metallis propriæ artis operam impendebant. Ab eodem postea missi sunt ad Licinium, à quo nummos acceperunt ad fanum idolis erigendum. At pecunias pauperibus distribuentes, templum construxere, quod ubi fuit perfectum, contritis idolis, ad Dei gloriam dedicarunt. Hoc agnito Licinius, eos in profundum puteum detrusit, ubi suas animas Deo tradiderunt. Temporibus autem Magni Constantini manifestatæ ipsorum reliquiæ, Constantinopolim fuere translatæ, & in eo loco, ubi nunc jacent, reconditæ. SS. Flores, & Laurus MM.

Καὶ Et

Et certamen Sanctorum Martyrum Hermæ, Serapionis, & Polyæni.

SS. Hermas, Serapion, & Polyænus MM.

HI ab infidelibus accuſati, ut qui Chriſtum quidem colerent, idola verò contemnerent, & averſarentur, detenti, cotam Præfecto Romæ ſteterunt; atque Chriſti fidem fidenter confeſſi, primò in obſcuriſſimum, teterrimumque carcerem fuerunt injecti: poſtea de cuſtodia educti, cùm idolis ſacrificare nollent, funibus devincti, per arctiſſimos, & inacceſſos calles raptantur. Dum autem traherentur, petris colliſi, ſacras ſuas animas Deo tradiderunt. Venerabiles verò ſanctiſſimaſque eorum reliquias noctu quidam pii Chriſtiani clam abeuntes, atque tollentes, cum pſalmis & hymnis ſepulturæ dederunt ad gloriam Chriſti veri Dei noſtri, pro quo martyrium alacriter ſubierant.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἑρμοῦ, Σεραπίωνος, καὶ Πολυαίνου.

ΟὟτοι διαβληθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ὅτι τὸν μὲν Χριστὸν σέβονται, τὰ δὲ εἴδωλα βδελύσσονται, κρατηθέντες τῷ ἐπάρχῳ παρέστησαν Ῥώμης. Καὶ ὁμολογήσαντες παῤῥησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, πρῶτον μὲν ἐν σκοτεινοτάτῃ καὶ δυσωδεστάτῃ ἀπεκλείσθησαν φυλακῇ. Εἶτα ἐκβληθέντες τῆς φυλακῆς, καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις μὴ καταδεξάμενοι, διὰ στενοτάτων καὶ δυσπορεύτων κατασύρονται χωρίων, σχοινίοις δεδεμένοι· καὶ ἐν τῷ σύρεσθαι, καὶ ταῖς πέτραις προσρηγνύσθαι, τῷ Θεῷ τὰς ἱερὰς αὐτῶν παρέθεντο ψυχάς. Τὰ δὲ τίμια καὶ πανίερα αὐτῶν λείψανά τινες τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν, ἐν νυκτὶ ἀπελθόντες κρύφα, καὶ ἀνελόμενοι μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων ταφῇ παραδεδώκασιν, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δι' ὃν προθύμως ἐτελειώθησαν.

EODEM MENSE

19. Die Decima nona.

Certamen Sancti magni Martyris Andreæ, & ſociorum.

S. Andreas, & ſocii MM.

EXtitit hic Maximiano imperante, Dux militum in Oriente ſub Antiocho, qui totius exercitus Præfecturam gerebat. Itaque ab eo ipſe cum aliis Ducibus miſſus adverſus Perſas, Chriſto invocato, Perſas profligavit, & ex inſperata victoria ſuos commilitones ad Chriſti fidem attraxit: qui apud Antiochum delati, perinde ac rei, ante illum conſtiterunt: & ipſe quidem ſuper ferreo ignito grabato expoſitus; ejus verò ſocii ad quadrata ligna manibus fuerunt affixi. A mille exinde alterius agminis militibus, jubente Antiocho, ex illius regionis finibus ſunt ejecti. Sed hos etiam admonens Sanctus, ad Chriſti fidem traduxit. Quod ubi reſcivit Antiochus, ipſos cum ſuis perſecutus, omnes gladio obtruncavit, quorum poſtremus fuit glorioſiſſimus Chriſti Martyr Andreas athleta celeberrimus.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΙΘ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀνδρέου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΟὟτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, στρατηλάτης ἐν τῇ ἀνατολῇ χώρᾳ ὑπὸ Ἀντίοχον τῆς ὅλης τάξεως στρατηγοῦντα. Ἀποσταλεὶς δὲ παρ' αὐτοῦ μεθ' ἑτέρων στρατηλατῶν κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπικαλεσάμενος τὸν Χριστὸν, τοὺς Πέρσας ἐτρέψατο. Καὶ ἐπὶ τῇ ἀνελπίστῳ νίκῃ, τοὺς σὺν αὐτῷ πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἐπεσπάσατο. Διαβληθέντες δὲ Ἀντιόχῳ, παρέστησαν αὐτῷ ὡς κατάδικοι. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐπὶ κλίνης σιδηρᾶς πυρωθείσης ἡπλώθη. Οἱ δὲ σὺν αὐτῷ ἐν τετραγώνοις ξύλοις καθηλώθησαν τὰς χεῖρας. Εἶτα ὑπὸ χιλίων ἑτέρων στρατιωτῶν, τοῦ Ἀντιόχου προστάξαντος, τῶν ὁρίων τῆς χώρας ἀπηλάθησαν. Οὓς νουθετήσας ὁ ἅγιος, πρὸς εἰς Χριστὸν μετήγαγε πίστιν. Καὶ τοῦτο γνοὺς ὁ Ἀντίοχος, καὶ καταδιώξας μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν, πάντας ἀνεῖλε τοῖς ξίφεσι. Καὶ ἔσχατον πάντων τὸν πανένδοξον μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Ἀνδρέαν τὸν ἐν ἀθληταῖς ἀοίδιμον.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Τιμοθέου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ὁ Ἔνδοξος τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Τιμόθεος ὑπῆρχεν ἐκ Παλαιστίνης, ἐκ πόλεως Γάζης· βίῳ δὲ καὶ λόγῳ κατηρτισμένος ὤν, διδάσκαλος τῆς ἀληθείας ἐγένετο. Καὶ κρατηθεὶς, παρέστη τῷ τῆς Γάζης Ἄρχοντι. Καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ θεολογήσας οἰκονομίαν τε, καὶ τὴν δι' ἡμᾶς ἐπιδημίαν καὶ σάρκωσιν, ἐτύφθη σφοδρῶς. Καὶ παντοίων βασάνων προσομιλήσας ἰδέαις· καὶ μηδ' ὅλως καμφθεὶς, πυρὶ παραδοθεὶς, ἐτελειώθη. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει Ἀγάπιος, καὶ Θέκλα, καταάκλειστοι ὄντες εἰς φυλακὴν, διὰ τὸ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἀπὸ τῆς πλάνης ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Κύριον, καὶ βαπτίζειν, παραστάντες τῷ αὐτῷ Ἄρχοντι, καὶ μὴ πεισθέντες θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, ἀλλ' ἀντεχόμενοι τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπης, θηρσὶ προσριφέντες τὸν τῆς μαρτυρίας ἐκομίσαντο στέφανον.

Et certamen Sancti Martyris Timothei, & sociorum.

Gloriosus Christi Martyr Timotheus in Gaza Palæstinæ civitate natus, cùm doctrina & moribus omnibus esset numeris absolutus, pietatem edocebat. Detentus itaque stetit coram Gazæ Præfecto; & interrogatus, seque Christianum confessus, Christi œconomiam, ejusque propter nos peregrinationem, & Incarnationem Theologicè exponens, vapulavit crudeliter: cunctisque tormentorum generibus vexatus, ac nullo modo cedens, igni traditus, finem accepit. Eadem die, eademque in urbe Agapius, & Thecla, qui in carcere detinebantur, quod in nomine Christi docerent, multosque ex infidelibus ab errore revocarent ad Dominum, & baptizarent, coram Præfecto adstantes, neque ut idolis sacrificarent, inducti, sed sartam tectamque Dei dilectionem servantes, belluis objecti, martyrii coronam retulerunt. S. Timotheus & socii MM.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΓΟΥΣΤΩ

Κʹ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Σαμουήλ.

Σαμουὴλ ὁ ἔνδοξος, καὶ μέγας τοῦ Θεοῦ προφήτης, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας Ἰουδαίας, ἐξ ὄρους Ἐφραΐμ, ἐκ φυλῆς Λευΐ, υἱὸς Ἐλκανᾶ, καὶ Ἄννης. Ὁ δὲ Ἐλκανᾶ δύο γυναῖκας εἶχεν· ὄνομα τῇ μὲν πρώτῃ Ἄννα, τῇ δὲ δευτέρᾳ Φαινάννα· Καὶ ἦν τῇ μὲν Φαινάννῃ παιδίον· τῇ δὲ Ἄννῃ οὐκ ἦν παιδίον. Καὶ ἀνέβη Ἐλκανᾶ προσκυνῆσαι τῷ Θεῷ ἐν Σιλὼμ μετὰ τῆς Ἄννης. Ὁ δὲ Κύριος ἀπέκλεισε τὴν μήτραν αὐτῆς, καὶ παιδίον οὐκ ἐποίει, ὃ ἐλυπεῖτο, διότι ὠνειδίζετο ὑπὸ τῆς Φαινάννης ὡς ἄτοκνος. Προσηύξατο οὖν πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ συνέλαβε τὸν Σαμουὴλ, καὶ ἀνέθετο

EODEM MENSE

Die Vigesima. 20.

Memoria Sancti Prophetæ Samuelis.

Samuel gloriosus & magnus Dei Propheta in Judæa ortus est, ex monte Ephraim de tribu Levi, filius Elcana, & Annæ. Habebat autem Elcana duas uxores, quarum una Anna, Phænanna altera appellabatur. Et Phænanna quidem filium habebat; Anna verò nunquam genuerat. Ascendit autem Elcana unà cum Anna in Selom, ut Deum adoraret: sed Dominus ipsius uterum obstruxerat; nec filios illa procreabat. Quapropter ægra animo erat, & à Phænanna, utpote sterilis, probris afficiebatur. Oravit itaque Deum, & Samuelem concepit, ipsumque Deo dicavit. Educabatur iste in Domini templo: atque ubi ad integram pervenit ætatem, sacris muneribus coram Domino fungebatur, ac populum Israël judicabat. S. Samuel Propheta.

Ipse etiam Saulem in Regem unxit, postea Davidem: & ad profundum senium provectus, migravit ad Dominum, annis mille & triginta quinque ante Christi Incarnationem.

θετο αὐτὸν τῷ Θεῷ. Ἦν δὲ ἀνατρεφόμενος ἐν τῷ ναῷ Κυρίου. Καὶ ὅτε ἔφθασεν εἰς μέτρον ἡλικίας, ἦν λειτουργῶν ἐναντίον Κυρίου, καὶ κρίνων τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ. Οὗτος ἔχρισε καὶ τὸν Σαοὺλ βασιλέα· εἶτα τὸν Δαβίδ. Καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλθὼν, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν, προλαβὼν τὴν σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ ἔτη χίλια τριάκοντα πέντε.

Et certamen Sanctorum septem & triginta Martyrum.

SS. xxxvii. Martyres.

QUidam Christianus, nomine Severus, Sidæ in Pamphylia natus, cunctas civitates totamque circumibat regionem, verbum edocens Christi. Cùm autem Philippopolim Thraciæ civitatem venisset, reperit Apellianum Præfectum, qui ibidem sanctos Martyres triginta sex numero excruciabat. Et apertè ipse pietatem professus atque comprehensus, acriter fuit verberatus, & capite obtruncatus. Memnon verò Centurio ad duas devinctus columnas, distentusque, excoriatur tribus loris à capite ad pedes detractis: ceteri omnes manibus pedibusque amputatis, in fornacem subterraneam conjecti, martyrio fuere consumpti.

S. Theoclita.

Et commemoratio Sanctæ Theoclitæ Thaumaturgæ.

Καὶ Ἄθλησις τῶν ἁγίων ΛΖ', Μαρτύρων.

ΣΕυῆρός τις Χριστιανὸς, ὑπάρχων ἀπὸ Σίδης τῆς Παμφυλίας, περιήρχετο πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, διδάσκων τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς Φιλιππούπολιν τῆς Θρᾴκης, εὗρεν Ἀπελλιανὸν τὸν Ἡγεμόνα τιμωροῦντα τοὺς ἁγίους Μάρτυρας τριάκοντα καὶ ἓξ ὑπάρχοντας. Καὶ παῤῥησιασάμενος τὴν εὐσέβειαν, κρατηθεὶς ἐτύφθη σφοδρῶς· καὶ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Μέμνων δὲ ὁ Κεντουρίων εἰς δύο κίονας δεθεὶς καὶ ταννυθεὶς, ἐξεδάρη τρεῖς λώρους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Εἶτα χειροκοπηθέντες καὶ ποδοκοπηθέντες, καὶ εἰς κάμινον ἐμβληθέντες ἅπαντες ὑπὸ γῆν, ἐτελειώθησαν.

Καὶ Μνήμη τῆς ἁγίας Θεοκλήτους τῆς Θαυματουργοῦ.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ Τῼ ΑΥΤῼ

21. Die Vigesima prima.

ΚΑ'.

Certamen Sanctæ Martyris Bassæ, & filiorum ejus.

S. Bassa, & filii MM.

CHristi Martyr Bassa temporibus Imperatoris Maximiani extitit. Connubio autem juncta Valerio idolorum sacerdoti, tres genuit filios, Theognem, Agapium, & Pistum, quos ad pietatem educavit. Cùm verò Christum prædicaret, ejusque fidem ad se accedentes edoceret, accusata est à proprio viro apud illius regionis Præfectum; & capta unà cum suis filiis ante illum stetit: ac primo Theognes Christum confessus, suspensus dilaceratur, ipsa adstante matre, illumque ad certamen excitante. Secundo Agapius cæditur, cique capitis cutis usque ad pectus detrahitur. Tertio Pistus diversis tormentis subjicitur. Tandem

tres

Ἄθλησις τῆς ἁγίας Μάρτυρος Βάσσης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς.

ΗΤοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Βάσσα, ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, ἐκ προγόνων Χριστιανή. Συνοικήσασα δὲ Οὐαλερίῳ ἱερεῖ τῶν εἰδώλων, ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς, Θεόγνιν, Ἀγάπιον, καὶ Πιστόν· οὓς καὶ ἀνέθρεψεν εὐσεβῶς. Κηρύττουσα δὲ τὸν Χριστὸν, καὶ τοὺς προσερχομένους αὐτῇ διδάσκουσα τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν, καταμηνύθη τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι παρὰ τοῦ οἰκείου ἀνδρός. Καὶ κρατηθεῖσα μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς, παρέστη αὐτῷ. Καὶ πρῶτος ὁ Θεόγνις ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, κρεμασθεὶς ἐξέετο, παρεστώσης τῆς μητρὸς,

καὶ

καὶ παραθαῤῥυνούσης αὐτὸν πρὸς τὸν ἀγῶνα. Δεύτερος Ἀγάπιος τυφθεὶς, τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐξεδάρη μέχρι τοῦ στήθους. Καὶ τρίτος ὁ Πιστὸς διαφόροις καθυπεβλήθη βασάνοις. Καὶ τέλος οἱ τρεῖς μέχρι θανάτου τῇ εἰς Χριστὸν ὁμολογίᾳ ἐμμείναντες, μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν ἀπεκεφαλίσθησαν.

tres simul usque ad mortem in Christi confessione perseverantes, capite unà cum matre fuerunt obtruncati.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Λουκίου.

Λούκιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς πόλεως Κυρήνης τῆς κατὰ Λιβύην· πρῶτος τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ συγκάθεδρος τοῦ Ἡγεμόνος, μεγέθει σώματος, καὶ πλούτου δυναστείᾳ ὑπερέχων τοὺς κατ' αὐτόν. Ὑπάρχων δὲ καὶ εἰδώλων θεραπευτὴς, ὑπερμάχει τῆς θρησκείας τῶν ἑλλήνων, ἰσχυρῶς προσκείμενος αὐτῶν τῇ πλάνῃ. Ἀφ' οὗ δὲ ἐθεάσατο τὸν μέγαν Ἱερομάρτυρα Θεόδωρον, τὸν Ἐπίσκοπον τῆς αὐτῆς πόλεως ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνισάμενον, καὶ λαβόντα τὸν τῆς νίκης στέφανον, κατανυγεὶς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, τὸ θεῖον ἐδέξατο βάπτισμα. Πείσας δὲ καὶ τὸν Ἡγεμόνα βαπτισθῆναι, παρέλαβεν αὐτὸν καὶ κατέπλευσεν εἰς Κύπρον. Καὶ εὑρὼν ἐν αὐτῇ κεκρατημένους Χριστιανοὺς, καὶ φονευομένους διὰ τὸν Χριστὸν, ἔλαθε τὸν Ἄρχοντα. Καὶ συνδήσας ἑαυτὸν τοῖς μάρτυσι, παρέδωκε τοῖς βασανισταῖς. Καὶ βιαζόμενος θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, οὐκ ἐπείσθη· ἀλλὰ λακτίσας τὸν βωμὸν ἀνέτρεψεν· καὶ παροργίσας τὸν Ἄρχοντα, ἐτμήθη τὴν κεφαλήν.

Et certamen Sancti Martyris Lucii.

Lucius Christi Martyr prodiit ex Cyrene Libyæ civitate, Princeps ipse ejusdem urbis, & Præfecti Assessor, corporis magnitudine, divitiarumque potentia omnibus suæ conditionis antecellens. Cum autem esset idolorum cultor, Græcorum superstitionem propugnabat, eorum vehementer adhærens errori. Postquam verò magnum sacrum Martyrem Theodorum ejusdem civitatis Episcopum pro Christo decertantem,& victoriæ coronam recipientem spectavit, cordis compunctione Christi gratia tactus, divinum suscepit baptismum: suadensque etiam Præfecto, ut baptismate initiaretur, secum ipsum assumens, in Cyprum navigavit. Cùmque comperisset ibi Christianos detineri, & propter Christum mactari, sese unà cum Martyribus, clam Præside, devinciens, dedidit tortoribus; coactusque idolis sacrificare, non modo ad id induci non potuit, sed calcibus etiam aram impellens evertit. Concitato itaque ad iram Præside, caput ei abscinditur. S. Lucius M.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΒ'.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθονίκου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Εὐτόλμιος ὁ Κόμης, ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐκ Νικομηδείας ἐπὶ τὴν Ποντικὴν χώραν, ἐπὶ τὸ ἀναιρεῖν τοὺς Χριστιανοὺς, κατέλαβε τὸ ἐμπόριον τὸ λεγόμενον Κάρπην· καὶ ἐκεῖ τὸν ἅγιον Ζωτικὸν σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ εὑρὼν τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας, ἀπέκτεινεν αὐτούς. Εἶτα ὑποστρέψας εἰς Νικομήδειαν, καὶ μαθὼν ὅτι ὁ Πρίγκιψ διά τινος Ἀγαθονίκου ἀφίστατο τοὺς ἕλληνας ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων θρησκείας, ἀποστείλας, ἀμφοτέρους

EODEM MENSE

Die Vigesima secunda. 22.

Certamen Sancti Martyris Agathonici, & sociorum ejus.

Eutolmius Comes ab Imperatore Maximiano Nicomedia missus in Ponticam regionem, ut è medio Christianos tolleret, ad emporium Carpen appulit. Ibi sanctum Zoticum cum suis discipulis Christum confitentem comperiens, eos trucidavit. Nicomediam exinde reversus, certiorque factus, quod Priucippus per quemdam Agathonicum Græcos ab idolorum cultu averteret, mittens comprehendit utrumque simul cum aliis pluribus Christianis: & secum ipsos trahebat ad Imperatorem, qui in Thracia commorabatur. Quum S. Agathonicus, & socii MM.

 autem

autem in quoddam castellum, Potamum nuncupatum, pervenisset, Zenonem, Theoprepium, atque Acindynum, dum progredi isti non valerent, interemit, & Chalcedone sanctum Severianum mactavit. Agathonicum verò cum ceteris concaptivis, & Princippo crudeliter Byzantii verberatum, Selymbriam usque perduxit, ubi Maximianus agebat; ibique illi ac ejus sociis caput amputavit.

τέρως ἐκράτησε μετὰ καὶ ἄλλων ὀκ ὀλίγων Χριστιανῶν. Καὶ εἷλκε μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα ἐν Θράκῃ. Ἐλθὼν δὲ ἐν χωρίῳ λεγομένῳ Ποταμῷ, ἐφόνευσεν Ζήνωνα, Θεοπρέπιον, καὶ Ἀκίνδυνον, μὴ δυναμένους περιπατῆσαι· εἰς δὲ Χαλκηδόνα τὸν ἅγιον Σευηριανόν· εἰς δὲ τὸ Βυζάντιον τὸν ἅγιον Ἀγαθόνικον, μετὰ τῶν λοιπῶν συνδεσμίων καὶ τοῦ Πρίγκιππος, τύψας σφοδρῶς, ἀπήγαγεν ἕως Σηλυμβρίας· ἔνθα ὁ Μαξιμιανὸς διῆγε· καὶ ἐκεῖ ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Et memoria Sanctæ Anthusæ, & certamen Athanasii Episcopi, & sociorum.

Καὶ Μνήμη τῆς ἁγίας Ἀνθούσης, καὶ ἄθλησις Ἀθανασίου Ἐπισκόπου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

S. Anthusa, Athanasius Episcopus, & socii.

CHristi Martyr Anthusa temporibus Valeriani Imperatoris extitit, Seleuciæ divitibus nata parentibus, sed idolorum cultoribus: ipsa tamen Christi desiderio inflammata, parentes domumque reliquit; & Charissimum, ac Neophytum suos famulos secum assumens, ad suam nutricem discedere simulans, in urbem Tarsum iter instituit, ut baptismum reciperet. At Domini Angelus arripiens Tarsi Episcopum Athanasium, duxit in illius occursum in via; & cùm illic aquæ copia non esset, orans Episcopus aquam è terra eduxit, atque ipsam, ejusque famulos baptizavit. Ad matrem postea reversa, minimeque suscepta, monasticam vitam amplexa est; & probè suo inito certamine, requievit. Episcopus verò Athanasius à Valeriano detentus unà cum Charissimo, & Neophyto, ac plurimum antea cruciatus, capite deinde fuit obtruncatus: & sic martyrio consumpti, regnum cœlorum receperunt.

Ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἄνθουσα ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Οὐαλεριανοῦ, ἐκ τῆς πόλεως Σελευκείας, θυγάτηρ πλουσίων μὲν γονέων, εἰδωλολατρῶν δέ. Ἀλλ' αὕτη ποθήσασα τὸν Χριστὸν, κατέλιπεν καὶ γονεῖς, καὶ οἰκίαν· καὶ παραλαβοῦσα Χαρίσιμον καὶ Νεόφυτον τοὺς οἰκέτας αὐτῆς, καὶ προσποιησαμένη πρὸς τὴν τροφὸν ἀπελθεῖν, εἴχετο πρὸς Ταρσὸν τὴν πόλιν ἐκεῖ, βουλομένη βαπτισθῆναι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἁρπάσας τὸν Ἐπίσκοπον Ταρσοῦ Ἀθανάσιον ἤγαγεν εἰς συνάντησιν αὐτῆς κατὰ τὴν ὁδόν. Καὶ ἐπεὶ οὐκ ἦν ὕδωρ, προσευξάμενος ὁ Ἐπίσκοπος, ἐξήγαγεν ὕδωρ ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐβάπτισεν αὐτήν τε καὶ τοὺς οἰκέτας αὐτῆς. Εἶτα ὑποστρέψασα πρὸς τὴν μητέρα καὶ μὴ δεχθεῖσα, ἐγένετο μοναχή. Καὶ καλῶς ἀγωνισαμένη, ἀνεπαύσατο. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, κρατηθεὶς ὑπὸ Οὐαλεριανοῦ μετὰ Χαρισίμου, καὶ Νεοφύτου, καὶ πλεῖστα πρότερον βασανισθεὶς, ὕστερον ἀπεκεφαλίσθη. Καὶ οὕτω τελειωθέντες ἀπέλαβον βασιλείαν οὐρανῶν.

ΜΗΝΙ͂ ΤΩ͂ ΑΥ̓ΤΩ͂

ΚΓʹ.

Α῎θλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἱερέων Ὢρ, καὶ Ὀρέψεως.

ΕἸρηναῖος ὁ μακάριος, λειτουργὸς ὑπῆρχε τοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ ἁγίου Ὢρ, καὶ τοῦ ἁγίου Ὀρέψεως. Οἵτινες κηρύττοντες τὸν Χριστὸν, ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ παραστάντες τῷ Ἄρχοντι, ἐβασανίσθησαν διαφόρως· εἶτα ἐν πυρὶ ἀπερρίφησαν. Καὶ παρ' αὐτὰ ὑετοῦ καταῤῥαγέντος ἄνωθεν, καὶ τοῦ πυρὸς σβεσθέντος, ἐξῆλθον ἀβλαβεῖς. Καὶ μετὰ ταῦτα θηρίοις παρεδόθησαν εἰς βρῶσιν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτων ἐῤῥύσθησαν προνοίᾳ Θεοῦ. Καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθέντες ἐξέσθησαν σφοδρῶς· καὶ πάλιν Χριστοῦ ἐπινεύσει διέμειναν ἀβλαβεῖς. Τότε ἰδόντες οἱ εἰδωλολάτραι τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῶν, καὶ ἐπὶ πλεῖον μανέντες ἐμοθυμαδὸν ἐπεισῆλθον αὐτοῖς· ὁ μὲν ξύλοις τύπτων αὐτούς· ὁ δὲ λίθοις συντρίβων τοὺς ὀδόντας αὐτῶν· ὁ δὲ ἐκ τριχῶν ἕλκων· ὁ δὲ τοῖς ποσὶ λακτίζων καὶ συμπατῶν. Καὶ τέλος σχοινίοις δήσαντες αὐτοὺς, καὶ σύραντες ἔξω τῆς πόλεως, ξίφει τὰς ἱερὰς αὐτῶν ἀπέτεμον κεφαλάς.

EODEM MENSE

Die Vigesima tertia. 23.

Certamen Sanctorum Martyrum Sacerdotum Or, & Orepseos.

ERat beatus Irenæus Christi minister unà cum sanctis Or, & Orepse, qui dum Christum prædicarent, ab idololatris fuere comprehensi; atque coram Præfecto adstantes, diversis sunt vexati tormentis. In ignem postca injecti, è vestigio imbre è cœlo cadente, ac restincto igne, incolumes ipsi evaserunt. Feris exinde vorandi objecti, sed ex his etiam Dei providentia erepti; in ligno mox suspensi, acriter dilaniantur, iterumque Christi nutu illæsi permanserunt. Tunc idolorum cultores cognita illorum animi constantia, atque eo magis in furorem adacti, unanimi conspiratione irruunt in eos: & alius fustibus ipsos percutit, saxis alius eorum conterit dentes, alius capillos evellit, calcibus alius impellit, atque conculcat: ac tandem funibus ipsos obvincientes, & extra civitatem raptantes, gladio sacras illorum cervices amputarunt. SS. Or, & Orepse.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σιλουανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΟἹ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες Σιλουανὸς, Σαβῖνος, καὶ Πανθήριος, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς χώρας Θρᾴκης, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Χριστιανοὶ δὲ ὄντες, ἐδίδασκον ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν κρατηθέντες ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, παρεδόθησαν τῷ τῆς χώρας Ἄρχοντι. Καὶ ἐρωτηθέντες καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες, πρῶτον μὲν ἐτύφθησαν σφοδρῶς. Ἔπειτα φυλακῇ παραδοθέντες, ἐταλαιπωροῦντο ἐν αὐτῇ λιμῷ καὶ δίψει πιεζόμενοι. Καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβληθέντες, πάλιν ἠναγκάζοντο ἀρνήσασθαι μὲν τὸν Χριστὸν, θῦσαι δὲ τοῖς εἰδώλοις· μὴ πει-

Et certamen Sancti Martyris Silvani, & sociorum.

SAncti Christi Martyres Silvanus, Sabinus, & Pantherius ex Thraciæ regione, Diocletiano Imperatore, fuerunt. Cùm autem Christiani essent, in nomine Christi docebant. Quapropter ab idololatris comprehensi, illius Provinciæ Præfecto traduntur; & interrogati, Christumque confessi, primò quidem cæduntur vehementer: carceri postea addicti, ibidem fame sitique affictantur: ac multis post diebus de custodia educti, denuò Christum cogebantur denegare, & idolis sacrificium offerre. At non suasi, suspensi, adcò sunt dilaniati, ut eorum viscera apparerent. Post illum verò acerbissimum cruciatum, gladii accepta sententia, vincti ad cædem ducuntur: S. Silvanus, & socii MM.

atque

atque ubi ad locum perveneruut martyrii, orantes, capite fuere obtruncati.

σθέντες δὲ, κρεμασθέντες, ἐξέσθησαν τοσοῦτον, ἕωστε φανῆναι τὰ σπλάγχνα αὐτῶν. Καὶ μετὰ τὴν ἄφατον ἐκείνην τιμωρίαν, τὴν διὰ τοῦ ξίφους λαβόντες ἀπόφασιν, ἤγοντο δέσμιοι ἐπὶ τὸ φονευθῆναι. Καὶ φθάσαντες τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, καὶ προσευξάμενοι, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Et memoria Sancti Patris nostri Eustathii Antiochiæ Episcopi.

S. Eustathius Episc. Antiochiæ.

EUstathius Christi Pontifex erat, Constantino Magno imperante, Antiochiæ Archiepiscopus, qui etiam in prima Nicæna Synodo trecentorum decem & octo Patrum interfuit, veritatis quidem assertor, mendacii autem impugnator. Et quia fidenter enunciabat veritatem, odio prosequebantur eum Ariani. Post Magni igitur Constantini obitum, cùm Constantius ejus filius, qui Arianis adhærebat, potiretur Imperio, Eusebius Nicomediensis facultatem petens abeundi, templumque, quod Hierosolymis extabat, invisendi, compos voti factus, & profectus, Arianæ fidei Episcopos congregavit: & quamdam inducens feminam gestantem puerum, ut accusaret, & diceret Eustathio natum infantem; illum deponit; literisque datis ad Imperatorem, suasit ei, ut Philippopolim ipsum relegaret: ubi plurimùm Eustathius vexatus, finem accepit. At femina illa postea confessa est, puerum quidem patre Eustathio genitum non fuisse, sed altero quodam fabro ærario.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Εὐσταθίου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας.

ΕὐΣτάθιος ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχης, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντιοχείας. Ὅστις καὶ ἐν τῇ πρώτῃ Συνόδῳ τῶν ἐν Νικαίᾳ τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Πατέρων ὑπῆρχε, συνήγορος μὲν τῆς ἀληθείας, ἀντίπαλος δὲ τοῦ ψεύδους. Διὰ δὲ τὸ παῤῥησιάσασθαι τὴν ἀλήθειαν, ἐγένετο ἐχθρὸς τοῖς Ἀρειανοῖς. Καὶ μετὰ τελευτὴν Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, τῆς βασιλείας κρατήσαντος Κωνσταντίου υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῖς Ἀρειανοῖς προσκειμένου, ᾐτήσατο Εὐσέβιος ὁ Νικομηδείας ἀπελθεῖν, καὶ θεάσασθαι τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναόν. Καὶ τῆς αἰτήσεως τυχὼν, καὶ ἀπελθὼν, συνήθροισε τοὺς Ἀρειανοὺς Ἐπισκόπους. Καὶ παρασκευάσας γυναῖκα βαστάζουσαν παιδίον, κατηγορῆσαι καὶ εἰπεῖν, ὅτι τοῦ Εὐσταθίου ἐστὶν, καθαιρεῖ αὐτόν. Καὶ γράψας πρὸς τὸν βασιλέα, ἔπεισεν ἐξορίσαι αὐτὸν εἰς Φιλιππούπολιν. Ἔνθα καὶ πολλὰ πειρασθεὶς ἐτελειώθη· ἡ δὲ γυνὴ ὡμολόγησεν ὕστερον, ὅτι τὸ παιδίον, Εὐσταθίου μὲν οὐκ ἦν, ἀλλὰ τοῦ χαλκέως.

Et memoria Sancti Patris nostri Meletii Archiepiscopi Antiochiæ.

S. Meletius Episc. Antiochiæ.

MEletius orthodoxus ille Christi Ecclesiæ Pastor temporibus Constantii Imperatoris extitit: qui Constantius cùm Arianus esset, ubi vacavit à bello, Synodum Antiochiæ convocavit ad rejiciendum Homousion, & supponendum, prædicandumque Heterousion. At quum Antiochiæ Ecclesia viduata esset Pastore, prius placuit Episcopum Antiochiæ designari, ac postea de fide differere. Erat autem Meletius tunc Episcopus Sebastes, doctus quidem vir, sed propter inobsequentes subditos abdicata sede quietam vitam agebat. Existimantes itaque hæretici hunc eadem cum ipsis sentire, postularunt ab Imperatore, ut ille Antiochiæ Episcopus constitueretur. Postquam verò fuit electus, rogatus, ut verita-

tem

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας.

ΜΕλέτιος ὁ ὀρθόδοξος ποιμὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου. Ὅστις Κωνστάντιος Ἀρειανὸς ὢν, καὶ ἀπαλλαγεὶς ἐκ τοῦ πολέμου, συνήγαγε Σύνοδον ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐπὶ τῷ ἀρνηθῆναι μὲν τὸ Ὁμοούσιον, ἀντισαχθῆναι δὲ, καὶ κυρωθῆναι τὸ ἑτεροούσιον. Τῆς δὲ ἐκκλησίας Ἀντιοχείας ποιμένος χηρευούσης, ἤρεσε πρῶτον γενέσθαι Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας, καὶ τότε ζητηθῆναι περὶ τῆς πίστεως. Ἦν δὲ τότε Μελέτιος Ἐπίσκοπος Σεβαστείας, λόγιος μὲν ἀνήρ· διὰ δὲ τὴν τῶν ὑποχειρίων ἀνυποταξίαν παραιτησάμενος, καὶ ἡσυχάζων. Νομίσαντες δὲ

οἱ

οἱ αἱρετικοὶ, τὰ ἐκείνων φρονεῖν αὐτὸν, ἠτήσαντο τὸν βασιλέα, ἐκεῖνον προςήσασθαι Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας. Ἐπεὶ δὲ προεχειρίσθη, καὶ προετράπη τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν, στὰς ἐς μέσον, ἐκύρωσε μὲν τὸ ὁμοούσιον, κατήσχυνε δὲ τοὺς αἱρετικούς. Οὕτως καὶ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐλθὼν καὶ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον τῷ θρόνῳ ἐγκαθιδρύσας, ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀπέλιπεν.

tem proferret, stans ipse in medio, Homousion comprobavit, hæreticosque pudore perfudit. Hic magno imperante Theodosio Constantinopolim profectus, ac Theologo Gregorio super Thronum collocato, ibidem vitam finivit.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Καλλινίκου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Καλλίνικος ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν ὑπῆρχεν πρεσβύτερος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας· διὰ δὲ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρετὴν προεχειρίσθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ τοῦ ἐγγόνου Ἡρακλείου. Ὃς αὐτῷ πολλὰς ἐπινοῶν θλίψεις, ἐμήνυσέ ποτε δοῦναι εὐχὴν ἐπὶ καθαιρέσει ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὁ δὲ ἀντεμήνυσε μὴ εἶναι εὐχὴν ἐπὶ καταστροφῇ, ἀλλ' ἐπὶ οἰκοδομῇ. Βιαζόμενος δὲ παρὰ τῶν ἀποσταλέντων ποιῆσαι τὸ τοῦ βασιλέως πρόσταγμα, μόλις εἶπεν· Δόξα Χριστῷ τῷ Θεῷ τῷ ἀνεχομένῳ. Τοῦ βασιλέως οὖν διὰ τὴν ἀταξίαν αὐτοῦ τῆς βασιλείας ἐκπεσόντος, καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθέντος, καὶ εἰς Χερσῶνα ἐξοριωθέντος, καὶ πάλιν Θεοῦ συγχωρήσει προσλαβομένου δύναμιν ἐκ Βουλγαρίας, καὶ τῆς βασιλείας κρατήσαντος, ἡρπάγη ὁ Πατριάρχης ὑπὸ τῶν δορυφόρων, καὶ εἰς Ῥώμην ἐξωρίσθη. Καὶ ἐγκλεισθεὶς εἰς καμάραν τῷ τείχει περιφραχθεῖσαν ἔξωθεν, ἐτελειώθη.

Et memoria Sancti Patris nostri Callinici Archiepiscopi Constantinopolis.

Sanctus Pater noster Callinicus Presbyter erat magnæ Ecclesiæ. Propter ejus autem virtutem creatus fuit Constantinopolis Patriarcha à Justiniano Heraclii nepote, qui sibi ipse plures excogitans tribulationes, edixit aliquando Patriarchæ, ut preces adhiberet pro destruendo templo Beatissimæ Genitricis Dei. At hic responsum reddidit, non extare preces pro destruendo, sed pro construendo. Coactus verò ab iis, qui missi fuerant, Imperatori morem gerere, tantum ait: Gloria Christo Deo, qui talia sustinet. Imperatore igitur ob ejus perversitatem imperio exuto, naribus & lingua obtruncato, & in Chersonam expulso, iterumque Dei permissione ex Bulgaria viribus assumptis, imperio potito; correptus fuit à satellitibus Patriarcha, & Romam relegatus, atque in cameram muro extrinsecùs circumseptam conclusus, consummatus est.

S. Callinicus Patriarcha CP.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου Ἐπισκόπου Σίρμου.

Ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἱερομάρτυς Εἰρηναῖος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ· διδάσκων δὲ τοὺς προσερχομένους αὐτῷ, καὶ κατηχῶν αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, καὶ τὸν Χριστὸν παῤῥησίᾳ κηρύττων, κατεμηνύθη Πρόβῳ τῷ Ἡγεμόνι ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ κρατηθεὶς καὶ δεθεὶς ἁλύσεσι, παρέστη αὐτῷ. Καὶ ἐρωτηθεὶς ὄνομα, τύχην, πατρίδα, σέβας

Et certamen sacrosancti Martyris Irenæi Episcopi Sirmii.

Sacer Christi Martyr Irenæus imperante Diocletiano fuit. Edocens autem eos, qui ad ipsum adventabant, atque in Christi veritate instituens, & Christum apertè prædicans, delatus est ab idololatris apud Probum Præfectum; ac detentus, & catenis devinctus, stetit ante illum. Interrogatus verò, cujus nominis, fortunæ, religionis, patriæ, atque instituti esset, ceteris omnibus ipse omissis, se Jesu Christi servum confessus est. Acriter

S. Irenæus Episc. Sirmii.

ter igitur percuſſus, cuſtodiæ traditur, & magnas ibidem pertulit calamitates, juſſis carceris cuſtodibus non modo quàm diligenter ipſum aſſervare; ſed nemini permittere, ut ad illum curandum, ſeu ad aliqua ei afferendum eſculenta introiret. Ergo poſt multos dies de carcere eductus, ac denuò coactus deſciſcere à Chriſto, idoliſque ſacrificare, & nullo modo ad id ſe induci paſſus, flagellis vehementer contunditur. Poſt hæc gladii ſubiens ſententiam, capite plectitur.

βας, ἐπιτήδευμα, πάντα ἀφεὶς, δοῦλον Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑαυτὸν ὡμολόγησε. Τυφθεὶς οὖν σφοδρῶς, παρεδόθη φυλακῇ, ἐν αὐτῇ ταλαιπωρηθεὶς ἰσχυρῶς· τῶν δεσμοφυλάκων παραγγελίαν δεξαμένων, μὴ μόνον ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτὸν, ἀλλὰ μηδὲ συγχωρεῖν τινα εἰσελθεῖν, καὶ θεραπεῦσαι, ἢ προσαγαγεῖν τι τὰ πρὸς τροφὴν ἐπιτήδεια. Μετὰ πολλὰς τοίνυν ἡμέρας τῆς φυλακῆς ἐκβληθεὶς, καὶ πάλιν καταναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν καὶ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐβασανίσθη σφοδρῶς· καὶ μετὰ τοῦτο λαβὼν τὴν διὰ τοῦ ξίφους ἀπόφασιν, ἀπεκεφαλίσθη.

Et certamen ſacroſancti Martyris Irenæi.

S. Irenæus Epiſc. Lugduni.

EXtitit hic imperantibus Marco & Antonino, priſcæ ætatis vir, Apoſtolorum ſucceſſor, Epiſcopi munere in Lugduno Galliæ civitate functus. Plures etiam conſcripſit libros ad orthodoxam fidem confirmandam, à quibus anſa arrepta poſteriores ad interpretandas divinas Scripturas, univerſo terrarum orbi eas expoſuerunt. Celebris itaque virtute ac eruditione, poſtquam pro Chriſto certamen Pothinus Epiſcopus conſummavit, ipſe præfatæ urbis Epiſcopus deſignatur; ac multos infideles ſermonibus, & doctrinis, adhortationibuſque abſtrahens ab errore, atque illos Chriſto Martyres adjungens, tandem & ipſe comprehenſus à perſecutoribus, & gladio confectus, ad Deum migravit, paratum ſibi regnum recipiens.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Εἰρηναίου.

ΟὟτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου, καὶ Ἀντωνίνου, ἀρχαῖος ἀνὴρ, διάδοχος χρηματίσας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ἐπισκοπήσας ἐν πόλει Λουγδούνων, χώρας Γαλλίας. Καὶ βίβλους πολλὰς συγγραψάμενος βεβαιούσας τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ταῖς ἐκκλησίαις καταλέλοιπεν. Ἐξ ὧν οἱ μεταγενέστεροι τὰς ἀφορμὰς τῆς ἑρμηνείας τῶν θείων γραφῶν λαβόντες, ἐξήπλωσαν εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. πολὺς οὖν εἰς ἀρετὴν καὶ γνῶσιν γενόμενος, μετὰ τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἄθλησιν, καὶ τὸ τέλος Ποθεινοῦ τοῦ Ἐπισκόπου, Ἐπίσκοπος προεχειρίσθη τῆς εἰρημένης πόλεως. Καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων λόγοις, καὶ διδασκαλίαις ἁρπάσας, καὶ τῷ Χριστῷ μάρτυρας προσαγαγὼν, τελευταῖον καὶ αὐτὸς κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν διωκτῶν, καὶ ξίφει τελειωθεὶς, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν, ἀπολαβὼν τὴν ἀποκειμένην αὐτῷ βασιλείαν.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

EODEM MENSE

ΚΔʹ.

Die Vigesima quarta. 24.

Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Τατιανοῦ.

Τατιανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐκ τῆς χώρας Κρατίας, κατοικῶν πλησίον τοῦ Μαντινέου καὶ διδάσκων τοὺς προσερχομένους αὐτῷ ἀπίστους τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Διαγνωσθεὶς δὲ ἐκρατήθη παρὰ τῶν ἑλλήνων, καὶ δεθεὶς ἁλύσεσιν, ἤχθη εἰς Κλαυδιούπολιν, καὶ παρεδόθη τῷ Ἡγεμόνι. Καὶ τὴν ἀληθῆ πίστιν κηρύττων, ἐτύφθη σφοδρῶς, καὶ παρεδόθη φυλακῇ. Μετὰ δὲ τὸ ταλαιπωρηθῆναι αὐτὸν ἱκανῶς, ἐκβληθεὶς πάλιν ἠναγκάσθη ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν. Καὶ μὴ πεισθείς, ἐτύφθη ξύλοις μεγάλοις, καὶ σιδήροις πυρωθεῖσι κατεφλέγη. Εἶτα δεθεὶς σχοινίοις, ἐσύρετο διὰ μέσης τῆς πόλεως τυπτόμενος καὶ συμπατούμενος. Καὶ ὅτε ἔφθασε τὴν πύλην τῆς πόλεως, σφραγίσας ἑαυτὸν τῷ σημείῳ τοῦ τιμίου σταυροῦ, καὶ φωνῆς ἄνωθεν ἐπακούσας εὐαγγελιζομένης τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ ἀγαθά, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο, καὶ ἐτάφη τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον ἐν αὐτῇ τῇ πόλει.

Certamen Sancti Martyris Tatiani.

S. Tatianus Martyr. Tatianus Christi Martyr fuit ex Cratia regione: & apud Mantineum degens, atque ad se accedentes infideles fidem Christi edocens, ab ethnicis detentus, & catenis constrictus, Claudiopolim ducitur, ac traditur Præfecto; veramque enuncians fidem, crudeliter cæditur, & in carcerem mittitur. Postquam verò ærumnis fuit valde vexatus, iterum extractus, Christum cogitur denegare. Sed ad id nequaquam inductus, ingentibus fustibus percussus, & ignito ferro combustus; funibus postea vinctus, per mediam urbem raptatur, percussus, & conculcatus. Cùmque ad civitatis portam pervenisset, se crucis signo signans, audita desuper voce, quæ ipsi præparata bona annunciabat, spiritum Deo tradidit: cujusque venerabiles reliquiæ in eadem civitate conditæ fuerunt.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐτυχίου Μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Εὐτυχὴς ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ἐγένετο μὲν ἐκ τῆς Σεβαστουπόλεως· διὰ δὲ τὸν πρὸς Χριστὸν πόθον καταλιπὼν καὶ πατρίδα καὶ γονεῖς, ἀπῆλθε πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον. καὶ γέγονεν αὐτοῦ μαθητής. Καὶ μιμησάμενος αὐτὸν εἰς ἀρετήν, χάριτος ἐπλήσθη Θεοῦ. Καὶ θείῳ ζήλῳ κινηθείς, τὰ ὀχυρώματα τῆς πλάνης ἀνέτρεψε· τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέστρεψεν· τοὺς ἀπίστους ἐπὶ τὸν Κύριον Χριστὸν ἐπιστρέφων ἐβάπτιζεν. Μετὰ δὲ τὴν μετάστασιν τοῦ Θεολόγου, ἀπελθὼν πρὸς τὸν ἅγιον Παῦλον, συνεκακοπάθη αὐτῷ ἐν ταῖς θλίψεσιν, ὑπομένων δεσμὰ καὶ στρεβλώσεις καὶ μα-

Et certamen Sancti Martyris Eutychii Discipuli S. Joannis Theologi.

S. Eutychius M. Eutychius Christi martyr Sebastopoli natus, propter Christi desiderium, patriæ, ac parentibus nuncio remisso, secessit ad Joannem Theologum, & illius evasit discipulus: cujus ipse virtutem imitatus, Dei gratia repletus fuit: divinoque zelo commotus, erroris munitiones evertit, idolorum fana solo æquavit, & infideles ad Christum convertens, baptizavit. Post Theologi autem transitum, discedens ad sanctum Paulum, passus est simul cum eo vincula, tormenta, atque flagella: & in fornacem etiam injectus, pluvia descendente, illamque extinguente, exiit illæsus: ac belluis traditus vorandus, nullam ab eis læsionem accepit. Exinde à Dei Angelo ductus, Ephesum proficiscitur; & sui magistri grege

reviso, iterum in propriam se contulit civitatem, ubi plenus dierum requievit.

μάστιγας. Ἐμβληθεὶς δὲ καὶ εἰς κάμινον, ἐξῆλθεν ἀβλαβὴς, ὕδατος κατελθόντος καὶ κατασβέσαντος αὐτήν. Καὶ θηρίοις δοθεὶς εἰς βρῶσιν, οὐκ ἠδικήθη παρ' αὐτῶν. Εἶτα ὑπὸ τοῦ θείου Ἀγγέλου ὁδηγούμενος, ἀπῆλθεν εἰς Ἔφεσον, καὶ τὸ ποίμνιον τοῦ διδασκάλου ἐπισκεψάμενος, παρεγένετο πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν· ἔνθα πλήρης ἡμερῶν γενόμενος ἀνεπαύσατο.

Et memoria Sancti Patris nostri Menæ Archiepiscopi Constantinopolis.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μηνᾶ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

S. Menas Patriarcha CP.

SAnctus Pater noster Menas erat, Justiniano imperante, Presbyter ecclesiæ Constantinopolitanæ. Propter ejus autem virtutem electus fuit Constantinopolis Patriarcha, & à Papa Romæ Agapeto consecratus, qui tunc temporis Roma illuc profectus ad componendas quæstiones ecclesiasticas, Anthimum hæreticum anathemate percellens, Throno exturbaverat. Sed hoc Romam iterum reverso, & paulò post vita functo, alius Romanus Pontifex fuit designatus, qui post aliquod tempus & ipse Constantinopolim petens, honoribus est affectus, atque amantissimè exceptus tum ab Imperatore, tum etiam à Patriarcha; sed animi levitate elatus, pœnam Sanctissimo Menæ irrogavit, ne amplius rem divinam faceret. Et iste quidem, utpote Dei Pontifex, lætus pœnam subiit. At verò Imperator ad iram commotus, injuriis affectum Papam Romam remisit. Et post hæc sanctus Menas probè grege directo, migravit ad Deum.

Ὁ Ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Μηνᾶς ὑπῆρχε μὲν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ, πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησίας. Διὰ δὲ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, Πατριάρχης προεχειρίσθη Κωνσταντινουπόλεως. Χειροτονηθεὶς δὲ ὑπὸ Ἀγαπητοῦ Πάπα Ῥώμης, ἀνελθόντος ἐκ τῆς Ῥώμης τότε, ἐπὶ διορθώσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, καὶ ἀναθεματίσαντος Ἄνθιμον τὸν αἱρετικὸν, καὶ τοῦ θρόνου ἀπελάσαντος; Ἀλλὰ τούτου πάλιν ὑποστρέψαντος εἰς Ῥώμην, καὶ μετὰ μικρὸν τελευτήσαντος, ἐχειροτονήθη ἕτερος. Καὶ μετὰ χρόνον τινὰ ἀνελθὼν καὶ αὐτὸς εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐτιμήθη, καὶ ἐδεξιώθη φιλοφρόνως παρά τε τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ Πατριάρχου. Καὶ ὑπεραρθεὶς ὑπὸ κουφότητος, δέδωκεν ἐπιτίμιον τῷ ἁγιωτάτῳ Μηνᾷ μὴ λειτουργεῖν· καὶ αὐτὸς μὲν ἐδέξατο χαίρων τὸ ἐπιτίμιον, ὡς Θεοῦ Ἀρχιερεύς. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὀργισθεὶς, μετὰ ὕβρεων ἀπεπέμψατο τὸν Πάπαν εἰς Ῥώμην· Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἅγιος Μηνᾶς καλῶς ἰθύνας τὸ ποίμνιον, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησεν.

Et certamen Beati Martyris Georgii Limnæotæ.

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ὁσιομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Λιμνειώτου.

S. Georgius Limnæota.

BEatus Georgius primo ab adolescentia asceticum vitæ institutum in Olympi montibus agens, cùm plura virtutis subiisset certamina; imperante postea Leone Isauro, qui sacras imagines aversabatur atque delebar, sanctorumque etiam reliquias incendio absumebat; divino ipse zelo impulsus, ante illum stans, & loquendi libertate arrepta, eum fortissime redarguit, Atheum appellans, & Antichristi præcursorem, imitatoremque. Comprehensus itaque, ac vehementer excruciatus, custodiæ fuit traditus, ex qua post multas ærumnas eductus, cogebatur chirographo cultum

Γεώργιος ὁ μακάριος ἐκ νεαρᾶς τῆς ἡλικίας τὴν ἀσκητικὴν διαγωγὴν πρότερον ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ὄλυμπον ὄρεσιν ἐκτελέσας, καὶ πολλοὺς ἀγῶνας ἐνδειξάμενος, ὕστερον ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου τοῦ τὰς ἁγίας εἰκόνας ἀποστρεφομένου, καὶ ἀπαλείφοντος, καὶ τὰ τῶν ἁγίων λείψανα κατακαίοντος, ζήλῳ θεϊκῷ κινηθεὶς, καὶ σταθεὶς ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ παῤῥησιασάμενος ἤλεγξεν αὐτὸν ἀνδρειότατα, ἄθεον εἰπὼν καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομον καὶ μιμητήν; Κρατηθεὶς οὖν καὶ τιμωρηθεὶς

θεὶς ἰσχυρῶς παρεδόθη φυλακῇ· καὶ ἐν αὐτῇ ταλαιπωρηθεὶς ἱκανῶς, ἐκβληθεὶς αὐτῆς ἠναγκάζετο ἐγγράφως ἀρνήσασθαι τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν. Μὴ πεισθεὶς δὲ πολυτρόποις βασάνων ἰδέαις προσομιλήσας, εἶτα τὴν ῥῖνα τμηθεὶς, καὶ τὴν κεφαλὴν καταφλεχθεὶς, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκεν, ὑπάρχων ἐτῶν ἐννενηκονταπέντε.

tum venerabilium imaginum abnegare. Sed cùm id facere nollet, diversa subiit tormentorum genera. Naribus deinde obtruncatis, atque capite exusto, gratias Deo agens, tradidit spiritum, annos natus quinque & nonaginta.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ Α'ΥΤΩ͂

ΚΕ'.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου Ἐπισκόπου Κρήτης.

Τίτος ὁ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, ἐγένετο μὲν ἐκ τῆς Κρητῶν νήσου. Ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ βίου πολλὴν ἐπιδειξάμενος σπουδὴν εἰς τὰ ἑλληνικὰ μαθήματα· ἐθαυμάζετο δὲ ἐπὶ σοφίᾳ παρὰ τῶν ἔξω· γεγονὼς δὲ ἐτῶν εἴκοσι, ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ· Τίτε· δέον σε ἐντεῦθεν ὑποχωρῆσαι, καὶ τὴν ψυχήν σου σῶσαι· οὐ γὰρ ὠφελήσουσί σε τὰ μαθήματα ταῦτα. Ταύτης ἀκούσας τῆς φωνῆς, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν· τί δεῖ ποιῆσαι. Καὶ μετὰ ταῦτα ἀκούσας ὁ τῆς Κρήτης Ἄρχων τὰ τοῦ Χριστοῦ θαύματα, προσεκαλέσατο αὐτὸν ὡς λόγιον· καὶ λέγει· Τίτε· θέλω ἀπελθεῖν σε εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ μαθεῖν, εἰ ταῦτα ἀληθῆ εἰσι, καὶ ἀναγγεῖλαί μοι. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, τόν τε Χριστὸν εἶδε, καὶ τὰ θαύματα, καὶ τοῖς πιστεύουσιν εἰς Χριστὸν συνηριθμήθη. Καὶ μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνάστασιν, Ἐπίσκοπος χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀπεστάλη εἰς Κρήτην. Καὶ διδάξας ἐν αὐτῇ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἐκοιμήθη ἐννενηκοντατεσσάρων ἐτῶν ὑπάρχων.

Καὶ Μνήμη τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν Γενναδίου, Ἰωάννου, Στεφάνου, καὶ Μηνᾶ Ἀρχιεπισκόπων γενομένων ἐν Κωνσταντινουπόλει.

EODEM MENSE

Die Vigesima quinta. 25.

Memoria Sancti Apostoli Titi Cretæ Episcopi.

Titus Christi Apostolus prodiit ex insula Creta. Ab ineunte ætate plurimam ostendens in Græcorum disciplinis addiscendis sedulitatem, admiratione suspiciebatur ab ethnicis propter doctrinam. Ubi verò vigesimum ætatis annum attigit, audivit vocem sibi dicentem: Tite, hinc secedas, tuamque serves animam, oportet: non enim tibi proderunt hæ doctrinæ. Hac voce audita, secum ipse cogitabat, quid sibi esset agendum. Post hæc Cretæ Præfectus auditis Christi miraculis, eum utpote sapientem accersivit, dicens: Tite, Hierosolyma te volo proficisci, & an vera hæc sint, intelligere, & mihi renunciare. Hic igitur profectus, Christum vidit, ejusque miracula: ac sese eorum numero, qui in Christum crediderant, adjunxit. Post passionem autem & resurrectionem, Episcopus à sanctis Apostolis consecratus, in Cretam missus est; ibique cùm veritatis verbum edocuisset, obdormivit, annos natus nonaginta quatuor. S. Titus Cretæ Episc.

Et memoria sanctorum Patrum nostrorum Gennadii, Joannis, Stephani, & Menæ Archiepiscoporum Constantinopolis. SS. Gennadius, Joannes, Stephanus, & Menas.

EODEM MENSE

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

26. Die Vigesima sexta.

Κϛʹ.

Certamen Sanctorum Martyrum Adriani, & Nataliæ.

SS. Adrianus, & Natalia.

ADrianus Christi martyr, & Natalia ejus uxor, patriam habuere Nicomediam. Cùm igitur Adrianus quosdam Christianos spectaret ab idololatris detentos atque excruciatos, ipsos interrogavit, cur hæc sustinerent: ac audito ab illis, propter parata sibi à Deo bona cruciatus perferri, statim compunctus est; obsecrabatque eos, qui sanctorum nomina in tabulas referebant, ut suum etiam apponerent. Quo facto, accurrens ad carcerem Natalia, mariti vincula complectebatur, ipsum excitans ad martyrium: domumque suam reversa, pro eo preces fundebat, ut certaminis cursum consummaret. Postquam autem martyres coram Maximiano steterunt, & fuere membratim obtruncati, adstans Natalia, eorum collegit reliquias, ac transferens Byzantium, Argyropoli ipsas deposuit. Post hæc etiam ipsa finem accipiens, propè illos fuit sepulta.

Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ, καὶ Ναταλίας.

ἈΔριανὸς ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, καὶ Ναταλία ἡ χρηματίσασα σύμβιος αὐτοῦ, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς πόλεως Νικομηδείας. Ἰδὼν δὲ Ἀδριανός τινας Χριστιανοὺς κρατηθέντας ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ βασανιζομένους, ἠρώτησεν αὐτούς· διὰ τί ταῦτα ὑπομένετε; καὶ ἀκούσας παρ᾽ αὐτῶν· ὅτι διὰ τὰ ἀποκείμενα ἡμῖν ἀγαθὰ ἐκ Θεοῦ· κατανυγεὶς εὐθύς, καὶ παρεκάλεσεν τοὺς ἀπογραφομένους τῶν ἁγίων τὰ ὀνόματα, ἐντάξαι τὸ αὐτοῦ ὄνομα. Καὶ τούτου γενομένου, δραμοῦσα ἡ Ναταλία ἐν τῇ φυλακῇ, κατησπάζετο τοῦ ἀνδρὸς τὰ δεσμά, προθυμοποιοῦσα αὐτὸν πρὸς τὸ μαρτύριον. Ὑποστρέψασα δὲ εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ηὔχετο ὑπὲρ αὐτοῦ τελειῶσαι τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως. Ἐπεὶ δὲ παρέστησαν τῷ Μαξιμιανῷ, καὶ μεληδὸν κατεκόπησαν, παροῦσα ἡ Ναταλία συνέστειλεν αὐτῶν τὰ λείψανα. Καὶ ἀποκομίσασα εἰς τὸ Βυζάντιον, κατέθηκεν ἐν Ἀργυροπόλει. Καὶ μετὰ ταῦτα καὶ αὐτὴ τελειωθεῖσα, ἐτάφη πλησίον αὐτῶν.

Et certamen alterius Sancti Martyris Adriani.

S. Adrianus M.

HIC Christi martyr Adrianus extitit temporibus Licinii Imperatoris; filius quidem Probi Imperatoris, frater autem Dometii illius, qui fuit post Titum Byzantii Episcopus; pater verò Probi, & Metrophanis, qui postea episcopatum gesserunt. Itaque prævollente sub Licinio, & Diocleriano tyrannide, multisque ex Christianis in diem mactatis, beatus Adrianus zelo pariter, atque martyrium pro Christo subeundi desiderio conflagrans, Nicomediam discessit: ac sese Licinio manifestans, exprobravit ei, quod Romanos perderet exercitus, & pecunias consumeret, bellumque non barbaris, sed Christianis inferret. Blanditiis igitur à tyranno delinitus, atque persuasibilibus verbis coactus Christum abnegare, nec tamen ad id inductus, apertè impugnatur, & ca-

Καὶ Ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἑτέρου Μάρτυρος Ἀδριανοῦ.

ὉΤοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἀδριανός, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λικιννίου, υἱὸς μὲν ὑπάρχων Πρόβου τοῦ βασιλέως, καὶ ἀδελφὸς Δομετίου τοῦ γενομένου μετὰ Τίτον Ἐπισκόπου Βυζαντίου· πατὴρ δὲ Πρόβου, καὶ Μητροφάνους τῶν μετὰ ταῦτα γενομένων Ἐπισκόπων. Τῆς οὖν τυραννίδος ἐπὶ Λικιννίου, καὶ Διοκλητιανοῦ κρατούσης, καὶ πολλῶν Χριστιανῶν καθ᾽ ἑκάστην φονευομένων, ὁ μακάριος Ἀδριανός, ἅμα μὲν ζηλῶν, ἅμα δὲ ποθῶν ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι, ἀπῆλθεν εἰς Νικομήδειαν. Καὶ ἐμφανισθεὶς τῷ Λικιννίῳ, ὠνείδισεν αὐτῷ ὡς λυμαινομένῳ τὰ Ῥωμαϊκὰ στρατόπεδα, καὶ καταδαπανῶντι τὰ χρήματα, καὶ μὴ πολεμοῦντι ἔθνη,

ἀλλὰ

ἀλλὰ Χριστιανοῦς. Κολακευθεὶς οὖν ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ πιθανολογίαις ἀναγκασθεὶς ἀρνήσασθαι τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς, φανερῶς ἐπεβουλεύθη καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς, ἐτελειώθη. Τὸ δὲ λείψανον αὐτοῦ ἀνακομισθὲν ἐτέθη, ἔνθα τὸ τοῦ ἁγίου Ἀδριανοῦ, καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων, καὶ Στάχυος τοῦ Ἀποστόλου.

& capite amputatus, martyrio fungitur. Ejus autem reliquiæ translatæ, eodem in loco fuere repositæ, ubi Sancti Adriani, ceterorumque Sanctorum, & Stachys Apostoli reliquiæ jacent.

ΜΗΝΙ ΤΩ ΑΥΤΩ

ΚΖ'.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Λιβερίου.

Λιβέριος ὁ μακάριος καὶ τῆς ἀληθείας ὑπέρμαχος, ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου, Ἐπίσκοπος Ῥώμης. Ὑπάρχων δὲ ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὑπεδέξατο τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ὑποδιωχθέντα ὑπὸ τῶν αἱρετικῶν καὶ τοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας ἀπελαθέντα, παῤῥησιαζόμενος τὴν εὐσέβειαν. Ἕως γὰρ περιῆσαν Κωνσταντῖνος, καὶ Κώνστας οἱ πρῶτοι υἱοὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐφυλάττετο ἡ ὀρθόδοξος πίστις· ἡνίκα δὲ ἐκεῖνοι ἐτελεύτησαν, καὶ κατειλήφθη κύριος τῶν πραγμάτων Κωνστάντιος ὁ ἔσχατος υἱὸς, Ἀρειανὸς ὢν, ὑπερίσχυσαν οἱ αἱρετικοί. Ὅθεν καὶ Λιβέριος, μετὰ τὸ πολλὰ διαλεχθῆναι, καὶ ἐλέγξαι τὴν δυσσέβειαν τῶν αἱρετικῶν, ἐξωρίσθη εἰς Βεροίαν τῆς Θρᾴκης. Ἀλλὰ πίστιν καὶ ἀγάπην ἔχοντες οἱ Ῥωμαῖοι πρὸς αὐτὸν, προσῆλθον τῷ βασιλεῖ, ζητοῦντες αὐτόν. Καὶ διὰ τοῦτο πάλιν ἀποσταλεὶς εἰς Ῥώμην, καὶ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ καλῶς ποιμάνας ἐτελειώθη.

Καὶ Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ποιμένος τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ποιμὴν, ὑπῆρχε μὲν ἐκ τῆς χώρας Αἰγύπτου· καταλιπὼν δὲ τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον, μετὰ τῶν γνησίων αὐτοῦ ἀδελφῶν, καὶ ἐγένετο μοναχός. Καὶ μετὰ χρόνους πολλοὺς ἀπελθοῦσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἰδεῖν αὐτοὺς, οὐκ ἠδυνήθη· ἀπέκλεισαν γὰρ αὐτῇ τὴν θύραν· Ὡς δὲ ἐπέμενε κλαίουσα, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ Ποιμὴν, μὴ

EODEM MENSE

Die Vigesima septima. 27.

Memoria Sancti Patris nostri Liberii.

S. Liberius Papa.

Beatus Liberius, veritatis propugnator, Constantio imperante erat Romæ episcopus. Cùm verò zelo fidei orthodoxæ arderet, magnum suscepit Athanasium ab hæreticis exagitatum, atque Alexandriæ throno expulsum, quod veritatem ipse palam defenderet. Dum enim inter vivos agebant Constantinus, & Constans majores natu filii magni Constantini, orthodoxa fides servata est; sed ubi illi decesserunt, & relictus fuit rerum dominus Constantius minor natu filius, qui Arianus erat, prævaluerunt hæretici. Quapropter etiam Liberius postquam multùm redarguit, atque increpavit hæreticorum impietatem, in Berœam Thraciæ civitatem est relegatus. Ac cùm Romani fide, & dilectione erga illum essent devincti, accesserunt ad Imperatorem, exposcentes eum: ac propterea Romam iterum missus, cùm suum gregem rectè gubernasset, decessit.

Et memoria Sancti Patris nostri Pœmenis Anachoretæ.

S. Pœmen.

Sanctus Pater noster Pœmen ex Ægypti fuit regione: derelicto autem mundo, secessit unà cum suis germanis fratribus in monasterium, & monachus factus est. Multis post annis cùm eorum mater ad eos invisendos profecta esset, id assequi minimè potuit: occluserant enim illi januam. Dum verò hæc in gemitibus persisteret, ait ad ipsam Pœmen, non intuitus eam. Quid optas, ô mater? Hæc verò: Vos conspicere volo. Cui Pœ-

Pœmen : In altero feculo nos invicem videbimus. Quæ ut audivit, receffit. At non hoc folum memoria dignum ifte geffit, fed & alia plura. Præfectus enim regionis, comprehenfo fororis ejus filio propter admiffum flagitium, decreverat fupplicio in illum animadvertere : & cognito, quod fancti nepos effet ex furore, fignificavit ei, dicens : Si æquum cenfueris, dimittam eum. Cui Pœmen fic refpondit : In illum diligenter inquire : & fi mortis eft reus, moriatur ; fi verò non, fac quod vis. Admiratus verò Præfectus ejus animum affectibus nequaquam fubjectum, illum dimifit. Plura autem fanctus operatus miracula, in pace quievit.

μὴ βλέπων αὐτήν. Τί θέλεις μῆτερ; ἡ δὲ εἶπε· θέλω ἰδεῖν ὑμᾶς· Καὶ λέγει ὁ Ποιμήν· ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ ἐψόμεθα ἀλλήλους. Ἡ δὲ ἀκούσασα ἀνεχώρησεν· οὐ μόνον δὲ τοῦτε ἐποίησεν ἄξιον μνήμης, ἀλλὰ καὶ ἕτερα πολλά. Ὁ γὰρ ἄρχων τῆς χώρας κρατήσας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τὸν υἱὸν ἐπὶ κακίᾳ, ἐβούλετο τιμωρεῖν. Καὶ μαθὼν ὅτι τοῦ ἁγίου ἐστὶν ἀνέψιος, ἐμήνυσεν αὐτῷ· ἔτι εἰ ἀξιοῖς, ἀπολύω αὐτόν. Ὁ δὲ ἀντεμήνυσεν· ἐξέτασον τὰ κατ' αὐτὸν· καὶ εἰ ἄξιός ἐστι θανάτου, ἀποθανέτω· εἰ δὲ μή, ὡς βούλει ποίησον. Καὶ θαυμάσας ὁ Ἄρχων τὲ ἀπροσπαθὲς αὐτοῦ, ἀπέλυσεν αὐτόν. Πολλὰ δὲ θαύματα ποιήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Et memoria Sancti Patris noftri Hofii Cordubæ Epifcopi.

Καὶ Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ὁσίου Ἐπισκόπου Κορδούβης.

S. Hofius Ep. sc. Cordubæ.

HOfius Cordubæ Epifcopus, mundo remiffo nuncio, & monafticum inftitutum amplexus, afcetica vita primum excelluit : mox omnibus refulgens virtutibus, & miraculis exornatus, à Romano Archiepifcopo Epifcopus urbis Cordubæ confecratur. Zelum autem habens pro fide orthodoxa, adfuit in magna Synodo, Arii infaniam redarguens, atque hærefim animabus noxiam rejiciens. Sed & Sardicenfem Synodum ipfe congregandam curavit, & primam fedem habuit inter Epifcopos, qui convenerant. Poftea à Conftantio Imperatore Ariano in exilium unà cum aliis pluribus Epifcopis, qui orthodoxam fidem mordicus retinebant, pulfus, multas in eo paffus afflictationes, plurefque fuftinens vexationes, lætus ad Deum, pro quo decertaverat, migravit.

Ὁ Ὅσιος Ἐπίσκοπος Κορδούβης, καταλιπὼν τὸν κόσμον, καὶ γενόμενος μοναχός, καὶ ἐν ἀσκήσει πολλῇ πρότερον διαπρέψας, καὶ παντοίαις ἀρεταῖς διαλάμψας, καὶ θαύμασι πολλοῖς κοσμηθείς, ἐχειροτονήθη παρὰ τοῦ τῆς Ῥώμης Ἀρχιεπισκόπου τῆς πόλεως Κορδούβης Ἐπίσκοπος. Ζῆλον δὲ ἔχων ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, παρεγένετο ἐν τῇ μεγάλῃ Συνόδῳ τὴν τοῦ Ἀρείου μανίαν διελέγχων, καὶ τὴν ψυχοβλαβῆ αἵρεσιν ἀποκρουόμενος. Ἀλλὰ καὶ τὴν γενομένην ἐν Σαρδικῇ Σύνοδον αὐτὸς συνεκρότει, τὰ πρῶτα ἐν τοῖς τότε συνελθοῦσιν Ἐπισκόποις κεκτημένος. Ὕστερον δὲ ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως, Ἀρειανοῦ ὄντος, εἰς ἐξορίαν παρεπέμφθη, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Ἐπισκόπων, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀντεχόμενος. Καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ πολλὰ δεινὰ παθών, καὶ πλείστους πειρασμοὺς ὑπομείνας, πρὸς Θεόν, δι' ὃν ἠγωνίσατο, χαίρων ἐξεδήμησεν.

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂

ΚΗ'.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος.

Οὗτος ὁ μακάριος τῷ μὲν γένει, ἦν Αἰθίοψ· τῇ δὲ χροιᾷ, μέλας ἀκριβῶς, οἰκέτης πολιτευομένου τινός, ὃν διὰ πολλὴν δυστροπίαν καὶ λῃστρικὴν διαγωγὴν, ἀπώσατο ὁ ἴδιος δεσπότης. Οὗτος ποτὲ ποιμένι τινὶ ἐμνησικάκησε, παρεμποδίσαντι αὐτῷ εἰς πρᾶγμα, ὃν καὶ ἀποκτεῖναι ἐβουλεύσατο. Μαθὼν δὲ ὅτι πέραν τοῦ Νείλου ἐστὶ, πλημμυροῦντος τοῦ ὕδατος, τῷ στόματι δακὼν τὴν μάχαιραν, καὶ τὴν ἐπενδύτην τῇ κεφαλῇ ἐπιθεὶς, διανηξάμενος ἐπέρασε· προαισθόμενος δὲ ὁ ποιμὴν τὴν αὐτοῦ ἔλευσιν, φυγὰς ᾤχετο. Ὁ δὲ, κριοὺς τέσσαρας ἐπιλέκτους σφαγιάσας καὶ δήσας σειρᾷ, τὸν Νεῖλον ἀντεπέρασε κολυμβῶν. Τὰ κρέα δὲ φαγὼν καὶ τὰ κώδια οἴνῳ πλήσας, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ διηγησάμην ἵνα δείξω, ὅτι δυνατόν ἐστι τοῖς βουλομένοις, διὰ μετανοίας σωθῆναι. Οὗτος ὀψέ ποτε κατανυγεὶς ἔκ τινος περιστάσεως, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν μοναστηρίῳ. Καὶ οὕτως προσῆλθε τῇ μετανοίᾳ, ὡς καὶ τοὺς συμπράκτορας αὐτοῦ ἀγαγεῖν τῷ Χριστῷ. Καθεζομένου δὲ ποτὲ ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ, λῃσταί τινες προσέβαλον αὐτῷ, ἀγνοήσαντες, εἶναι αὐτὸν τὸν Μωσῆν. Οὓς ὁ μακάριος δεσμήσας σχοινίῳ, καθάπερ σάκκον ἀχύρου, τοῖς ἑαυτοῦ ὤμοις ἐπιθεὶς, τῷ Κυριακῷ παρεγένετο, καὶ φησὶ πρὸς τοὺς ἀδελφούς. Ἐπεὶ δὴ οὐκ ἔξεστί μοι ἀδικεῖν, τούτους δὲ εὗρον ἐπελθόντας μοι, τί κελεύετε περὶ τούτων. Αὐτοὶ δὲ γνωρίσαντες αὐτὸν, ὅτι Μωσῆς ἐστιν ὁ περιβόητος λῄσταρχος καὶ ἀκαταγώνιστος, ἐξομολογησάμενοι τῷ Θεῷ καὶ αὐτοὶ, ἀπετάξαντο, καὶ γεγόνασι μοναχοὶ δοκιμώτατοι. Θεαρέστως οὖν βιώσας ὁ ἅγιος γέρων, καὶ τὸν δαίμονα τῆς ἀκολασίας καταπαλαίσας, τελευτᾷ ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, γεγονὼς καὶ πρεσβύτερος, καὶ καταλιπὼν μαθητὰς ἑβδομήκοντα.

EODEM MENSE

Die Vigesima octava. 28.

Memoria Sancti Patris nostri Moysis Æthiopis.

Beatus iste genere Æthiops, colore quammaximè niger, cujusdam civis servus, quem ipsius dominus expulerat propter ejus morum perversitatem, atque furandi consuetudinem. Hic cùm in quemdam pastorem malè animatus esset, quod ille sibi ad facinus patrandum fuerat impedimento, in animum sibi induxerat, eum de medio tollere. Certior autem factus ipsum trans Nilum agere, exundante aqua, ore gladium constringens, penula capiti superposita, nando transfretavit. At præsentiens Pastor ejus adventum, fugiens abiit; ipse verò quatuor mactans eximios arietes, ac fune devinciens, natando Nilum iterum trajecit; & cùm comedisset carnes, pellibus vino repletis ad suos socios rediit. Hæc enarravi, ut ostendam, possibile esse volentibus per pœnitentiam consequi salutem. Iste verò tandem ex quodam casu compunctus, sese monasterio addixit: atque ita ad pœnitentiam accessit, ut suos etiam socios ad Christum adduceret. Aliquando ipso in cella sedente, quidam latrones impetum in eum fecerunt, ignorantes Moysen esse: quos beatus tunc constringens, perinde ac paleæ saccum, suis imponens humeris, ad Basilicam se contulit; & Fratribus ait: Quoniam mihi non licet ullam inferre injuriam, & hos reperi in me invadentes, quid de iis jubetis? Illi verò cognito, quod ipse Moyses esset, famosus ille latronum princeps, atque inexpugnabilis; Deo confessi, abdicato seculo, monachi evaserunt probatissimi. Itaque Sanctus senex vita Deo grata traducta, ac incontinentiæ Dæmone devicto, moritur, annos natus quinque & septuaginta, Presbyter etiam creatus, septuaginta discipulis post se relictis.

S. Moyses Æthiops.

EODEM MENSE

29. Die Vigesima nona.

Decollatio gloriosi Prophetæ, Præcursoris, & Baptistæ Joannis.

Decollatio S. Joannis Baptistæ.

HIC, qui inter natos mulierum maximus omnium esse, & Prophetarum excellentissimus à Christo asseritur: qui præexultans ab utero, Christum terræ, atque inferis annunciavit; filius erat Zachariæ Pontificis, & Elisabet; Gabriele nunciante genitus. Venerandum autem ei caput ab Herode obtruncatur propter scelestum Regis cum Herodiade concubitum. Ab ipso matris sinu sanctitatem iste indutus, puritatem suscipiens, temperantiam amplexus, in cibi abstinentia se exercens, ab omni hominum conversatione remotus, eremum, ut urbem, habitavit, cum belluis vivens, cameli pilis vestitus, ac zona ex corio præcinctus; & instar volucrum, cibo utebatur à natura spontè oblato; assiduè legem Dei meditabatur, cujus observantia, atque custodia nil ipsi unquam antiquius. Hic ipsos naturæ terminos transcendit; & purum, atque immaculatum super omnem naturam Christum baptizavit. Cùm itaque Herodes libidini valde indulgens, Judaicæ regionis Tetrarcha, fratris sui Philippi uxorem sibi in thalami consortium duxisset, divino excitatus zelo Propheta, & veritatis armis munitus, ait ad tyrannum: Non licet tibi habere uxorem Philippi fratris tui. Hinc carceres, & vincula in Sanctum, furibunda femina in id amatorem impellente. Quapropter dum natalitia celebrarentur convivia, opiparis, atque voluptariis compotationibus ad mentis impotentiam convivatorem devolventibus, en chorea meretriciæ puellæ, & premium cædes Prophetæ. E vestigio igitur allatum super disco Justi caput, & lascivienti, atque adulteræ feminæ traditum, adhuc sanguinem stillans, eandemque proferens vocem. Acta sunt hæc in urbe Sebaste, quæ ab Hierusalem distat unius diei itinere. Eodemque in loco, ubi qui post illum regnavit Tetrarcha, regias domos firmavit, & convivium ad Prophetæ necem fuit celebratum; ibidem propheticum illud, & sanctum corpus ab ejusdem compositum discipulis, est reconditum.

EO-

ΜΗΝΙ' ΤΩ͂ ΑΥ'ΤΩ͂

ΚΘ'.

Ἡ ἀποτομὴ τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ὉΣ ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μαρτυρεῖται ὑπὲρ ἅπαντας εἶναι ὑπὸ Χριστοῦ, καὶ προφητῶν περισσότερος. Ὁ προσκιρτήσας ἀπὸ γαστρὸς, καὶ τοῖς ἐν γῇ, καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ τὸν Χριστὸν κηρύξας. Οὗτος ἦν υἱὸς Ζαχαρίου τοῦ ἀρχιερέως καὶ Ἐλισάβετ, ἐξ ἐπαγγελίας Γαβριὴλ τεχθείς. Ἐτμήθη δὲ τὴν τιμίαν κεφαλὴν ὑπὸ Ἡρώδου διὰ τὴν παράνομον μίξιν τῆς Ἡρωδιάδος. Οὗτος ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς νηδύος ἁγιωσύνην περικείμενος, ἁγνείαν εἰσοικισάμενος, σωφροσύνην ἀσπασάμενος, ἀτροφίαν ἀσκήσας, καὶ πάσης ἀνθρώπων ἐπιμιξίας ἀπερρωγὼς, καὶ τὴν ἔρημον ὡς πόλιν οἰκήσας, θηρίοις συνδιαιτώμενος, καμήλου θριξὶ σκεπόμενος, δερματίνῃ ζώνῃ περισφιγγόμενος, καὶ ἴσα πτηνοῖς τὸ τῆς τροφῆς κεκτημένος αὐτόματον, μελέτην δὲ διηνεκῆ, τὸ τοῦ Θεοῦ νόμον ποιούμενος, ἡγεῖτο τῆς αὐτοῦ φυλακῆς καὶ τηρήσεως, πάντα δεύτερα καὶ ὑποδεῆ. Ὁ τοὺς ὅρους ὑπερβὰς τῆς φύσεως, καὶ τὸν καθαρὸν καὶ ἀμόλυντον καὶ πάσης ἐπέκεινα φύσεως βαπτίσας Χριστόν. Τοίνυν ὁ πολὺς ἐν ἀκολασίᾳ Ἡρώδης, τῆς Ἰουδαϊκῆς Τετραρχῶν ἐδάφους, τὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου γυναῖκα, πρὸς γάμον ἠγάγετο. Θείῳ οὖν κινηθεὶς ζήλῳ ὁ προφήτης, καὶ ἀληθείας ὅπλοις φραξάμενος, ἔλεγε πρὸς τὸν τύραννον, οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἐντεῦθεν φυλακὴ καὶ δεσμοὶ περὶ τὸν ἅγιον, τῆς μανικῆς γυναικὸς πρὸς τοῦτο τὸν ἐραστὴν συνελάσαντος. Ὅθεν γενεθλίων τελουμένων, καὶ πότου δαψιλοῦς καὶ φιληδόνου πρὸς παραφροσύνην ἐκκυλίσαντος τὸν ἑστιάτορα, ὄρχησις ἑταιρικοῦ θυγατρίου, καὶ μισθὸς, προφήτου ἀναίρεσις. Αὐτίκα οὖν ἤχθη ἐπὶ πίνακος ἡ τοῦ δικαίου κεφαλὴ, ἐπεδόθη μάχλῃ καὶ μοιχαλίδι γυναικὶ, ἔτι τὸ αἷμα στάζουσα, καὶ τὰ αὐτὰ φθεγγομένη. Ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σεβαστῇ πόλει, ἀπεχούσῃ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἡμέρας ὁδόν. Ἔνθα καὶ ὁ μετ' ἐκεῖνον ἄρξας τετράρχης, τοὺς ἀνακτορικοὺς ἐπήξατο δόμους. Καὶ ὁ προφητοκτόνος ἐτελέσθη πότος, ἐκεῖ καὶ τὸ προφητικὸν ἐκεῖνο καὶ ἅγιον περισταλὲν παρὰ τῶν ἰδίων μαθητῶν, ἀπεκρύπτετο σῶμα.

ΜΗΝΙ'

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ Α'ΥΓΥΣΤῼ

Λ'.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Θαυματουργοῦ Φαυστίνου.

ΟΥ̓͂τος εἷλκε τὸ γένος ἐκ χώρας τῶν Καλαβρῶν, Γεωργίου καὶ Βρυένης υἱός· ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν σπαργάνων τῷ Θεῷ ἀφιερωθείς, μοναστηρίῳ ἐκδίδοται, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν μετέρχεται, καὶ γενόμενος ἐργάτης δόκιμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, θείων ἀποκαλύψεων καταξιοῦται. Καὶ ἐπὶ ἡμέρας εἴκοσι διετέλεσε νῆστις. Ἀλλὰ καὶ γυμνὸς ἐπὶ τέσσαρσι χρόνοις διεκαρτέρησε, καὶ μυρίαις περιστάσεσιν ἐπάλαισεν, ἐν ταῖς τῶν Σαρακηνῶν ἐφόδοις. Ἐν τούτοις ἑξήκοντα χρόνοις διαρκέσας, Βιτάλιον καὶ Νικηφόρον τοὺς αὐτοῦ παραλαβὼν μαθητάς, τῇ Πελοποννήσῳ προσεπιβαίνει. Καὶ ἐν Κορίνθῳ χρόνον συχνὸν προσδιατρίψας, πολλοῖς πρόξενος σωτηρίας κατέστη· καὶ τὰς Ἀθήνας καταλαβὼν· καὶ τὸ ἅγιον τέμενος τῆς Θεοτόκου προσκυνήσας, ἐν τῇ Λαρίσσῃ γίνεται· ἱκανῷ δὲ χρόνῳ τῷ τοῦ ἁγίου Ἀχιλλείου προσεδρεύσας τάφῳ, εἰς Θεσσαλονίκην ἔρχεται. Καὶ κατατρυφήσας τῶν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου θαυμάτων, ἐφ' ὅλοις ὀκτὼ ἔτεσι τὸν συνήθη κανόνα τῆς ἐγκρατείας μετερχόμενος, ἐν γήρᾳ καλῷ καταλύει τὸν βίον.

EODEM MENSE

Die Trigesima. 30.

Memoria Beati Faustini Thaumaturgi.

HIc originem duxit ex Calabrorum regione, Georgio & Bryene natus parentibus. Ab ipsis verò fasciis Deo consecratus, monasterio dicatur; omnemque affecutus virtutem, ac factus probus operarius mandatorum Dei, divinis dignus revelationibus efficitur. Ad dies viginti jejunus permansit. Nudus etiam per quatuor annos perseveravit: innumeris conflictatus calamitatibus ob Saracenorum incursiones. Cùm ita sexaginta annos perstitisset, Vitalium ac Nicephorum discipulos secum assumens, ad Peloponesum appulit: & diù Corinthi versatus, multis ad salutem ansam dedit. Athenas petens, templumque Genitricis Dei veneratus, Larissam se contulit; atque longo temporis intervallo ad Sancti Achillii sepulcrum immoratus, Thessalonicam proficiscitur, magni Martyris Demetrii prodigiis delectatus: perque integros octo annos consuetum abstinentiæ institutum retinens, in bona senectute è vita migravit. S. Faustinus Thaumaturgus.

ΜΗΝΙ' Τῼ͂ Α'ΥΓΥΣΤῼ

ΛΑ'.

Ἡ κατάθεσις τῆς τιμίας Ζώνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ο῾ Τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου υἱὸς Ἀρκάδιος, τὴν τιμίαν Ζώνην τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐξ Ἱεροσολύμων ἐξαγαγών, φυλαττομένην ἐκεῖσε μέχρι τοῦ τότε καιροῦ μετὰ καὶ τῆς τιμίας ἐσθῆτος, ὑπὸ παρθένου γυναικός τινος. Καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκομίσας, κατέθετο ἐν λαμπρᾷ θήκῃ, ἣν καὶ ἐκάλεσεν ἁγίαν σορόν. Χρόνων δὲ διελθόντων τετρακοσίων δέκα, Λέων ὁ βασιλεὺς ἤνοιξε τὴν ἁγίαν ταύτην σορόν, διὰ τὴν τούτου σύζυγον Ζωὴν ἐνοχλουμένην ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου, ἥτις καὶ ἠξιώθη θείας ὀπτασίας· ὡς εἰ ἐπιτεθῇ ἡ τιμία ζώνη ἐπ'

EODEM MENSE

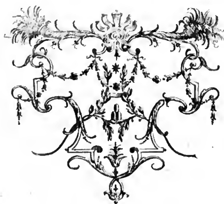
Die Trigesima prima. 31.

Depositio venerandæ Zonæ Sanctissimæ Deiparæ.

ARcadius Magni Theodosii filius venerandam Sanctissimæ Genitricis Dei Zonam Hierosolymis educens, ubi usque ad illa tempora unà cum pretiosa veste fuerat à quadam virgine asservata, eamque Constantinopolim transferens, deposuit in eleganti theca, quæ sancta Urna fuit appellata. Quadringentis post annis Leo Imperator hanc sanctam Urnam aperuit propter uxorem ipsius Zoën ab impuro spiritu vexatam, quæ divina visione digna habita fuerat, atque admonita, fore, ut si ei veneranda Zona imponeretur, incolumitatem obtineret. Itaque reperta fuit adoranda Zona, perindè ac recens contexta, refulgens, aurea signata bulla, & codicillo adamussim Depositio Zonæ Deiparæ.

mussim indicante annum, indictionem, & diem, qua Constantinopolim fuerat sacra Zona asportata, utque Imperatoris manibus intra thecam deposita, & ab ipso signata. Eam amplexus est Imperator; & per manum tunc temporis Patriarchæ super Imperatricem explicata, à morbo liberam illam effecit. Cunctis demum Salvatorem Christum glorificantibus, atque immaculatissimæ ejus matri hymnos pro gratiarum actione reddentibus, reposita fuit sancta Zona in veneranda Urna, in qua antea exstabat.

ἐπ' αὐτῇ, τεύξεται τῆς ἰάσεως. Εὑρέθη οὖν ἡ τιμία ζώνη, ὡς νεοΰφαντος, ἀποστίλβουσα, σφραγῖδα ἔχουσα διὰ χρυσίνης βούλλης, καὶ κωδίκελλον ἐμφαίνοντα λεπτομερῶς, καὶ τόν τε χρόνον, τὴν ἰνδικτιῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν Κωνσταντινουπόλει προσεκομίσθη ἡ ἁγία ζώνη· καὶ πῶς ἐτέθη χερσὶ τοῦ βασιλέως ἔνδον τῆς θήκης ὑπ' αὐτοῦ σφραγισθεῖσα. Ἣν καὶ ἀσπασάμενος ὁ βασιλεὺς, καὶ διὰ χειρὸς τοῦ τηνικαῦτα Πατριάρχου ἄνωθεν τῆς βασιλίσσης ὑφαπλωθεῖσα, ἐλευθερίαν τοῦ νοσήματος εἰργάσθη. Καὶ πάντες τὸν σωτῆρα Χριστὸν δοξάσαντες, καὶ τῇ παναγίῳ αὐτοῦ μητέρι ὕμνους εὐχαριστηρίους ἀποδόντες, κατέθεντο τὴν ἁγίαν ζώνην ἐν τῇ τιμίᾳ σορῷ, ἐν ᾗ προϋπῆρχεν.

IN-

I N D E X
NOMINUM SANCTORUM,

Qui in hac Tertia Menologii Parte continentur.

Ordine Alphabetico dispositus.

A

B

BAchtisoës, & Isaacius Mart. in Perside sub Sapore 15. Maii.
Badimus Archimandrita Martyr in Perside 9. Aprilis.
Baracbisius Mart. in Perside cum Jona sub Sapore 29. Martii.
Barnabas Apostolus. 11. Junii.
Bartholomæus Apostolus. 11. Junii. Ejusdem commemoratio cum XII. Apostolis. 30. Junii.
Basileus Episcopus, & Martyr in Chersoneso cum sex sociis 8. Martii.
Basileus Episcopus Amaseæ sub Licinio 26. Aprilis.
Basiliscus Mart. sub Maximiano cum Eutropio, & Cleonico. 3. Martii.
Basiliscus Mart. Comanæ sub Maximiano. 22. Maii.
Basilius Presb. & mart. Ancyræ sub Juliano. 22. Martii.
Basilius Episcopus Pari, & Confessor sub Iconomachis. 13. Aprilis.
Basilissa, & Callinicus Martyres in Galatia sub Decio. 26. Martii.
Basilissa, & Anastasia Martyres Romæ sub Nerone 15. Aprilis.
Bassa, & filii mart. Edessæ sub Maximiano. 21. Augusti.
Batas Mart. in Perside 1. Maii.
Benedictus Abbas 21. Martii.
Benedimus, & socii mart. 15. Maii.
Benjaminus Diaconus, & Martyr in Perside cum Abda Episcopo. 31. Martii.
Beryllus Episcopus Catanæ in Sicilia. 21. Martii.
Bianor, & Silvanus Mart. in Isauria. 9. Julii.

C

CÆdes Persarum, & Abarorum. 7. Augusti. Hagarenorum 15. Augusti.
Callinicus, & Basilissa Martyres sub Decio 26. Martii.
Callinicus Mart. cum Sarapione Episcopo. 24. Maii.
Callinicus Mart. Gangris 29. Julii.
Callinicus Patriarcha Constantinop. 25. Augusti.
Calliopius Martyr in Pamphylia sub Maximiano 3. Aprilis.
Canides confessor sub Theodosio magno 11. Junii.
Capeton Episcopus, & Martyr in chersonesn cum sex sociis. 8. Martii.
Carpus ex LXX. 26. Maii.
Celsius, & Julianus Martyres Antiochiæ sub Diocletiano. 21. Junii.
Cercyra Mart. corcyræ. 27. Aprilis.
Chalcedonense concilium. 16. Julii.
Charalampo Martyr 30. Maii.
Chionia, Irene, & Agape Mart. Thessalonicæ sub Maximiano. 3. Aprilis.
Christina, & socii Mart. 15. Maii.
Christina Martyr cum Charalampo 30. Maii.
Christina Martyr Tyri 24. Julii.
Christophorus Martyr cum duobus sociis sub Diocletiano. 19. Aprilis.
Christophorus Mart. sub Decio. 9. Maii.
Claudia Virgo, & Mart. cum sociabus Ancyræ. 18. Maii.
Claudius, Lucillianus, & socii Mart. Constantinopoli sub Aureliano. 3. Junii.
Cleonicus mart. cum Eutropio, & Basilisco sub Maximiano. 3. Martii.
Codratus Martyr cum Cypriano, & sociis corinthi sub Decio. 10. Martii.
Codratus Episcopus, & Mart. 27. Martii.
Codratus Mart. cum Isaacio, & Apolline 21. Aprilis.
Codratus, & socii Mart. sub Decio, & Valeriano. 9. Martii.
Codratus Mart. Ptolemaide cum Paulo, & Iuliana. 17. Augusti.
Cœlestinus Papa 8. Aprilis.
Collutbus Mart. sub Maximiano. 19. Maii.
Concilium Nicænum. 29. Maii. Chalcedonense. 16. Julii. Quintum Constantinopoli sub Mena. 25. Iulii.
Conon Isaurus Mart. 6. Martii.
Conon Hortulanus Martyr in Pamphylia sub Decio. 6. Martii.
Constantinopolis Natalis. 11. Maii. Constantinopolitanum Concilium sub Mena 25. Julii.
Constantinus Imp. cum Helena matre. 21. Maii.
Constantinus Patriarcha CP. 9. Augusti.
Copres & Patermuthius sub Juliano. 9. Julii.
Cosmas Episc. Chalcedonis sub Iconomachis. 18. Aprilis.
Cosmas & Damianus Mart. Romæ sub Carino. 1. Julii.
Crescens Mart. Corinthi cum Codrato & sociis sub Decio. 10. Martii.
Crescens Mart. Myræ. 13. Aprilis.
Crescens, Paulus, & Dioscorides Mart. 28. Maii.
Crescens ex LXX. 30. Julii.
Cronides commentariensis Mart. cum Phileto. 27. Martii.
Crucis apparitio in Hierusalem. 7. Maii.
Cyndeus Presb. & Mart. Sidæ sub Diocletiano. 11. Julii.
Cyprianus mart. Corinthi cum Codrato sub Decio. 10. Martii.
Cyprilla vidua & Mart. Cyrene sub Diocletiano. 15. Julii.
Cyria, Valeria, & Marcia Mart. Cæsareæ in Palæstina. 6. Junii.
Cyriaca Mart. cum Phileto & sociis. 19. Maii.
Cyriacus, Theodulus, cum Hespero & Zoë in Italia sub Adriano. 2. Maii.
Cyriacus Mart. cum Antiocho. 15. Julii.
Cyricus & Julitta Mart. Tarsi sub Diocletiano. 15. Julii.
Cyrillus Patriarcha Hierusalem. 18. Martii.
Cyrillus Diaconus Heliopoli in Phœnicia sub Juliano. 28. Martii.
Cyrillus Episc. Cretæ & Mart. sub Maximiano. 14. Junii & 9. Julii.
Cyrillus Patriarcha Alexandriæ. 27. Junii.
Cyrinus Mart. in Sicilia cum sociis. 10. Maii.
Cyrus, & Joannes Medici & Mart. sub Diocletiano 28. Junii.

D

DAdas, & socii Martyres in Macedonia sub Maximiano. 28. Aprilis. Ejusdem reliquiarum inventio. 2. Augusti.
Dalmatus Abbas, cum Fausto & Isaacio. 3. Augusti.
Dsmianus & Cosmas Romæ sub Carino. 1. Julii.
Daniel ex XLV. Mart. Nicopoli in Armenia sub Licinio. 10. Julii.
David monachus apud Thessalonicam. 27. Junii.
Decollatio Joannis Baptistæ. 29. Augusti.
Demetrianus Diaconus cum Aristocle, & Athanasio. 23. Junii.
Didymus & Theodora Mart. Alexandriæ sub Diocletiano. 27. Maii.
Diomedes medicus mart. Nicææ sub Diocletiano. 16. Augusti.
Dionysius Mart. Corinthi cum Codrato & sociis sub Decio. 10. Martii.
Dionysii duo Mart. Cæsareæ cum sociis sub Diocletiano. 15. Martii.
Dionysius & socii Mart. 15. Maii.
Dionysius, Lucillianus, & socii Mart. 3. Junii.
Dioscorides Mart. 11. Maii.
Dioscorides, Crescens, & Paulus Mart. 28. Maii.
Dius Abbas Constantinopoli sub Theodosio Magno. 19. Julii.
Dometius Mart. 7. Martii.
Dometius monachus Mart. Nisibi sub Juliano. 23. Martii, & 7. Augusti.
Domnus & Philemon Martyres in Italia. 26. Martii.
Dulas Mart. in Cilicia. 15. Junii.

E

ELeazarus cum Maccabæis. 1. Augusti.
Eleutherius Mart. in Perside. 13. Aprilis.
Eleutherius cubicularius Mart. sub Maximiano. 4. Augusti.
Eleutherius, Leonides, & pueri Mart. 8. Augusti.
Elias Propheta. 20 Julii.
Elisabet Thaumaturga. 24. Aprilis.
Elisæus Propheta. 14. Junii.
Elpidius Episcopus & Mart. in Chersonesn cum sex sociis. 8. Martii.
Epænetus ex LXX. 30. Julii.
Ephræm Episc. & Mart. in Chersoneso cum sex sociis 8. Mart.
Epimachus & Gordianus Mart. Romæ. 9. Maii.
Epiphanius Episc. Cypri. 12. Maii.
Erasmus Mart. cum Alphæo & sociis. 10. Maii.

Esaias

F

G

H

I

Judas

Judas Apostolus 22. Maii.
Judas Apost. qui & Thaddæus 19. Junii. Judæ Jacobi Apostoli commemoratio cum XII. Apost. 30. Junii.
Julia V. & Mart. cum sociabus 18. Maii.
Juliana Mart. Ptolemaide cum Paulo fratre, & sociis 4. Martii, & 17. Augusti.
Julianus Medicus, & Mart. cum Eubulo. 7. & 8. Martii.
Julianus Mart. in Cilicia. 16. Martii.
Julianus, & Celsius Mart. sub Diocletiano 21. Junii.
Julianus, & socii Mart. sub Leone Iconomacho. 9. Augusti.
Julitta, & Cyricus Mart. Tarsi sub Diocletiano. 15. Julii.
Julitta Mart. Cæsareæ in Cappadocia. 31. Julii.
Junia, & Andronicus 17. Maii.
Justus Mart. Romæ. 14. Julii.
Justinus Philosophus Mart cum sociis. 1. Junii.
Juvenalis Patriarcha Hierusalem. 2. Julii.

L

LAmpadus Irenopolitanus. 4. Julii.
Laurentius Mart. Romæ. 10. Augusti.
Laurus, & Florus Mart. sub Licinio. 18. Augusti.
Leonides Mart. Corinthi cum sociis 16. Aprilis.
Leonides, Eleutherius, & pueri. 8. Augusti.
Leontius, Hypatus, & Theodulus Mart. Tripoli in Phœnicia 18. Junii.
Leontius ex 45. Mart. Nicopoli in Armenia sub Licinio. 10. Julii.
Leontius, Alexander, & socii Mart. in Pamphylia sub Diocletiano. 1. Augusti.
Liberius Papa 27. Augusti.
Lucia cum Theodoro Episc. Cyrenes sub Diocletiano. 4. Julii.
Lucia Virgo in Campania cum sociis Mart. 6. Julii.
Lucianus Mart. cum Peregrino, & sociis sub Trajano 7. Julii.
Lucillianus, & socii Mart. sub Aureliano. 3. Junii.
Lucius Mart. 21. Augusti.
Lydia cum Phileto Senatore Mart. sub Adriano. 27. Martii.

M

MAccabæi Martyres. 1. Augusti.
Macrina soror Basilii magni 19. Julii.
Magnus, & octo socii Mart. Cyzici. 29. Aprilis
Manuel Mart. cum Theodosio. 27. Martii.
Manuel, Sabel, & Ismaël Mart. in Perside. 17. Junii.
Marcellus Episcopus Apameæ, & Mart. 14. Augusti.
Marcia, Cyria, & Valeria Mart. 6. Junii.
Marcianus, Nicander, & socii Mart. 5. Junii.
Marcianus, & Nicander 7. Junii.
Marcianus Mart. Iconii. 11. Junii.
Marcus Abbas 4. Martii.
Marcus Episcopus Arethusæ sub Juliano 28. & 30. Martii.
Marcus Evangelista 25. Aprilis.
Marcus, & Mocianus Mart. 3. Julii.
Maria Ægyptiaca 1. Aprilis.
Mariæ Virginis Deiparæ Annunciatio 25. Martii. Depositio vestis ejus in Blachernis 2. Julii. Dormitio seu Assumptio. 15. Augusti. Depositio Zonæ. 31. Augusti.
Maria Magdalena. 22. Julii.
Maria Patricia sub Leone Iconomacho. 9. Augusti.
Marina V. & Mart. 17. Julii.
Marinus Mart. 17. Martii.
Marinus Mart. Anazarbi in Cilicia sub Diocletiano. 8. Aug.
Martha mater Simeonis Stylitæ. 5. Julii.
Martinus Arethusæ Episc. vide Marcus.
Martyres 42. Amorii capti, & in Syria cæsi, sub Theophilo Iconomacho. 6. Martii.
Septem in Chersoneso. 7. & 8. Martii.
Quadraginta Sebaste 9. Martii.
Septem mulieres Amisi sub Maximiano, 18. Martii.
Monachi Sancti Sabæ. 19. Martii.
Centum nonaginta novem socii S. Niconis 23. Martii.
Triginta quinque Cæsareæ in Palæstina sub Juliano. 24. Martii.
Plurimi in Gothia sub Vinguricho 26. Martii.
Plures Gazæ, & Ascalone sub Juliano 30. Martii.
Triginta octo in Cappadocia sub Diocletiano 30. Martii.
Plures in Perside cum Abda, & Benjamino. 31. Martii.
Centum & quinquaginta in Perside sub Sapore. 6. Aprilis.
Ducenti cum Rufino Diacono sub Maximino. 7. Aprilis.
Plurimi in Perside cum Heliodoro Episcopo sub Sapore 9. Aprilis.
Quadraginta in Africa. 10. Aprilis.
Centum quinquaginta in Perside cum Simeone Episc. sub Sapore. 14. Aprilis.
Mille in Perside sub Sapore. 14. Aprilis.
Septem Corcyræ. 27. Aprilis.
Novem Cyzici. 29. Aprilis.
Viginti octo in Perside cum Abda Episcopo. 16. Maii.
Octo Virgines cum Theodoto 18. Maii.
Plurimi cum Philetæro sub Maximiano. 19. Maii.
Ducenti quinquaginta milites cum Meletio sub Antonino. 24. Maii.
Plurimi in Ægypto cum Sarapione Episc. 24. Maii.
Plurimi Nicomediæ. 30. Maii.
Plures cum Juliano, & Celsio sub Diocletiano. 21. Junii.
Plurimi Monachi in Ægypto. 9. Julii.
Quadraginta quinque Nicopoli in Armenia sub Licinio. 10. Julii.
Plurimi in Bulgaria 23. Julii.
Triginta septem Philippopoli in Thracia. 20. Augusti.
Matrona apud Thessalonicam. 28. Martii.
Matrona V. & Mart. cum sociabus. 18. Maii.
Matthæi Apostoli commemoratio cum XII. Apostolis. 30. Junii.
Matthias Apost. 9. Augusti.
Maura, & Timotheus Mart. in Thebaide. 3. Maii.
Mauricius ex 45. Mart. Nicopoli in Armenia 10. Julii.
Mauricius. 26. Julii.
Maximianus Patriarcha Constantinop. 21. Aprilis.
Maximus Mart. cum sociis sub Maximiano. 28. Aprilis.
Maximus Mart. 14. Maii.
Maximus Confessor cum discipulis 13. Augusti.
Meletius Dux, & milites ducenti quinquaginta Mart. sub Antonino, 24. Maii.
Meletius Patriarcha Antiochiæ. 23. Augusti.
Memnon thaumaturgus 28. Aprilis.
Menander cum Patricio Episc. & sociis. 19. Maii.
Menas Patriarcha Constantinop. 24. & 25. Augusti.
Menignus Mart. in Paro sub Decio. 16. Martii.
Mentius Mart. 30. Maii.
Methodius Patriarcha Constantinop. 14. Junii.
Methodius Episc. Patarorum. 20. Junii.
Metrophanes Patriarcha Constantinop. 4. Junii.
Michæas Propheta. 21. Aprilis.
Michael Episcopus Synadorum 23. Maii.
Mocius Presb. & Mart. 11. Maii.
Mocianus, & Marcus Mart 3. Julii.
Monachi S. Sabæ Martyres. 19. Martii.
Moyses Æthiops monachus. 28. Augusti.
Mulieres septem Amisi Mart. sub Maximiano. 18. Martii.
Myron Episc. Cretæ. & Mart. sub Decio 8. Augusti.
Myron Presb. & Mart sub Decio 16. Augusti.
Myrope Mart. in Chio sub Decio 13. Julii.

N

NAtalis Constantinopolis 11. Maii.
Natalia, & Adrianus Mart. 26. Augusti.
Nathanaël Apostolus. 22. Aprilis.
Nativitas S. Joannis Baptistæ. 24. Junii.
Neon, & socii Mart. Corcyræ. 28. Aprilis.
Nestor Mart. Perge cum Tribimio sub Decio. 1. Martii.
Nestor pater Cononis Isauri. 6. Martii.
Nestor Episc. Trimethuntis in Cypro. 7. Martii.
Nicænum Concilium. 29. Maii.
Nicander Mart. 15. Martii.
Nicander ex LXX. 15. Martii.
Nicander, Marcianus, & socii Mart. 5. Junii.
Nicander, & Marcianus. 7. Junii.
Nicanor ex VII. Diaconis. 28. Julii.
Nicephorus Abbas monasterii Medicii 4. Maii.
Nicephorus Patriarcha Constantinop. 2. Junii.
Nicetas Confessor. 3. Aprilis.
Nicon Episcopus, & Martyr cum sociis Taurominii. 23. Martii.

Ol-

O

OLbianus Episc. & Mart. cum discipulis sub Maximiano. 4. Maii.
Orbianus Episc. Aneorum & Mart. sub Maximiano. 29. Maii.
Olympias vidua Constantinopoli. 25. Julii.
Onesimus Mart. cum Alphæo, & sociis. 10. Maii.
Onesimus monachus & Mart. sub Diocletiano. 14. Julii.
Onesiphorus, & Porphyrius Mart. 16. Julii.
Onuphrius anachoreta 12. Junii.
Or, & Orepsis Presbyteri, & mart. 23. Augusti.
Orentius, & sex fratres ejus Mart. sub Diocletiano. 24. Junii.
Orepsis, & Or Presb. & Mart. 23. Augusti.

P

PAchomius Abbas. 6. Maii.
Pancharius Mart. 25. Maii.
Pantaleemon Mart. Nicomediæ sub Maximiano. 27. Julii.
Pantherius, Silvanus, & Sabinus Mart. sub Diocletiano. 23. Augusti.
Papa Mart. 16. Martii.
Papias Mart. cum Peregrino, & sociis sub Trajano. 7. Julii.
Parmenas ex VII. Diaconis. 2. Martii.
Pasicrates, & Valentinus Mart. in Macedonia. 24. Aprilis.
Patermuthius Mart. cum Copre, & Alexandro. 9. Julii.
Patricius Episc. Prusæ, & Mart. cum sociis. 19. Maii.
Paula V. & Mart. sub Aureliano. 3. Junii.
Paulinus, & socii Mart. 15. Maii.
Paulus Mart. Ptolemaide cum Juliana, & Stratonico 4. Martii, & 17. Augusti
Paulus Episcopus Prusæ sub Iconomachis. 7. Martii.
Paulus Mart. Corinthi cum Codrato, & sociis sub Decio. 10. Martii.
Paulus, & socii Mart. 15. Maii.
Paulus, Crescens, & Dioscorides Mart. 28. Maii.
Paulus, Lucillianus, & socii Mart. 3. Junii.
Paulus, & Petrus Apost. 29. Junii. Eorumdem commemoratio cum XII. Apostolis 30. Junii.
Paulus, & socii Ægyptii Mart. 15. Julii.
Pansicacus Episc. Synadorum. 13. Maii.
Pausilypus Mart. sub Adriano. 8. Aprilis.
Pelagia Antiochena Mart. 9. Junii.
Peregrinus M. cum Isauro, & sociis sub Numeriano. 6. Julii.
Peregrinus Mart. cum Luciano, & sociis sub Trajano. 7. Julii.
Perpetua, & Felicitas Mart. 14. Martii.
Persarum, & Abarorum cædes. 7. Augusti.
Petrus Episc. Argivorum. 3. Maii.
Petrus, & socii Mart. 15. Maii.
Petrus, & Paulus Apost. 29. Junii. Eorumdem commemoratio cum XII. Apostolis. 30. Junii.
Petrus monachus sub Irene. 5. Julii.
Phaina V. & Mart. cum sociabus. 18. Maii.
Phasic cum filia Mart. in Perside sub Sapore. 14. Aprilis.
Phebronia V. & Mart. Nisibi sub Diocletiano. 25. Junii.
Pherbuta, & socii Mart. in Perside. 5. Aprilis.
Philadelphus cum Alphæo, & sociis. 10. Maii.
Philemon, & Domnus Martyres 26. Martii.
Philemon, & octo socii Mart. Cyzici 19. Aprilis.
Philetærus cum sociis sub Maximiano. 19. Maii.
Philetus Senator cum Lydia uxore, & filiis sub Adriano. 27. Martii.
Philippi Apost. commemoratio cum XII. Apost. 30. Junii.
Philippus, Straton, & Eutychianus MM. Nicomediæ. 17. Aug.
Phocas Mart. sub Trajano. 23. Julii. Ejusdem miraculum. 6. Julii.
Photides Mart. cum Photina, & sociis. 20. Martii.
Photina Samaritana, & socii Mart. sub Nerone. 20. Martii.
Photius, & Anicetus Mart. Nicomediæ sub Diocletiano. 12. Augusti
Pionius Presb. & Mart. Smyrnæ sub Decio. 11. Martii.
Pistus, Agapius, & Theognis cum Bassa Mart. sub Maximiano. 21. Augusti.
Polyænus cum Patricio Episc. & sociis. 19. Maii.
Polyænus, Hermas, & Serapion Mart. 18. Augusti.
Polycarpus Mart. sub Maximiano. 2. Aprilis.
Pompejus Mart. cum Peregrino, & sociis sub Trajano. 7. Julii.
Pœmen anachoreta. 27. Augusti.
Porphyrius Episc. Gazæ. 2. Martii.
Porphyrius, & Onesiphorus Mart. 16. Julii.
Princippus, Agathonicus, & socii Mart. Nicomediæ. 22. Aug.
Prochorus ex VII. Diaconis 28. Julii.
Proclus, & Hilarius Mart. sub Trajano. 12. Julii.
Procopius Mart. sub Diocletiano. 8. Julii.
Publius Mart. sub Licinio. 26. Aprilis.
Pudes ex LXX. 15. Aprilis.
Pulcheria, & Irene Augustæ. 7. Augusti.

Q

QUadraginta Mart. Sebaste sub Licinio. 9. Martii.
Quintilianna Mart. cum Dada, & Maximo sub Maximiano. 28. Aprilis.
Quintus Thaumaturgus 2. Martii.

R

REucatus Mart. cum Satyro, & sociis 14. Martii.
Romanus Diaconus, Mart. Cæsareæ in Palæstina 16. Martii.
Romanus Mart. 30. Maii.
Romulus Mart. Cæsareæ sub Diocletiano cum soc. 15. Martii.
Rufinus Diaconus, & socii Mart. sub Maximiano. 7. Aprilis.
Rufus, & octo socii Mart. Cyzici 29. Aprilis.

S

SAbas Gothus Mart. sub Athanarico. 15. Aprilis.
Sabas Gothus Dux militum sub Aureliano. 25. Aprilis.
Sabel, Manuel, & Ismaël Mart. 17. Junii.
Sabinus Mart. in Ægypto 13. Martii.
Sabinus, Silvanus, & Pantherius Mart. sub Diocletiano. 23 Augusti.
Sampson Xenodochus presb. 27. Junii.
Samuel Propheta 20. Augusti.
Sanctus Mart. Ravennæ cum sociis sub Marco Antonino. 26. Julii.
Saracenorum cædes V. Hagarenorum.
Serapion Episc. & socii Mart. 24. Maii.
Saturnilus Mart. cum Satyro, & sociis. 14. Martii.
Saturnilus Mart. cum Peregrino, & sociis sub Trajano. 7. Julii.
Saturninus Mart. Corcyræ cum sex sociis. 27. Aprilis.
Satyrus Mart. cum Saturnilo, & sociis. 14. Martii.
Sebastianus Mart. cum Photina, & sociis. 20. Martii.
Sebastianus Mart. Corcyræ. 27. Aprilis.
Serapion Mart. sub Severo. 13. Julii.
Serapion, Polyænus, & Hermas Mart. 18. Augusti.
Sergius Confessor sub Leone Armeno. 13. Maii.
Severianus, & socii Mart. sub Diocletiano. 18. Aprilis.
Severianus, Agathonicus, & socii Mart. Nicomediæ. 22. Aug.
Severus, & socii 36 Mart. 20. Augusti.
Silas ex LXX. 30. Julii.
Silvanus Episcopus Gazæ, & Mart. 4. Maii.
Silvanus, & Binnor Mart. in Isauria. 9. Julii.
Silvanus ex LXX. 30. Julii.
Silvanus, Sabinus, & Pantherius sub Diocletiano. 23. Aug.
Simeon Episcopus Persidis, & Mart. sub Sapore. 14. Aprilis.
Simeon Stylita in monte admirabili. 23. Maii.
Simeon Salus, & Joannes Emesæ. 21. Julii.
Simon cognomento Judas Apostolus. 29. Aprilis.
Simon Zelotes Apostolus. 10. Maii. Ejusdem commemoratio cum XII. Apostolis. 30. Junii.
Sisoës Abbas. 6. Julii.
Solochon, & socii Mart. sub Maximiano. 17. Maii.
Solomonis cum filiis Maccabæis 1. Augusti.
Sophronius Patriarcha Hierusalem. 11. Martii.
Sosipater, & Jason discipuli Pauli Apostoli. 27. Aprilis.
Stephanus Confessor sub Leone Armeno. 27. Martii.
Stephanus Patriarcha Constantinop. 17. Maii. & 25. Augusti.
Stephanus Comes Mart. cum Meletio. 24. Maii.
Stephanus Papa, & Mart. cum sociis. 2. Augusti.
Stephani Protomartyris reliquiarum inventio 2. Augusti.
Straton, Philippus, & Eutychianus Mart. Nicomediæ. 17. Aug.
Stratonicus Mart. Ptolemaide cum Paulo, & Juliana. 4. Martii, & 17. Augusti.

F I N I S.

INDEX NOMINUM
SANCTORUM OMNIUM,
QUI
In tribus Menologii Partibus continentur, ordine Alphabetico dispositus.

Prior Numerus Partem Menologii, alter Paginam significat.

A

Athe-

B

C

 Con-

D

E

Eu.

Ju-

L

M

Pueri

N

Ni-

O

P

Por-

Q

R

S

Ste-

T

Tro-

V

X

Z

